

<https://TheVirtualLibrary.org>

Άννα Καρένινα

Λέοντα Τολστόι

ΗΛΙΑ Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΦΕΞΗΣ

1922

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Όλοι αι ευτυχίαι ομοιάζουν, κάθε όμως δυστυχία έχει την ιδιαίτεράν της μορφήν.

Σύγχυσις άκρα επεκράτει εις την οικογένειαν Ομπλόνσκυ. Η κυρία είχε πληροφορηθή ότι ο σύζυγός της ευρίσκετο εις σχέσεις μετά της Γαλλίδος διδασκαλίσης και είχε διακηρύξει ότι δεν ηδύνατο πλέον να ζήση υπό την ιδίαν με αυτόν στέγην. Η κατάστασις αύτη διήρκει από τριών ήδη ημερών και επίεζεν επαχθώς ου μόνον τους συζύγους, αλλά και όλα τα μέλη της οικογενείας· οι δυο σύζυγοι ησθάνοντο ότι η συνοίκησις των δεν είχε πλέον λόγον υπάρξεως και ότι, τελεσιδικώς, ήσαν πλειότερον ξένοι προς αλλήλους παρ' όσον είνε οι ταξειδιώται οι συναντώμενοι εντός πανδοχείου.

Η κυρία δεν εξήρχετο πλέον από το ιδιαίτερόν της διαμέρισμα· ο δε πρίγκηψ Ομπλόνσκυ, από τριών ήδη ημερών δεν είχαν εμφανισθή εις την οικίαν του· και τα παιδιά, εγκαταλειφθέντα εις εαυτά, περιεφέροντο ανά πάσαν την οικίαν.

Κατά την τρίτην ημέραν της έριδος ο πρίγκηψ Στέφανος Αρκαδιέβιτς Ομπλόνσκυ, ο **Στίβα**, όπως τον ωνόμαζον κοινώς, εξύπνησε κατά την συνήθειάν του κατά την ογδόην πρωινήν ώραν. Μόλις αφυπνισθείς συνέσπασε τας οφρύς. Εντός της φαντασίας του ανεπόλησε τότε όλας τας λεπτομερείας της ρήξεώς του προς την πριγκήπισσαν και ησθάνθη εαυτόν εντός αδιεξόδου, υποφέρων κυρίως εκ του ότι είχε την συναίσθησιν ότι αυτός ήτο η αιτία όλης εκείνης της αναστατώσεως.

— Ναι! Δεν θα με συγχωρήση, δεν δύναται να με συγχωρήση, και, το τρομερότερον, ότι είνε ιδικόν μου το σφάλμα.

Η μάλλον δυσάρεστος στιγμή υπήρξεν εκείνη, καθ' ήν επιστρέψας εκ του θεάτρου, ευρήκε την πριγκήπισσαν εν τω θαλάμω της κρατούσαν την μοιραίαν επιστολήν, η οποία της είχε αποκαλύψει τα πάντα.

Η σύζυγός του, η Δόλλυ του, την οποίαν είχε γνωρίσει διαρκώς απερροφημένην από τας οικιακάς ασχολίας, εκάθητο ακίνητος, με το σημείωμα εις το χέρι και τον παρετήρει μετ' απελπισίας και οργής.

— Τι σημαίνει τούτο; Τι σημαίνει τούτο; επανέλαβεν επιδείξασα εις αυτόν την επιστολήν.

Επί τη αναμνήσει ταύτη, όπως συχνάκις συμβαίνει, ολιγώτερον εστενοχώρει τον πρίγκηπα η ενδόμυχος εναντίον εαυτού μομφή από του τρόπου κατά τον οποίον είχε αποκριθή εις την ερώτησιν εκείνην.

Ο Ομπλόνσκυ δεν είχε λάβει καιρόν να προπαρασκευάση συμπεριφοράν ανάλογον προς την δημιουργηθείσαν κατάστασιν. Αντί να διαμαρτυρηθή, ν' αρνηθή, να δικαιολογηθή, να ζητήση συγγνώμην, ή να φανή αδιάφορος, διότι όλα αυτά ήσαν προτιμότερα από εκείνο που είχε κάμει — η μορφή του διεστάλη χωρίς να το θέλη, υπό το σύνθηρες μειδιάματός του. Προ του μειδιάματος εκείνου, η Δόλλυ ώρμησεν έξω του δωματίου. Από δε της στιγμής

εκείνης η πριγκήπισσα απέφυγε να τον ίδη.

«Όλα αυτά προέρχονται από το ηλίθιον εκείνο μειδίαμα!» εσκέφθη ο Ομπλόνσκι.

— Αλλά τι να γείνη τώρα, τι να κάμω; διηρώτα εαυτόν εν απελπισία χωρίς να κατορθώση να εύρη απάντησιν.

Εις την ερώτησιν αυτήν δεν υπήρχεν άλλη απάντησις πλέον εκείνης, την οποίαν δίδει η ζωή εις τα δυσκολώτερα των προβλημάτων: πρέπει να επαφιέμεθα εις τον χρόνον, δηλαδή να λησμονώμεν.

— Κατόπιν θα ιδώμεν! εσκέφθη ο πρίγκηψ Ομπλόνσκι.

Ηγέρθη, εφόρεσε τον κοιτωνίτην του και εκωδώνισε δυνατά.

Αμέσως ο γηραιός του έμπιστος, ο θαλαμηπόλος Μάτβεϊ, εισήλθε φέρων τα ενδύματα του κυρίου του, της μπόττες του και έν τηλεγράφημα.

— Πρόκειται περί εγγράφων του υπουργείου; ηρώτησεν ο πρίγκηψ λαμβάνων το τηλεγράφημα.

Το απεσφράγισε και η μορφή του εφωτίσθη.

— Μάτβεϊ, είπεν, η αδελφή μου Άννα Καρένιν θα έλθη αύριον.

— Ευλογητός ο Θεός! είπεν ο Μάτβεϊ.

Ήθελε διά τούτου να υποδείξη ότι κατενόει όσον και ο κύριός του την σημαντικότητα της επισκέψεως εκείνης: δηλαδή ότι η Άννα Καρένιν, η ευνοουμένη αδελφή του πρίγκηπος, θα κατάρθωνε να συμφιλιώση τους συζύγους.

— Η κυρία έρχεται μόνη ή μετά του κυρίου; ηρώτησεν ο Μάτβεϊ.

— Μόνη ... Πήγαινε ν' ανακοινώσης την είδησιν αυτήν εις την πριγκήπισσαν.

— Εις την πριγκήπισσαν Δάρια Αλεξανδρόβνα; ηρώτησεν ο Μάτβεϊ με κάποιον δισταγμόν.

— Ναι, εις την σύζυγόν μου και δος της το τηλεγράφημα. Κατόπιν έλα να μου φέρης την απάντησιν.

— Υπακούω.

Ο Ομπλόνσκι είχε σχεδόν ενδυθή οπόταν ο Μάτβεϊ επανήλθε με το τηλεγράφημα εις το χέρι, βαδίζων δε βραδέως και αναγκάζων της μπόττες του να τρίζουν.

— Η κυρία πριγκήπισσα μ' επεφόρτισε να σας είπω ότι αναχωρεί. «Ας κάμουν όπως θέλουν!» μου είπε.

Ο Ομπλόνσκι εχαμήλωσε την κεφαλήν και η μορφή του προσέλαβεν έκφρασιν αγωνίας.

— Εν τούτοις δεν πρέπει να παραταθή αυτή η κατάστασις, είπε προσπαθών να ενθαρρύνη εαυτόν.

Ηγέρθη δε, διήλθε το σαλόني με ταχέα βήματα και ήνοιξε την θύραν, την φέρουσαν προς το διαμέρισμα της πριγκηπίσσης.

Η Δάρια Αλεξανδρόβνα ίστατο εν μέσω παντός είδους αντικειμένων διεσκορπισμένων εντός του δωματίου, έμπροσθεν μιας ιματιοθήκης εντός της οποίας κάτι ανεζήτει.

Όταν ήκουσε τα βήματα του συζύγου της, έστρεψε το βλέμμα προς την θύραν, προσπαθούσα να προσλάβη έκφρασιν αυστηράν και περιφρονητικήν.

Διά δεκάτην φοράν κατά το διάστημα των τριών εκείνων ημερών, είχε δοκιμάσει ανεπιτυχώς να αμπαλλάρη τας αποσκευάς της και τας των τέκνων της, ίνα τας μεταφέρει εις της μητρός της, αλλά δεν ηδύνατο να καταλήξη εις οριστικόν τι. Έλεγε διαρκώς ότι θα έφευγεν, αν και κατενόει ότι δεν ήτο δυνατόν το τοιούτον.

— Δόλλυ, είπεν εκείνος δειλώς.

Εκράτει δε ημιβυθισμένην την κεφαλήν εντός των ώμων ίνα προσλάβη ύφος συντετριμμένου και μετανοούντος αμαρτωλού, αλλά και παρά τούτο, ηκτινοβόλει από νεότητα και υγείαν.

Εκείνη, διά γοργού βλέμματος, τον ητένισεν από κεφαλής μέχρι ποδών και εφάνη σκεπτομένη.

— Τι επιθυμείτε; ηρώτησε διά φωνής τραχείας και οργίλης.

— Δόλλυ! επανέλαβεν εκείνος με κάποιον τρόμον εν τη φωνή, η Άννα έρχεται σήμερα.

— Τι μ' ενδιαφέρει τούτο; Μου είναι αδύνατον να την δεχθώ! εφώνησεν εκείνη.

— Και όμως πρέπει, Δόλλυ ...

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε, πηγαίνετ' απ' εδώ! αντείπε χωρίς να τον κυττάξη, και διά φωνής, ήτις εφαινετο εκφράζουσα κάποιον φυσικόν πόνον.

Ο Ομπλόνσκυ ηδύνατο να μείνη ήρεμος ενώπιον της συζύγου του, ηδύνατο να ελπίση ότι τα πράγματα θα διεκανονίζοντο και να αναγνώση ησύχως την εφημερίδα του παίρνων τον καφέν του, αλλ' όταν είδε την συνεσπασμένην φυσιογνωμίαν της και ήκουσε την φωνήν εκείνην της απογνώσεως υπό την πίεσιν του πεπρωμένου, του απέλειψεν η πνοή, ο λάρυγγξ του συνεσφίγγθη και δάκρυα ανήλθον εις τα όμματά του.

— Θεέ μου, τι έκαμα! Δόλλυ, έλεος!

Δεν ηδυνήθη να εξακολουθήση, λυγμοί απέπνιγον τον λάρυγγά του.

Εκείνη έκλεισε την ιματιοθήκην της και τον ητένισε.

— Τούτο μόνον θα είπω, Δόλλυ, συγχώρησόν με ... Μη λησμόνει! μήπως εννέα ετών συμβίωσις δεν δύναται να εξαγοράση μίαν στιγμήν!

Εκείνη εχαμήλωσε τους οφθαλμούς, προσπαθούσα να σκεφθή τι να είπη ως να ήθελε να τον ικετεύση να την πείση.

— Μίαν στιγμήν παραφοράς ... είπεν ο πρίγκηψ.

Ηθέλησε να εξακολουθήση, αλλά προ των λόγων αυτών τα χείλη της συζύγου του συνεσφίγγθησαν.

— Φύγετε, φύγετε απ' εδώ, επανέλαβεν εκείνη διά φωνής πλειότερον διαπεραστικής, και μη ομιλείτε διά τας παραφοράς σας και τας ατιμίας σας.

Ηθέλησε δε να εξέλθῃ του δωματίου, ἀλλ' ἐκλονίσθη καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὸ εῤρησίνωντον μίας καθέδρας διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Δόλλυ, εἶπεν ἐκεῖνος ολολύζων, ἔλεος χάριν τῶν τέκνων μας, τὰ παιδιὰ μας δὲν πταῖουν τίποτε. Εἰγὼ εἶμαι ὁ ἐνοχός, συγχώρησέ με, εἰπέ μου πῶς δύναμαι νὰ ἐξαγοράσω τὸ σφάλμα μου. Εἶμαι ἐνοχός, δὲν υπάρχουν λέξεις πρὸς ἐκφρασίν του ὕψους τῆς ἐνοχῆς μου! Ἀλλὰ, Δόλλυ, συγχώρησόν με!

— Τα σκέπτομαι τὰ παιδιὰ μας, διότι τὰ πάντα θα ἔκαμνα διὰ νὰ τὰ σώσω· ἀλλὰ δὲν γνωρίζω πῶς θα τὰ σώσω, ἀν δὲν τὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν πατέρα τῶν ἢ εἴάν τὰ ἀφήσω με ἕνα πατέρα κακοήθη, ναι, κακοήθη πατέρα... Εἰπέτε, μεθ' ὅσα συνέβησαν, δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ομοῦ; εἶναι δυνατόν τούτο; πέτε μου εἶναι δυνατόν! ἐπανελάβεν ὑψώσασα τὴν φωνήν^ ἀφοῦ ὁ σύζυγός μου, ὁ πατέρας τῶν τέκνων μου, συνεδέθη με τὴν διδασκάλισσαν τῶν παιδιῶν του ...

Τὴν ἠτένισεν ἐκεῖνος καὶ ἡ οργή, τὴν ὁποίαν ἐξέφραζεν ἡ μορφή τῆς συζύγου του, τὸν κατέπληξε καὶ τὸν ἐτρόμαξε.

Δὲν ἠδύνατο νὰ κατανοήσῃ ὅτι ἡ εὐσπλαγχνία ἀκριβῶς τὴν ὁποίαν τῆς ἐξεδήλου, τὴν παρῶργιζε περισσότερο. Διέβλεπεν ἐν αὐτῷ εὐσπλαγχνίαν καὶ ὄχι ἔρωτα.

— Ὅχι, με ἀποστρέφεται, δὲν θα με συγχωρήσῃ, ἐσκέφθη.

— Εἶνε τρομερόν, τρομερόν, εἶπεν.

Εἰς τὸ γειτονικόν δωμάτιον κάποιον παιδί ἐπέσε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ Δάρια Ἀλεξανδρόβνα ἠκροάτο, καὶ ἔξαφνα, ἡ μορφή τῆς ἐξέφρασε πόνον.

Επὶ τινὰς στιγμάς ἐσκέφθη ὡς νὰ μὴ ἐγνώριζε πού εὐρίσκετο, καὶ τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ, εἶτα δε, ἀνεγερθεῖσα ἀποτόμως ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν.

— Ἀγαπά ἐν τούτοις τὸ παιδί μου, ἐσκέφθη ἐκεῖνος, πῶς θα ἠδύνατο νὰ με ἀποστραφή; Δόλλυ, μίαν λέξιν ἀκόμη! προσέθηκεν ἀκολουθήσας αὐτήν.

— Ἀν με ἀκολουθήσετε, θα φωνάξω τοὺς υπηρέτας, θα φωνάξω τὰ παιδιὰ, διὰ νὰ μάθῃ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι εἰσθε ἕνας ἀθλιός! ἀναχωρῶ καὶ εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐδῶ μαζί με τὴν ἐρωμένην σας.

Καὶ ἐξήλθε κτυπῶσα δυνατὰ τὰς θύρας.

Ὁ Ομπλόνσκι ἐσπόγγισε τὸ πρόσωπον καὶ ἐξήλθε τοῦ δωματίου με βραδέα βήματα.

— Θ' ἀλλάξῃ ἄρα γε γνώμην, ἐσκέφθη καὶ ἐκάλεσε τὸν Μάτβεϊ.

— Νὰ ετοιμάσῃς δωμάτιον διὰ τὴν Ἄνναν Καρένιν.

Ὁ Ομπλόνσκι ἐφόρεσε τὴν γούναν του καὶ ἐξήλθεν εἰς τὸ πρόστοον.

Ἀφοῦ καθυσύχασε τὸ παιδίον ἡ Δάρια Ἀλεξανδρόβνα, ἀκούσασα τὴν ἀμαξαν ἀπερχομένην, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ δωμάτιά τῆς, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θέσιν, ὅπου εἶχε συνομιλήσει μετὰ τοῦ συζύγου τῆς. Συνέσφιξε τὰς κατίσχονους χεῖρας τῆς, τὰ δακτυλίδια τῆς διολίσθησαν ἀπὸ τ' ἄσαρκα δάκτυλά τῆς καὶ ἀνεπόλησεν ὀλόκληρον τὴν προηγηθεῖσαν συνομιλίαν.

— Ἐφυγε! πού θα ζήσῃ μαζί τῆς; Τὴν βλέπει ἀκόμη; διατί νὰ μὴν ἐρωτήσω περὶ τούτου;

... Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν να συμφιλιωθώμεν και αν ακόμη ζήσωμεν υπό την αυτήν στέγην, θα είμεθα διά παντός ξένοι . . Διά παντός ξένοι! ετόνισεν επαναλαμβάνουσα με ιδιαίτεράν πικρίαν την λέξιν αυτήν την τόσον τρομεράν εις τα ὠτα της.

— Αχ! πόσον τον ηγάπησα Θεέ μου! πόσον τον ηγάπησα ... Και τώρα άρα γε δεν τον αγαπώ πλέον; Και τώρα άρα γε μήπως τον αγαπώ περισσότερο;

Παρά την ζώήν των διασκεδάσεων, την οποίαν διήγε, παρά τα μικρά του προσόντα και την νεότητά του, ο Στέφανος Αρκαδίεβιτς Ομπλόνσκυ κατείχε την τιμητικήν θέσιν τμηματάρχου έν τινι υπουργείω της Μόσχας μετά μεγάλων απολαυών. Είχε δε επιτύχει την θέσιν ταύτην διά της προστασίας του συζύγου της αδελφής του Άννης, Αλεξίου Καρένιν, όστις κατείχε μίαν των ανωτάτων θέσεων του αυτού υπουργείου. Το ήμισυ ολοκλήρου της Μόσχας και ολοκλήρου της Πέτρου πόλεως συνεδέετο διά φιλίας ή διά συγγενείας μετά του πρίγκηπος Ομπλόνσκυ. Είχε γεννηθή ούτος εις το περιβάλλον των προνομιούχων εκείνων, οίτινες υπήρξαν πάντοτε και είναι ακόμη οι ισχυροί εν τω κόσμω τούτω.

Ο Ομπλόνσκυ ηγαπάτο όχι μόνον διά τον αξιαγάπητον και φαιδρόν χαρακτήρα του και διά την ανεπίδεκτον πάσης υπονοίας εντιμότητά του, αλλ' είχε και εις την εξωτερικήν του εμφάνισιν κάτι, το οποίον διέθετε φύσει ευνοϊκώς υπέρ αυτού τους ανθρώπους.

Όταν, κατόπιν της τελευταίας του εξηγήσεως μετά της συζύγου του, ο Ομπλόνσκυ μετέβη εις τα γραφεία του υπουργείου του, οι υπάλληλοι ηγέρθησαν και τον εχαιρέτισαν μετά σεβασμού. Όπως δε πάντοτε, ο Ομπλόνσκυ προυχώρησε κατ' ευθείαν προς το κάθισμά του, έθλιψε την χείρα των άλλων συμβούλων και εκήρυξε έναρξιν του συμβουλίου.

Ουδείς εγνώριζε κάλλιον αυτού να κρατήται εντός των ορίων της ελευθερίας, της απλότητος και της επισήμου αξιοπρεπείας, όπερ απαραίτητον ίνα αι συζητήσεις αποβαίνωσιν ενδιαφέρουσαι. «Αν εγνώριζαν εν τούτοις», εσκέπτετο κύπτων την κεφαλήν καθ' όν χρόνον ο γραμματεύς ανεγίνωσκε μίαν έκθεσιν, «τι φάτσα άτακτου παιδιού είχε ο πρόεδρος των προ μισής ώρας!»

Δεν ήτο ακόμη δύο η ώρα, στιγμή δηλαδή καθ' ήν οι σύμβουλοι λύουν την συνεδρίασιν διά να μεταβούν εις το γεύμα, όποτε αι μεγάλαι υαλωταί θύραι της αιθούσης ηνοιχθησαν και εισήλθε κάποιος, εις τον οποίον όμως ο υπηρέτης του γραφείου υπέδειξαν ότι έπρεπε να εξέλθη αμέσως. Ο Ομπλόνσκυ, μετά την συνεδρίασιν, εξήτασε τον υπηρέτην του γραφείου διά να μάθη το όνομα του προσώπου, το οποίον είχε εισέλθει απρόσκλητον.

— Δεν τον γνωρίζω, εξοχώτατε.

— Πού είναι τώρα; ηρώτησεν ο Ομπλόνσκυ.

Ο υπηρέτης του γραφείου υπέδειξεν άνθρωπόν τινα με ώμους ευρείς, με την γενειάδα ούλην, όστις κατήρχετο ταχέως και ελαφρώς τας σαθράς βαθμίδας της λιθίνης κλίμακος.

— Ήμην βέβαιος! είναι ο Λεβίν! Επί τέλους, είπε με φιλικόν και είρον συνάμα μειδίαμα παρατηρών τον άγνωστον όστις προυχώραει προς αυτόν. Δεν εφοβήθη να έλθης να με ξετρυπώσης μέσα εις αυτό το σπήλαιον;

Και όχι μόνον έθλιψε την χείρα του φίλου του, αλλά και τον εφίλησεν.

— Ευρίσκεσαι προ πολλού εις την Μόσχαν;

— Μόλις έφθασα και έσπευσα να σε ιδω, απήντησεν ο Λεβίν παρατηρών κύκλω του μετά δισταγμού.

— Καλά, καλά. Πάμε στο γραφείο μου, είπεν ο Ομπλόνσκυ, όστις εγνώριζε την αγρίαν δειλίαν του φίλου του.

Ο Λεβίν ήτο σχεδόν της αυτής με τον Ομπλόνσκυ ηλικίας. Υπήρξε παιδιόθεν σύντροφός του και φίλος του. Ηγαπώντο δε παρά την μεγάλην μεταξύ των αντίθεσιν χαρακτήρων και κλίσεων.

— Σας επεριμέναμεν από πολλού.

Ο Λεβίν παρατηρήσας δύο συμβούλους εντός του γραφείου του φίλου του είπε συγκεχυμένος:

— Αλλά πού θα ιδωθούμε; Έχω να σου ομιλήσω.

Ο Ομπλόνσκυ εσκέφθη επί στιγμήν.

— Θα φάμε μαζί.

— Να φάμε; αλλά μόνον δυο λόγια έχω να σου πω, μιαν ερώτησιν θα σου κάμω· κατόπιν θα τα πούμε.

— Πάει καλά! πες μου αμέσως τα δυο σου λόγια και τα λέμε κατά το φαγητόν.

— Τα δυο λόγια που έχω να σου πω ... τίποτε το έκτακτον ...

Η μορφή του προσέλαβεν αίφνης έκφρασιν άσχημον, εξ αιτίας του αγώνος τον οποίον κατέβαλε διά να νικήση την δυστακτικότητά του.

— Πώς έχουν οι Τσερμπάτσκυ; Δεν υπάρχει καμμία μεταβολή! Είτε τέλος. Ο Ομπλόνσκυ, γνωρίζων από πολλού ότι ο Λεβίν ήτο ερωτευμένος με την γυναικαδέλφην του Κίττυ, εμειδίασεν αδιοράτως και τα μάτια του επεταλούδησαν από ειρωνικήν φαιδρότητα.

— Είπες «δυο λόγια», αλλ' εγώ δεν ημπορώ να σου αποκριθώ με δυο λόγια. Μεταβολή καμμία· αλλά λυπούμαι διότι απουσίασες επί τόσον.

— Διατί; Μήπως συνέβη τίποτε;

— Όχι, τίποτε, απήντησεν ο Ομπλόνσκυ, θα τα ξαναπούμε ... Αλλ' εν συντόμω, ποίος είναι ο σκοπός του ταξιδίου σου;

— Θα ομιλήσωμεν περί τούτου βραδύτερον, επανέλαβεν ο Λεβίν ερυθριάσας.

— Καλά, καλά, εννοώ, απήντησεν ο Ομπλόνσκυ ... Θα σε προσεκάλουν εις το σπίτι μου, αλλ' η γυναίκα μου δεν είναι εντελώς καλά ... Αλλ' επί τέλους, αν θέλεις να ιδής της κυρίες, θα είνε ασφαλώς σήμερα εις τον Ζωολογικόν κήπον, τέσσερες έως πέντε, η Κίττυ θα πατινάρη. Πήγαινε και συ, θα σε συναντήσω βραδύτερον και τρώμε όπου τύχει.

— Πάει καλά, ωρεβουάρ ... Αλλά πρόσεξε μη λησμονήσης! Είσαι ικανός να φύγης για τα κτήματά σου.

— Όχι, μη φοβήσαι!

Κατά τας τέσσαρας ο Λεβίν απεβιβάζετο αμάξης προ του Ζωολογικού κήπου και διηυθύνθη προς την δεξαμενήν, όπου επαγοδρόμουν, γνωρίζων εκ των προτέρων ότι εκείνη ευρίσκετο εκεί, διότι είχεν ίδει προ της θύρας το όχημα των Τσερμπάτσκυ.

Επλησίασε τα εκ τεχνητού πάγου βουνά επί των οποίων έτριζον αι αλύσεις των ελκύθρων ανερχομένων και κατερχομένων και εδονούντο φαιδραί ανταλλαγαί συνομιλιών. Έκαμεν ολίγα βήματα ακόμα και η παγωμένη λίμνη εξετάθη ενώπιόν του, πάραυτα δε εν τω μέσω όλων των παγοδρομούντων, την ανεγνώρισεν. Ενόησε την παρουσίαν της εκ της χαράς συνάμα και του τρόμου από τον οποίον συνεσχέθη η καρδιά του.

Συνωμίλει μετά τινος κυρίας εις την αντίθετον άκραν της λίμνης. Δεν διεκρίνετο ούτε από την ενδυμασίαν της ούτε από το παράστημα· αλλ' ήτο τόσο εύκολον εις τον Λεβίν να την διακρίνη εντός του πλήθους, όπως θα διέκρινεν ένα ρόδον μέσα εις φυτείαν από τσουκνίδες. Η Κίττυ εφώτιζε τα πάντα· ήτο το μειδίαμα που ηκτινοβόλει επί των πάντων.

— Θα δυνηθώ άραγε να την πλησιάσω επί του πάγου; εσκέφθη.

Το μέρος όπου ευρίσκετο εκείνη του εφάνη ως χώρος ιερός, απρόσιτος εις τους κοινούς των θνητών. Επήλθε δε στιγμή καθ' ήν κατελήφθη από τοιούτον φόβον, ώστε παρ' ολίγον να τραπή εις φυγήν.

Του εχρείασθη κόπος διά να σκεφθή ότι περίξ αυτής ετριγύριζον πολλοί και ότι ηδύνατο να υποτεθή ότι είχεν έλθει απλώς διά να παγοδρομήση.

Κατήλθε μέχρι του πάγου, αποφεύγων επί πολύ να ατενίση την Κίττυ, ως να ήτο ο ήλιος· αλλ' όπως τον ήλιον, την έβλεπε χωρίς να την παρατηρή. Ήτο ημέρα εξαιρετική και όλοι σχεδόν οι παγοδρόμοι εγνωρίζοντο μεταξύ των. Εις τα μάτια του Λεβίν εφείνοντο όλοι ως πλάσματα προνομιούχα, διότι ήσαν πλησίον εκείνης. Πάντες εν τούτοις εφείνοντο ότι την παρετήρουν αδιαφόρως, διήρχοντο απ' εμπρός της, απεμακρύνοντο, την επλησίαζον, συνωμίλουν μετ' αυτής και εφείνοντο απολαμβάνοντες μάλλον την καλλονήν του πάγου και του ωραίου καιρού παρά την χάριν του ατόμου της.

Ο Νικόλαος Τσερμπάτσκυ, ο εξάδελφος της Κίττυ, φέρων κοντήν ζακέταν και στενό πανταλόνι, διακρίνας τον Λεβίν, τον προσεφώνησε·

— Ε! πρώτε παγοδρόμε της Ρωσσίας, είσθε πολλήν ώραν εδώ; Ο πάγος είναι τέλειος, βάλετε λοιπόν γλήγορα τα πέδιλά σας.

— Και μήπως έχω πέδιλα; είπεν ο Λεβίν, εκπλαγείς και ο ίδιος, διότι έσχε το θάρρος να ομιλήση ενώπιον εκείνης.

Δεν την έχανεν όμως ούτε στιγμήν από τας όψεις του, αν και δεν την παρετήρει.

— Έφθασα χθες, δηλαδή σήμερα, απήντησεν ο Λεβίν τον οποίον η συγκίνησις ημπόδιζε ν' αντιληφθή αμέσως την έννοιαν των λόγων της νεαράς κόρης. Ηγνόουν δε ότι πατινάρετε και προ πάντων ότι πατινάρετε καλά.

Εκείνη τον ητένισε προσεκτικώς, ως να επεζήτει να εισδύση εις τον λόγον της ταραχής του.

— Το εγκώμιόν σας είναι πολύτιμον, είπε, διότι δεν λησμονούμεν εδώ ότι είσθε ο άριστος των παγοδρόμων.

Απετίναξε με το μικρό της χέρι το φέρον γάντι μαύρο τα επί του μανσόν της πεσόντα μικρά χιονοκρύσταλλα.

— Μάλιστα, άλλοτε, ήμην εμπαθής παγοδρόμος, και επεθύμουν να φθάσω εις την τελειότητα.

— Σεις, νομίζω, όλα μετά πάθους τα κάμνετε, είπεν εκείνη μειδιώσα ... Έχω μια τρελλή επιθυμία να σας ιδω εκτελούντα ελιγμούς εδώ ... Περάστε λοιπόν γρήγορα τα πέδιλά σας και ελάτε να πατινάρωμεν μαζί.

— Να πατινάρωμεν μαζί; Είνε δυνατόν; εσκέπτετο ο Λεβίν παρατηρών την νεαράν

κόρην.

— Περνώ αμέσως τα πέδιλά μου, προσέθηκε.

Και μετέβη να του προσαρμοσθούν τα παγοπέδιλα υπό τινος των επί τούτο επιφορτισμένων προσώπων.

— Ναι, εσκέφθη, αυτή είναι η ζωή, αυτή είναι η ευτυχία! Μ α ζ ί! Ε λ ά τ ε - ν α - π α τ ι ν ά ρ ω μ ε ν - μ α ζ ί! Το είπε: Να της εξομολογηθώ αμέσως; Αλλά φοβούμαι να της ομιλήσω, διότι, προς το παρόν, η ελπίς με καθιστά ευτυχή ... και έπειτα; Πρέπει εν τούτοις, πρέπει! , . . Αρκετά edίστασα έως τώρα.

Ο Λεβίν κατήλθεν εις το παγοδρόμιον και επλησίασε την Κίττυ δειλώς ακόμη, αλλά το μειδίαμα της νεάνιδος τον καθυσύχασε.

Του έδωκεν εκείνη την χείρα και ωλίσθησαν παραπλεύρως αλλήλων επισπεύδοντες το βήμα· καθ' όσον δε εταχύνοντο οι ελιγμοί των, κατά τόσο μάλλον έθλιβε την χείρα του συνοδού της.

— Μαζί σας θα μάθω να παγοδρομώ πολύ γρήγορα· έχω εμπιστοσύνην σε σας.

— Και εγώ, έχω πεποίθησιν εις εμαυτόν, όταν στηρίζεσθε επί του βραχιόνός μου.

Εφοβήθη αμέσως την ενδεχομένην εντύπωσιν εκ των λόγων του τούτων και ηρυθρίασε.

Μετά τινας διολισθήσεις η Κίττυ μετέβη εις συνάντησιν της μητρός της, διά ν' αποχωρήσωσιν ομού.

— Γνωρίζω ότι δεν είν' αυτός ο αγαπημένος μου, διελογίζετο η Κίττυ, αλλ' ευχαριστούμαι να είμαι μαζί του, είνε τόσοσν χαριτωμένος! ... Αλλά, διατί άρα γε μου ωμίλησε κατ' αυτόν τον τρόπον σήμερα;

Ο Λεβίν απέβαλε τα παγοπέδιλά του και έσπευσε πλησίον της πριγκηπίσσης Τσερμπάτσκυ, την οποίαν κατέφθασεν εις την έξοδον του κήπου.

— Λογίζομαι ευτυχής που σας βλέπω, τω είπεν η μήτηρ της Κίττυ ... Μη λησμονείτε ότι δέχομαι κάθε Πέμπτην.

— Δηλαδή, σήμερα;

— Θα γοητευθώμεν να σας ιδώμεν, απήντησεν η πριγκήπισσα ξηρώς.

Η ψυχρότης όμως αύτη ελύπησε την Κίττυ, και, παρεμβάσα, προσεπάθησε να γλυκάνη την εξ αυτής εντύπωσιν. Έστρεψε την κεφαλήν προς το μέρος του νέου και του είπε μειδιώσα:

— Ω ρεβουάρ!

Η πριγκήπισσα Κίττυ ήτο δεκαοκτώ ετών. Και ήτο η πρώτη αυτή περίοδος καθ' ήν ανεμιγνύετο με τον κόσμον. Όχι δε μόνον όλοι οι χορευταί της Μόσχας ήσαν ερωτευμένοι μαζί της, αλλά και μόλις ήρχισεν ο χειμών, δύο σοβαροί μνηστήρες είχαν παρουσιασθή: ο Λεβίν, και, αμέσως μετά την αναχώρησιν τούτου, ο κόμης Βρόνσκυ.

Αι συχναί επισκέψεις του Λεβίν και ο προς την Κίττυ καταφανής του έρωσ, είχαν γείνει αφορμή συζητήσεως μεταξύ του πατρός και της μητρός της νεάνιδος, εν σχέσει προς το μέλλον αυτής. Ο πρίγκηψ ηυνόει τον Λεβίν και διεκήρυττεν ότι δεν ωνειροπόλει

καλλίτερον αυτού γαμβρόν.

Η πριγκήπισσα, σύμφωνα προς την τακτική των γυναικών να στρέφουν αλλού τα ζητήματα, εβεβαίωνεν ότι η Κίττυ ήτο υπερβολικά νέα, ότι ο Λεβίν δεν είχε αποδείξει ότι αι προθέσεις του ήσαν σοβαραί, ότι η Κίττυ δεν ησθάνετο καμμίαν συμπάθειαν προς αυτόν και προέβαινεν εις μυρίας άλλας αντιρρήσεις. Αλλά το αληθές ήτο, ότι ωνειροπόλει τύχην πολύ λαμπρότεραν διά την κόρην της και ο Λεβίν δεν της ήρεσκε καθόλου.

Η Κίττυ από της ώρας του δείπνου μέχρι της αφίξεως των επισκεπτών, εδοκίμασεν αίσθημα ανάλογον προς εκείνο που αισθάνεται νεαρός στρατιώτης προ της μάχης.

Η καρδιά της έπαλλε δυνατά, και δεν ηδύνατο να προσηλώση την προσοχήν της επ' ουδενός.

Ησθάνετο ότι η βραδεία εκείνη, καθ' ήν ο Λεβίν και ο Βρόνσκυ θα συνηγνώντο διά πρώτην φοράν, θ' απέβαινε κρίσιμος διά την τύχην της, και ακαταπαύστως τους ανεπόλει εις την μνήμην της είτε χωριστά έκαστον, είτε ομού.

Κατά τας επτάμιση, μόλις είχε κατέλθει εις το σαλόνι, οπότε ο θαλαμηπόλος ανήγγειλε: «Κωνσταντίνος Δμήτρις Λεβίν».

Η πριγκήπισσα ευρίσκετο εις τον θαλαμόν της, ο δε πρίγκηψ δεν είχε προσέλθει ακόμη.

«Τελειωμένα πράγματα!» διελογίσθη η Κίττυ και το αίμα επλημμύρησε την καρδίαν της. Έρριψε βλέμμα επί του καθρέπτου και ετρόμαξε διά την ωχρότητά της.

Ουδ' επί στιγμήν αμφέβαλεν ότι είχε προσέλθει τόσον ενωρίς ακριβώς διά να την εύρη μόνην και να της απευθύνη την αίτησίν του. Διά πρώτην φοράν η κατάστασις παρουσιάσθη δι' αυτήν υπό φωτισμόν εντελώς καινοφανή. Κατενόησεν ότι δεν επρόκειτο περί μόνης αυτής, ότι δεν επρόκειτο να διαγνώση μετά τίνος θα ήτο ευτυχής και ποίον ηγάπα, αλλ' ότι θα έβλεπεν εαυτήν υποχρεωμένην να προσβάλη άνδρα που της ήτο αγαπητός, και να τον προσβάλη σκληρά ... Διατί; Διότι την ηγάπα! Και όμως δεν ηδύνατο να πράξη διαφορετικά· αυτό και μόνον υπεχρεούτο να κάμη.

«Θεέ μου», διελογίσθη, «εγώ λοιπόν οφείλω να του τα είπω αυτά τα πράγματα; ... Πρέπει να τον βεβαιώσω ότι δεν τον αγαπώ. Δεν θα ήτο αληθές τούτο ... Αλλά, τι θα του είπω λοιπόν; Ότι αγαπώ άλλον; Όχι, αυτό δεν είνε δυνατόν ... Προτιμώ να φύγω ... φεύγω ...»

Ευρίσκετο ήδη πλησίον της θύρας, οπότε ήκουσε τα βήματα του Λεβίν.

— Όχι, δεν είνε ευπρεπές αυτό. Από τι φοβούμαι; Ας γείνη ό,τι θέλει! Θα είπω την αλήθειαν. Μαζί του δεν θα στενοχωρηθώ, νά τον!

Διέκρινε την σκιαγραφίαν του Λεβίν και το βλέμμα του στηριζόμενον επ' αυτής. Η Κίττυ τον ητένισε κατάματα ως να του εξήτει να την λυπηθή, και του έτεινε την χείρα.

— Φθάνω εις ακατάλληλον στιγμήν, νομίζω ότι προηγήθην της ώρας; είπεν, ιδών ότι το σαλόνι ήτο κενόν.

Αλλ' όταν αντελήφθη ότι οι πόθοι του είχαν πραγματοποιηθή και ότι τίποτε δεν τον ημπόδιζε να ομιλήση, εσκυθρώπασεν.

— Ω! όχι, είπεν η Κίττυ.

Και εκάθησεν ενώπιον μιας τραπέζης.

— Να σας εύρω μόνην ήτο ο γλυκύτερος πόθος μου, είπε ο Λεβίν. Σας είπον ήδη ότι δεν γνωρίζω επί πόσον χρόνον θα μείνω εδώ, και ότι από υμάς εξαρτάται ...

Η Κίττυ εχαμήλωσεν έτι μάλλον την κεφαλήν, αγνοούσα τι θα απήντα εις την τελικήν πρότασιν.

— Από υμάς εξαρτάται, εξηκολούθησεν εκείνος ... Ήλθα ... ήλθα διά να σας ζητήσω να καταστήτε σύζυγος μου!

Εσιώπησε και ητένισε την νεάνίδα.

Εκείνη ανέπνευσεν επωδύνως, χωρίς να υψώση τα βλέμματα προς αυτόν. Δεν επερίμενε να παραγάγη επ' αυτής τοιαύτην εντύπωσιν η εκ μέρους του Λεβίν ερωτική εξωμολόγησις. Αλλά το συναίσθημα εκείνο επί μίαν μόνον στιγμήν διήρκεσεν. Ανελογίσθη τον Βρόνσκυ.

Ύψωσε προς τον Λεβίν τα διαυγή και ειλικρινή της μάτια, παρατηρήσασα την απελπιστικήν έκφρασιν της μορφής του, απήντησεν εν σπουδή:

— Αυτό δεν δύναται να γείνη, δεν γίνεται ... Συγχωρήσατέ με!

Προ μιας στιγμής της εφαινετο τόσον πλησίον και απαραίτητος διά την ζωήν της! Και ιδού έξαφνα ότι καθίστατο δι' αυτόν εντελώς ξένη.

— Δεν ηδύνατο να γείνη διαφορετικά; είπε εκείνος χωρίς να υψώση επ' αυτής τα βλέμματα.

Εχαιρέτησε δε και ηθέλησε ν' αποσυρθή.

Αλλά, την ιδίαν στιγμήν, εισήλθεν η πριγκήπισσα. Όταν δε τους είδε μόνους και διέκρινε τας συνεσπασμένας των μορφάς, εταράχθη. Ο Λεβίν την εχαιρέτησε χωρίς να ομιλήση. Η Κίττυ έμεινε σιωπηλή και δεν ύψωσε τα μάτια. Εκείνος ηθέλησε να εγερθή, αλλ' η πριγκήπισσα του απεύθυνε τον λόγον, και, ταυτοχρόνως, ετέρα κυρία παρουσιάσθη, ακολουθουμένη υπό τινος στρατιωτικού.

— Θα είνε ο Βρόνσκυ, εσκέφθη ο Λεβίν.

Διά να πεισθή, ητένισε την Κίττυ, ήτις είχε αναγνωρίσει ήδη τον αξιωματικόν.

Ο Λεβίν παρετήρησεν ότι οι οφθαλμοί της νεαράς κόρης απήστραψαν ακουσίως και κατενόησεν ότι ηγάπα τον άνθρωπον εκείνον.

— Επιτρέψατέ μου να σας παρουσιάσω προς αλλήλους, είπε η πριγκήπισσα: Κωνσταντίνος Δημήτρις Λεβίν, κόμης Αλέξιος Κυρίλλοβιτς Βρόνσκυ.

Ούτος ηγέρθη και έθλιψε την χείρα του Λεβίν παρατηρών αυτόν συμπαθώς εις τα μάτια.

— Έχομεν συμφάγει κατά τον χειμώνα τούτον, αν δεν με απατά η μνήμη, αλλά σεις ανεχωρήσατε αιφνιδίως διά την εξοχήν, είτε με το αφελές και ειλικρινές του μειδιάμα.

— Και μένετε πάντοτε εις τα κτήματά σας; ηρώτησεν ο Βρόνσκυ. Νομίζω ότι δεν θα είνε ευχάριστον κατά τον χειμώνα.

— Όταν κανείς είνε απησχολημένος, δεν στενοχωρείται, έστω και αν είνε μόνος, απήντησε ξηρώς ο Λεβίν.

Αν και ο Βρόνσκυ αντελήφθη τον τόνον με τον οποίον προεφέρθησαν οι λόγοι ούτοι,

προσεποιήθη ότι δεν αντελήφθη.

— Αγαπώ την εξοχήν, είπεν.

Ο Λεβίν επωφελήθη της στιγμής καθ' ήν τον αφήκεν ο πρίγκηψ, διά να εξέλθη χωρίς να γείνη αντιληπτός. Η τελευταία εντύπωσις, την οποίαν απεκόμισεν εκ της εσπερίδος εκείνης, υπήρξεν η ευτυχής έκφρασις της φυσιογνωμίας της Κίττυ απαντώσης εις τον Βρόνσκυ, όστις την ηρώτα αν θα προσήρχετο εις τον χορόν.

* * *

Ο Βρόνσκυ ουδέποτε είχε γνωρίσει τι εστί οικογενειακή ζωή. Η μήτηρ του, κατά την νεότητά της, είχαν υπάρξει γυνή πολύ κοσμική, λίαν θαυμαζομένη, και, κατά τε το διάστημα της συζυγικής της ζωής, κυρίως δε μετά τον θάνατον του συζύγου της, εγένετο ηρώις πολλών μυθιστορημάτων γνωστών εις όλον τον κόσμον. Τον πατέρα του σχεδόν δεν τον ενεθυμείτο και είχαν ανατραφή εις την Σχολήν των Αυλικών ακολούθων. Νεώτατος δε εξελθών της σχολής και επιδεικτικώτατος αξιωματικός ήδη, απετέλεσε μέλος της στρατιωτικής αριστοκρατίας της Πετροπόλεως ... Εν Μόσχα εγεύθη διά πρώτην φοράν του θελγήτρου να πλησιάση μίαν ωραίαν και αθώαν κόρην του κόσμου, ήτις ηράσθη αυτού. Δεν τω επήλθε δε η σκέψις ότι εν τη γνωριμία ταύτη, ηδύνατο να υπάρχη τι το μεμπτόν ως προς τας μετά της Κίττυ σχέσεις του. Εχόρευε κατά προτίμησιν μετ' αυτής, της ωμίλει περί κοινών πραγμάτων περί ων συνήθως συζητούν ασκόπως εν τω κόσμω, αλλ' ακουσίως, προσέδιδεν εις τας κοινοτυπίας αυτάς τόνον και ενδιαφέρον τοιούτον, ώστε ν' απευθύνεται προς αυτήν και μόνην.

Αν και ουδέποτε της είχαν είπει και μίαν έστω λέξιν που να μη δύναται να προφέρη ενώπιον όλου του κόσμου, παρετήρει εν τούτοις ότι κατά πάσαν παρερχομένην ημέραν υφίστατο εκείνη πλειότερον την επίδρασιν αυτού, τούθ' όπερ του ήτο το μάλλον ευχάριστον των πραγμάτων. Ησθάνετο εαυτόν ακατανικήτως ελκυόμενον προς αυτήν.

Ουδαμώς ηπατάτο ότι η προς την Κίττυ συμπεριφορά του ήτο αφελέστατα εκείνο που ονομάζεται δελεασμός μιας νεαρής κόρης άνευ προθέσεως γάμου, πράξις πολύ συχνή εις την χρυσήν νεότητα εις την οποίαν ανήκεν. Ενόμιζεν ότι αυτός πρώτος είχε ανακαλύψει την θελξιθύμον ταύτην ηδονήν, και την απελάμβανε.

Περί γάμου ουδέποτε είχε σκεφθή, γάμου άλλως τε του οποίου δεν διέβλεπε το δυνατόν της τελέσεως. Όχι μόνον δεν ηγάπα την οικογενειακήν ζωήν, αλλά και διέβλεπεν εν τω γάμω και ιδίως εις τον ρόλον του συζύγου, σύμφωνα προς τας ιδέας του κόσμου των αγάμων εν τω οποίω έζη, κάτι το αντίθετον, κάτι το εχθρικόν προς την ευτυχίαν του και κάτι μάλιστα το γελοίον.

Το βράδυ εκείνο, εν τούτοις, εξερχόμενος του μεγάρου Τσερμπάτσκυ, ησθάνθη ότι οι πνευματικοί δεσμοί οι συνδέοντες αυτόν μετά της Κίττυ είχαν συσφιγχθή μέχρι σημείου ώστε να έπρεπε να λάβη μίαν απόφασιν, αλλ' υπό ποίον πνεύμα, δεν διέβλεπεν ακόμη.

«Η γοητεία έγκειται ακριβώς εις το ότι ούτε μία λέξις δεν έχει προφερθή ούτε παρ' εμού ούτε παρ' αυτής· και εις ότι το αντιλαμβανόμεθα αλλήλους τόσον καλά διά της αποκρύφου αυτής συνδιαλέξεως των βλεμμάτων και των τόνων της φωνής· σήμερα μ' έκαμε να εννοήσω παρά ποτε σαφέστερον ότι με αγαπά. Και πόσον είνε γοητευτικόν αυτό, πόσον αφελές, πόσον πλήρες πεποιθήσεως! Αισθάνομαι ότι έχω καρδίαν και ότι κάτι το αγαθόν υπάρχει εντός μου».

Την επιούσαν, κατά την ενδεκάτην προμεσημβρινήν, ο Βρόνσκυ μετέβη εις τον σιδηροδρομικόν σταθμόν διά ν' αναμείνη την μητέρα του· το πρώτον δε πρόσωπον, το οποίον παρετήρησεν επί των βαθμίδων της μεγάλης κλίμακος υπήρξεν ο Ομπλόνσκυ προχωρών προς υποδοχήν της αδελφής του Άννας Καρένιν.

— Α! Η Εξοχότης σας! τω εφώναξεν ο Ομπλόνσκυ, ποίον ζητείς;

— Περιμένω την μητέρα μου, απήντησεν ο Βρόνσκυ. Έρχεται από την Πετρούπολιν.

Έθλιψαν αμοιβαίως την χείρα και ανήλθον ομού την κλίμακα.

— Πού επήγες χθες εξερχόμενος των Τσερμπάτσκυ, εγώ σε επερίμενα έως τας δύο το πρωί;

— Επέστρεψα εις το σπίτι μου ... Επέρασα νύκτα τόσον ευχάριστον, ώστε δεν ηθέλησα να υπάγω πλέον πουθενά.

— Γνωρίζω τα ορμητικά άλογα από τα χαρακτηριστικά των και τους νεαρούς ερωτευμένους από τα μάτια! επανέλαβεν ο Ομπλόνσκυ, όπως είχε κάμει την προτεραίαν προς τον Λεβίν.

Ο Βρόνσκυ εμειδίασε με τρόπον που δεν απετέλει άρνησιν, αλλ' έσπευσε να στρέψη αλλαχού τον λόγον.

— Και συ, ποίον ήλθες ν' αναμείνης εδώ;

— Εγώ, μια ωραία κυρία! είπεν ο Ομπλόνσκυ.

— Α! Α!

— «Κατηραμένος ο κακά βουλευόμενος», αναμένω την αδελφήν μου Άνναν.

— Α! α! την πριγκήπισσαν Καρένιν, είπεν ο Βρόνσκυ.

— Πρέπει να γνωρίζης τον Αλέξιον Αλεξάνδροβιτς Καρένιν, τον διάσημον γαμβρόν μου· όλος ο κόσμος τον γνωρίζει.

— Ναι, τον γνωρίζω εκ φήμης και διότι κάποτε τον είδα ... Γνωρίζω ότι είνε άνθρωπος πνευματώδέστατος, ένας σοφός ούτως ειπείν υπέργειος. Αλλά, ξεύρεις, δεν είνε του κόσμου μου.

— Ναι, είνε άνθρωπος διακεκριμένος, ολίγον τι συντηρητικός, αλλά θαυμάσιος άνθρωπος.

— Θα έλθη γρήγορα το τραίνον; ηρώτησεν ο Βρόσκυ κάποιον υπάλληλον.

— Εφάνη ήδη.

Πράγματι, επί της αποβάθρας προσέτρεξαν οι υπάλληλοι, και ο αριθμός των προσώπων άτινα προσήρχοντο να υποδεχθώσι τους φίλους των επληθύνθη επαισθητώως.

Διά μέσου της κρυσταλλωμένης ομίχλης διεκρίνοντο άνθρωποι εν στολή με κοντές γούνες και μπόττες από πύλημα, οίτινες διήρχοντο τας σιδηράς ράβδους. Μακράν δε, διηκούετο ο συριγμός της ατμομηχανής και διεκρίνετο το τροχοκύλισμα του τραίνου.

Πράγματι, εξ αποστάσεως, η ατμομηχανή εσφύριζε. Μετά τινος δε στιγμάς, το λιθόστρωτον του σταθμού συνεκλονίσθη και η μηχανή ασθμαίνουσα και αναπέμπουσα

τον ατμόν ον το ψύχος επανέρριπτεν επί του εδάφους διήλθε με τον μοχλόν του μεσαίου τροχού ταλαντευόμενον διά κινήσεως ρυθμικής και βραδείας, καθ' όν χρόνον ο μηχανικός, σκεπασμένος από παγοκρύσταλλα και με την κεφαλήν και τον λαιμόν σφικτοτυλιγμένα, εχαιρέτα τον σταθμάρχην.

— Η κόμησσα Βρόνσκυ ευρίσκεται εις αυτό το βαγόνι, τω είπεν αίφνης ο οδηγός πλησιάσας αυτόν.

Εις το βάθος της ψυχής του, δεν ησθάνετο σεβασμόν προς την μητέρα του, και, χωρίς αμφιβολίαν, ούτε την ηγάπα, αλλ' η ανατροφή ης είχε τύχει και αι τρέχουσαι ιδέαι του ιδιαιτέρου του κόσμου, δεν τω επέτρεπον να σκεφθή να της προσφέρεται διαφορετικά παρά με τας φαινομενικότητας βαθυτάτου σεβασμού και πληρεστάτης υποταγής. Η δε εξωτερική εκδήλωσις των αισθημάτων τούτων ήτο ισχυροτέρα από τον ενδόμυχον αποτροπιασμόν, ον ησθάνετο προς αυτά.

Ο Βρόνσκυ ηκολούθησε τον οδηγόν, ανήλθεν εις το τραίνον, και, καθ' ήν στιγμήν επρόκειτο να εισέλθη εις το διαμέρισμα όπου ευρίσκετο η μήτηρ του, παρεμέρησε διά να διέλθη μία κυρία.

Με το τακτ του ανθρώπου του κόσμου ο Βρόνσκυ ανεγνώρισε με το πρώτον βλέμμα ότι η κυρία εκείνη ανήκεν εις τας ανωτάτας κοινωνικάς τάξεις. Εζήτησε συγγνώμην και ητοιμάζετο να εξακολουθήση τον δρόμον του, οπότε ησθάνθη ακαταμάχητον πόθον να στραφή διά να την ίδη άπαξ ακόμη, ουχί μόνον διότι η κυρία την οποίαν είχε συναντήσει ήτο ωραιότητα, ούτε και διότι είχεν ελκυσθή από την ευπρεπή κομψότητα και την χάριν την σεμνήν ην απέπνεεν ολόκληρος, αλλά διότι η έκφρασις της χαριτωμένης μορφής της, όταν επέρασεν απ' εμπρός του, είχε κάτι το ιδιαιτέρως θωπευτικόν και τρυφερόν.

Όταν υπεστράφη, και η κυρία έστρεψεν επίσης την κεφαλήν προς αυτόν και τα μάτια της προσηλώθησαν φιλίως επ' αυτού, ως να τον ανεγνώριζε, πάραυτα δε εστράφησαν προς το πλήθος κάποιον αναζητούντες εν αυτώ.

Ο Βρόνσκυ εισήλθεν εις το υποδειχθέν αυτό βαγόνι. Η μήτηρ του, μία γηραιά γυνή ισχνή, με μάτια μαύρα, εμειδία ελαφρώς με τα λεπτά της χείλη.

Ανηγέρθη από το κάθισμά της, παρέδωκε μικρόν δερμάτινον σάκκον εις την θαλαμηπόλον της, έτεινε την μικράν και άσαρκον χείρα της προς τον νέον, είτα δε, ανυψώσασα την κεφαλήν, τον ησπάσθη επί των παρειών.

— Έλαβες το τηλεγράφημά μου; Είσαι καλά; ... Δόξα σοι ο Θεός! ...

— Εκάματε καλό ταξείδι; είπεν ο νέος καθεσθείς παραπλεύρως αυτής.

Η κυρία ενώπιον της οποίας ο Βρόνσκυ είχεν παραμερίσει εισήλθεν και αύθις εις το διαμέρισμα.

— Λοιπόν! ευρήκατε τον αδελφόν σας; ηρώτησεν η κόμησσα Βρόνσκυ αποταθείσα προς την ωραίαν ταξειδιώτιδα.

Ο Βρόνσκυ ενεθυμήθη τότε ότι ήτο η Άννα Καρένιν.

— Ο αδελφός σας σάς περιμένει εδώ, είπεν εγερθείς. Με συγχωρείτε διότι δεν σας ανεγνώρισα, προσέθηκε χαιρετήσας ... Έχομεν, άλλως τε, τόσον σπανίας συναντήσεις, ώστε ασφαλώς δεν θα μ' ενθυμείσθε.

— Ω, όχι! είπεν εκείνη· εντούτοις, σας ανεγνώρισα, διότι νομίζω ότι, καθ' όλον το διάστημα του ταξειδίου, η μήτηρ σας και εγώ μόνον περί υμών ωμιλούσαμεν.

Και επέτρεψε να φωτισθή από έν μειδιάμα η συγκρατουμένη ορμητικότης της.

— Και ο αδελφός μου δεν έρχεται λοιπόν; εξηκολούθησεν.

Ο Βρόνσκυ κατήλθεν επί του λιθοστρότου και εφώναξεν:

— Ομπλόνσκυ, εδώ! ...

Αλλ' η Άννα Καρένιν δεν ανέμεινε, και, διακρίνασα τον πρίγκηπα, εξήλθε του οχήματρός με βήμα σταθερόν και ελαφρόν.

Μόλις δε ο πρίγκηψ την επλησίασεν η νεαρά γυνή επέρασε τον αριστερόν της βραχίονα περί τον τράχηλόν του, τον προσείλκυσε ζωηρώς προς εαυτήν και τον εφίλησεν ηχηρώς. Η χάρις και η ορμητικότης της χειρονομίας εκείνης συνεκίνησαν τον Βρόνσκυ· δεν την άφινε πλέον από τα μάτια του και εμειδία χωρίς να γνωρίζη διατί.

Αναλογισθείς όμως ότι η μήτηρ του τον ανέμενεν ανήλθε και πάλιν εις το τραίνον.

Είνε ωραιωτάτη, δεν είν' έτσι; ηρώτησεν η κόμησσα. Ο σύζυγός της μου την ενεπιστεύθη και ευχαριστήθην πολύ από την συντροφιάν της. Ωμιλούσαμεν καθ' όλον το διάστημα ... Λοιπόν! και συ; Λέγουν ότι οι έρωτές σου πηγαίνουν θαυμάσια, ε;

— Δεν γνωρίζω, μαμά, τι θέλετε να υπαινιχθήτε, είπεν ο υιός ψυχρώς.

— Η Άννα Καρένιν ανήλθεν αύθις εις το βαγόνι διά ν' αποχαιρετήση την κόμησσαν.

— Λοιπόν! κόμησσα, ευρήκατε τον υιόν σας και εγώ τον αδελφόν μου, είπε φαιδρώς. Εξήντηλσα, άλλως τε, ολόκληρον το απόθεμα των διηγήσεών μου και δεν μου μένει πλέον καμμία.

— Θα εμπορούσα να κάμω μαζί σας τον γύρον του κόσμου χωρίς να στενοχωρηθώ, είπεν η κόμησσα λαβούσα την χείρα της Άννας Καρένιν. Είσθε από τας χαριτωμένους εκείνας γυναίκας που γοητεύεται κανείς τόσον να βλέπη όσον και ν' ακούη.

— Καλήν αντάμωσιν, κόμησσα, σας ευχαριστώ διά την καλήν σας συντροφιά, η ημέρα παρήλθε γρηγορώτατα.

— Χαίρετε, αγαπητή φίλη ... Επιτρέψατε μου να φιλήσω την χαριτωμένην μορφήν σας.

Έκυψεν ελαφρώς και έτεινεν την παρειάν της εις τα χείλη της κομήσσης, είτα δε ηνωρθώθη και έτεινε την χείρα προς τον Βρόνσκυ.

Έθλιψεν ούτος την μικράν χείρα και εμαγεύθη διότι η Άννα Καρένιν απεκρίθη διά μικράς και αφελούς αντιθλίψεως.

— Είνε αληθινά χαριτωμένη, είπεν η κόμησσα.

Ο Βρόνσκυ την παρηκολούθησε διά των οφθαλμών έως ού η γόησσα σιλουέττα της εξηφανίσθη. Την είδε, διά της θυρίδος, να πλησιάζη τον Ομπλόνσκυ, να περνά το χέρι της από τον βραχίονά του και ν' αρχίζη μαζί του συνομιλίαν, εν τη οποία, προφανώς, δεν εγένετο λόγος περί των νέων της γνωριμιών.

Ο Βρόνσκυ διέκρινε κάποιο πείσμα.

— Ειμπορούμε να εξέλθωμεν, μαμά, το πλήθος διελύθη.

Εξελθόντες του βαγονίου, συνήντησαν πολλά πρόσωπα, τα οποία διήρχοντο τρέχοντα και με τας μορφάς τεταραγμένας.

Και ο σταθμάρχης επίσης ευρίσκετο εις κίνησιν με την όψιν συνεσπασμένην.

Πού; ... Προς ποίον μέρος; ... Κατεπλακώθη; . . . ηρώτων οι διαβάται.

Ο Ομπλόνσκυ, με την αδελφήν του στηριζομένην εις τον βραχίονά του, επέστρεψε και αυτός εις το τραίνον λίαν συγκεκινημένος.

Αι δύο κυρίαί ανήλθον και πάλιν εις το βαγόνι, εν ώ οι δύο άνδρες ανεμιγνύοντο με το πλήθος διά να μάθουν τας λεπτομερείας του δυστυχήματος.

Κάποιος οδοφύλαξ, είτε διότι ήτο μεθυσμένος, είτε υπερβολικά διπλωμένος εντός των ενδυμάτων του λόγω του παγετού, δεν είχε ακούσει ερχόμενον το τραίνον.

Ο Ομπλόνσκυ και ο Βρόνσκυ είδον το πτώμα παραμορφωμένον. Ο πρώτος συνεκινήθη καταφώρως εκ του θεάματος αυτού και εφαινέτο έτοιμος ν' αναλυθή εις δάκρυα. Αλλά προ της επιστροφής των, αι δύο κυρίαί είχαν πληροφορηθή τα διατρέξαντα.

— Α! είναι τρομερόν, αν εγνώριζες, Άννα, τι είδα! είπεν ο Ομπλόνσκυ.

— Ο Βρόνσκυ εσιώπα· η ωραία του μορφή ήτο σοβαρά, αλλ' ήρεμος.

— Αχ! κόμησσα, έξηκολούθησεν ο Ομπλόνσκυ, αν τον εβλέπατε! ... Η γυναίκα του ήτο εκεί ... Ερρίφθη επί του σώματός του ... Λέγουν δε ότι ήτο ο μόνος προστάτης της οικογενείας ...

— Δεν θα ειμπορούσεν άρα γε να γείνη τίποτε δι' αυτήν; ηρώτησεν εν συγκινήσει η Άννα Καρένιν.

Ο Βρόνσκυ την ητένισε και κατήλθεν αμέσως του βαγονίου.

— Επιστρέφω αμέσως, μαμά, είπεν από του αντιθέτου μέρους της θυρίδος.

Όταν δ' επανεφάνη, μετά πάροδον ολίγων στιγμών, ανεχώρησαν.

Κατά την έξοδον εκ του σταθμού, ενώ ο Βρόνσκυ εβάδιζεν εμπρός μετά της μητρός του, της Άννας Καρένιν και του Ομπλόνσκυ ερχομένων όπισθεν, ο σταθμάρχης προσέδραμε.

Παρεδώκατε εις τον υποδιευθυντήν, είπε, διακόσια ρούβλια· ευαρεστήσθε να μου ειπήτε διά ποίον ακριβώς τα προορίζετε;

— Διά την χήραν, είπεν, ο Βρόνσκυ υψώσας τους ώμους, δεν την εννοώ αυτήν την ερώτησιν!

— Εδώκατε χρήματα διά την χήραν; εφώνησεν ο Ομπλόνσκυ.

— Αληθινά, τι λαμπρός νέος!, . . εξηκολούθησε πιέσας το βραχίονα της αδελφής του υπό τον αγκώνα του.

Η Άννα Καρένιν επέβη αμάξης και ο Ομπλόνσκυ παρετήρησε μετ' εκπλήξεως ότι τα χείλη της νεαράς γυναικός έτρεμον και ότι μετά βίας συνεκράτει τα δάκρυά της.

— Άννα τι έχεις; ηρώτησε μετά μίαν στιγμήν.

— Το επεισόδιον αυτό είνε κακός οιωνός, είπεν εκείνη.

— Τι παιδαρισμός! υπέλαβεν ο Ομπλόνσκυ. Το ουσιώδες δι' εμέ είναι να σ' έχω πλησίον μου! ... Αναθέτω εις σε όλας μου τας ελπίδας!

— Γνωρίζεις προ πολλού τον Βρόνσκυ; ηρώτησεν εκείνη.

— Ναι, προ πολλού ... άλλως τε, ξεύρεις, ελπίζομεν ότι θα νυμφευθή την Κίττυ.

— Α! αλήθεια! είπεν εκείνη διά φωνής βραδείας . . , Λοιπόν! ... ας ομιλήσωμεν περί σου ...

Ετίναξε την κεφαλήν ως διά ν' αποδιώξη κάποιαν οχληράν σκέψιν, η οποία την εστενοχώρει.

— Ναι, ας ομιλήσωμεν περί σου! Έλαβον την επιστολήν σου και ιδού εγώ ...

— Μάλιστα, όλαι μου αι ελπίδες εις σε στηρίζονται, επανέλαβεν ο Ομπλόνσκυ.

— Εν τοιαύτη περιπτώσει, διηγήσου τα μου όλα.

Και ο Ομπλόνσκυ εξωμολογήθη τας μυστικάς του θλίψεις.

Όταν η άμαξα εσταμάτησεν ενώπιον του μεγάρου του πρίγκηπος, εβοήθησεν ούτος την αδελφήν του να κατέλθη της έθλιψε την χείρα και απεσύρθη διά να μεταβή εις το Υπουργείον.

Όταν η Άννα εισήλθεν εις την οικίαν, η Δόλλυ εκάθητο εις το μικρόν σαλόني και εδίδασκε γαλλικην ανάγνωσιν εις το μικρόν της αγοράκι.

Η Δόλλυ εστράφη εις τον θορυβώδη θρονου του ενδύματος και εις τον κρότον των ελαφρών της βημάτων καθ' ήν στιγμήν η Άννα διεσκέλιζε την θύραν, και η μαρασμώδης μορφή της εξέφρασεν ακουσίως όχι χαράν, αλλ' έκπληξιν.

Ηγέρθη και ησπάσθη την ανδραδέλφην της.

— Πώς, ήλθες τόσον γρήγορα; είπε.

— Πόσον είμαι ευτυχής που σε βλέπω, Δόλλυ!

— Και εγώ επίσης, είμαι πολύ ευχαριστημένη.

Εμειδία ασθενώς και ηγωνίζετο ν' αναγνώση επί της μορφής της Άννας, αν η ανδραδέλφη της εγνώριζεν ήδη τα πάντα.

— Αναμφιβόλως, τα γνωρίζει όλα, διελογίσθη, διακρίνασα έκφρασιν συμπαθείας και θλίψεως εις τα βλέμματά της.

Αφού έκαμον μακράν επίσκεψιν εις τα παιδιά, αι δύο γυναίκες επέστρεψαν μόναι εις το σαλόني διά να πάρουν ένα καφέ.

Η Άννα υπέγειρε το κύπελλον της, μεθ' ό το αφήκεν αμέσως και πάλιν.

— Δόλλυ, εψιθύρισε, μου τα είπεν όλα ...

Η Δόλλυ την ητένισε ψυχρώς. Επερίμενε φράσεις συμπαθείας, αναλόγους προς την περίστασιν, αλλ' η Άννα δεν επρόφερε τοιαύτας.

— Δόλλυ αγαπητή, είπεν αυτή, δεν προτίθεμαι να σου ομιλήσω υπέρ αυτού ούτε να σε παρηγορήσω. Αλλά, καλή μου αγάπη, σε λυπούμαι, σε λυπούμαι με όλη μου τη ψυχή!

Και μέσα εις τα λάμποντα μάτια της, υπό τας πυκνάς βλεφαρίδας ανέβλυσαν αίφνης δάκρυα. Επλησίασε την νύμφην της και επήρε τα δάκτυλά της μέσα εις τα μικρά της αποφασιστικά χέρια.

Η Δόλλυ δεν τα απέσυρε, αλλά η μορφή της παρέμεινε ανεπιρέαστος.

— Δεν υπάρχει παρηγορία δι' εμέ, είπε. Εχάθη το παν!

Αλλά μόλις επρόφερε τας λέξεις ταύτας η έκφρασις της μορφής της κατέστη γλυκυτέρα.

Η Άννα έφερε την ξηράν και άσαρκον χείρα της Δόλλυ εις τα χείλη της και την ησπάσθη.

— Αλλά Δόλλυ, είπε, τι να γείνη, τι να γείνη; Πώς καλλίτερον να ενεργήση κανείς εις την φοβεράν αυτήν περίστασιν;

— Εχάθη το παν, αυτή είνε η αλήθεια! είπεν η Δόλλυ ...

Η Δόλλυ εισιώπησε, και επηκολούθησε δυο στιγμών σιγή.

— Τι να κάμω, Άννα; Σκέψου και βοήθησε με· εγώ, τα εσκέφθην όλα και δεν ευρίσκω διέξοδον.

Η Άννα δεν ηδυνήθη να εφεύρη τίποτε, αλλ' η καρδιά της εδονείτο εις κάθε λέξιν, εις κάθε πόνον της νύμφης της.

— Περίμενε ... Σε βεβαιώ ότι όταν μου διηγήθη όσα συνέβησαν, δεν είχαν ακόμη εννοήσει όλον το φρικώδες της καταστάσεως. Έβλεπα μόνον αυτόν και την αναστάτωση την επελθούσαν εις την οικογένειάν του· ησθάνθην οίκτον προς αυτόν, αλλά τώρα, αφού ωμίλησα μαζί σου, την γυναίκα του, βλέπω διαφορετικά τα πράγματα· διαβλέπω τα μαρτύριά σου και δεν δύναμαι να εκφράσω όλην την συμπάθειαν, την οποίαν αισθάνομαι προς σε, Δόλλυ αγαπημένη μου, συναισθάνομαι τελείως την θέσιν σου, αλλά θα επεθύμουν να μάθω ένα πράγμα ... θα επεθύμουν να μάθω πόσος ακόμη έρωσ υπολείπεται προς αυτόν εντός της καρδιάς σου; ... Συ μόνη γνωρίζεις αν είναι αρκετός ώστε να δύνασαι να συγχωρήσης! ... Αν είναι αρκετός, συγχώρησον! . . .

— Όχι, . . , είπεν η Δόλλυ.

Η Άννα την διέκοψεν ασπασθείσα πάλιν την χείρα της.

— Γνωρίζω τον κόσμον καλλίτερα από σε, είπε. Γνωρίζω πώς οι άνθρωποι ωσάν τον Στίβα εκτιμώσι τα ζητήματα ταύτα. Λέγεις ότι ωμίλει μετ' εκείνης περί σου; ... Όχι, όχι, δεν το έκαμεν αυτό· οι τοιούτοι άνδρες διαπράττουν απιστίας, αλλ' η οικογενειακή εστία και η σύζυγος παραμένουν δι' αυτούς αντικείμενα ιερά. Προς τας τρίτας αυτάς γυναίκας μικράν αισθάνονται εκτίμησιν και τούτο ουδαμώς επιρεάζει τας προς την οικογένειαν σχέσεις των. Γνωρίζουν να χαράττουν γραμμήν διακρίσεως αδιαπέραστον μεταξύ της οικογενείας και της ... Εγώ, δεν τας εννοώ αυτάς τας διακρίσεις, αλλά το γεγονός είναι αυτό ...

— Αλλά, την έκαμεν ιδικήν του ...

— Άφες με να ομιλήσω, αγαπητή Δόλλυ. Είδα τον Στίβα όταν ήτο ερωτευμένος μαζί σου. Ενθυμούμαι την εποχήν καθ' ήν ήρχετο να μ' ευρίσκη και έκλαιεν ομιλών περί σου, και γνωρίζω ότι καθ' όσον παρετείετο η μετά σου ζωή του, κατά τοσούτον ανήρχεσο εις την εκτίμησίν του. Τον ειρωνευόμεθα δε διότι εις πάσαν ευκαιρίαν επανελάμβανεν: «Η Δόλλυ είναι εξαιρετική γυναίκα». Υπήρξες δι' αυτόν θεότης και παρέμεινες τοιαύτη, η δε παρεκτροπή του αυτή δεν έχει ρίζας εντός της ψυχής του ...

— Αλλά, αν το πράγμα επανελαμβάνετο;

— Δεν δύναται να επαναληφθή κατά την γνώμην μου ...

— Μάλιστα ... Αλλά συ, θα συνεχώρεις;

— Ναι, θα συνεχώρουν ... Δεν θα έμενα βέβαια η ίδια, αλλά θα συνεχώρουν ... θα συνεχώρουν ως να μη είχε συμβή τίποτε, απολύτως τίποτε ...

— Βεβαίως, διέκοψε ζωηρώς η Δόλλυ, ως να επανελάμβανε κάτι το οποίον πολλάκις είχε σκεφθή, ... διαφορετικά το τοιούτον δεν θα απετέλει πλέον συγγνώμην. Όταν κανείς συγχωρήση, πρέπει να το πράττη άνευ υστεροβουλίας. Έλα, θα σε οδηγήσω εις το δωμάτιόν σου, προσέθηκεν εγερθείσα.

Εξελθούσα, δε, περιέβαλε την Άνναν εις τους βραχίονάς της.

— Πόσον είμαι ευχαριστημένη, αγάπη μου, διότι ήλθες· αισθάνομαι εμαυτήν καλλίτερα, πολύ-πολύ καλλίτερα!

Καθ' όλην την ημέραν η Άννα Καρένιν δεν εδέχθη κανένα και εκράτησε συντροφιά της Δόλλυ και των τέκνων της. Απέστειλε μόνον σημείωσιν προς τον αδελφόν της διά να τον ειδοποιήση να έλθη να συμφάγουν εις το σπίτι.

«Έλα, ο Θεός είναι εύσπλαγχνος!» του έγγραψεν.

Ο Ομπλόνσκυ επέστρεψεν εις την οικίαν του διά να φάγη, η δε συνομιλία υπήρξε γενική· ο Ομπλόνσκυ προέβλεπε το δυνατόν της εκ μέρους του εξηγήσεως και ανασυμφιλιώσεως.

Μετά το φαγητόν, η Κίττυ προσήλθε να ίδη την αδελφήν της. Ολίγον εγνώριζε την Άνναν Καρένιν και διηρωτάτο κάπως περιδεής πώς άρα θα την εδέχετο η μεγάλη εκείνη κυρία της Πετροπούλεως, την οποίαν όλος ο κόσμος ενεκωμίαζε! Παρετήρησε δε αμέσως ότι είχε κάμει καλήν εντύπωσιν. Η Άννα εθαύμαζε την καλλονήν και την νεότητά της και ήδη η Κίττυ ου μόνον υφίστατο την επήρειαν αυτής, αλλά και την ηγάπα σφόδρα, όπως συμβαίνει εις τας νεάνιδας της ηλικίας της εν σχέσει προς τας υπάνδρους νεαράς γυναίκας.

Η Άννα, λόγω της ζωηρότητος και του φυσικωτάτου των κινήσεών της, λόγω της δροσερότητος και πλήρους μορφής της, θα ωμοίαζε μάλλον προς νεαράν εικοσαέτιδα κόρην παρά προς γυναίκα του κόσμου, μητέρα οκταετούς παιδίου, αν δεν υπήρχεν η σοβαρά, και ενίοτε περίλυπος έκφρασις των οφθαλμών της.

Η Κίττυ συνεκινήθη και ειλκύσθη από την σκιάν εκείνην της μελαγχολίας. Μετά το φαγητόν, η Δόλλυ εισήλθεν εις τον θάλαμόν της ... Η Άννα επλησίασε ζωηρώς τον αδελφόν της, όστις ήναπτεν ένα σιγάρο.

— Στίβα, είπεν υποδείξασα εις αυτόν την θύραν διά πλαγίου νεύματος των οφθαλμών. Πήγαινε, και ο Θεός ας σε βοηθήση!

Ενόησεν, απέρριψε το σιγάρο του και εξήλθε του δωματίου.

Η Άννα επέστρεψεν εις το διβάνι, όπου εκάθησε περικυκλωθείσα από όλα τα παιδιά.

— Και πότε θα δοθή αυτός ο χορός; ηρώτησεν η Άννα την Κίττυ.

— Την επομένην εβδομάδα ... Θα είναι ένας από τους χωρούς, εις τους οποίους διασκεδάζει κανείς πάντοτε πολύ.

— Υπάρχουν λοιπόν τοιούτοι χοροί; ηρώτησεν η Άννα μετ’ ελαφράς ειρωνείας.

— Αλλόκοτον, αλλ’ έτσι είνε, είπεν η Κίττυ, υπάρχουν χοροί εις τους οποίους διασκεδάζει κανείς διαρκώς και άλλοι όπου στενοχωρείται κανείς. Δεν το έχετε παρατηρήσει;

— Όχι, αγαπητή μου, δι’ εμέ δεν υπάρχουν πλέον χοροί διασκεδαστικοί.

Η Κίττυ διέκρινεν εκκολαπτόμενον εντός των οφθαλμών της νεαράς γυναικός τον ειδικόν εκείνον κόσμον, όστις ήτο κλειστός δι’ αυτήν.

— Θα έλθετε εις τον χορόν! ηρώτησεν η Κίττυ.

— Νομίζω ότι δεν θα δυνηθώ να το αποφύγω.

— Θα ήμην ευχαριστημένη αν είρχεσθε! Θα ησθανόμην άκραν χαράν να σας ίδω εκεί!

— Γνωρίζω γιατί επιθυμείτε να με ίδητε εις αυτόν τον χορόν! Περιμένετε απ' αυτόν πολλά και επιθυμείτε όπως πάντες συμμερισθώσι την χαράν σας.

— Πώς το γνωρίζετε; είνε αλήθεια!

— Κάτι γνωρίζω ... μου αρέσει πολύ ... , συνήντησα τον κύριον Βρόνσκυ εις τον σταθμόν.

— Α; ήτο εκεί; ηρώτησεν η Κίττυ ερυθριάσασα· και τι σας είπεν ο Στίβα;

— Μου απεκάλυψεν όλα τα μυστικά. Ηυχαριστήθην εκ τούτου τα μέγιστα. Συνεταξείδευσα μετά της μητρός του κ. Βρόνσκυ. Ωμίλει μόνον δι' αυτόν, καθ' όλον το διάστημα. Είνε ο αγαπημένος της. Γνωρίζω τας προτιμήσεις των μητέρων, αλλά ...

— Τι σας είπε περί αυτού;

— Α! πολλά πράγματα ... ασφαλώς, είνε ο ευνοούμενός της.

Αλλ' είνε φανερόν ότι είνε αληθώς ευγενής καρδία . . . Ούτω, μοι διηγήθη ότι προυτίθετο να εκχωρήση ολόκληρον την περιουσίαν του εις τον αδελφόν του, και ότι ήδη, από της παιδικής του ηλικίας, είχε εκτελέσει πράξεις ασυνήθεις, είχε σώσει κάποτε μίαν γυναίκα πνιγομένην ... Εν ενί λόγω, είνε ήρωας!

Εμειδίασε δε αναλογισθείσα τα διακόσια ρούβλια, τα οποία είχε δώσει εις την γυναίκα του υπό του τραίνου καταπλακωθέντος ανθρώπου. Δεν το ανέφερεν όμως αυτό. Χωρίς να γνωρίζη διατί, της ήτο οδυνηρά η ανάμνησις της πράξεως ταύτης, ησθάνετο ότι ενυπήρχεν εις αυτήν κάτι το οποίον την έθιγε και δι' ό εμέμφετο εαυτήν και το οποίον δεν έπρεπε να συμβή.

— Ο Στίβα μένει επί πολύ πλησίον της Δόλλυ ευτυχώς! προσέθηκε διά ν' αλλάξη θέμα ομιλίας.

Ηγέρθη δε, δυσηρεστημένη κάπως, όπως εφάνη εις την Κίττυ.

— Όχι, εγώ πρώτος! Όχι, εγώ! εφώναζαν τα παιδιά επανερχόμενα εις συνάντησιν της θείας των Άννας.

— Όλα μαζί! είπεν εκείνη.

Έδραμε γελώσα εις συνάντησίν των, τα ενηγκαλίσθη και εκυλίσθη κατά γης μετά της φάλαγγος εκείνης των κατεργαρέων που εχοροπηδούσε και ανεκραύγαζεν εκ χαράς.

Όταν παρετέθη το τσάι, η Δόλλυ επέστρεψεν εις την αίθουσαν μετά του συζύγου της.

— Συνεφιλιώθησαν τελείως! εσκέφθη η Άννα.

Ευτυχής δε διάτη αυτή ήτο η αιτία, επλησίασε την Δόλλυ και την ησπάσθη.

Καθ' όλην την εσπέραν η Δόλλυ, κατά την συνήθειά της ειρωνεύετο ελαφρώς τον σύζυγόν της, αλλ' εκείνος εδείκνυτο φιλοπαίγμων, αλλά μετρίως φαιδρός, διά να μη αφήση να υποτεθή, ότι, συγχωρηθείς, είχε χάσει την συναίσθησιν του σφάλματός του.

Κατά την δεκάτην και ημίσειαν εσπερινήν η συνομιλία περί την οικογενειακήν τράπεζαν, περίξ του **σαβομάρ**, διεκόπη υπό επεισοδίου συνήθους το καθ' εαυτό, το οποίον εν τούτοις έκαμεν εις όλους εντύπωσιν. Καθώς ωμίλουν περί κοινών φίλων εν Πετρούπολει, η Άννα ηγέρθη εσπευμένως και είπεν:

— Έχω τας εικόνας των εις το λεύκωμά μου. Ταυτοχρόνως δε θα σας δείξω και τον μικρόν μου Σέργιον, προσέθηκε με μειδίαμα μητρικής υπερηφανείας.

Περί την δεκάτην ώραν, καθ' ήν στιγμήν ο υιός της συνήθιζε να έρχεται να την εναγκαλίζεται προτού μεταβή να κοιμηθή ησθάνετο εαυτήν τεθλιμένην, διότι ευρίσκετο τόσον μακράν από το παιδί της ... Ησθάνετο την ανάγκην να ίδη την εικόνα του και να ομιλήση περί αυτού. Εδράξατο λοιπόν αυτού του προσχήματος και μετέβη να πάρη το λεύκωμα με το αποφασιστικόν και ελαφρόν της βάδισμα.

Η κλίμαξ ήτις έφερεν εις το δωμάτιόν της κατέληγεν εις το διάζωμα της μεγάλης κλίμακος της εισόδου.

Όταν εξήλθε του σαλονιού, κωδωνισμός ηκούσθη εις τον αντιθάλαμον.

— Τι να είνε; ηρώτησεν η Δόλλυ.

— Πολύ γρήγορα διά να έλθουν να με ζητήσουν, είπεν η Κίττυ, και πολύ αργά δι' επίσκεψιν.

— Θα είνε ασφαλώς ταχυδρόμος με επίσημα έγγραφα, είπεν ο Ομπλόνσκυ.

Αλλ' ήδη ο θαλαμηπόλος ανήρχετο διά ν' αναγγείλη, τον επισκέπτην, και η Άννα παρατηρήσασα υπεράνω του κιγκλιδώματος ανεγνώρισε τον Βρόνσκυ.

Αλλόκοτον συναίσθημα ευχαριστήσεως και φόβου ηνάγκασεν εις παλμούς την καρδίαν της. Ο Βρόνσκυ ίστατο όρθιος υπό τον λαμπτήρα, φέρων μανδύαν και κάτι αναζητών εντός του θυλακίου του. Καθ' ήν δε στιγμήν η Άννα Καρένιν έφθανεν εις το μέσον της κλίμακος, ύψωσε τους οφθαλμούς, την διέκρινε, και η έκφρασις της μορφής του εξεδήλωσε ταραχήν και διστακτικότητα.

Εκείνη έκλινεν ελαφρώς την κεφαλήν και εξηκολούθησε τον δρόμον της, αλλ' ήκουσεν αμέσως την ηχηράν φωνήν του Ομπλόνσκυ καλούντος τον φίλον του να αναβή, και την εύηχον και ήρεμον απάντησιν του τελευταίου τούτου αρνουμένου.

Όταν η Άννα επέστρεψε μετά του λευκώματος, ο Βρόνσκυ είχε ήδη απέλθει και ο Ομπλόνσκυ διηγείτο ότι είχε έλθει διά να τον ερωτήση περί τινος δείπνου, το οποίον παρέθετον την επιούσαν εις κάποιαν διερχομένην εκείθεν επίσημον προσωπικότητα.

— Και, με όσα και αν του είπα, δεν ηθέλησε να αναβή. Είχε το ύφος πολύ παράδοξον απόψε.

Η Κίττυ ηρυθρίασεν. Είχε πεποίθησιν ότι αυτή μόνη εγνώριζε διατί είχε έλθει και διατί δεν ανήλθεν.

«Επέρασεν από το σπίτι μας, δεν μ' ευρήκε και εσκέφθη ότι θα ήμην εδώ· δεν εισήλθε δε, διότι εσκέφθη ότι ήτο πάρα πολύ αργά, και, επίσης, διότι ήτο εδώ η Άννα».

Πάντες ητένισαν αλλήλους χωρίς να προσφέρουν λέξιν και ήρχισαν να φυλλομετρούν το προσκομισθέν υπό της Άννας Καρένιν λεύκωμα.

Αναμφιβόλως δεν υπήρχε τίποτε το αλλόκοτον ή το ανάρμοστον εις το ότι ένας φίλος έρχεται να ζητήση από τον Ομπλόνσκυ, κατά την δεκάτην εσπερινήν ώραν, πληροφορίας επί προσυμπεφωνημένου συμποσίου και αρνείται να εισέλθη εις το σαλόνι. Όλοι εν τούτοις εξέλαβον ως αλλόκοτον το επεισόδιον τούτο, και η Άννα, πλειότερον των άλλων, έκρινεν αυτό ως περιέργον και δυσοίωνον.

* * *

Όταν η Κίττυ, συνοδευομένη υπό της μητρός της, ανήλθε την λαμπρώς φωταγωγημένην κλίμακα, την διάκοσμον από φυτά, μεταξύ δύο στίχων πουδραρισμένων λακέδων, ο χορός μόλις είχε αρχίσει.

Η Κίττυ μόλις είχε κάμει ολίγα βήματα εντός της αιθούσης, και αμέσως εκλήθη διά το βαλς παρά του διαπρεπεστέρου των χορευτών, του περιφήμου διευθυντού του κοτιγιόν, του ωραίου Κορσούνσκυ, ανδρός νυμφευμένου.

— Εκάματε καλά που ήλθατε ενωρίς, της είπεν ο Κορσούνσκυ, περών τον βραχίονά του περί τον κορμόν της χορευτριάς του, κακή συνήθεια το να έρχεται κανείς αργά.

Εκείνη εστήριξε την αριστεράν χείρα επί του ώμου του καβαλιέρου της, και οι μικροί της πόδες με τα ροδόχροα σανδάλια διωλίσθησαν ελαφρώς και μετ' άκρας προς τον ρυθμόν της μουσικής ακριβείας, επί του λείου παρκέτου.

— Αναπαύομαι βαλσάρων μαζί σας, τι ελαφρότης, τι ακρίβεια! είπεν εκείνος επαναλαμβάνων το φιλοφρόνημα, το οποίον απηύθυνε προς όλας τας χορευτριάς του.

Η Κίττυ εμειδίασε και εξηκολούθησεν ερευνώσα την αίθουσαν υπέρ τον ώμον του συγχορευτού της. Δεν ήτο νεοφώτιστος εις τον χορόν, διά την οποίαν όλα τα πρόσωπα συγχέονται εις εντύπωσιν φαντασμαγορικήν· αλλ' ούτε ήτο από τας εκφύλους εκείνας που σύρονται κάθε βράδυ εις τους χορούς, και αι οποίαι είνε ήδη χορτασμένα από όλας εκείνας τας γνωρίμους κεφαλάς· η Κίττυ απήλαυεν απλήστως, αλλ' ήτο συνάμα κυρία εαυτής ώστε να δύναται να παρατηρή.

Εις την αριστεράν γωνίαν της αιθούσης, διέκρινε την αριστοκρατίαν της κοινωνίας συγκεντρωμένην κατά μέρος. Εκεί ευρίσκετο η ωραία Λυδία, η σύζυγος του Κορσούνσκυ, καθ' υπερβολήν έξωμος, εκεί και η οικοδέσποινα, και ο Κριβίν με την απαστράπτουσαν φαλάκραν του. Εις τον αυτόν επίσης όμιλον διέκρινε τον Στίβα και, αμέσως κατόπιν, την θελκτικήν σκιαγραφίαν και το ωραίον προφίλ της Άννας Καρένιν, ... και **εκείνος** δε εκεί ευρίσκετο.

Η Κίττυ δεν τον είχε επανίδει από της εσπέρας κατά την οποίαν είχε αποκρούσει την χείρα του Λεβίν. Τον ανεγνώρισαν δε αμέσως τα οξυδερκή της όμματα· και παρετήρησε μάλιστα ότι και εκείνος την εκύτταζε.

— Ένα τουρ ακόμη; Δεν είσθε κουρασμένη, ηρώτησεν ο Κορσούνσκυ ελαφρώς ασθμαίνων.

— Όχι, ευχαριστώ.

— Πού πρέπει να σας οδηγήσω;

— Η κυρία Καρένιν είνε εδώ, προς αυτήν οδηγήσατέ με.

— Εις τας διαταγάς σας, δεσποινίς.

Ο Κορσούνσκυ εξηκολούθησε το βαλς χαλαρώσας το βήμα, και, διευθυνθείς κατ' ευθείαν προς την αριστεράν γωνίαν της αιθούσης, έτεινε την χείρα προς την Κίττυ ίνα την οδηγήση πλησίον της Άννας Καρένιν.

— Εισέρχεσθε εις τον χορόν χορεύουσα; είπεν αύτη προς την Κίττυ.

— Η πριγκήπισσα Κίττυ είναι μία των πιστοτέρων μου συνεργατίδων, είπε ο Κορσούνσκυ υποκλιθείς ενώπιον της Άννας Καρένιν, ην δεν είχε ακόμη χαιρετήσει. Είτα δε, υποκλιθείς έτι βαθύτερον, της επρότεινεν ένα βαλς.

— Γνωρίζεσθε; είπε η οικοδέσποινα.

— Και ποίος δεν μας γνωρίζει, την σύζυγόν μου και εμέ; ηρώτησεν ο Κορσούνσκυ, μας γνωρίζουν όπως τους άσπρους λύκους.

— Θα με τιμήσετε με ένα βαλς, κυρία;

— Οσάκις μου επιτρέπεται ν' αποφύγω τον χωρόν, τον αποφεύγω, είπε η Άννα.

— Σήμερον ο χορός είνε υποχρεωτικός, απήντησεν ο Κορσούνσκυ.

Την στιγμήν εκείνην ο Βρόνσκυ επλησίασε τον όμιλον.

— Αφού είναι υποχρεωτικός, ας κάμωμεν ένα τουρ, είπε η Άννα.

Δεν εφάνη αντιληφθείσα τον χαιρετισμόν του Βρόνσκυ, και εστήριξε ζωηρώς την χείρα επί του ώμου του Κορσούνσκυ.

— Τι σημαίνει αυτό; διελογίσθη η Κίττυ παρατηρήσασα ότι η Άννα είχε υποκριθή ότι δεν είδε τον Βρόνσκυ.

Ο Βρόνσκυ επλησίασε την Κίττυ, της υπενθύμισεν ότι κρατεί την πρώτην καντρίλλια και εξέφρασε την λύπην του διότι δεν την είδεν επί τόσον καιρόν.

Η Κίττυ τον ήκουεν, αποθαυμάζουσα συγχρόνως την χορεύουσαν Άνναν. Ανέμενε να της προτείνη ο Βρόνσκυ ένα τουρ εις το βαλς, και τον εκύτταζε μετ' εκπλήξεως. Εκείνος ηρυθρίασε και την προσεκάλεσεν αμέσως.

Ο Βρόνσκυ έκαμε μετά της Κίττυ πολλά τουρ. Μεθ' ό η Κίττυ επανήλθε πλησίον της μητρός της, αλλά μόλις είχε ανταλλάξει ολίγας λέξεις μετά της κομίσσης Νορδστόνε, και ο Βρόνσκυ προσήλθε να την ζητήση διά την πρώτην καντρίλλια.

Ωμίλησαν περί ασημάντων πραγμάτων· άπαξ μόνον η συνομιλία συνεκίνησεν ζωηρώς την Κίττυ, ... όταν ο Βρόνσκυ την ηρώτησεν αν ο Λεβίν ευρίσκετο εις τον χορόν και της εδήλωσεν ότι του είχε αρέσει πολύ ο άνθρωπος αυτός ... Μέχρι της τελευταίας καντρίλλιας, ο χορός υπήρξε διά την Κίττυ μαγευτικόν όνειρον χρωμάτων χαρμοσύνων, ήχων και κινήσεως. Δεν επαυε χορεύουσα παρά μόνον όταν ησθάνετο μεγάλην κόπωσιν και ανεζήτει ανάπαυλαν. Χορεύουσα όμως την τελευταίαν καντρίλλια μεθ' ενός των οχληρών εκείνων νεανίσκων, προς ον δεν ηδύνατο ν' αρνηθή μίαν στροφήν, έσχεν ως βιζ-α-βι την Άνναν και τον Βρόνσκυ. Και, εκ νέου, η νεαρά γυνή της παρουσιάσθη υπό αλλοίαν μορφήν· διέκρινε παρά τη Άννα τον ερεθισμόν του θριάμβου, τον οποίον εγνώριζεν εκ πείρας. Παρετήρησεν ότι η Άννα ήτο μεθυσμένη εκ του θαυμασμού τον οποίον εξήγειρεν. Η Κίττυ ήτο εμπειρογνώμων του τοιούτου συναισθήματος, εγνώριζε τα συμπτώματά του και τα διέκρινε παρά τη Άννα: την σπινθηροβόλον και φλογεράν λάμψιν των οφθαλμών, το μειδίαμα της χαράς και του υπερερεθισμού, τα χείλη που συμπτύσσονται ακουσίως, την χάριν, την σταθερότητα και την ελαφρότητα των κινήσεων.

— Τι την εξάπτει τόσον; διελογίσθη, όλοι μαζί ή μόνον ένας;

Και διευκολύνουσα συνάμα την συνομιλίαν με τον νεαρόν της συγχορευτήν, παρετήρει:

— Όχι, δεν την εμέθυσεν ο θαυμασμός του πλήθους, αλλ' ο θαυμασμός ενός μόνου. Και ο άνθρωπος αυτός; ... Είναι δυνατόν να είν' εκείνος;

Κάθε φοράν που ο Βρόνσκυ συνωμίλει μετά της Άννας, τα μάτια της νεαράς γυναικός προσελάμβανον φαιδράν λάμψιν, και το μειδίαμα της ευτυχίας εκύρτωνε τα πορφύρινα χείλη της. Εφαινετο ότι κατέβαλλεν αγώνα όπως συγκρατή τας εκδηλώσεις ταύτας της χαράς, αλλά διεκρίνοντο οπωσδήποτε επί της μορφής της.

— Αλλ' εκείνος;

Η Κίττυ τον ητένισε και κατελήφθη υπό τρόμου.

Διέκρινε και επ' αυτού τας αυτάς ενδείξεις, ας έβλεπε τόσον καθαρά επί του κινητού καθρέπτου ον απετέλει η μορφή της Άννας. Τι είχε απογείνει η πάντοτε γαλήνιος έκφρασίς του, η επιφυλακτική του στάσις και η ήρεμος αυτού απάθεια; Τώρα κάθε φοράν που απηθύνετο προς την Άνναν, εχαμήλωνε την κεφαλήν, ως να ήτο έτοιμος να γονυπετήση ενώπιον αυτής, και, εις το βλέμμα του, ενεφαινετο μόνη η υποταγή και ο φόβος, , . Ο χορός και οι παρεστώτες όλοι εκαλύφθησαν υπό ομίχλης εις τα μάτια της Κίττυ. Μόνον δε το αυστηρόν σύστημα της ανατροφής ης είχε τύχει, της έδιδε την δύναμιν να εξακολουθή χορεύουσα, ομιλούσα περί όλων και μειδιώσα ακόμη. Αλλ' όταν διηυθέτησαν τα καθίσματα χάριν της μαζούρκας και όταν μερικά ζεύγη χορευτών προσέτρεξαν από τα μικρά σαλόνια εις το μέγα, η Κίττυ έκαμε κίνημα απελπισίας και φρίκης.

Είχεν αποκρούσει πέντε καβαλιέρους και δεν είχε χορευτάς διά την μαζούρκαν. Και δεν υπήρχε μάλιστα ελπίς να προσκληθή, καθ' όσον, κατόπιν του θριάμβου ον είχε καταγάγει, ουδείς ηδύνατο να υποπτεύση ότι δεν ήτο **αγγαζέ**. Δεν της έμενε παρά να δηλώση κόπωσιν και να παρακαλέση την μητέρα της να την οδηγήση εις το σπίτι, αλλά δεν είχε το προς τούτο θάρρος και ησθάνετο εαυτήν συντετριμμένην.

Επέρασεν εις ένα μεμακρυσμένο σαλονάκι και αφέθη να καταπέση επί τινος φωτέγι.

— Απατώμαι ίσως, δεν είδα καλά ...

Και, εκ νέου, επανείδεν όσα την είχαν εκπλήξει.

— Τι σημαίνει τούτο, Κίττυ; είπεν η κόμησσα Νορδστόνε πλησιάσασα αυτήν απαρατήρητος, δεν εννοώ τίποτε.

Το κάτω χείλος της Κίττυ έτρεμεν ... Ηγέρθη αποτόμως.

— Κίττυ, δεν χορεύεις μαζούρκα;

— Όχι, όχι, είπεν η Κίττυ διά φωνής πνιγμέγης εις τα δάκρυα.

— Ενώπιόν μου την εκάλεσε να χορεύσουν μαζούρκα, είπεν η κόμησσα Νορδστόνε, γνωρίζουσα ότι η Κίττυ θα κατενόει ποίος ήτο **εκείνος** και **εκείνη**. Και του είπε: «Δεν την χορεύετε με την πριγκήπισσαν Τσερμπάτσκυ;»

— Α! μου είνε αδιάφορον, μου είνε αδιάφορον αυτό! απήνητησεν η Κίττυ.

Η κόμησσα Νορδστόνε μετέβη εις αναζήτησιν του Κορσούνσκυ, μετά του οποίου εχόρευσε την μαζούρκαν, και τον διέταξε ν' αναζητήση την Κίττυ και την καλέση να χορεύση. Αύτη ήνοιξε την μαζούρκαν, και, κατ' ευχήν της δεν ευρέθη εις την ανάγκην να υποστή συνομιλίαν, διότι, καθ' όλον το διάστημα ο Κορσούνσκυ έτρεχε δεξιά και

αριστερά ίνα δίδη οδηγίας.

Ο Βρόνσκυ και η Άννα είχαν καθήσει σχεδόν απέναντί της.

Η Κίττυ τους έβλεπε μακρόθεν και τους επανεύρισκεν εις της φιγούρες, και όσω μάλλον τους παρετήρει, κατά τοσούτον απέκτα την πεποίθησιν ότι η δυστυχία της ήτο πλήρης. Διέβλεπε ότι ησθάνοντο εαυτούς μόνους μέσα εις την πλήρη κόσμου εκείνην αίθουσαν.

* * *

Μετά τον χορόν, άμα τη αυγή η Άννα Καρένιν απέστειλε τηλεγράφημα προς τον σύζυγόν της αγγέλουσα εις αυτόν ότι ανεχώρει αυθημερόν.

— Πρέπει να φύγω, πρέπει να φύγω! επανελάμβανε προς την νύμφην της διά τόνου τόσον αποφασιστικού, ώστε φαίνεται ότι είχαν αναμνησθή ότι είχαν αφήσει εις την Πετρούπολη τόσας επειγούσας υποθέσεις, τας οποίας δεν θα ηδύνατο ν' απαριθμήση τελείως. Ναι, αληθώς, οφείλω να φύγω αμέσως σήμεραν.

— Ήλθες και εξετέλεσες αγαθήν πράξιν! είπεν η Δόλλυ διερευνώσα την μορφήν της.

Η Άννα την ητένισε με τα μάτια υγρά από τα δάκρυα.

— Μη το λέγεις αυτό, Δόλλυ. Δεν έκαμα τίποτε και τίποτε δεν ηδυνάμην να κάμω ... Τι έκαμα και τι ηδυνάμην να κάμω; ... Συ ευρήκες εντός της καρδιά σου αρκετόν έρωτα διά να συγχωρήσης.

— Αν έλειπες συ, Άννα, ο Θεός γνωρίζει τι ηδύνατο να συμβή! Πόσον είναι ευτυχής, η Άννα!

— Όχι. Γνωρίζεις διατί αναχωρώ σήμεραν και όχι αύριον; Ανάγκη να σου κάμω μίαν εξομολόγησιν η οποία με πιέζει είπεν η Άννα παρατηρούσα την Δόλλυ κατάματα ... Γνωρίζεις διατί η Κίττυ δεν προσήλθεν εις τον δείπνον; Με ζηλεύει. Έσφαλα ... υπήρξε αφορμή ο χορός αυτός να μη αποτελέση δι' αυτήν χαράν, αλλά μαρτύριον ... Αλλά πίστευσε ότι δεν είνε ιδικόν μου το σφάλμα ... Ναι ... ένα τίποτε ...

Ετόνισε διά συριστικής φωνής τας τελευταίας αυτάς λέξεις.

Αλλά, προφέρουσα ταύτας, ησθάνθη ότι δεν απετέλουν την αλήθειαν· όχι μόνον αμφέβαλε περί εαυτής, αλλά και συνεταράσσετο αναμνησκομένη τον Βρόνσκυ και επέσπευδε την αναχώρησίν της επί μόνω τω σκοπώ να μη τον επανίδη ...

— Δεν δύνασαι να φανταστής τι γελοίαν τροπήν έλαβε το ζήτημα ... Ήθελον να τον εξωθήσω εις γάμον, και, εξάιφνης, ανέδυσεν εξ αυτού ... κάτι το όλως διαφορετικόν, . . . Ίσως εν αγνοία μου, χωρίς να το θέλω ...

Η Άννα εκοκκίνισεν και διεκόπη.

— Ω; οι άνδρες το αντιλαμβάνονται αμέσως, παρετήρησεν η Δόλλυ.

— Θα εβυθιζόμην εις απόγνωσιν, αν αποκαλύπτετο σοβαρόν τι εκ μέρους του, ανεφώνησεν η Άννα ... Είμαι άλλωστε βεβαία, ότι όλα αυτά θα διασκεδασθώσι γρήγορα, μόλις η Κίττυ και αυτός παύσουν να με βλέπουν.

— Θα σε βεβαιώσω, άλλως τε, Άννα, ότι δεν επικροτώ εγώ αυτόν τον γάμον διά την Κίττυ. Και, αν ο Βρόνσκυ, διότι σε είδεν άπαξ μόνον, ηράσθη σου, προτιμότερον είναι να μη γείνη αυτός ο γάμος.

— Αναχωρώ, αφού κατέστησα εχθράν μου την Κίττυ, την οποίαν αγαπώ με όλην μου την καρδιά! Αλλά, θα τα διευκρινίσης συ όλα αυτά, Δόλλυ, δεν είν' έτσι;

Κατά την στιγμήν της αναχωρήσεως προσήλθεν ο Ομπλόνσκυ.

Η ευαισθησία της Άννας μετεδόθη εις την Δόλλυ, και, όταν την ενηγκαλίσθη διά τελευταίαν φοράν, της εψιθύρισε.

— Ποτέ δεν θα λησμονήσω ό,τι έκαμες δι' εμέ. Και συ, μη λησμόνει ποτέ ότι σε αγαπώ και θα σ' αγαπώ πάντοτε ως την καλλιτέραν μου φίλην.

— Δεν εννοώ διά ποίον λόγον μ' ευχαριστείς! είπεν η Άννα ασπαζομένη αυτήν και καταστέλλουσα τα δάκρυά της.

— Με εννόησες, με εννοείς, χαίρε, αγαπητή μου!

«Τώρα, όλα ετελείωσαν, και χάρις τω Θεώ! ...» εσκέφθη η Άννα καθημένη επί του εδωλίου ενός κλινοφόρου βαγονίου, παραπλεύρως της θαλαμηπόλου της.

Ανεμνήσθη τότε πάνθ' όσα είχαν συμβή εν Μόσχα, ανεπόλησε τον χορόν, τον Βρόνσκυ, την μορφήν αυτού την ερωτίλην και ταπεινήν, πανθ' όσα συνέβησαν μεταξύ των και δεν ευρήκε τίποτε το επίμεμπτον εν αυτοίς.

Ηγέρθη διά να μετατρέψη τον ρουν των εντυπώσεών της, και αφήρεσε την μπλερίνα του θερμού της ταξειδιωτικού επανωφορίου. Επί στιγμήν αντελήφθη ότι άνθρωπός τις εισελθών εις το βαγόني, ένας υψηλόσωμος και ισχνός μουζικός, περιβεβλημένος μανδύαν από του οποίου έλειπον αρκετά κομβία, ήτο ο θερμαστής· τον είδε να εξετάζη το θερμόμετρον και παρετήρησεν ότι ο άνεμος και η χιών εισώρμησαν εξόπισθέν του εις το διαμέρισμα εκείνο· αλλά πάραυτα εσυγχύσθησαν και αύθις τα πάντα.

Η φωνή ανθρώπου βυθισθέντος εντός των χιώνων κάτι της εφώναξεν εις το ους. Η Άννα αντελήφθη ότι είχαν φθάσει εις τινα σταθμόν και ότι ο οδηγός εφώναζε το όνομα του σταθμού. Εζήτησεν από την θαλαμηπόλον της να της δώση το σάλι και την μπλερίνα, τα έρριψε δε επί των ώμων της και διηυθύνθη προς την θύραν.

— Θα εξέλθη η κυρία; ηρώτησεν η υπηρέτρια.

— Ναι, έχω ανάγκην να αναπνεύσω, κάμνει υπερβολική ζέστη εδώ.

Ήνοιξε την θυρίδα. Η χιών και ο άνεμος την απώθησαν, και, παλαιόντες, κατ' αυτής, την ημπόδισαν ν' ανοίξη την θύραν. Τέλος όμως, κατώρθωσε ν' ανοίξη.

Άνθρωπός τις φέρων στρατιωτικόν μανδύαν την επλησίασε και απέφραξε το ψυχορραγούν φως του λαμπτήρος.

Αυτοστιγμή η Άννα ανεγνώρισε τον Βρόνσκυ.

Εκείνος υπεκλίθη ενώπιόν της υψώσας την χείρα μέχρι του γείσου του ηλικίου του και τη προσέφερε τας υπηρεσίας του.

Η Άννα δεν απεκρίθη, αλλά τον ητένισεν επί πολύ, καίτοι δε ευρίσκετο εν τη σκιά,

διέκρινεν εν τούτοις, ή ενόμισεν ότι διέκρινε, την έκφρασιν της μορφής και των οφθαλμών του.

Ήτο και πάλιν η ίδια εκείνη έκφρασις του αιδήμονος θαυμασμού, η οποία την προηγουμένην ημέραν τόσω βαθείαν της είχεν εμποιήσει εντύπωσιν.

Κατά το διάστημα των δύο τελευταίων ημερών, και, μίαν στιγμήν προτιήτερα, επανελάμβανε προς εαυτήν συνεχώς ότι ο Βρόνσκυ ήτο δι' αυτήν τίποτε περισσότερο από ένας εκ των νέων εκείνων, τους οποίους συναντώμεν καθ' εκάστην κατά εκατοντάδας, και ότι ουδέποτε θα κατεδέχετο να προσέξη εις αυτόν ιδιαιτέρως ... Και όμως ιδού ότι τώρα που τον επανεύρισκεν απροόπτως, την κατελάμβαμε κάποιο συναίσθημα ευφροσύνου υπερηφανείας.

— Ηγνούν ότι ευρίσκεσθε εις το τραίνον τούτο! Διατί ανεχωρήσατε εκ Μόσχας; ηρώτησεν.

Ο Βρόνσκυ προέφερε τα λόγια που ανέμενεν η ψυχή της νεαράς γυναικός και που εφοβείτο η λογική της.

— Συγχωρήσατέ με αν η συμπεριφορά μου σας είναι δυσάρεστος, εξηκολούθησεν εκείνος.

Ο Βρόνσκυ ωμίλει φιλοφρόνως και μετ' αιδήμονος σεβασμού αλλά μετά τόσης σταθερότητος και εμμονής, ώστε εκείνη εβράδυνε πολύ να εύρη λέξεις απαντήσεως.

— Ό,τι λέγετε είναι κακόν, είπε τέλος η νεαρά γυνή. Και, αν είσθε αγαθός, λησμονήσατε αυτά τα λόγια, όπως θα τα λησμονήσω και εγώ.

— Ουδέποτε θα λησμονήσω ούτε έν από τα λόγια σας, ούτε μίαν από τας κινήσεις σας, δεν δύναμαι να το πράξω!

— Αρκεί, αρκεί! εφώναξεν εκείνη, μάτην προσπαθούσα να προσδώση έκφρασιν αυστηράν εις την μορφήν της, ην ο Βρόνσκυ απελάμβανε δι' απλήστων βλεμμάτων.

Δραξαμένη δε της λαβής του βαγονίου, ώρμησεν επί των βαθμίδων και έφθασε ταχέως εις το επίστεγον αυτού. Χωρίς δε να ενθυμήται πλέον ούτε τους ιδίους της λόγους ούτε τους του Βρόνσκυ, κατενόησεν ότι η συνομιλία εκείνη, ήτις επί μίαν μόλις στιγμήν είχε διαρκέσει, τους είχε τρομακτικώς προσεγγίσει. Και ησθάνθη τρόμον συνάμα και ευτυχίαν.

Έμεινεν επί τινας στιγμάς σιωπηλή, είτα δε εισήλθεν εις το διαμέρισμα και ανέλαβε την θέσιν της.

Η κατάστασις της νευρικής υπερεντάσεως, ην τόσον ισχυρώς είχεν αισθανθή, ενετείνετο ήδη επί μάλλον και μάλλον, και εφοβείτο έκρηξιν. Καθ' όλην την νύκτα δεν ηδυνήθη να κλείση μάτι.

Μόνον περί την πρωίαν η Άννα εναρκώθη επί του εδολίου της. Όταν δ' αφυπνίσθη ήτο πλέον ημέρα και το τραίνον επλησίαζεν εις την Πετρούπολιν. Αμέσως τότε ανελογίσθη το σπίτι της, τον σύζυγόν της, τον υιόν της και ανέκτησε τας συνήθεις της απασχολήσεις.

Μόλις το τραίνον εσταμάτησε και κατήλθεν εις την αποβάθραν η πρώτη μορφή, ην αντίκρυσεν, ήτο η μορφή του συζύγου της.

— Α! Θεέ μου! γιατί τα αυτιά του έγειναν τόσον μακρτά; διελογίσθη παρατηρούσα την ψυχράν και τυπικήν του μορφήν και ιδίως τους χόνδρους των ώτων του, οίτινες

συνεκράτουν τον γύρον του στρογγυλού καπέλλου του.

Μόλις διακρίνας την σύζυγόν του, ο Καρένιν έσπευσεν εις υπάντησίν της με τα χείλη διεσταλμένα υπό το σύνηθες αυτού αινιγματώδες μειδίαμα και παρατηρών αυτήν πυρωδώς με τα μεγάλα του και κουρασμένα μάτια.

Κάποιο συναίσθημα δυσθυμίας έπληξε την καρδίαν της Άννας όταν αντίκρυσσε το έμμονον και κεκμηκόν εκείνο βλέμμα, ως να είχεν ελπίζει ότι θα το εύρισκε διαφορετικόν. Κατεπλήσσετο δε κυρίως από το σηναίσθημα της δυσαρσεκειάς προς εαυτήν, το οποίον ησθάνθη επανευρούσα τον σύζυγόν της. Το συναίσθημα τούτο δεν ήτο νέον, το εγνώριζεν, αλλά, προτήτερα, δεν της είχε κάμει εντύπωσιν. Την φοράν αυτήν όμως το διέκρινε καθαρά και υπέφερεν εξ αυτού.

— Ναι, όπως αντιλαμβάνεσαι, πρόκειται περί συζύγου τρυφερού, προθύμου όπως αν είχομεν νυμφευθή προ ενός μόλις έτους, και όστις φλέγεται από τον πόθον να σ' επανίδη! είπεν ο Καρένιν με την βραδείαν και λεπτήν του φωνήν και με τόνον που μετεχειρίζετο πάντοτε, οσάκις ωμίλει προς αυτήν, τόνον ημείρωνα.

— Ο Σεριόγια είνε καλά; ηρώτησεν εκείνη.

— Αυτή είναι η όλη ανταμοιβή μου διά τον διάπυρον έρωτά μου; Το παιδί μας είνε καλά, πολύ καλά!

* * *

Ο Βρόνσκυ ούτε επεζήτησε καν να κοιμηθή κατά την νύκτα εκείνην.

Είχε μείνει καθήμενος επί του εδωλίου, του, κυτάζων δ' εμπρός του ασκόπως ή παρατηρών τους εισερχομένους και εξερχομένους.

Αλλά δεν έβλεπε κανένα και τίποτε. Δεν εγνώριζε και ούτε διηρώτα καν εαυτόν τι θα προέκυπτεν εκ της περιπετείας του.

Δεν εκοιμήθη καθ' όλην την νύκτα, διότι δεν έπαυσεν αναπολών απάσας τας στιγμάς καθ' ας την είχε ίδει, όλα τα λόγια τα οποία είχε προφέρει, και εικόνες δυνατού μέλλοντος εκυμαίνοντο εντός της φαντασίας του και επλήρουν εκστάσεως την καρδίαν του.

Όταν κατήλθε του βαγονίου εις την Πετρούπολιν, εσταμάτησεν ενώπιον του διαμερίσματός του διά ν' αναμείνη την έξοδον της Άννας.

Θα την ίδω μίαν ακόμη φοράν, διελογίσθη με ακούσιον μειδίαμα.

Αλλά προτού δυνηθή να ίδη την Άνναν, παρετήρησε τον Καρένιν, τον οποίον ο σταθμάρχης συνώδευε μετά σεβασμού διά μέσου του πλήθους.

— Α! ναι, ο σύζυγος!

Διά πρώτην μόλις φοράν τώρα ο Βρόνσκυ κατενόησεν ότι εκείνη συνεδέετο προς άλλον. Εγνώριζε κάλλιστα ότι η Άννα ήτο νυμφευμένη, αλλά δεν επίστευεν εις την ύπαρξιν του συζύγου τούτου, και επείσθη περί τούτου μόνον όταν τον αντίκρυσσε με την κεφαλήν, τους ώμους, τα κνήμας του με το μαύρο πανταλόνι, και, προπάντων, όταν είδε πως ο σύζυγος εκείνος, με την συναίσθησιν του ιδιοκτήτου, έλαβεν ηρέμα την χείρα της Άννας.

Είδε πώς επλησίασαν αλλήλους οι δύο σύζυγοι, και, με την οξυδέρκειαν ερωτευμένου, αντελήφθη την έλαφράν δυσφορίαν μετά της οποίας η Άννα απεκρίθη προς τον Καρένιν.

— Όχι, δεν τον αγαπά, δεν δύναται να τον αγαπά! εψιθύρισε αποφασιστικώς ο Βρόνσκυ.

Διευθυνθείς δε προς αυτήν, αντελήφθη μετά χαράς, ότι ησθάνετο την προσέγγισιν του· είχε στραφή προς αυτόν, και κητάξασα αυτόν εξηκολούθησε την μετά του συζύγου συνομιλίαν της.

— Επεράσατε καλά την νύκτα; είπεν ο Βρόνσκυ υποκλιθείς ενώπιον της Άννας και του Καρένιν ταυτοχρόνως, αφήσας δ' εις τούτον την ελευθερίαν να κρίνη ή όχι κατά βούλησιν τον χαιρετισμόν του.

— Σας ευχαριστώ ... , κάλλιστα, είπεν η Άννα.

Η μορφή της εφάνετο κουρασμένη, αλλ' εις διάστημα μιας στιγμής, όταν τον ητένισεν, οι οφθαλμοί της εφωτίσθησαν, και η φευγαλέα εκείνη ζωηρότης κατέστησε τον Βρόνσκυ ευτυχή.

Ητένισεν εκείνη τον σύζυγόν της ίνα αντιληφθή αν εγνώριζε τον Βρόνσκυ.

Ο Καρένιν παρετήρει τον αξιωματικόν μετά δυσφορίας, διερωτών εαυτόν αφηρημένος ποίος άρα γε να ήτο.

Το γαλήνιον και σταθερόν ύφος του Βρόνσκυ συνεκρούσθη προς την ψυχράν σταθερότητα του Καρένιν ως δρεπάνη επί λίθου.

— Ο κόμης Βρόνσκυ, είπεν η Άννα.

— Α! νομίζω ότι κάποτε συνηντήθημεν, είπεν ο Καρένιν αδιαφόρως τείνας αυτώ την χείρα.

— Ανεχώρησες εκ Πετροπόλεος μετά της μητρός και επιστρέφεις μετά του υιού, προσέθηκε τονίζων κάθε συλλαβήν.

— Επανέρχεσθε αναμφιβόλως ληξάσης της αδείας σας; είπε προς τον Βρόνσκυ.

Και χωρίς ν' αναμείνη απάντησιν, εξηκολούθησεν αποταθείς προς την σύζυγόν του με τόνον παιγνιώδη.

— Λοιπόν! έρρευσαν πολλά δάκρυα εις την Μόσχαν κατά τους αποχαιρετισμούς;

Υπεδείκνυεν εις τον Βρόνσκυ ότι επεθύμει να μείνη μόνος μετά της συζύγου του· έφερε μάλιστα την χείρα εις τον πίλον του αλλ' ο νέος είπε προς την Άνναν:

— Θα λάβω την τιμήν να έλθω να λάβω ειδήσεις σας.

Ο Καρένιν εστήριξεν επί του Βρόνσκυ κουρασμένον βλέμμα.

— Θα λογισθώμεν πολύ ευτυχείς, είπε ψυχρώς, δεχόμεθα κατά Δευτέραν.

Είτα δε, αποχαιρετήσας οριστικώς τον Βρόνσκυ, είπε προς την σύζυγόν του φιλοπαίγμων:

Έτυχα της ευτυχίας να διαθέτω ημίσειαν ώραν διά να έλθω εις συνάντησίν σου, ηδυνήθην τοιουτοτρόπως να σου εκδηλώσω όλην μου την τρυφερότητα.

— Τονίζεις υπερβολικά τας φιλοφρονήσεις σου διά να τας αντιλαμβάνωμαι, απήντησεν εκείνη με τον ίδιον τόνον, τείνουσα χωρίς να το θέλη το ους προς τον θόρυβον των βημάτων του Βρόνσκυ, όστις εβάδιζεν όπισθέν της.

* * *

Το πρώτον πρόσωπον το οποίον έσπευσεν εις υποδοχήν της Άννας, μόλις έφθασεν εις την οικίαν της, υπήρξεν ο υιός της: το παιδίον έδραμεν εις την κλίμακα, παρά τας νουθεσίας της διδασκαλίσης του, φωνάζον με παράφορον χαρά: «Μαμά, μαμά!» Όταν δε την επλησίασεν, έμεινε κρεμασμένον από το λαιμό της.

— Σας το είπα εγώ, πως η μαμά ήταν, είπε προς την διδασκάλισσαν, το είξευρα εγώ! ...

Όπως ο σύζυγός της, ομοίως και ο υιός της παρήγαγεν επί της Άννας εντύπωσιν, ήτις ωμοίαζε προς απογοήτευσιν. Τον εφαντάζετο ωραιότερον αφ' όσον ήτο. Και τώρα ήτο ηναγκασμένη να υποστρέψη εις την αληθή πραγματικότητα, διά να τον αγαπά όπως τον εύρισκεν.

Ο Σεριόγια ήτο θελκτικός με τους ξανθούς του πλοκάμους, με τα γαλανά του μάτια και με τα μικρά του ελαφρά και παχουλά ποδαράκια, μέσα εις τας καλώς εφαρμοζούσας περικνημίδας του.

Η Άννα ησθάνετο φυσικήν σχεδόν ηδονήν επί τη προσεγγίσει του και ταις θωπείαις του και κάποιαν πνευματικήν γαλήνην οσάκις συνήντα το άκακον βλέμμα του, το πλήρες εμπιστοσύνης και αγάπης, και οσάκις ήκουε τας αφελείς του ερωτήσεις.

Του παρέδιδε δώρα τα οποία του είχαν αποστείλει τα τέκνα της Δόλλυ, οπότε τη ανηγγέλθη η κόμησσα Λυδία Ιβανόβνα, μία γυραιά φίλη των Καρένιν, αποτελούσα το κέντρον ενός των κοσμικών συνδέσμων.

Ήτο γυνή υψηλού αναστήματος, πολύσαρκος, με κιτρινωπήν χροιάν καχεξίας και με ωραία μαύρα ρεμβώδη μάτια. Η Άννα την ηγάπα πολύ, την ημέραν όμως εκείνην διά πρώτην φοράν διέκρινε όλα της τα ελαττώματα.

— Λοιπόν, αγαπητή μου έφερεις τον κλάδον της ελαίας; ερώτησεν η κόμησσα Λυδία Ιβανόβνα μόλις εισελθούσα εις το δωμάτιον.

— Ναι, τώρα πλέον ετελείωσαν όλα, ουδέποτε άλλωςτε υπήρξε τόσο σοβαρόν το ζήτημα, όσον το υπεθέτομεν ημείς.

Αλλά η κόμησσα Λυδία Ιβανόβνα, ήτις ενδιαφέρετο διά παν ό,τι δεν την αφεώρα προσωπικώς, είχε την συνήθειαν να μη ακούη ποτέ όσα απηυθύνοντο ειδικώς προς αυτήν.

— Μάλιστα, υπερβολική η δυστυχία και αι θλίψεις επί της γης και σήμεραν είμαι εξηντλημένη.

— Τι έχετε; ηρώτησεν η Άννα καταστείλασα έν μειδίαμα.

— Αρχίζω ν' απαυδώ θραύουσα ματαίως λόγχας χάριν της αληθείας!

Ευχαριστημένη δε από το ευτυχές εκείνο αποτέλεσμα η κόμησσα Λυδία απεσύρθη εν πάση σπουδή, διότι ώφειλε να παραστή, κατά το διάστημα του απογεύματος, εις πολλά κομητάτα.

Ο Καρένιν επέστρεψεν εκ του Υπουργείου κατά τας τέσσαρας, και, όπως συνέβαινε συχνά, δεν έλαβε καιρόν να εισέλθη εις το διαμέρισμα της συζύγου του. Είχε να δεχθή διαφόρους απαιτητάς και να υπογράψη πολλά ενδιαφέροντα έγγραφα. Οι Καρένιν είχαν πάντοτε συνδαιτημόνας τρία ή τέσσαρα πρόσωπα, και η Άννα κατήλθεν εις το σαλόνι διά να δεχθή μίαν γηραιάν εξαδέλφην του συζύγου της, τον πρόεδρον του ανακτοβουλίου

μετά της συζύγου του και κάποιον νέον ιδιαίτερος συστηθέντα εις τον Καρένιν.

Εις τας πέντε ακριβώς, ο Καρένιν, εν επισήμω περιβολή με δύο παράσημα και λευκήν κραβάταν, εισήλθεν εις την αίθουσαν.

Κάθε στιγμή της ζωής του ήτο ειδικώς διατεθειμένη και κανονισμένη εκ των προτέρων. «Άνευ σπουδής και άνευ αναπαύλας», τοιούτο το αξίωμά του.

Εχαιρέτησεν όλους του τους κεκλημένους και εκάθησε αμέσως κατόπιν, μειδιών προς την σύζυγόν του.

— Μάλιστα, είπεν, η μόνωσίς μου ετελείωσε. Δεν εμπορείς να φαντασθής πόσον είνε ανιαρόν να τρώγη κανείς μόνος του!

Κατά το διάστημα του φαγητού ηρώτησε την σύζυγόν του περί των λαβόντων χώραν εν Μόσχα, ομιλών με περιφρονητικόν μειδίαμα περί του Στίβα Ομπλόνσκυ, αλλ' η συνομιλία παρέμεινε γενική.

Μετά το γεύμα ο Καρένιν επέρασεν ημίσειαν ώραν εις το σαλόνι, είτα δε, με το μειδίαμα εις τα χείλη, έθλιψε και πάλιν την χείρα της συζύγου του, απεχαιρέτησε τους ξένους του και μετέβη εις το Υπουργικόν συμβούλιον.

Η Άννα εισήλθεν εις τον θάλαμον του υιού της και επέρασεν όλον το απόγευμα μαζί του, τον επλάγιασεν εις την κλίνην του μόνη της και τον ετύλιξεν εντός των σκεπασμάτων του.

Ήτο ευτυχής διότι είχε μείνει εις το σπίτι και διότι επέρασε τας μεταμεσημβρινάς της ώρας υπό τοιαύτας συνθήκας.

Ησθάνετο εαυτήν πραϋνθείσαν, την καρδίαν της ανεκουφισμένην και διέβλεπε καθαρά ότι παν, ό,τι είχε παραστή ενώπιόν της την προτεραίαν κατά το σιδηροδρομικόν της ταξείδιον, υπό μορφήν τόσον ελκυστικήν, ήτο εν τη πραγματικότητί του απλούν κοινόν επεισόδιον της κοσμικής ζωής και ότι δεν είχε λόγον να ερυθρά δι' αυτό ούτε ενώπιον του κόσμου ούτε ενώπιον της ίδιας της συνειδήσεως.

Η Άννα εκάθησε προ της εστίας αναγινώσκουσα μυθιστόρημα και ανέμενε την επιστροφήν του συζύγου της. Κατά τας εννέα και μισή ήκουσε τον ήχον του κωδωνίσκου του Καρένιν, και, μετά μίαν στιγμήν, εισήλθεν ούτος εις τον θάλαμόν της.

— Ήλθες επί τέλους! είπεν η Άννα τείνουσα προς αυτόν την χείρα, ην ο Καρένιν ησπάσθη καθεσθείς παραπλεύρως της συζύγου του.

— Βλέπω τέλος ότι το ταξείδι σου επέτυχεν, είπε.

— Τελείως! απήντησεν η Άννα.

Διηγήθη δε όσα είχαν συμβή καθ' οδόν, ωμίλησε περί της μητρός του Βρόνσκυ, περί του επεισοδίου του λαβόντος χώραν άμα τη αφίξει της, περί του οίκτου ον ησθάνθη κατ' αρχάς διά τον αδελφόν της, είτα δε και διά την Δόλλυ.

— Δεν παραδέχομαι ότι πρέπει να συγχωρήται μία τοιαύτη διαγωγή, έστω και αν πρόκειται περί του αδελφού σου, είπεν αυστηρώς ο Καρένιν.

Η Άννα εμειδίασε.

Κατενόησεν ότι ο σύζυγος της ωμίλει τοιουτοτρόπως ίνα αποδείξη ότι οι δεσμοί της συγγενείας δεν θα επιρρέαζον διόλου τη ειλικρίνειαν της γνώμης του.

Εγνώριζε το διακριτικόν τούτο του χαρακτήρος του συζύγου της, και το επεκρότει.

— Λογίζομαι ευτυχής διότι παρήλθον όλα καλώς και επανήλθες.

Ο Καρένιν συνωμίλησε κατόπιν μετά της συζύγου του επί πολιτικών ζητημάτων επί τινας στιγμάς, μεθ' ό της έθλιψε την χείρα, την εφίλησεν εκ νέου και απεσύρθη εις το σπουδαστήριόν του.

— Οπωσδήποτε είνε εξαίρετος άνθρωπος, δίκαιος αγαθός και λίαν διακεκριμένος εντός του κύκλου του, διελογίσθη η Άννα καθ' εαυτήν, ως να τον υπερήσπιζε κατά κατηγορού διακηρύσσοντος ότι αυτός ο άνθρωπος δεν ήτο δυνατόν ν' αγαπηθή.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περί τα τέλη του χειμώνος, συνεκροτήθη ιατρικόν συμβούλιον παρά τη πριγκηπίσση Τσερμπάτσκυ όπως αποφανθή ποία ήτο η νόσος υφ' ής επασχεν η Κίττυ και τι έπρεπε να γείνη, όπως της επανέλθουν αι διαρκώς εξαντλούμεναι δυνάμεις της.

Ο ιατρός της οικογενείας της είχε διατάξει λάδι της μουρούνας, κατόπιν δε σίδηρον, επειδή όμως δεν παρουσιάζετο καμμία βελτίωσις, ο δε ιατρός απεφαινέτο ότι έπρεπε ν' αναχωρήση την άνοιξιν και να διαμείνη επί τινα χρόνον εις το εξωτερικόν, η πριγκηπίσσα προσεκάλεσε κάποιαν ιατρικήν διασημότητα.

Ο ακόμη νεαρός ούτος επιστήμων, ένας πολύ ωραίος ανήρ, εξήτησε να στηθοσκοπήση την πάσχουσαν.

Αφού λοιπόν εξήτασε μετά προσοχής και εστηθοσκόπησε την νοσούσαν τρελλήν εξ εντροπής, ο ιατρός παρέμεινε συνομιλών με τον οικογενιακόν ιατρόν.

Ούτος ήρχισε να εκθέτη δειλώς την γνώμην του, κατά την οποίαν ευρίσκοντο εις εκδήλωσιν ενάρξεως προσβολής φυματιώσεως, αλλ' ότι

— Γνωρίζετε, είπεν η ιατρική εξοχότης, ότι ουδέποτε δυνάμεθα να διαγνώσωμεν την αρχήν της νόσου· εφ' όσον δεν υπάρχουν σπήλαια, τίποτε το ασφαλές δεν υφίσταται, δυνάμεθα όμως να έχωμεν υπονοίας. Υπάρχουν ενδείξεις μόνον^ θρέψις ατελής, νευρική υπερέξαψις κ.τ.λ κ.τ.λ. Το ζήτημα λοιπόν τίθεται ως εξής: Επειδή υποπτεύομαι προσβολήν φυματιώσεως, τι δυνάμεθα να κάμωμεν προς διευκόλυνσιν της θρέψεως;

— Αλλά, ... ένα ταξείδι εις το εξωτερικόν! επρότεινεν ο ιατρός της οικογενείας.

— Είμαι εχθρός των ταξιδίων. Και, εννοείτε, αν υπάρχη αρχή φυματιώσεως, το ταξείδιον εις την αλλοδαπήν κατ' ουδέν θα ωφελήση. Ανάγκη λοιπόν να διατάξωμεν κάτι, το οποίον θα διευκολύνη την θρέψιν χωρίς να ερεθίση τον οργανισμόν.

Η ιατρική επισημότης εξέθηκε το σχέδιόν του εγκείμενον εις θεραπείαν διά της χρήσεως υδάτων του Σόντεν, των οποίων κύριον προτέρημα είνε ότι δεν δύνανται να βλάψουν.

— Εντούτοις, παρετήρησεν ο ιατρός της οικογενείας, όστις ηκροάτο μετά σεβασμού τους λόγους του συναδέλφου του θα υπεδείκνυα την εκ ταξιδίου εις την αλλοδαπήν ωφέλειαν λόγω της μεταβολής των συνηθειών, της απομακρύνσεως από τα μέρη τα προκαλούντα αναμνήσεις ... και τέλος της προς τούτο επιθυμίας της μητρός της πασχούσης ...

— Α! εν τοιαύτη περιπτώσει, ας αναχωρήσουν, ας αναχωρήσουν! Φοβούμαι μόνον μη της κάμουν κακόν αυτοί οι τσαρλατάνοι οι Γερμανοί ... Αλλ' επί τέλους, ας αναχωρήσουν, ας αναχωρήσουν ...

Ο ιατρός εισήλθεν εις το σαλόνι και εξέθηκεν επιστημονικώς ενώπιον της πριγκηπίσσης, ως προς γυναίκα εξαιρετικώς πνευματώδη, την κατάστασιν της Κίττυ, και κατέληξε διά των υποδείξεων του τρόπου της χρήσεως των μεταλλικών υδάτων, τα οποία εντούτοις δεν ήσαν διόλου αναγκαία.

Εις το ερώτημα:

— Ένα ταξείδι εις το εξωτερικόν θα ήτο ωφέλιμον;

Έμεινεν επί πολύ σκεπτόμενος, ωσανεί επρόκειτο να λύση δυσκολώτατον πρόβλημα· τέλος δε ευρήκε την λύσιν:

«Αι πριγκηπίσσαι δύνανται βέβαια ν' αναχωρήσουν, αλλ' υπό τον όρον να μη δώσωσι την παραμικράν πίστιν εις τους **αγύρτας** και ν' απευθύνωνται διαρκώς προς αυτόν».

Μετά την αναχώρησιν της ιατρικής προσωπικότητος η χαρά εφάνη επανελθούσα εις την οικίαν.

Η πριγκηπίσσα ήτο φαιδροτάτη και η Κίττυ ελιποθύμει εκ της χαράς. Ευρίσκετο συχνάκις, σχεδόν διαρκώς, υποχρεωμένη να υποκρίνεται αισθήματα τα οποία δεν ησθάνετο.

Ολίγον μετά την αναχώρησιν του δόκτορος έφθασεν η Δόλλυ.

Εγνώριζεν ότι επρόκειτο να συγκροτηθή ιατρικόν συμβούλιον και ήρχετο να πληροφορηθή περί της τύχης της Κίττυ, ήτις θα απεφασίζετο από της ημέρας εκείνης.

Όταν εισήλθεν εις τον κοιτώνα της αδελφής της, κοιτώνα φωτεινόν και ροδόχρουν, παρετήρησε την Κίττυ καθημένην επί μακράς χαμηλής καθέκλας πλησίον της θύρας, με τα μάτια προσηλωμένα επί μιας γωνίας του τάπητος.

Η Κίττυ ητένισε την αδελφήν της και η ψυχρά και κάπως αυστηρά έκφρασις της μορφής της απέβη έμμονος.

— Επεθύμουν να σου ομιλήσω.

— Περί τίνος; ηρώτησεν η Κίττυ ζωηρώς, ανυψώσασα την κεφαλήν μετά τρόμου.

— Περί τίνος θα σου ωμίλουν, αν δεν επρόκειτο περί της δυστυχίας σου;

— Δεν είμαι δυστυχής!

— Έλα δα, Κίττυ, νομίζεις ότι δεν γνωρίζω τι σου συμβαίνει; Τα ξεύρω όλα. Όλαις μας τα περάσαμεν αυτά ... Δεν αξίζει να πάσχεις εξ αιτίας του.

— Ναι, διότι με επεριφρόνησεν, ήρχισε λέγουσα η Κίττυ με τρέμουσαν φωνήν ... Μη το είπης αυτό, σε παρακαλώ, μη το 'πής.

— Αλλά δεν το λέγω, ούτε και κανείς άλλος το λέγει. Εγώ φρονώ ότι σε ηγάπα και σε αγαπά, αλλά ...

— Αχ! αυτός ο οίκτος μου κάμνει, κακό, κραύγασαν η Κίττυ μετ' οργής.

— Δεν έχω ανάγκη παρηγοριών ...Είμαι εις υπερβολήν υπερήφανος ώστε να μη επιτρέπω εις εμαυτήν αγαπώ άνθρωπον που δεν μ' αγαπά.

— Δεν λέγω το εναντίον ...'Πέ μου μόνον ένα πράγμα, ο Λεβίν σου ωμίλησεν;

Ο υπαινιγμός ούτος προς τον Λεβίν έκαμε την Κίττυ τελείως έξω φρενών.

Ανεπήδησεν από του καθήσματος της και ωμίλησε χειρονομούσα μανιωδώς.

— Προς τι ν' αναμιγνύωμεν τον Λεβίν εις όλα αυτά; ... Δεν εννοώ τι ευχαρίστησιν δύνασαι να 'βρίσκης βασανίζουσα με ... Είπα και επαναλαμβάνω ότι είμαι υπερήφανος και ότι δεν θα έκαμνα ποτέ εγώ, εκείνο που κάμνεις συ, να ξαναγυρίσης δηλαδή προς ένα άνδρα που σε προσέβαλε, που ηγάπησεν άλλην γυναίκα ... Δεν εννοώ πώς ημπορεί κανείς να ενεργήση όπως ενήργησες συ, . . Συ, ημπορείς, εγώ όμως όχι!

Ητένισε δ' άμα την άδελφήν της, και, αντιληφθείσα ότι η Δόλλυ έμενε σιωπηλή και με την κεφαλήν χαμαί νεύουσαν, η Κίττυ, αντί να εξέλθη του θαλάμου της, όπως προυτίθετο προ μικρού, εκάθισε πλησίον της θύρας κρύψασα την μορφήν εντός του μανδυλίου της.

Η σιωπή διήρκεσεν επί δύο λεπτά.

Η Δόλλυ διελογίζετο την κατάστασίν της. Η ταπείνωσις την οποίαν διαρκώς συνησθάνετο την έπληττε πολύ οδυνηρότερον οσάκις της την υπενθύμιζεν αυτή της η αδελφή. Δεν ηδύνατο να πιστεύση τόσην σκληρότητα εκ μέρους της Κίττυ και επεθύμει να μη την πιστεύη.

Αλλ' αίφνης ήκουσε τον θρουν μιας εσθήτος, μετά βόμβου λυγμών παρατεταμένων, και δύο βραχίονες εξετάθησαν περί τον βραχίονά της.

Η Κίττυ ευρίσκετο γονυπετής ενώπιόν της.

— Αγαπητή, αγαπητή μου Δόλλυ, αν είξευρες πόσον είμαι δυστυχής.

Και η πλημμυρούσα από τα δάκρυα μορφή της απεκρύβη εντός των ενδυμάτων της Δόλλυ.

Αύτη εγνώριζεν ήδη παν ό,τι επεθύμει να μάθη: επείσθη ότι η δυστυχία, η αθεράπευτος δυστυχία της Κίττυ ενέκειτο εις το ότι είχε αποκρούσει το Λεβίν, ενώ ο Βρόνσκυ την είχε απατήσει, και ότι ήτο έτοιμη ν' αγαπήση τον Λεβίν και να μισήση τον Βρόνσκυ.

— Δεν αισθάνομαι θλίψιν, είπεν η Κίττυ, αλλά δύνασαι να κατανοήσης ότι τα πάντα απέβησαν δι' εμέ επαίσχυντα, όπως οι πάντες μου φαίνονται αγροίκοι, και μάλιστα πρώτη εγώ. Δεν δύνασαι συ ν' αντιληφθής ποίαι χυδαία σκέψεις με κατέχουσιν ήδη.

— Ποίας χυδαίας σκέψεις δύνασαι να έχης· ηρώτησεν η Δόλλυ μειδιάσασα.

— Τας χυδαιοτέρας, τας αγροικοτέρας... . Δεν πρόκειται περί στενοχωρίας, ούτε περί τύψεως, είνε κάτι χειρότερο αυτό που αισθάνομαι, ωσανεί παν ό,τι υπήρχεν εν εμοί αγαθόν εξηφανίσθη αίφνης και μου έμειναν μόνον τα πονηρά και τα κακεντρεχή. Εν παραδείγματι ο μπαμπάς μου απευθύνει τον λόγον, και μου φαίνεται ότι τίποτε άλλο δεν σκέπτεται παρά να μου εύρη σύζυγον ... Η μαμά με οδηγεί εις τον χορόν, και νομίζω ότι το κάμνει διά να με ξεφορτωθή το ταχύτερον. Γνωρίζω ότι δεν είνε αληθινά αυτά, αλλά δεν εμπορώ ν' αποδιώξω αυτάς τας εντυπώσεις, είναι ισχυρότεροι, από την θέλησίν μου ... Νομίζω ότι όλοι με εμένα έχουν να κάμουν, ότι με βολιδοσκοπούν. Άλλοτε η μεγαλυτέρα μου ευχαρίστησις ήτο να πηγαίνω εις τας κοσμικάς συγκεντρώσεις με φόρεμα

χορού· εθαύμαζα εμαυτήν^ τώρα εντρέπομαι, νομίζω ότι ευρίσκομαι έξω του στοιχείου μου ... Επί τέλους . .

Η Κίττυ εταράχθη, ήθελε να είπη ότι αφ' ης η μεταβολή εκείνη είχε απέλθει εν αυτή, ησθάνετο αποστροφήν προς τον Ομπλόνσκυ και ότι δεν ημπορούσε να τον βλέπη χωρίς να της έρχονται εις τον νουν δυσάρεστοι αναπαραστάσεις ...

— Βεβαίως, όλα τώρα μου φαίνονται χυδαία, μικροπρεπή ... αιτία ίσως είναι η αρρώστια μου ...

* * *

Εν τη πραγματικότητι ο μεγάλος κόσμος της Πετρούπολεως αποτελεί έν σύνολον αδιαίρετον όπου πάντες γνωρίζονται μεταξύ των και ανταλλάσσουν επισκέψεις. Υπάρχουν εν τούτοις διάφοροι κατηγορίαί μέσα εις την υψηλήν αυτήν κοινωνίαν.

Η Άννα Καρένιν είχε φίλους εις τρεις διαφόρους κατηγορίας.

Η πρώτη ήτο η του συζύγου της, ο επίσημος κόσμος, όστις συνέκειτο από συναδέλφους και από υφισταμένους του Καρένιν, συνοδευομένους και χωριζομένους αυτεπαγγέλτως και κατά διαφόρους τρόπους λόγω των διαφόρων των κοινωνικών συνθηκών.

Η Άννα μόλις ανεμινήσκετο του σχεδόν θρησκευτικού σεβασμού ον είχε δοκιμάσει κατά τας πρώτας ημέρας του γάμου της προς όλας τας προσωπικότητας ταύτας.

Τώρα πλέον τας εγνώριζεν όλας, όπως γνωρίζει κανείς τους γείτονάς του εις μικράν επαρχιακήν πόλιν. Ήτο εν γνώσει των αδυναμιών και των συνηθειών ενός εκάστου, εγνώριζε ποία σχέσεις εβασίλευον μεταξύ των, ως και τας σχέσεις αυτών προς την κεντρικήν προσωπικότητα, και ο κόσμος αυτός των αρρένων κυβερνητικών συμφερόντων δεν κατάρθωνε να εγείρη το ενδιαφέρον της, παρά τας παραινέσεις της κομήσσης Λυδίας Ιβανόβνας, και τον απέφευγεν.

Ο δεύτερος κύκλος εντός του οποίου εκινείτο η Άννα ήτο ο της κομήσσης Λυδίας Ιβανόβνας, και τη παρεμβάσει του οποίου ο Καρένιν είχε συμπληρώσει την καριέρα του. Ούτος συνέκειτο από γυναίκας γηραιάς, ασχήμους και ευσεβείς, και από άνδρας ευφυείς, σοφούς και φιλοδόξους. Είς εκ των πνευματωδών αυτών ανδρών ωνόμαζε τον κύκλον αυτόν: «Συνείδησιν της Πετροπολιτικής κοινωνίας».

Ο Καρένιν εποιείτο περί πολλού τον κόσμον αυτόν και η Άννα, ήτις εγνώριζεν απαραμίλλως να ταυτίζηται προς τα πάντα, κατά την πρώτην περίοδον του γάμου της, ευρήκε το μέσον να εξοικονομήση εν αυτώ φίλους.

Μετά την επιστροφήν της όμως εκ Μόσχας, ο κόσμος αυτός της κατέστη ανυπόφορος.

Της εφάινετο μάλιστα ότι και αυτή και όλοι εκείνοι οι άνθρωποι εφορούσαν μάσκες, και μετέβαινεν όσον αραιότερον ηδύνατο εις της κομήσσης Λυδίας Ιβανόβνας.

Η τρίτη κατηγορία των σχέσεων της Άννας ήτο ο αληθινός κόσμος, ο κόσμος των χορών, των γευμάτων, των μεγαλοπρεπών αμφιέσεων· ο κόσμος ο οποίος με το ένα χέρι εκρατείτο από την Αυλήν διά να μη διωλισθήση εις τον ημίκοσμον, ον ενόμιζεν ότι περιεφρόνει, αλλά του οποίου συνεμερίζετο όλα τα γούστα.

Η Άννα είχεν εισαχθή εις τον κόσμον τούτον υπό της συζύγου του εξαδέλφου της, της πριγκηπίσσης Μπέτσυ Τβερσκάια, η οποία είχεν εκατόν είκοσι χιλιάδων ρουβλίων

εισόδημα και οποία ευθύς άμα τη αφίξει της εξαδέλφης της εις Πετρούπολιν την επήρεν υπό την προστασίαν της, την περίβαλλε με μυρίας περιποιήσεις και την προσείλκυσε εις τον ίδιον της κόσμον χλευάζουσα την κόμησαν Λυδίαν Ιβανόβναν.

— Όταν θα γείνω γρηά και άσχημη, θα κάμω και εγώ όπως εκείνη, διά σας όμως που είσθε νέα και ωραία, δεν ήλθε ακόμη η στιγμή να εισέλθετε εις αυτό το άσυλον ...

Κατά τους πρώτους χρόνους η Άννα απέφυγε την πριγκήπισσαν Μπέτσου, διότι η συχνή συναναστροφή του κοσμικού της κύκλου απήτει δαπάνας υπερβαινούσας τα υλικά της μέσα, αι δ' ατομικά της κλίσεις την προσείλκυον μάλλον προς τον κύκλον της κομήσης.

Μετά την εν Μόσχα όμως διαμονήν της, εδοκίμασε το αντίθετον αίσθημα· παρημέλησε τας εναρέτους της φίλας και μετέστη εκουσίως εις τον μεγαλόκοσμον, όπου συνήντα τον Βρόνσκου. Κάθε φοράν δε που τον έβλεπε, κάποια ειδική χαρά την συντάραπτε.

Συνηθέστερον τον συνήντα παρά τη κομήση Μπέτσου, το γένος Βρονσκάια και εξαδέλφη του νεαρού αξιωματικού.

Ούτος δε μετέβαινε πανταχού όπου ηδύνατο να ίδη την Άνναν, και πανταχού της εξέφραζε τον έρωτά του. Εκείνη δεν του παρείχε καμμίαν διευκόλυνσιν, αλλά πάντοτε οσάκις τον συνήντα η ψυχή της επυρακτούτο από το αυτό αίσθημα της ψυχικής εξάψεως, υφ' ού είχε καταληφθή την ημέραν καθ' ήν τον αντίκρυσε διά πρώτην φοράν εντός του βαγονίου κατά την άφιξίν της εις Μόσχαν.

Συνησθάνετο οσάκις τον αντίκρυσε την χαράν φωτίζουσιν τους οφθαλμούς της, και διαστέλλουσιν εις γλυκύ μειδίωμα τα χείλη της, και δεν ηδύνατο ν' αποσβέση την εκδήλωσιν της χαράς εκείνης.

Εν αρχή είχε πιστεύσει ότι τούτο προήρχετο εκ της ανοχής ην επεδείκνυε προς αυτόν ακολουθούντα αυτήν πανταχού· αλλ' όταν κάποτε της συνέβη να μεταβή εις τινα εσπερίδα όπου ενόμιζεν ότι θα τον εύρισκε και όπου δεν τον ευρήκε, κατενόησεν εκ της απείρου θλίψεως, ήτις την κατέλαβεν, όχι μόνον η παρακολούθησίς τον εκείνη δεν της ήτο διόλου δυσάρεστος, αλλά και ότι αυτή απετέλει το μέγιστον της ζωής της ενδιαφέρον!

Τα οχήματα διεδέχοντο άλληλα ενώπιον του ευρυτάτου μεγάρου της πριγκηπίσσης Μπέτσου.

Οι επισκέπται απεβιβάζοντο επί του ευρέος προστόου και ο χονδρός Ελβετός ήνοιγε σιωπηλώς τα πελώρια θυρόφυλλα της υελοφόρου σταυλοθύρας.

Η οικοδέσποινα και οι προσκεκλημένοι της εισήλθον ταυτοχρόνως, διά θυρών αντικρυσουσών, εις το μέγα σαλόνι με τα σκιερά χρώματα, το καλυπτόμενον από παχείς τάπητας. Εις το μέσον, επί τινος τραπέζης, το χιονώδες τραπεζομάνδυλον, το αργυρούν σαμοβάρ και η διαφανής πορσελάνη των σκευών του τείου ηκτινοβόλου υπό τας λάμπεις των λαμπάδων.

Η πριγκήπισσα Μπέτσου εκάθησε προ του σαμοβάρ και αφήρεσε τα γάντια της.

Οι προσκεκλημένοι, μετακινούντες τα καθίσματά των τη βοηθεία σιωπηλών υπηρετών, διηρέθησαν εις δύο ομάδας, τον μεν περί την οικοδέσποιναν, τον δε εις το άλλο άκρον της αιθούσης παρά την σύζυγον ενός Πρεσβευτού.

Εξηκολούθουν δε κάποιαν συνομιλίαν ην εύρισκον εξαιρετικώς ευχάριστον, διότι ωμίλου

περί των Καρένιν, περί αμφοτέρων των συζύγων.

— Από του εις Μόσχαν ταξειδίου της η Άννα μετεβλήθη πολύ, έλεγε μία από τας φίλας της, έχει κάτι τι το αλλόκοτον.

— Συναπεκόμισε μαζί της την σκιάν του Αλεξίου Βρόνσκου, είπεν η σύζυγος του πρεσβευτού.

— Ποίον γλωσσοτρώτε; ηρώτησεν η πριγκήπισσα Μπέτσου.

— Τον Καρένιν, απήντησεν η Πρέσβειρα καθεσθείσα παρά την τράπεζαν και μειδιώσα.

— Λυπούμαι που δεν ήκουσα, εφώνησεν η πριγκήπισσα Μπέτσου ρίψασα βλέμμα προς την θύραν της εισόδου.

— Α! μας ήλθατε επί τέλους, είπε μετά μειδιάματος προς τον Βρόνσκου, όστις εισήγετο ήδη.

Ο νεαρός αξιωματικός όχι μόνον εγνώριζεν όλα τα εν τη αιθούση συγκεντρωμένα πρόσωπα, αλλά και τα έβλεπε καθ' εκάστην σχεδόν, εισήλθε, συνεπώς, μετά της αφειείας ανθρώπου επιστρέφοντος εις δωμάτιον από του οποίου εξήλθε προ μικρού μόλις.

— Ερωτάτε πόθεν έρχομαι; απήντησεν εις σχετικήν ερώτησιν της πρεσβείρας. Εν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει να δικαιολογηθώ. Έρχομαι από το «Θέατρον των Κωμωδιών»· το έχω επισκεφθή δι' εκατοστήν φοράν και πάντοτε με νέαν μου ευχαρίστησιν. Είνε απόλαυσις! ... Γνωρίζω ότι τούτο είνε προσβλητικόν δι' εμέ, αλλά στην Όπερα αποκοιμούμαι, ενώ εις την Κωμωδιάν μένω έως ότου πέση η αυλαία και διασκεδάζω.

Βήματα αντήχησαν όπισθεν της θύρας του σαλονιού και πριγκήπισσα Μπέτσου γνωρίζουσα ότι ήτο η Άννα Καρένιν έριψε βλέμμα επί του Βρόνσκου.

Οι οφθαλμοί του νεαρού αξιωματικού δεν απεσπώντο από της θύρας, η δε μορφή του προσέλαβεν έκφρασιν καινοφανή και αλλόκοτον.

Παρετήρει φαιδρώς, ατενώς, δειλώς, υπεγειρόμενος βραδέως από του καθίσματός του.

Η Άννα εισήρχετο εις το σαλόνι.

Όπως πάντοτε ευθυτενής και χωρίς ν' αφήση να παρεκτραπή η κατεύθυνσις του βλέμματός της, διέταξε, — με το ταχύ, σταθερόν και ελαφρόν βάδισμά της, το οποίον την διέκρινεν από τας λοιπάς γυναίκας του κόσμου, — τα ολίγα βήματα, τα οποία την εχώριζον από της οικοδεσποίνης, έθλιψε δε την χείρα ταύτη εμειδίασε και ητένισε με το αυτό μειδίαμα τον Βρόνσκου.

Ο αξιωματικός εχαιρέτησε, υποκλιθείς βαθύτατα και της προσέφερε κάθισμα.

Εκείνη απεκρίθη δι' απλής κλίσεως της κεφαλής, εκοκκίνισε και εσκυθρώπασεν.

Η συνομιλία, διακοπείσα διά της αφίξεως της Άννας, απεσβέσθη ως η φλοξ λυχνίας, την οποίαν κάποιος εφύσησεν.

— Είνε αλήθεια ότι η νεαρά Βλασιέβα νυμφεύεται τον κύριον Ταπόφ;

— Δεν εννοώ πώς σκέπτονται οι γονείς. Λέγουν ότι πρόκειται περί γάμου εξ έρωτος.

— Γάμου εξ έρωτος; Τι ιδέας προκατακλυσμαίας που έχει. Ποίος ομιλεί περί έρωτος εις την εποχήν μας; είπεν η πρέσβειρα.

— Παλαιά βλακώδης μόδα, αλλ' υφίσταται ακόμη, είπεν ο Βρόνσκυ.

— Τόσον το χειρότερον δι' όσους την διατηρούν ... Δεν γνωρίζω άλλους γάμους ευτυχείς πλην των συναπτομένων διά της λογικής.

— Αλλά τότε, πόσον συχνά η ευτυχία των διά της λογικής γάμων τρίβεται ως κόνις, όταν επέλθη το αίσθημα, το οποίον απεκρούσθη! είπεν ο Βρόνσκυ.

— Αλλ' ονομάζομεν γάμον λογικής οσάκις εκατέρωθεν έχη χορτασθή ο έρωσ, διότι «ο έρωσ ομοιάζει με την σκαρλαντίνα· όλοι θα τον περάσωμεν!»

Τότε, θα έπρεπε να εμβολιαζώμεθα κατά του έρωτος, όπως κατά της ευλογίας.

Χωρίς αστεϊσμούς, εγώ είμαι πεπεισμένη, ότι, διά να γνωρίση κανείς τον έρωτα, πρέπει κατ' αρχάς ν' απατηθή και κατόπιν να επανορθώση την πλάνην του, είπεν η πριγκήπισσα Μπέτσυ.

— Και μετά τον γάμον ακόμη; ηρώτησε χαριτολογούσα η πρέσβειρα.

— Ουδέποτε είναι αργά διά την βελτίωσιν μιας καταστάσεως, είπεν ο διπλωμάτης.

— Ακριβώς, είπεν η πριγκήπισσα Μπέτσυ, πρέπει κανείς ν' απατηθή και να ικανοποιηθή ... Τι σκέπτεσθε σεις, Άννα; προσέθηκεν απευθυνθείσα προς την νεαράν γυναίκα, ήτις παρηκολούθει την συνομιλίαν χωρίς να προσφέρη λέξιν, με έν σταθερόν αδιόρατον μειδίαμα επί των χειλέων.

— Σκέπτομαι, είπεν η Άννα παίζουσα με το ένα της γάντι ... σκέπτομαι αφού υπάρχουν τόσα κεφάλια, τόσαι αντιλήψεις, τόσες καρδιές, τόσα είδη ερώτων

Ο Βρόνσκυ ανέμενε με λιποθυμούσαν καρδίαν τι επρόκειτο να είπη, και αφήκε στεναγμόν, ωσανεί είχε διαφύγει μέγαν κίνδυνον!

Έξαφνα η Άννα του είπεν αποτόμως:

— Έλαβον επιστολήν από την Μόσχαν. Μου γράφουν ότι η Κίττυ ασθενεί βαρέως.

— Αλήθεια; είπεν ο Βρόνσκυ σκυθρωπάσας.

Η Άννα του έρριψεν αυστηρόν βλέμμα.

— Η είδησις αυτή δεν σας ενδιαφέρει;

— Εξ εναντίας, μ' ενδιαφέρει πολύ. Τι άλλο σας λέγουν, αν δεν είχε αδιακρισία; ...

Η Άννα ηγέρθη και επλησίασε την πριγκήπισσαν Μπέτσυ.

— Δώστε μου ένα τσάι, είπε τοποθετηθείσα όπισθεν του καθίσματός της.

Ενώ δε η Μπέτσυ της παρέθετε το τσάι, ο Βρόνσκυ την επλησίασε.

— Τι σας έγγραψαν; επανέλαβε.

— Σκέπτομαι συχνά, ότι οι άνδρες δεν εννοούν ό,τι δεν είνε αβρόν, είπεν εκείνη ως να ωμίλει προς εαυτήν και χωρίς ν' αποτύνεται προς αυτόν.

Έκαμε δε ολίγα βήματα και επήγε να καθήση πρό τινος κονσόλας καταφόρτου από λευκώματα.

— Μη δεν αντελήφθην καλώς την έννοιαν των λόγων σας; είπεν εκείνος προσφέρων αύτη κύπελλον τείου.

Εκείνη έρριψε βλέμμα επί του παραπλεύρως της ευρισκομένου καναπέ και ο Βρόνσκυ εκαθέσθη επ' αυτού.

— Ναι, προ πολλού ήδη προυτιθέμην να σας το είπω, ήρχισεν η Άννα χωρίς να τον κυττάζη: εφέρθητε κακώς, κακώς πολύ κακώς ...

— Μήπως δεν γνωρίζω ότι εφέρθην κακώς; Αλλά, τις πταίει διά τούτο;

— Διατί μου το λέγετε αυτό; εψιθύρισεν η Άννα ατενίζουσα αυτόν αυστηρώς.

— Γνωρίζετε άριστα διατί, απήντησεν εκείνος αδιστάκτως και αντιμετώπισας γελαστά το βλέμμα της.

Εταράχθη εκείνη και όχι αυτός.

— Τούτο αποδεικνύει μόνον ότι δεν έχετε καρδίαν! είπεν η Άννα.

Αλλά το βλέμμα της έλεγεν ότι εγνώριζεν ότι είχε καρδίαν ο Βρόνσκυ, και, δη, διά τούτο ακριβώς, τον εφοβείτο.

— Το γεγονός, το οποίον υπαινίττεσθε, ήτο γοητεία και όχι έρωσ, είπεν ο νέος.

— Μη λησμονείτε ότι σας έχω απαγορεύσει να προφέρετε αυτήν την λέξιν, την χυδαίαν αυτήν λέξιν, είπεν η Άννα ριγήσασα.

Αλλ' εννόησεν αυτοστιγμεί ότι διά μόνης της φράσεως εκείνης «σας έχω απαγορεύσει» ανεγνώριζεν εαυτή δικαιώματα επ' εκείνου και τον ενεθάρρυνε να της ομιλή περί έρωτος.

— Είνε καιρός τώρα αφ' ότου επεθύμουν να σας το είπω, εξηκολούθησε παρατηρούσα αυτόν κατάματα και αποφασιστικώς με την μορφήν πεφλογισμένην, ήλθον δε σήμερα επίτηδες, διότι εγνώριζα ότι θα σας έβλεπα. Ήλθα διά να σας είπω ότι το ζήτημα αυτό πρέπει να τελειώση. Ουδέποτε ηρυθρίασα ενώπιον ουδενός και σεις με υποχρεώνετε να αισθάνωμαι εμαυτήν ένοχον κατά τινα λόγον.

— Τι επιθυμείτε παρ' εμού; είπεν εκείνος απλώς και με τόνον σοβαρώτατον.

— Επιθυμώ να επιστρέψητε εις Μόσχαν διά να ζητήσητε συγγνώμην από την Κίττυ.

— Δεν το επιθυμείτε αυτό; είπεν εκείνος.

— Διέβλεπεν ότι η Άννα έλεγεν ό,τι εβίαζεν εαυτήν να λέγη και όχι ό,τι πράγματι επεθύμει να είπη.

— Αν με αγαπάτε, όπως λέγετε, εψέλλισεν εκείνη, κάμετε ό,τι πρέπει διά να είμαι

ήσυχος.

Η μορφή του Βρόνσκου εφωτίσθη.

— Δεν βλέπετε ότι αποτελείτε δι' εμέ ολόκληρον την ζωήν μου; Αλλ' αγνοώ την ησυχίαν και δεν δύναμαι να σας την μεταβιβάσω. Την ζωήν μου ολόκληρον, τον έρωτα ναί ... Δεν δύναμαι να φαντασθώ πώς είνε δυνατόν να υπάρχη το μεν άνευ του δε. Σεις και εγώ αποτελούμεν έν άτομον, μίαν ύπαρξιν. Δεν διαβλέπω εις το μέλλον το δυνατόν της ησυχίας ούτε διά σας, ούτε δι' εμέ. Διαβλέπω την απελπισίαν, την δυστυχίαν ... την συμφοράν ... Διαβλέπω όμως και την ευτυχίαν ομού, και ποίαν ευτυχίαν! Δεν είνε δυνατή η ευτυχία αύτη; προσέθηκε διά του άκρου των χειλέων, αλλά το ήκουσεν εκείνη.

Ενέτεινε δ' απάσας τας δυνάμεις του πνεύματός της διά να του απαντήσει όπως επεθύμει, αλλ' αντί τούτου, προσήλωσεν επ' αυτού το ακτινοβολούν εξ έρωτος βλέμμα της και δεν απεκρίθη τίποτε.

«Ιδού η ευτυχία!» εσκέφθη εκείνος μετ' εκτάσεως. «Ενώ εγώ απελπιζόμενη και εσκεπτόμην ότι δεν θα εξευρίσκετο ποτέ λύσις, ιδού ότι μ' επισκέπτεται η ευτυχία ... Με αγαπά. Μου το βεβαιώνει».

— Κάμετέ το λοιπόν προς χάριν μου, μη μου λέγετε ποτέ τοιαύτα λόγια και θα είμεθα καλοί φίλοι, είπεν εκείνη, ενώ το βλέμμα της επέτρεπε να νοηθώσιν όλως τ' αντίθετα.

— Φίλοι ουδέποτε θα καταστώμεν το γνωρίζετε άριστα. Θα γίνωμεν όμως ή οι ευτυχέστεροι ή οι δυστυχέστεροι των ανθρώπων, τούτο δε εξαρτάται από σας.

Ηθέλησε να του απαντήσει, αλλ' εκείνος την διέκοψεν.

— Έν μόνον σας ζητώ, σας ζητώ το δικαίωμα του ελπίζειν, του πάσχειν όπως τώρα, αλλ' αν και τούτο ακόμη δεν είνε δυνατόν, διατάξατέ με να εξαφανισθώ και θα εξαφανισθώ. Αν η παρουσία μου σας στενοχωρή δεν θα μ' επανίδητε πλέον.

— Δεν ζητώ να σας αποφύγω.

— Μη λοιπόν προσπαθήτε να μεταβάλλετε τίποτε. Αφήσατε τα πράγματα ν' ακολουθήσουν τον δρόμον των, είπεν ο νέος διά φωνής τρεμούσης ... Ιδού ο σύζυγός σας.

Πράγματι, ο Καρένιν εισήρχετο εις την αίθουσαν με την επιβλητικήν και αδεξίαν του στάσιν. Αφ' ού δ' έρριψε βλέμμα επί της συζύγου του και του Βρόνσκου, επλησίασε την οικοδέσποιναν και έλαβε κύπελλον τείου, μεθ' ό ήρχισε να ομιλή με την βραδείαν και ηχηράν φωνήν του, υπό τον παιγνιώδη τόνον, όστις του ήτο συνήθης.

— Ο Ραμπουγιέ σας είνε πλήρης! είπε παρατηρών τον κύκλον των κεκλημένων, αι Χάριτες και αι Μούσαι!

Ο Βρόνσκου και η Άννα εξηκολούθουν να μένωσι παράμερα πλησίον της μικράς τραπέζης.

— Το πράγμα αρχίζει να γίνεται απρεπές, είπε μία κυρία.

— Τι σας έλεγα; παρετήρησεν η φίλη της Άννας.

Αλλ' ήδη όλαι αι κυρίαί, μη εξαιρουμένης και της πριγκηπίσσης Μιαγκάια και της Μπέτσου, είχαν αντιληφθή τον Βρόνσκου και την Άνναν απομονωμένους ως να τους εστενοχώρει ο γενικός κύκλος.

Μόνον ο Καρένιν δεν είχε στρέψει τα βλέμματα ουδ' εφ' άπαξ προς το μέρος αυτών και

δεν είχε διακόψει την συζήτησιν, ήτις τον ενδιέφερον.

Αντιληφθείσα την εντύπωσιν ην παρήγεν ο μονόλογος αυτός εντός της αιθούσης της, η πριγκήπισσα Μπέτσυ έθηκεν αντικαταστάτιδα εις την θέσιν της διά ν' ακούση τον Καρένιν και επλησίασε την Άνναν.

— Γοητεύομαι πάντοτε οσάκις ακούω τον σύζυγόν σας, λόγω της φωτεινότητος και της σαφηνείας των λόγων του, είπεν. Αι πολυπλοκώτεροι των ιδεών μου καθίστανται ευληπτότατοι όταν τας αναπτύσσει αυτός.

— Ω ναι! είπεν η Άννα μετά μειδιάματος ακτινοβολούντος εξ ευτυχίας και χωρίς να εννοή ούτε μίαν καν λέξιν αφ' όσα της έλεγεν η Μπέτσυ.

Επλησίασε δε εις την μεγάλην τράπεζαν και έλαβε μέρος εις την γενικήν συνομιλίαν.

Ο Καρένιν έμεινεν επί ημίσειαν ακόμη ώραν, μεθ' ό επλησίασε την σύζυγόν του και την εκάλεσε ν' απέλθωσιν ομού. Αλλά χωρίς να τον κυττάξη εκείνη, απεκρίθη ότι θα έμενε διά το δείπνον. Ο Καρένιν εχαιρέτησε και απεσύρθη.

Μετά το σουπέ, ο ηνίοχος του Καρένιν μετά δυσκολίας συνεκράτει τον τεφρόχρουν ίππον, όστις, ριγών εκ του ψύχους, εποδοκτύπα ενώπιον του προστόου. Ο δε λακές, όρθιος, είχεν ανοίξη την θυρίδα καθ' όν χρόνον η Άννα, απήλλασσε γοργώς τας δαντέλλας της περιχειρίδος της καρφωθείσας εις τας πορποπερόνας της γούνας της, και, με χαμηλωμένην την κεφαλήν ηκροάτο μετ' εκτάσεως τους λόγους του συνοδεύοντος αυτήν Βρόνσκυ.

— Αναμφιβόλως, δεν μου έχετε είπει τίποτε, και, άλλως τε, τίποτε δεν ζητώ, γνωρίζετε όμως ότι εκείνο του οποίου έχω ανάγκην, δεν είναι η φιλία σας, ... μίαν μόνον ευτυχίαν παραδέχομαι υπάρχουσιν εν τη ζωή και αποτελείται αύτη από την λέξιν εκείνην, την οποίαν δεν αγαπάτε ... Ναι, από τον έρωτα!

— Τον έρωτα; ... επανέλαβεν εκείνη βραδέως και διά φωνής ενδομούχου, και, εξαίφνης, έχουσα ήδη απαλλάξει τας δαντέλλας της, προσέθηκε:

— Δεν την αγαπώ αυτήν την λέξιν, διότι σημαίνει πάρα πολλά δι' εμέ, πολύ περισσότερα αφ' όσα σεις δύνασθε να εννοήσητε.

— Ω ρεβουάρ!

Του έτεινε την χείρα, διήλθε με βήμα γοργόν ενώπιον του θυρωρού και εισεπήδησεν εντός της αμάξης.

* * *

Ο Καρένιν δεν διείδε τίποτε το απρεπές εις το ότι η σύζυγός του είχε παρακαθήσει εις την τράπεζαν ιδιαιτέρως μετά του Βρόνσκυ και εις το ότι ούτοι διεξήγαγαν ζωηράν συνομιλίαν, παρετήρησεν όμως ότι άλλα πρόσωπα εν τη αιθούσει είχαν κρίνει την συμπεριφοράν εκείνην έκτροπον, και, διά τον λόγον αυτόν, την έκρινε και αυτός απρεπή. Απεφάσισε δε να ομιλήση περί τούτου προς την σύζυγόν του.

Όταν επέστρεψεν εις την οικίαν του ο Καρένιν μετέβη κατ' ευθείαν εις το γραφείον του, κατά την συνήθειάν του, εκάθησεν επί του ανακλιντήρος του, ήνοιξεν έν βιβλίον και ανέγνωσε μέχρι της πρώτης πρωινής ώρας, όπως έπραττε κατά πάσαν ημέραν, από καιρού εις καιρόν μόνον, έτριβε το ευρύ του μέτωπον και ανεκίνει την κεφαλήν ως διά να αποδιώξη κάτι.

Κατά την συνήθη ώραν ανήλθεν εις τον θάλαμόν του, αλλά, αντί να ευρεθή απησυχολημένος όπως πάντοτε με τας υποθέσεις του Κράτους, εσκέπτετο τώρα μόνον την σύζυγόν του.

Ο Καρένιν, αντιθέτως προς την συνήθειάν του, δεν εξηπλώθη επί της κλίνης του, αλλ' ήρχισε να διασκελίζει το δωμάτιον, με τας χείρας ηνωμένας όπισθεν της ράχεώς του.

Όταν ο Καρένιν απεφάσισεν ότι ώφειλε να ομιλήση προς την σύζυγόν του, η απόφασις αύτη του είχε φανή απλουστάτη και εύκολος την εκτέλεσιν· αλλ' αναλογιζόμενος τώρα το απροσδόκητον αυτό γεγονός, ευρήκε την εκτέλεσίν της πολύ δύσκολον.

Ο Καρένιν δεν ήτο ζηλότυπος.

Η ζηλοτυπία, κατά την αντίληψίν του, απετέλει ύβριν προς την σύζυγόν εις την οποίαν πρέπει να έχη κανείς εμπιστοσύνην.

Δεν εσκέπτετο διά ποίον λόγον έπρεπε να έχη την πεποίθησιν ότι η νεαρά του γυνή θα τον ηγάπα πάντοτε, αλλά και δεν ησθάνετο καμμίαν δυσπιστίαν, και διά τον λόγον τούτον είχεν εμπιστοσύνην εις αυτήν και διελογίζετο ότι έπρεπε να έχη εμπιστοσύνην.

Τώρα, καίτοι αι περί ζηλοτυπίας ιδέαι του παρέμενον αι αυταί, ησθάνετο εν τούτοις ότι ευρίσκετο ενώπιον καταστάσεως εκφευγούσης της λογικής.

Διά πρώτην φοράν, διηρώτα εαυτόν αν η σύζυγος του ήτο δυνατόν να αγαπά άλλον, και έμεινε περίτρομος προ του ερωτήματος τούτου.

Δεν απεξεδύθη και εξηκολούθησε να βηματίζει κατά μήκος και πλάτος με το κανονικό του βάδισμα.

— Ναι, εσκέπτετο, πρέπει να λάβω μίαν απόφασιν και πρέπει να της είπω την γνώμην μου και την απόφασίν μου.

— Αλλά, να της είπω τι; Ποίαν απόφασιν; Τι έλαβε χώραν; Τίποτε! Συνομίλησε μαζί του επί πολύ κάπως; Πόσαι γυναίκες εις τας κοσμικάς συγκεντρώσεις δεν ομιλούν επί τόσον μετ' άλλων ανδρών, πλην των συζύγων των; Έπειτα ... το να φανώ ζηλότυπος, αποτελεί ταπείνωσιν, και δι' εμέ και δι' αυτήν.

Αλλά, πάραυτα, αι αντίθετοι ιδέαι εκυριάρχησαν αυτού.

Έτριψε το μέτωπόν του και εκάθησεν εντός του καλλωπιστηρίου της συζύγου του.

Όταν εκύτταξε την τράπεζαν της Άννας, επί της οποίας υπήρχε κάποια αρχή σημειώματος, οι διαλογισμοί του έλαβον άλλην τροπήν. Ήρχισε να σκέπτεται την γυναίκα του και ν' αναλογίζεται όσα εκείνη ησθάνετο και εσκέπτετο.

Διά πρώτην φοράν τότε, αναπαρέστησεν εαυτώ εις ζωηράς γραμμάς την ατομικήν ζωήν της Άννας, τας ιδιαιτέρας της σκέψεις, τας επιθυμίας της και τας ιδέας, τας οποίας ηδύνατο και ώφειλε να έχη· η ατομική του ζωή του εφάνη τότε τόσον τρομακτική, ώστε έσπευσε να την αποδιώξη μακράν της αντιλήψεώς του.

— Οφείλω να σκεφθώ, να λάβω μίαν απόφασιν, να επέμβω και να θέσω τέρμα εις όλα αυτά, είπεν υψηλοφώνως.

— Το ζήτημα των αισθημάτων της, εκείνο που δύναται να συμβαίνει εντός της ψυχής της, είναι ζήτημα της ίδιας της συνειδήσεως και αφορά την θρησκείαν. Λοιπόν, το ζήτημα αυτό

των ιδιαίτερων της συναισθημάτων δεν αφορά εμέ. Καθήκον εμού ως αρχηγού της οικογενείας, επιφορτισμένου την διεύθυνσιν αυτής, το καθήκον μου ως προσώπου υπευθύνου εν μέρει είναι να της υποδείξω τον κίνδυνον, τον οποίον προβλέπω, να την προειδοποιήσω περί τούτου και να χρησιμοποιήσω μάλιστα την εξουσίαν μου· οφείλω να εξηγηθώ μαζί της.

Και ο Καρένιν διέβλεπεν ήδη ευκρινώς τι ώφειλε να είπη προς την σύζυγόν του.

Συνέθεσε λοιπόν εντός της κεφαλής του ευκρινέστατα και σαφέστατα, ως αληθή επίσημον έκθεσιν, την προσφώνησιν, ην θ' απηύθυνε προς την σύζυγόν του.

— Οφείλω: 1ον να εξηγήσω την σημαντικότητα της κοινής γνώμης και των συνεπειών αυτής· 2ον θρησκευτική ερμηνεία του γάμου· 3ον αν υπάρξη λόγος, να υποδείξω την συμφοράν που δύναται να απειλήση τον υιόν μας, 4ον να της υποδείξω τας συνεπείας μιας τοιαύτης πράξεως, δι' αυτήν την ιδίαν.

Κάποιον όχημα εσταμάτησεν ενώπιον της οικίας.

Ο Καρένιν έμεινεν όρθιος εν τω μέσω της αιθούσης.

Βήματα γυναικεία αντήχησαν επί της κλίμακος.

Ήκουε προσεγγίζοντα τα βήματα της Άννας.

Η Άννα εβάδιζε με την κεφαλήν κεκλιμένην και παίζουσα με τους κροσούς του επωμίου της.

Η μορφή της ηκτινοβόλει ζωηράν λάμψιν, αλλά δεν ήτο ακτινοβολία φαιδρά, ανεμίμησκει την τρομεράν έκρηξιν πυρκαϊάς εν τω μέσω ζοφεράς νυκτός.

Διακρίνασα τον σύζυγόν της, ανύψωσε την κεφαλήν και εμειδίασεν, ως να εξήρχετο από κάποιον όνειρον.

— Δεν κοιμήθης ακόμη; Αυτό είναι εκπληκτικόν, είπεν αφαιρέσασα τον πέπλον της και βαδίσασα κατ' ευθείαν προς το καλλωπιστήριόν της χωρίς να σταματίση ... Είναι καιρός να κοιμηθής, Αλέξιεφ Αλεξάνδροβιτς, προσέθηκεν από του θαλάμου της.

— Άννα, έχω να σου ομιλήσω.

— Εις εμέ; έκαμεν εκείνη έκπληκτος.

Επλησίασε δε εις το κατώφλι της θύρας και τον εκύτταξε.

— Τι έχεις να μου πης;

Εκάθησεν.

— Άριστα! ας ομιλήσωμεν, αν είναι ανάγκη. Αλλά θα ήτο φρονιμότερον να κοιμηθώμεν.

— Άννα, πρέπει να σε πληροφορήσω, είπεν ο Καρένιν.

— Να με πληροφορήσης; περί τίνος.

Το βλέμμα της ήτο τόσο φυσικόν και τόσο εύχαρι, ώστε κάθε άνθρωπος όστις δεν την είχε γνωρίσει τόσο στενώς όσον ο Καρένιν, δεν θα ηδύνατο να διακρίνη ουδέν το προσποιητόν ούτε εις τον τόνον ούτε εις την σημασίαν των λόγων της.

Ο Καρένιν όμως, όστις την εγνώριζεν, όστις είξευρεν ότι όταν θα κατεκλίνετο μετά πέντε

λεπτά, θα του εξήτει τον λόγον, όστις είξευρεν ότι θα του ανεκοίνου αμέσως και την μάλλον ασήμαντον χαράν της ως και την ελαχίστην της θλίψιν, ο Καρένιν, βλέπων αυτήν υπό τοιαύτην έκφρασιν, κατενόησεν ότι κάτι συνέβαινε.

Διείδεν ότι το βάθος της ψυχής της Άννης, το οποίον έως τότε ήτο πάντοτε ολάνοικτον εις αυτόν, ήτο τώρα κατάκλειστον.

— Επιμένω να σε πληροφορήσω, είπε εκείνος διά φωνής βραδίας, ότι διά της ελαφρότητας και της απρονοησίας σου, δύνασαι να δώσεις εις τον κόσμον προσχήματα να ομιλή περί σου. Η υπερβολικά ζωηρά σου συνομιλία μετά του κόμητος Βρόνσκυ (προέφερε δε το όνομα τούτο επισήμως και ηρέμα) είλκυσε την προσοχήν του κόσμου.

Ομίλει και παρετήρει τα γελαστά της μάτια, τα οποία τον ετρόμαζον τώρα λόγω του ακατανοήτου της εκφράσεώς των, και ησθάνετο το όλως ανωφελές των λόγων του.

— Διαρκώς όμοιος είσαι! απήντησεν εκείνη ως να μη τον εννοούσε και παίρνοντας, από όσα της είχεν είπει, την τελευταίαν του μόνον φράσιν. Πότε είσαι δυσηρεστημένος διότι με βλέπεις στενοχωρημένην, πότε στενοχωρείσαι διότι διασκεδάζω. Απόψε δεν εστενοχωρήθην, αυτό σε παροργίζει;

Ο Καρένιν εισιώπησε και έτριψε το μέτωπον και τα μάτια του.

Κατενόησεν ότι αντί να προειδοποιήση την σύζυγόν του ότι διέτρεχε τον κίνδυνον να παρεξηγηθή από τον κόσμον, προσέθιγε την συνείδησίν της και ότι επάλαιεν ενώπιον φανταστικού τείχους.

— Ιδού τι εμμένω να σου είπω, και σε παρακαλώ να με ακούσης. Γνωρίζεις, ότι δι' εμέ, η ζηλοτυπία είναι αίσθημα ταπεινωτικόν, και διά τούτο ουδέποτε θ' αφεθώ να κυριευθώ παρ' αυτής. Υπάρχουσιν όμως μερικά υποχρεώσεις, τας οποίας δεν δυνάμεθα να περιφρονώμεν ατιμωρητεί. Δεν είμαι εγώ ο αντιληφθείς ότι κάτι παρέλειψες σήμερα, αλλά, συμφώνως προς την εντύπωσιν ην παρήγαγες επί της συγκεντρώσεως, άπαντες παρετήρησαν ότι δεν προσεφέρθης όπως θα ήτο αρμόζον.

— Όχι, απ' αυτά δεν εννοώ τίποτε! είπεν η Άννα υψώσασα τους ώμους.

«Ως προς αυτόν, του είναι αδιάφορον», εσκέφθη η Άννα, «αλλά το παρετήρησε και το επρόσεξεν ο κόσμος, και αυτό τον ανησυχεί».

Ηγέρθη διά να επιστρέψη εις τον κοιτώνα της, αλλ' εκείνος προχώρησεν ως να ήθελε να την σταματήσει.

Η Άννα δεν τον είχεν ακόμη αντιληφθή τόσον άσχημον και σκυθρωπόν.

Εσταμάτησε, και ανατείνας την κεφαλήν προς τα οπίσω πλαγίως, ήρχισε με νευρικές κινήσεις ν' αποσπά τας καρφίδας από τα μαλλιά της.

— Σε ακούω, είπεν επισήμως και με τόνον ειρωνικόν. Σε ακούω με πολύ ενδιαφέρον, διότι θα επεθύμουν να εννοήσω περί τίνος πρόκειται.

Ωμίλει και εξεπλήσσετο διά την σταθερότητα του τόνου της φωνής της και διά την εκλογήν των λόγων της.

— Δεν έχω διόλου το δικαίωμα ν' αναμιχθώ εις όλας τας λεπτομερείας των αισθημάτων σου. Θεωρώ τούτο ανωφελές, και μάλιστα επικίνδυνον ... Ερευνώντες εντός της ψυχής μας, εξαναγκάζομεν κάποτε ν' αναδύωσιν εκείνα, τα οποία έπρεπε να μένουν άόρατα. Τα αισθήματά σου τα ατομικά αφορώσι την ιδίαν σου συνείδησιν· αλλά και ενώπιόν σου, και ενώπιον εμού αυτού, και ενώπιον του Θεού, είμαι υποχρεωμένος να σου υπενθυμίσω το καθήκον σου. Η ζωή μας είναι συνδεδεμένη, και όχι υπό των ανθρώπων, αλλ' υπό του Θεού. Μόνον έγκλημα δύναται να θραύση τα δεσμά αυτά, και τα τοιούτου είδους εγκλήματα προκαλούσι πάντοτε την τιμωρίαν.

— Δεν εννοώ τίποτε! είπεν εκείνη. Ω! Θεέ μου, και προς μεγίστην μου δυστυχίαν, είμαι και τρελλή από τη νύστα, . .

Ανεζήτησε δε μέσα στα μαλλιά της τας τελευταίας καρφίδας.

— Έλεος Άννα, μη ομιλείς τοιουτοτρόπως, ίσως να απατώμαι, αλλά πιστευσέ με, παν ό,τι λέγω, το λέγω τόσον δι' εμέ όσον και διά σε. Είμαι σύζυγός σου και σε αγαπώ.

Προς στιγμήν η μορφή της Άννας εσκυθρώπασε και η ειρωνεία του βλέμματός της απεσβέσθη· αλλ' οι λόγοι εκείνοι· «σε αγαπώ» την εξηρέθιζον.

— Αγαπά; Είναι ικανός ν' αγαπά; Αν δεν ετύχαινε να ακούση ότι υφίσταται ο έρωσ, ούτε θα εχρησιμοποίει καν την λέξιν αυτήν. Δεν γνωρίζει μάλιστα ούτε τι έστι έρωσ.

— Αλέξιε Αλεξάνδροβιτς, αληθινά, δεν σ' εννοώ, είπεν . . , ειπέ καθαρά ό,τι έχεις να πης ...

— Άφες με να τελειώσω ... Σε αγαπώ, ... αλλά δεν ομιλώ περί εμού, τα πρόσωπα τα οποία αφορά τούτο απ' ευθείας είναι ο υιός μας και συ η ίδια. Ίσως οι λόγοι μου σου φαίνονται παράκαιροι· ίσως και ν' απατώμαι ... Εν τοιαύτη περιπτώσει, σε παρακαλώ να με συγχωρήσης· αλλ' αν αναγνωρίζης ότι αι παρατηρήσεις αύται παρουσιάζουν κάποιαν βασιμότητα, και αν σοι το υπαγορεύη η καρδιά σου, εξηγήσου, σε παρακαλώ.

Χωρίς να εννοή, ο Καρένιν έλεγε κάθε άλλο πλην εκείνου το οποίον προτιθέτο να είπη.

— Δεν έχω τίποτε να εξηγήσω, είπεν εκείνη ζωηρώς αίφνης, καταστείλασα μετά κόπου έν μειδίαμα. Άλλως τε, αλήθεια, είναι καιρός να κοιμηθώμεν.

Ο Καρένιν ανέπεμψε στεναγμόν και εξήλθε του σαλονίου.

Από της εσπέρας εκείνης ζωή όλως νέα ήρχισε διά τον Καρένιν και την σύζυγόν του.

Η Άννα μετέβαινεν εις τας κοσμικάς συγκεντρώσεις, εσύχναζεν εις της πριγκηπίσσης Μπέτσου και πανταχού συνήντα τον Βρόνσκυ.

Ο Καρένιν το έβλεπεν, αλλ' ουδέν ηδύνατο να πράξη.

Εις όλας του τας αποπείρας όπως επιτύχη μίαν εξήγησιν, εκείνη αντέτασσε το αδιείσδυτον τείχος της γελαστής καταπλήξεως.

Εξωτερικώς η ζωή των παρέμενεν η αυτή, αλλ' αι ιδιαίτεροι σχέσεις των είχαν μεταβληθή ριζικώς.

Πάντοτε οσάκις ανελογίζετο την κατάστασίν του ή την θέσιν του, εσκέπτετο ότι ώφειλε να δοκιμάση και νέαν απόπειραν.

Διετήρει ακόμη την ελπίδα να επαναγάγη την σύζυγόν του εις λογικάς συναισθήσεις διά της τρυφερότητος και της πειστικότητος, αλλά μόλις ήρχιζε να ομιλή μετ' αυτής, κατενόει ότι το πνεύμα του κακού και του ψεύδους, το οποίον είχε λάβει κατοχήν της Άννης, διωχετεύετο και εις αυτόν τον ίδιον και τον ημπόδιζε να εκφράση εκείνο, το οποίον προτιθέτο να της είπη.

Απηυθύνετο προς αυτήν με τον άόριστον της φωνής του τόνον, αλλά εις τον τόνον αυτόν του ήτο αδύνατον να διατυπώση τους λόγους ους ώφειλε να προφέρη.

* * *

Ο πόθος, όστις, επί ολόκληρον έτος, είχεν αποτελέσει τον μοναδικόν μαγνίτην της ζωής του Βρόνσκυ, αντικαταστήσας όλας τας παλαιάς ερωτικές του κλίσεις, και όστις διά την Άνναν ήτο το όνειρον της ευτυχίας της αδυνάτου, της τρομακτικής και κατά τοσούτο μάλλον ελκυστικής. — ο πόθος αυτός είχεν ικανοποιηθή.

Ωχρός, με την κάτω σιαγόνα τρέμουσαν, ο Βρόνσκυ ίστατο ενώπιον της Άννας και την ικέτευε να πραϋνθή, χωρίς να γνωρίζη τι θα ηδύνατο να την πραϋνη.

— Άννα, Άννα, έλεγε διά φωνής τρεμούσης, Άννα, έλεος!

Αλλ' όσον ούτος ύψωνε την φωνήν, κατά τοσούτον εκείνη εταπείνου την κεφαλήν, την άλλοτε υπερήφανον και χαρωπήν και τώρα συντετριμμένην και αισθανομένην αίσχος· εκυρτούτο προς τα εμπρός, και ολισθαίνουσα εκ του διβανίου, επί του οποίου εκάθητο, εσύρετο προς το δάπεδον προ των ποδών αυτού, και θα κατέπιπτεν επί του τάπητος, αν δεν την συνεκράτει.

— Θεέ μου! συγχώρησόν με! έλεγεν ολολύζουσα και θλίβουσα τας χείρας του Βρόνσκυ επί του στήθους της.

Ησθάνετο εαυτήν τόσον εγκληματίαν και τόσον ένοχον, ώστε δεν της υπελείπετο παρά να ταπεινούται και να ζητή συγγνώμην, και επειδή πλέον δεν είχε κανένα άλλον πλην αυτού εις την ζωήν, παρ' αυτού ικέτευε συγγνώμην.

Τον παρετήρει, ησθάνετο φύσει την εξουθένωσίν της και δεν ηδύνατο ν' αρθρώση λέξιν.

Ο Βρόνσκυ της εκάλυψε την μορφήν και τους ώμους με φιλήματα.

Εγονυπέτησε δε και ηθέλησε να ατενίση την μορφήν της Άννας· αλλ' εκείνη την απέκρυψε και δεν επρόφερε λέξιν.

Τέλος ανηγέρθη επιπόνως και τον απώθησε.

Η μορφή της ήτο πάντοτε ωραία, αλλά τόρα εξέφραζε μεγαλείτερον πόνον.

— Τα πάντα ετελείωσαν! είπεν. Ενθυμού ότι του λοιπού συ μόνος μου μένεις εν τω κόσμω.

— Δεν δύναμαι να λησμονήσω ποτέ εκείνο που αποτελεί την ζωήν μου. Χάριν μιας στιγμιαίας ευτυχίας ...

— Ποίας ευτυχίας! είπεν εκείνη μετ' αποτροπιασμού και φρίκης, και χωρίς να το θέλη η απογοήτευσis εκείνη μετηγγίσθη και εις αυτόν. Έλεος, έλεος, ούτε λόγον πλέον περί τούτου ...

Ανηγέρθη αποτόμως και απεμακρύνθη απ' αυτού.

Η Άννα ησθάνετο ότι δεν ηδύνατο να εύρη λέξεις όπως εκφράση το αίσθημα του αίσχους της χαράς και της φρίκης, όπερ την επλήρου ολόκληρον αφού διήλθε το κατώφλιον της νέας της ζωής, και δεν ήθελε τίποτε να είπη διά να μη βεβηλώση το συναίσθημα τούτο διά λόγων ακαταλλήλων.

— Ούτε λέξιν επί πλέον, επανέλαβεν η Άννα, και τον αφήκε με έκφρασιν παγεράς απογνώσεως, ήτις βαθύτατα τον εξέπληξε.

* * *

Κατά την ημέραν των υποδρομιών, εις το Κράσνοϊε — Σέλο, ο Βρόνσκυ προσήλθε ταχύτερον του συνήθους εις το σύνταγμά του.

Είχε καθήσει, φέρων ρεδιγκόταν ανοικτήν επί του λευκού του γλέκου, στηριζόμενος επί της τραπέζης δι' αμφοτέρων των αγκώνων και εκύτταζε μηχανικώς γαλλικόν τι μυθιστόρημα ανοικτόν επί του πινακίου του.

Παρετήρει το βιβλίον τούτο διά ν' αποφύγη να ομιλή προς τους εισερχομένους και εξερχομένους αξιωματικούς και διά να εγκαταλειφθή εις τας ιδίας του σκέψεις.

Ανελογίζετο την υπόσχεσιν, ην τω είχε δώσει η Άννα, να του ορίση συνέντευξιν την ιδίαν εκείνην ημέραν, μετά τας υποδρομίας.

Δεν την είχεν ιδεί προ τριών ημερών, και, επειδή ο Καρένιν επέστρεφεν ήδη έκ τινος ταξειδίου του εις το εξωτερικόν, δεν εγνώριζεν αν η Άννα θα ήτο ελευθέρα να προσέλθῃ· και διελογίζετο πώς θα εβεβαιώνετο περί τούτου.

Διά τελευταίαν φοράν την είχεν ιδεί, παρά τη εξαδέλφη του, Μπέτσου, κατά τινα εξοχικήν εκδρομήν, και μετέβαινεν όσον το δυνατόν σπανιώτερον εις την εξοχικήν οικίαν του Καρένιν.

Επόθει συνεπώς να μεταβή εκεί αυθημερόν και διελογίζετο πώς θα ηδύνατο να ενεργήση προς επιτυχίαν τούτου.

«Θα είπω ότι η Μπέτσου με απέστειλεν όπως ερωτήσω εκ μέρους της αν η Άννα θα ήρχετο εις τους αγώνας ... Ω! θα πάω, θα πάω· ασφαλώς θα πάω!» εσκέφθη αποφασιστικώς και ανύψωσε την κεφαλήν υπέρ το βιβλίον του.

Ανελογίσθη την ευδαιμονίαν, ην θα εδοκίμαζεν επαναβλέπων αυτήν, και η μορφή του ηκτινοβόλησε.

Μετά το γεύμα του, επέβη αμάξης και διέταξε να τον οδηγήσωσιν εις το Πέτερχωφ.

Ηυφραίνεται σκεπτόμενος ότι θα εύρισκε την Άννα μόνην, διότι εγνώριζεν ότι ο Καρένιν είχε παραμείνει εν Πετροπόλει. Ελπίζων δε ότι θα ήτο μόνη, ο Βρόνσκυ, ίνα ελκύση όσον το δυνατόν ολιγώτερον την εφ' εαυτού προσοχήν, όπως έπραττε πάντοτε, κατήλθε της αμάξης πολύ μακρύτερα της οικίας της και ετελείωσε τον δρόμον πεζή. Δεν εισήλθε δε διά του προστόου, αλλά διά του κήπου.

Είχε λησμονήσει όλας τας απασχολούσας αυτόν σκέψεις. Μία μόνη ιδέα εκυριάρχει του νοός του, ότι επρόκειτο να την ίδη, όχι εντός της φαντασίας του, αλλά ζώσαν, ολόκληρον, τιαύτην οποία ήτο εν τη πραγματική της υποστάσει.

Ανήρχετο ήδη τας βαθμίδας του εξώστου πατών με ολόκληρον το πέλμα διά να μη κάμνουν κρότον τα βήματά του, όπότεν ανελογίσθη το μάλλον ανησυχητικόν σημείον των σχέσεών του· ανελογίσθη τον υιόν της Άννας, του οποίου το ερωτηματικόν βλέμμα τον ενέβαλλεν εις αμηχανίαν.

Το αγοράκι εκείνο, πλειότερον παντός ετέρου, ευρίσκετο αδιαλείπτως επί του δρόμου του.

Οσάκις το παιδίον ευρίσκετο μαζί των, ούτε ο Βρόνσκυ ούτε η Άννα εποιούντο τον παραμικρόν υπαινιγμόν προς παν, ό,τι το παιδίον δεν έπρεπε κατ' ουδένα λόγον να εννοήση ή να υποπτεύση. Θα εθεώρουν ανάξιον εαυτών και ταπεινωτικόν να ευρεθώσιν εις την ανάγκην να το εξαπατήσουν. Επί παρουσία του, συνεπώς, ωμίλουν ως απλοί φίλοι.

Παρά την προφύλαξιν όμως ταύτην, ο Βρόνσκυ παρηκολούθει πολλάκις το βλέμμα, το οποίον προσήλωνεν επ' αυτού το μικρό αγοράκι, βλέμμα προσεκτικόν και τεταραγμένον· παρετήρει επίσης την παράδοξον αιδημοσύνην του και την ανισότητα της ευθυμίας την οποίαν εξεδήλωνε προς αυτόν· οτέ μεν θωπευτικόν, οτέ δε παγερόν, ωσανεί ο μορτάκος εκείνος εμάντευεν ότι μεταξύ του ανθρώπου εκείνου και της μητρός του υφίσταντο σχέσεις ενδιαφέρουσαι, των οποίων όμως δεν είχε την δύναμιν να κατανοήση την σημασίαν.

Πράγματι, με την παιδικήν του φωτεινότητα της αντιλήψεως, διέβλεπε καθαρά ότι ο πατήρ του και η διδασκάλισσα Κιάτια, χωρίς να λέγουν κακόν τι διά τον Βρόνσκυ, τον ητένιζον μετά δυσαρρεσκείας και φόβου, εν ώ η μητέρα του τον εχαρακτήριζεν ως τον καλλίτερόν της φίλον:

— Τι να σημαίνη άρα γε τούτο; Ποίος λοιπόν είναι αυτός ο άνθρωπος; Διατί πρέπει να τον αγαπώ; Είναι σφάλμα δικό μου άρα γε που δεν καταλαβαίνω τι άνθρωπος είναι, ή μήπως είμαι χωρίς να το εννοώ, κακό παιδί;

Την φοράν όμως αυτήν ο Σεριόγια δεν ήτο εις το σπίτι και η Άννα ήτο ολομόναχη, καθημένη εις τον εξώστην, όπου ανέμενε την επιστροφήν του υιού της εξελθόντος εις περίπατον.

Είχε καθήσει όπισθεν των ανθέων, εις μίαν γωνίαν της ταράτσας, και δεν ήκουσε τον Βρόνσκυ πλησιάζοντα.

Η μελαχροινή της κεφαλή ήτο κεκλιμένη, και εστήριζε το μέτωπόν της επί του ποτιστήρος, του τοποθετημένου επί του γείσου και τον περιέβαλε διά των ωραίων της δακτυλιοφόρων δακτύλων τα οποία ο Βρόνσκυ εγνώριζε τόσον καλώς.

Το κάλλος ολοκλήρου του ατόμου της, της κεφαλής της, του τραχήλου της, των χειρών της, συνεκίνει εκάστοτε τον Βρόνσκυ και τον εγοήτευεν ως να τ' αντίκρυζε διά πρώτην φοράν.

Εσταμάτησε διά να την απολαύση μετά μαγεύοντος θαυμασμού.

Μόλις όμως εδοκίμασε να κάμη έν βήμα όπως την πλησιάση, η Άννα εμάντευσε την παρουσίαν του, απώθησε τον ποτιστήρα και έστρεψε προς αυτόν το φλογισμένον πρόσωπόν της.

— Τι έχετε; ηρώτησεν εκείνος πλησιάσας.

— Δεν σ' επερίμενα.

— Ω! τι κρύο χέρι, είπεν ο νέος.

— Μ' ετρόμαξες! ... Είμαι μόνη και περιμένω τον Σεριόγια. Όπου και αν είναι φθάνουν.

Αν και εβίαζεν όμως εαυτήν να φανή ήρεμος, τα χείλη της έτρεμον.

— Συγχωρήσατέ με αλλά δεν ηδυνάμην να περάσω ολόκληρον ημέραν χωρίς να σας ιδω.

— Να σας συγχωρήσω! Αλλ' είμαι τόσον ευτυχής διά την επίσκεψίν σας!

— Αλλ' είσθε ασθενής ή σας συνέβη καμμία σύγχυσις; εξηκολούθησεν εκείνος χωρίς ν' αφήση το χέρι της και κύπτων προς αυτήν ... Τι σκέπτεσθε;

— Πάντοτε τα ίδια, συνεπλήρωσεν εκείνη μειδιάσασα.

Η Άννα έλεγε την αλήθειαν.

Οιανδήποτε στιγμήν και αν ηρωτάτο, θα ηδύνατο ν' αποκριθή:

«Πάντοτε τα ίδια!» Πάντοτε δηλαδή ανελογίζετο εκείνο που απετέλει ταυτοχρόνως την ευτυχίαν και την δυστυχίαν της.

Καθ' ήν στιγμήν είχε φθάσει ο νέος, εκείνη διηρωτάτο διατί τάχα δι' άλλας γυναίκας, διά την κόμησσαν Μπέτσου, της οποίας ε γνώριζε τας σχέσεις μετά του Τούσκεβιτς, όλα ήσαν εύκολα, ενώ δι' αυτήν τα πάντα καθίσταντο μαρτύριον.

Σήμερον δε η σκέψις αυτή, εξ αιτίας κάποιας ανακαλύψεως την οποίαν είχε κάμει, την επέθλιβε περισσότερον ή άλλοτε.

Τον ηρώτησεν εν τούτοις περί των ιπποδρομιών.

Διά να την διασκεδάση, της διηγήθη με τον μάλλον αφελή τρόπον τας λεπτομερείας των προετοιμασιών του.

«Πρέπει να το είπω ή να σιωπήσω;» εσκέπτετο εκείνη ατενίζουσα αυτόν εντός των ωραίων του οφθαλμών, των γαληνίων και ηδυπαθών.

«Είνε τόσο ευτυχής! Είνε τόσο απερροφημένος από τας ιπποδρομίας του, ώστε δεν θα εννοήση όλην την έκτασιν και την σημασίαν του γεγονότος τούτου ...»

Αλλά δεν μου είπατε τι σκέπτεσθε καθ' ήν στιγμήν εισήλθα; είπεν εκείνος διακόψας την διήγησίν του. Σας παρακαλώ, ειπέτε το μου.

Εκείνη δεν απεκρίθη, έκλινε πλαγίως την κεφαλήν και τον ητένισεν εκ των κάτω ερωτηματικώς διά των μεγάλων της οφθαλμών, οι οποίοι έλαμπον υπό τας μακράς της βλεφαρίδας.

Το χέρι της, το οποίον έπαιζε με ένα φύλλον δένδρου, έτρεμεν.

Η μορφή του Βρόνσκυ εξέφραζε την ευπείθειαν εκείνην, την αφοσίωσιν εκείνην του σκλάβου, την οποίαν αείποτε ανεκάλυπτεν εν αυτώ και η οποία τόσο την εγοήτευε.

— Διαβλέπω ότι επεσυνέβη κάτι το σημαντικόν, είπεν. Αλλά εμπορώ να είμαι έστω και επί μίαν στιγμήν ήσυχος όταν γνωρίζω ότι έχετε κάποιαν θλίψιν, την οποίαν δεν συμερίζομαι; Εμπιστευθήτε την μου, σας το ζητώ ως χάριν! ... Σας ικετεύω!

«Αλλ' αν δεν εννοήση όλην την σοβαρότητα του γεγονότος αυτού, δεν θα τον συγχωρήσω ποτέ! ... Προτιμότερον να μη είπω τίποτε. Προς τι να τον εμβάλω εις δοκιμασίαν; ...»

Και ησθάνετο ότι και το χέρι της και το φύλλον το οποίον εκράτει έτρεμον περισσότερον.

— Σας παρακαλώ, ειπέτε μου τα πάντα! επανέλαβεν εκείνος λαβών την χείρα της Άννας.

— Να σας το είπω; ...

— Ναι, ναι, ναι ...

— Είμαι ... έγκυος! είπεν η Άννα διά φωνής ταπεινής και βραδείας.

Το φύλλον του δένδρου έτρεμε δυνατώτερα εις το χέρι της Άννας, αλλά δεν εταπεινώσε τους οφθαλμούς, προσηλωμένους πάντοτε επ' αυτού, ίνα διακρίνη ποίαν εντύπωσιν θα του ενεποίει η αποκάλυψις εκείνη.

Ο Βρόνσκυ ωχρίασεν, ηθέλησε να ομιλήση, αλλ' εσιώπησε, και, εγκαταλιπών το χέρι της Άννας, εταπείνωσε την κεφαλήν.

... «Ναι, κατενόησεν όλην την σοβαρότητα του γεγονότος» εσκέφθη η Άννα, και του έθλιψε την χείρα μετ' ευγνωμοσύνης.

Αλλ' ηπατάτο υποθέτουσα ότι είχε κατανοήσει την σημασίαν της ειδήσεως εκείνης υπό την έννοιαν, υπό την οποίαν την αντελαμβάνετο εκείνη ως γυναίκα.

Επί τη πρώτη εντυπώσει είχαν αισθανθή μετά δεκαπλής δυνάμεως το αλλόκοτον εκείνο συναίσθημα του αποτροπιασμού, το οποίον τον κατελάμβανεν από τινος ήδη χρόνου, αλλά ταυτοχρόνως, κατενόησεν ότι η κρίσις την οποίαν ηύχето, είχε επέλθει, ότι δεν ήτο πλέον δυνατόν ν' αποκρύψωσι τον δεσμόν των από τον σύζυγον, και ότι επρόκειτο πλέον να θραύσωσι την ψευδή εκείνην κατάστασιν.

— Μάλιστα, είπε διά τόνου αποφασιστικού πλησιάσας αυτήν, ουδέποτε ούτε σεις ούτε εγώ αυτός εξετιμήσαμεν τας σχέσεις μας ως απλήν απόλαυσιν, και τώρα γνωρίζομεν τι μας υπολείπεται να κάμωμεν ... Πρέπει να τεθή τέρμα εις το ψεύδος αυτό εν τω οποίω ζώμεν.

— Να τεθή τέρμα; ... Πώς το εννοείτε, Αλέξιε; είπεν εκείνη χαμηλοφώνως.

Είχε πραϋνθή η ταραχή της και η μορφή της ηκτινοβόλει υπό τρυφερόν μειδίαμα.

— Πρέπει να εγκαταλείψης τον σύζυγόν σου και να ενώσωμεν τας υπάρξεις μας.

— Είναι ηνωμένοι ήδη, είπε διά μόλις ακουομένης φωνής εκείνη.

— Ναι, βεβαίως, αλλ' ανάγκη πλέον να ενωθώμεν τελείως.

— Αλλά πώς, πώς, Αλέξιε; ειπέ το μου! ανεφώνησεν εκείνη με θλιβερόν μειδίαμα, το οποίον εδεικνυεν ότι κατενόει ότι η κατάστασις είχε καταστή αδιέξοδος.

— Διακρίνεις, επανέλαβε, καμμίαν δυνατήν λύσιν εις την κατάστασιν ταύτην; Μήπως δεν είμαι σύζυγος του συζύγου μου;

— Υπάρχουν διέξοδοι δι' όλας τας καταστάσεις. Πρέπει μόνον να έχη κανείς θάρρος. Τούτο θα είναι πάντοτε προτιμότερον από την σημερινήν σου θέσιν. Αντιλαμβάνομαι άριστα πόσον βασανίζεσαι υπό του κόσμου, υπό του υιού σου, υπό του συζύγου σου ...

— Α! όχι, όχι υπό του συζύγου μου, είπεν εκείνη μειδιάσασα. Αυτόν δεν τον σκέπτομαι. Αυτός δεν υφίσταται.

— Δεν είσαι ειλικρινής ... Σε γνωρίζω καλά ... , μαρτυρείς επίσης και εξαιτίας εκείνου.

— Αλλά δεν υποπτεύεται τίποτε, είπεν η Άννα.

Φλοξ επορφύρωσε την μορφήν της, αι παρειαί της, το μέτωπόν της, ο τράχηλός της κατέστησαν ερυθρά και δάκρυα αίσχους ανέβλυσαν εκ των οφθαλμών της.

— Όχι, ας μη ομιλώμεν περί αυτού.

— Ολίγον μας ενδιαφέρει αν ο σύζυγός σου υποπτεύη ή δεν υποπτεύει, είπεν ο Βρόνσκυ διά φωνής σταθεράς και γαληνίου ... Δεν δυνάμεθα ... , δεν δύνασθε σεις μάλλον να μείνετε εδώ, κατόπιν κυρίως της αποκαλύψεως την οποίαν μου εκάματε.

— Αλλά τι με συμβουλεύετε; επανέλαβεν εκείνη με το αυτό φαινομενικόν μειδίαμα.

Η Άννα, ήτις εφοβείτο μη τον έβλεπε να παίρνη ελαφρά την είδησιν της εγκυμοσύνης της, ήτο τόρα λίαν δυσηρεστημένη διότι εξήγεν εκ τούτου συμπεράσματα τόσον ριζικά.

— Πρέπει να είπης εις τον σύζυγόν σου, και να τον εγκαταλείψης.

— Πολύ καλά· δέχθητε ότι ακολουθώ την συμβουλήν σας ... Ξεύρετε τι θα επακολουθήση; Θα σας το είπω εκ των προτέρων.

Κάποια λάμπις κακεντρεχείας απήστραψεν εις τα μάτια της, των οποίων η έκφρασις ήτο προτήτερα τόσον γλυκεία.

— «Α! ... αγαπάτε άλλον και προέβητε μετ' αυτού εις δεσμόν εγκληματικόν;» (η Άννα απεμιμείτο τον σύζυγόν της και, όπως εκείνος, ετόνιζεν ιδιαιτέρως την λέξιν «εγκληματικόν»). Σας προειδοποίησα ήδη περί των συνεπειών ενώπιον της θρησκείας, της κοινωνίας και της οικογενείας. Δεν με ηκούσατε. Τώρα δεν δύναμαι να παραδώσω το όνομά μου εις την ατίμωσιν, και τον υιόν μου, — ήθελε να είπη, αλλά διεκόπη διά να μη αστεϊσθή με το όνομα του υιού της ... — Εν ενί λόγω, θα είπη με το ύφος του ως πολιτικού ανδρός, με όλην την σαφήνειαν και την ακριβολογίαν που τον διακρίνει, θα είπη ότι δεν δύναται, ότι δεν του επιτρέπεται να με αφήση ν' αναχωρήσω και ότι θα λάβη όλα τα μέτρα τα αναγκαία διά να σταματήση το σκάνδαλον. Και θα εκτελέση μετ' ηρεμίας και ακριβείας παν ό,τι μου προανήγγειλεν. Ιδού τι θα μας συνέβαινε ... Δεν είνε άνθρωπος αυτός, είνε μηχανή, και μηχανή κακεντρεχής, όταν είνε ωργισμένος, προσέθηκεν αναπαριστώσα τον Καρένιν καθ' όλας τας λεπτομερείας της μορφής του, του τρόπου του λέγειν του και επιφορτίζουσα αυτόν με παν ό,τι της απήρεσκεν εν αυτό, και μη συγχωρούσα αυτόν τίποτε εξαιτίας του τρομερού σφάλματος το οποίον αυτή είχε διαπράξει εις βάρος του . . .

— Αλλά, Άννα, είπεν ο Βρόνσκυ με φωνήν θωπευτικήν, προσπαθών να την καταπραΰνη, όπως και αν έχη το πράγμα, πρέπει οπωσδήποτε να τω εξηγηθής, και, κατόπιν, να ενεργήσωμεν σύμφωνα προς τας αποφάσεις που θα λάβη.

— Ωστε, πρέπει να φύγω μαζί σας;

— Και διατί όχι; ... Δεν είναι αδύνατον βέβαια;

— Μάλιστα, να φύγω και να καταστώ ερωμένη σας, είπεν εκείνη μετ' οργής.

— Άννα! εφώνησεν ο νέος με τόνον θωπευτικής επιπλήξεως.

— Μάλιστα, επανέλαβεν εκείνη, να καταστώ ερωμένη σας και να συντρίψω τα πάντα.

Και πάλιν επεθύμει να ομιλήση περί του υιού της, αλλά δεν ηδυνήθη να προφέρη το όνομα τούτο.

Ο Βρόνσκυ δεν ηδύνατο να εννοήση πώς η Άννα, παρά τον θεμελιωδώς έντιμον χαρακτήρα της, πώς ηδύνατο να υποφέρη την κατάστασιν την ψευδή εις την οποίαν ευρίσκετο χωρίς να έχη τον πόθον να εξέλθη εξ αυτής· δεν ηδύνατο να μαντεύση ότι κυρία τούτου αφορμή ήτο η λέξις αυτή: «ο υιός μου», την οποίαν δεν κατώρθωνε να προφέρη.

Όταν εσκέπτετο το παιδί της και τας σχέσεις τας υφισταμένας μεταξύ του υιού της και μιας μητρός, ήτις είχεν εγκαταλείψει τον πατέρα του παιδιού της, κατελαμβάνετο υπό

τοιούτου τρόμου, ώστε δεν ηδύνατο πλέον να λογικεύεται.

Τότε, ως γυναίκα, προσεπάθει να κατευνάζηται διά δικαιολογητικών ψευδών, και ηύχετο όπως τα πάντα παραμείνωσιν τοιαύτα, ώστε να δυνηθή να λησμονήση το τρομακτικόν τούτο πρόβλημα:

Τι θ' ἀπεγίνετο - ο - υιός - της;

— Σε παρακαλώ, σε ικετεύω, εἶπεν αἴφνης προς τον Βρόνσκυ με την ειλικρινή και τρυφεράν φωνήν της, δραξαμένη των χειρῶν αυτού, μη μου ομιλήσης ποτέ πλέον περί τούτου.

— Ἀλλά, Ἄννα!

— Ποτέ! Κατανοώ ἀρίστα ὅλην την φρικαλεότητα και ὅλην την ταπείνωσιν της θέσεώς μου, ἀλλά δεν εἶναι ὅσον σκέπτεσαι εὐκολον να ἐξέλθω της θέσεως ταύτης. Ἄφες με ελευθέραν να ενεργήσω και υπάκουσόν με . . . Μη μου ξαναμιλήσης περί τούτου. Μου το υπόσχου; Υπόσχου το μου, υποσχέσου το μου!

— Υπόσχομαι παν ὅ,τι επιθυμείς, ἀλλά δεν μπορώ να εἶμαι ἡσυχος, κατόπιν προπάντων ἐκείνου το οποίον μοι ἐξεμυστηρεύθης . . . , Δεν εἰμπορώ να εἶμαι ἡσυχος, ὅταν βλέπω ὅτι υφίσταται μαρτύριον.

— Ναι, ἐνίοτε πάσχω, ἀλλά τούτο θα παρέλθῃ αν δεν ἐπανέλθῃς πλέον εἰς αὐτό το ζήτημα. Πάσχω μόνον οσάκις μου κάμνης σχετικόν λόγον.

— Δεν σε ἐννοώ, ἀπήντησεν ο Βρόνσκυ.

— Α! γνωρίζω... . εἶπεν η Ἄννα διακόψασα αὐτόν, πόσον στοιχίζει εἰς τον τίμιον χαρακτήρα σου το ψεύδεσθαι και σε λυπούμαι. Ἀναλογίζομαι πολλάκις την θυσίαν, την οποίαν μου ἔκαμες και ὅτι συνέτριψες την ζωήν σου προς χάριν μου.

— Και ἐγώ ἐπίσης ἀναλογίζομαι παν ὅ,τι ἐθυσίασες προς χάριν μου! Δεν δύναμαι δε να συγχωρήσω εἰς ἐμαυτόν το ὅτι ἐγώ υπήρξα ἀφορμή να καταστής δυστυχής

— Ἐγώ δυστυχής; εἶπεν η Ἄννα πλησιάσασα αὐτόν και παρατηρούσα αὐτόν με μειδίαμα πλήρες ἐρωτος και ἐκτάσεως ... Ἐγώ δυστυχής; Ὅχι, ἰδού η εὐτυχία μου ...

Ἦκουσεν αἴφνης την φωνήν του υιού της ἐπιστρέφοντος ἐκ του περιπάτου. Ἐρριψε δε φευγαλέον βλέμμα ἐπὶ του ἐξώστου και ηγέρθη δι' ενός ἄλματος.

Το βλέμμα της Ἄννας ἐσπινθηροβόλει την φλόγα, ἣν ο Βρόνσκυ ἐγνώριζε κάλλιστα. Διά κινήσεως ταχείας ἀνύψωσε τα ωραία της χέρια, τα φορτωμένα ἀπό δακτύλια, ἔλαβε την κεφαλὴν του Βρόνσκυ μεταξύ των παλαμών της, τον ητένισε με βλέμμα παρατεταμένον και πλησιάσασα το πρόσωπόν της εἰς τα ανοικτά και μειδιώντά του χεῖλη, ἐφίλησε φευγαλέως το στόμα του και τα δύο του μάτια, εἶτα δε τον ἀπώθησε μακράν της.

Ἡθέλησε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀλλά την ἐσταμάτησε.

— Πότε; εἶπε χαμηλοφώνως παρατηρών αὐτήν παραφώρας.

— Σήμερον, κατὰ την συνήθη μας ὥραν, ἀπήντησεν ἐκείνη ἡμιφώνως.

Ἀφήκε δε στεναγμόν και με το ελαφρόν και γοργόν της βάδισμα προυχώρησεν εἰς υποδοχὴν του Σεριόγια.

— Ω ρεβουάρ! είπε προς τον Βρόνσκυ. Πλησιάζει η στιγμή της μεταβάσεώς σας εις τους αγώνας ... Η Μπέτσυ υπεσχέθη ότι θα έλθη να με πάρη.

* * *

Όταν ο Βρόνσκυ συνεβουλεύθη εκ νέου το ωρολόγιόν του, παρατήρησεν ότι ήτο πέμπτη και ημίσεια και ότι είχε πολύ αργήσει.

Παν ό,τι το οδυνηρόν υπήρχεν εις τας μετά της Άννης σχέσεις τον, παν ό,τι έμεινεν αόριστον μετά την συνομιλίαν των, εξηνεμίζετο ήδη, και εσκέπτετο μετά χαράς τας υποδρομίας, εις τας οποίας ήτο βέβαιος ότι θα έφθανεν εν καιρώ.

Από στιγμής επίσης εις στιγμήν η αναμονή της ευτυχίας της συνεντεύξεως της νυκτός εξερρήγνυτο φαιδρώς εντός της φαντασίας του.

Ο πόθος εν τούτοις των ιππικών αγώνων τον απερρόφα επί μάλλον και μάλλον καθ' όσον εισέδυσεν εις την ατμόσφαιραν του αθλητισμού, προπορευόμενος των οχημάτων, τα οποία μετέβαινον επί τόπου εκ πάσης διευθύνσεως.

Έφθασεν αποφεύγων ιδίως τους ανθρώπους του κόσμου, οίτινες περιεδιάβαζον συνομιλούντες άμα ενώπιον των περιπτέρων.

Ο μεγαλείτερος αδελφός του Βρόνσκυ, συνταγματάρχης, βραχύς το ανάστημα αλλά με όσον και ο Αλέξιος ευρείς τους ώμους, ωραιότερος όμως κατά τα χαρακτηριστικά, με μύτη κόκκινη και κεφάλι μεθύσου γελαστής και ανυποκρίτου εκφράσεως, τον επλησίασε και του είπε:

— Έλαβες το μπιλλιέττο μου; Δεν εμπορεί κανείς να σε εύρη πουθενά.

Ο Αλέξανδρος Βρόνσκυ, παρά την έκλυτον ζωήν του και παρά την κλίσιν του εις τον πότον, πράγματα γνωστά εις όλους, ήτο τέλειος ευπατρίδης. Ομιλών δε τώρα μετά του αδελφού του περί ζητημάτων λίαν δυσαρέστων, επειδή εγνώριζεν ότι τους εκύτταζαν, είχε την μορφήν γελαστήν και εφαινετο ως να εφαιδρολόγει μάλλον.

— Έλαβα το μπιλλιέτο σου, είπεν ο Αλέξιος, αλλά δεν εννοώ διατί κάθεσαι και σκοτίζεσαι διά τον ιδιαίτερόν μου βίον.

— Διατί σκοτίζομαι; ... Διότι, προ μιας στιγμής, μου παρατήρησαν ότι δεν ευρίσκεσο εδώ και ότι την Δευτέραν σε είδον εις Πέτερχωφ ...

— Υπάρχουν πράγματα, τα οποία δεν δύνανται να εκφρασθώσι παρά μόνον υπό των αμέσως ενδιαφερομένων, και το ζήτημα αυτό που σε απασχολεί, είναι έν απ' αυτά ...

— Εν τοιαύτη περιπτώσει, δίδει κανείς την παραίτησίν του, ή ...

— Σε παρακαλώ να μη αναμιγνύεσαι. Αυτό και μόνον έχω να σου είπω.

Η μορφή του Αλεξίου ωχρίασεν.

Αγαθός εκ φύσεως, δυσκόλως παρεφέρετο, αλλ' οσάκις εξωργίζετο, καθίστατο επικίνδυνος.

Έδραμεν εις το κέντρον του ιπποδρομίου, όπου ωδήγουν ήδη τους ίππους διά τον δρόμον μετ' εμποδίων.

Εκ του δεξιού προσεκομίζετο η επιδεξία και χαριτωμένη Φρουφρού, και, πλησίον αυτής

οι σταυλίται αφήρουν το επίσαγμα του Γλαδιάτορος του μονομάχου! ... τα ωραία και δυνατά εκείνα σώματα και οι λεπτοί και καλλιτεχνικοί των πόδες προσείλκουν ακουσίως εαυτού την προσοχήν του Βρόνσκυ.

— Εφ' ίππους! κραύγασαν ο διευθύνων τους αγώνας αξιωματικός.

Ο Βρόνσκυ, κατανοών ότι απετέλει το σημείον της ακτινοβολίας διά την ομήγυριν, κατελήφθη από την κατάστασιν εκείνην της νευρικής υπερεντάσεως, ήτις τω προσέδιδε πάντοτε κινήσεις βραδείας και θετικής.

— Μη βιάζεσθε, τω είπεν ο Καρδ, — ο γυμναστής του.

Ήτο, όπως πάντοτε γαλήνιος και σοβαρός, και εκράτει τον ίππον εξ αμφοτέρων των ηνίων.

— Αν δύνασθε, προπορευθήτε των άλλων. Αλλά μη αποθαρρυνθήτε μέχρι της τελευταίας στιγμής, έστω και αν μείνετε όπισθεν.

Προτού η Φρουφρού λάβη καιρόν ν' αδημονήση, ο Βρόνσκυ, δι' ενός ελαφρού και ρωμαλέου άλματος, έθεσε τον πόδα επί του αναβατήρος, και, ελαφρώς και ισορρόπως, εκαθέσθη επί του επιπίου, του οποίου το δέρμα έτριξε.

Με το συνηθισμένον του κίνημα, συνέπλεξε τα ηνία μεταξύ των δακτύλων του, μεθ' ό ο Καρδ εξώθησε τον ίππον και οπισθοχώρησεν.

Υπήρχον εννέα «εμπόδια»: ο ποταμός, ένας ευρύς φράκτης προ του περιπτέρου, μία τάφος ξηρά, μία τάφος πλήρης ύδατος, εις τεχνητός λοφίσκος, μία ιρλανδική «μπανκέττα», — έν από τα δυσκολώτερα εμπόδια, — σχηματιζομένη δι' ενός προμαχώνος κατασκεπούς από θάμνους, και όπισθεν του οποίου ηνοιγέτο τάφος άόρατος εις τον ίππον, εις τρόπον ώστε το ζών ωφειλεν ή να υπερπηδήση αμφοτέρα τα εμπόδια ή να φονευθή, — κατόπιν ήρχοντο δύο ακόμη τάφοι μεθ' ύδατος και τρίτη ξηρά.

Όλαι αι διόπτραι διηυθύνθησαν επί του παντοιοχρώμου ομίλου των ιπέων καθ' όσον παρετάσσοντο ούτοι εις γραμμήν.

— Φεύγουν! φεύγουν! εφώναξαν πανταχόθεν, κατόπιν σιγής καθ' ήν παρηκολουθήθη πάσα κινήσις μετ' άκρας προσοχής.

Πεζοπόροι, καθ' ομίλους και μεμονωμένοι προσέτρεχαν από θέσεως, εις θέσιν ίνα ίδωσι καλλίτερα.

Κατά την έναρξιν του δρόμου η γραμμή των ιπέων επεμηκύνθη, συνεθλάσθη, είτα δε καθ' ομίλους εκ δύο ή τριών επλησίασεν εις τον ποταμόν.

Διά τα μάτια των θεατών, εφαιnéτο ότι όλοι είχαν εξορμήσει ταυτοχρόνως, αλλ' αυτοί ούτοι οι ιππείς κατενόουν ότι προέβαινον επαλλήλως και ότι οι μεν προухώρουν, οι δε υπελείποντο των άλλων κατά έν ή δύο δευτερόλεπτα, τούθ' όπερ δι' αυτούς ήτο σημαντικώτατον.

Η Φρουφρού, ταραγμένη και εις υπερβολήν νευρική, είχαν αφήσει να της διαφύγη η στιγμή του συνθήματος και πολλοί ίπποι είχαν εξορμήσει προ αυτής. Ο Βρόνσκυ εν τούτοις εκέρδισε τον απωλεσθέντα χρόνον προτού φθάση εις τον ποταμόν και προεπέρασεν εύκολα τους αντιπάλους του· δεν είχε πλέον ενώπιόν του παρά μόνον τον Γλαδιάτορα, ούτινος επέβαινεν ο Μακχότιν, και ολίγον μακρύτερα την θαυμασίαν

Άρτεμιν, ης επέβαιναν ο Κουζοβέλωφ, πεθαμένος μάλλον παρά ζωντανός.

Ανεπαισθήτως δε, ως να ήτο πτερωτή, η Φρουφρού ώρμησεν εις καταδίωξίν των, αλλά, καθ' ήν στιγμήν ο Βρόνσκυ εκυμαίνεται εναέριος σχεδόν, παρετήρησε κάτωθεν του, υπό τα πέταλα σχεδόν του ίππου του, τον Κουζοβέλωφ, όστις, μετά της Αρτέμιδος, επάλαιεν απεγνωσμένως επί της αντίπεραν όχθης ...

Ο Βρόνσκυ κατείδε τότε, ότι ακριβώς εις την θέσιν όπου η Φρουφρού ώφειλε να θίξη το έδαφος, εκινδύνευε να συναντήση την κεφαλήν ή την κνήμην της Αρτέμιδος ... Αλλ' η θαυμασία ίππος, όπως μια γαλή πίπτει κατά γης, κατέβαλε φοβερόν αγώνα κνημών και οσφύων κατά το επακολουθήσαν άλμα, και αποφυγούσα την Αρτέμιδα, εσφενδονίσθη πολύ πέραν αυτής.

... «Ω! μπράβο, ωραία μου!» διελογίσθη ο Βρόνσκυ.

Ήτο ήδη απολύτως κύριος του ίππου του και τον συνεκράτει, προτιθέμενος να διαπεράση τον μέγαν φραγμόν κατά πόδας του Γλαδιάτορος, ίνα προσπαθήση να τον υπερβή αμέσως κατόπιν.

Ο μέγας φραγμός υψούτο κατέναντι του αυτοκρατορικού περιπτέρου. Ο Αυτοκράτωρ ολόκληρος η Αυλή και το πλήθος των θεατών παρετήρουν τον Βρόνσκυ και τον Μακχότιν, όστις υπερέβαινε τον πρώτον κατά το μήκος ενός ίππου, αλλ' ο Βρόνσκυ δεν έβλεπε τίποτε άλλο πλην των ώτων και του τραχήλου της Φρουφρού, την γην, η οποία εφαινετο ως κυλυομένη προς αυτόν και τας λευκάς κνήμας του Γλαδιάτορος, όστις παρέμεινε πάντοτε εις την ιδίαν απόστασιν ...

Κατά την στιγμήν ακριβώς κατά την οποίαν ο Βρόνσκυ εσκέφθη ότι έπρεπε να υπερβή τον Μακχότιν, η Φρουφρού κατενόησεν εξ εαυτής την σκέψιν του· χωρίς δε αυτός να την εξωθήση επέσπευσεν αισθητώς το βήμα και ήρχισε να πλησιάζη προς τον Μ ο ν ο μ ά χ ο ν (τον Γλαδιάτορα), είτα δε να προσπερνά.

Ο Βρόνσκυ εκανόνιζε τον δρόμον, αυτό ήθελε και αυτό του είχε συμβουλεύσει ο Καρδ.

Δεν αμφέβαλλε πλέον περί της νίκης του, ο δε ενθουσιασμός του, η χαρά του και η αγάπη του προς την Φρουφρού ηύξανον από στιγμής εις στιγμήν.

Έμεινεν η τελευταία τάφρος, πλάτος δύο μέτρων και πλήρης ύδατος.

Ο Βρόνσκυ δεν τον παρετήρει, και ποθών να φθάση μετ' αισθητής υπεροχής, είλκυσε τα ηνία κυκλικώς κατά την στιγμήν του άλματος, ανυψών και ταπεινών την κεφαλήν του ίππου.

Κατενόει ότι η Φρουφρού κατηνάλισκε το τελευταίον απόθεμα της αντοχής της· ου μόνον ο τράχηλος και οι ωμοί της ήσαν κάθυγροι, αλλ' ο ιδρώς εξεχύνετο επί των ακρωμίδων αυτής, επί της κεφαλής, επί των οξυκορύφων της ώτων, η δε πνοή της είχε καταστή εσπευσμένη και οδυνηρά.

Εγνώριζεν, εν τούτοις, ότι το απόθημα εκείνο των δυνάμεών της θα επήρκει όπως διατρέξη τα τετρακόσια μέτρα, τα οποία υπολείποντο προς υπέρβασιν.

Η Φρουφρού υπερεπήδησε την μικράν τάφρον ομοία με πτηνόν, αλλά ταυτοχρόνως προς μέγαν του τρόμον, ο Βρόνσκυ ησθάνθη ότι, μη ακολουθήσας την κατεύθυνσιν του ζώου, είχεν αφεθή να επαναπέση επί του επιπίου, — κινήσις ασυγχώρητος.

Ευθύς εκ τούτου η θέσις του μετεβλήθη και κατενόησεν ότι θα του συνέβαινε κάτι το τρομερόν.

Προτού δε λάβη καιρόν ν' αντιληφθή ό,τι θα του συνέβαινεν, αι κνήμαι του Μονομάχου διήλθον ενώπιόν του και ο Μακχότιν, ορμήσας καλπάζων, τον επροσπέρασεν.

Ο Βρόνσκυ προσέθιξε διά του ποδός το έδαφος και η Φρουφρού ήτο ετοιμή να υποκύψη.

Απέσυρε τότε βιαίως τον πόδα του και η Φρουφρού κατέπεσεν επί της πλευράς, χρεμετίζουσα επωδύνως και καταβάλλουσα διά του λεπτού και καθίδρου αυχένος της ματαίους αγώνας ίνα ανεγερθή. Εσφάδαζε δε προ των ποδών του ως πτηνόν θανασίμως τρωθέν.

Το αδέξιον κίνημα του Βρόνσκυ της είχε θραύσει τας οσφύς.

Το ενόησε βραδύτερον· προς το παρόν έβλεπε μόνον ότι ο Μακχότιν προухώρει γοργώς, ενώ αυτός εκλονίζετο κατάμονος επί του βορβορώδους εδάφους, ακίνητος και ενώπιον του η Φρουφρού εξηπλωμένη, ασθμαίνουσα, με την κεφαλήν εστραμμένην προς αυτόν, τον παρετήρει με το θαυμάσιον όμμα της.

Χωρίς να αντιλαμβάνεται τι είχεν ακριβώς συμβή, ο Βρόνσκυ είλκυε τα ηνία· η Φρουφρού εσπαρτάρησε και πάλιν ωσάν ψάρι, αναγκάσασα εις τριγμούς το εφίππιον· ηλευθέρωσε δε τους εμπροσθίους πόδας, αλλά μη δυνηθείσα ν' ανεγείρη τα οπίσθια, εσφάδασεν εκ νέου και κατέπεσεν αύθις επί της πλευράς.

Ο Βρόνσκυ, με την μορφήν συνεσπισμένην υπό της λύσσης, ωχρός με την κάτω σιαγόνα τρέμουσαν της κατέφερε πλήγμα διά του πέλματος επί της κοιλίας και την έσυρεν αύθις εκ του χαλινού.

Αλλ' η Φρουφρού δεν έκαμε την παραμικράν κινήσιν, εβύθισε το ρύγχος της εντός του χώματος και ητένισε τον κύριόν της με το βλέμμα της που ωμιλούσε.

— Τι έκαμα, κραύγασαν ο Βρόνσκυ. Έχασα το αγώνισμα και ένεκα τίνος επονειδίστου, ασυγχωρήτου σφάλματος!

Το πλήθος, ο ιατρός, ο βοηθός χειρουργός, οι αξιωματικοί του συντάγματός του έδραμον προς αυτόν.

Ο Βρόνσκυ ήτο σώος και υγιής. Αλλ' η Φρουφρού είχε θραύσει τας οσφύς και απεφάσισαν ότι έπρεπε να θέσουν τέρμα εις τας οδύνας της, δίδοντες αυτή το απολυτρωτικόν κτύπημα.

* * *

Αι εξωτερικαί σχέσεις μεταξύ Καρένιν και της συζύγου του δεν είχαν κατ' ουδέν μεταβληθή. Η μόνη διαφορά ενέκειτο εις το ότι ο Καρένιν ήτο πολύ περισσότερον από άλλοτε απερροφημένος τώρα υπό της εργασίας του.

Από της συζητήσεως ην είχε κάμει μετά της Άννας μετά την εσπερίδα της κομήσεως Μπέτσυ, δεν είχε κάμει πλέον υπαινιγμόν περί των υπονοιών του, ούτε περί της

ζηλοτυπίας του.

Είχεν αναλάβει τον είρωνα τόνον της φωνής του, όστις του εφάινετο μάλλον κατάλληλος εις τας νέας σχέσεις αίτινες είχαν αποκαταστή μεταξύ της συζύγου του και αυτού.

Ο πνευματώδης αυτός άνθρωπος, ο τόσον λεπτός εις παν ό,τι αφεώρα τας υποθέσεις του Κράτους, δεν αντελαμβάνετο όλων την τρέλλαν της συμπεριφοράς του προς την γυναίκα του.

Δεν αντελαμβάνετο διότι εφοβείτο τρομερά να προχωρήση μέχρι του βάθους της καταστάσεως, και εκλείδωσε και εμανδάλωσε εντός της ψυχής του την θήκην εντός της οποίας εφύλαττε τα αισθήματά του προς την σύζυγον και τον υιόν του.

Αυτός όστις υπήρξε πάντοτε πατέρας προσεκτικός και εις άκρον επιμελής, προσέλαβεν, ευθύς από της αρχής του χειμώνας, και διά τον υιόν του, τον αυτόν ειρωνικόν τόνον, ον εχρησιμοποιεί προς την γυναίκα του.

Ο Καρένιν απέστεργε να σκέπτεται περί της διαγωγής και των αισθημάτων της συζύγου του, και πράγματι, δεν εσκέπτετο.

Η εξοχική έπαυλις των Καρένιν έκειτο εις το Πέτερχωφ, και κατά παν θέρος, η κόμησσα Λυδία ενεκαθίστατο εις την περίχωρον αυτής και ευρίσκετο εις διαρκείς σχέσεις μετά της Άννας.

Κατά το έτος εκείνο, η κόμησσα Λυδία δεν μετέβη εις την εξοχικήν εν Πέτερχωφ διαμονήν της, δεν μετέβη ουδ' εφ' άπαξ εις επίσκεψιν της Άννας και ανεκοίνωσε καταλλήλως προς τον Καρένιν ότι η φιλία της Άννας προς την Μπέτσου και τον Βρόνσκου της εφάινετο εντελώς απρεπής.

Ο Καρένιν την εσταμάτησεν αυστηρώς διακηρύττων ότι η σύζυγός του ήτο ανωτέρα πάσης υπονοίας, και από της ημέρας εκείνης, απέφυγε την κόμησσαν Λυδιάν.

Δεν ήθελε να βλέπη και δεν έβλεπε ποσώς, ότι εν τη κοινωνία, πολλά πρόσωπα απεμακρύνοντο της Άννας· δεν ήθελε να εννοή και δεν κατενόει ποσώς διατί η σύζυγός του είχε τόσον ζωηράν επιθυμίαν να μεταβή εις Τσάρσκοϊε-Σέλο, όπου κατώκει η Μπέτσου, και δη ου μακράν του μέρους όπου κατεσκήνου το σύνταγμα του Βρόνσκου.

Δεν επέτρεπεν εις εαυτόν να σκέπτεται περί τούτου και ουδέποτε εσκέπτετο, αλλά ταυτοχρόνως, εις τα έγκατα της ψυχής του, χωρίς ποτέ να το βεβαιώση και προς εαυτόν, και χωρίς να έχη αποδείξεις ή και υπονοίας μόνον, είχε την ακλόνητον πεποίθησιν ότι ήτο σύζυγος απατηθείς και υπέφερεν εκ τούτου τρομερά.

Ποσάκις, κατά το διάστημα των οκτώ ευδαιμόνων ετών της συζυγικής του ζωής, ο Καρένιν, βλέπων γυναίκας απίστους και συζύγους ηπατημένους, διελογίζετο:

— Πώς ημπορούν να ζώσιν υπό τοιαύτας συνθήκας, πώς δεν επιζητούσι να εξέλθωσι της όλης ανωμάλου αυτής θέσεως;

Αλλ' αφ' ης η συμφορά αύτη εβάρυνε και αυτόν τον ίδιον, ου μόνον δεν εσκέπτετο πώς θα ηδύνατο να εξέλθη της θέσεως εκείνης, αλλά ουδέ καν ήθελε να αναλογισθή το πράγμα, διότι η τοιαύτη σκέψις ήτο απαισία, αηδής και ακανόνιστος.

Κατά την ημέραν των αγώνων, ο Καρένιν απεφάσισεν όπως, αμέσως μετά το πρόγευμά του, θα μετέβαινεν εις την εξοχήν όπως ίδη την σύζυγόν του και εκείθεν εις τας

ιπποδρομίας, εις τας οποίας ώφειλε να παραστή αφού και η Αυλή θα ευρίσκετο εκεί.

Θα μετέβαινε να ίδη την Άνναν διότι είχε κρίνει ότι η ευπρέπεια απήτει να της κάμνη μίαν επίσκεψιν καθ' εβδομάδα· εκτός δε τούτου, ώφειλε την ημέραν εκείνην, σύμφωνα προς την τάξιν, ην είχε καθιερώσει εις το σπίτι του, να μετρήση, εις την σύζυγόν του το χρήμα διά τας εβδομαδιαίας δαπάνας.

Εκάλεσε δε και τον διευθυντήν του γραφείου του όπως τον συνοδεύση κατόπιν εις Πέτερχωφ, ίνα μεταβώσιν ομού εις τους αγώνας.

Χωρίς να κατανοή σχεδόν διατί, ο Καρένιν ηρέσκετο να έχη μαζί του και ένα τρίτον οσάκις μετέβαινε να βλέπη την σύζυγόν του.

Η Άννα ίστατο ορθία ενώπιον του καθρέπτου της και απετελείωνε τον καλλωπισμόν της οπότεν ήκουσε κρότον τροχών υπό τους οποίους έτριζον οι αμμοχάλυκες του προστόου.

«Πολύ ενωρίς διά την Μπέτσυ!» διελογίσθη.

Εκύτταξε δε από το παράθυρον και είδε την άμαξαν, ως και το μαύρο καπέλλο και τα αυτιά που τόσον καλά εγνώριζε, να προβάλλουν από την θυρίδα του λαντώ.

«Σε τι ακατάλληλη στιγμή που φθάνει! . . . Μήπως έρχεται άρα γε να περάση την νύχτα του εδώ;»

Όλα αυτά της εφάινοντο τόσον τρομακτικώς αηδή, ώστε, χωρίς ουδέ στιγμήν να σκεφθή, έδραμεν εις προϋπάντησιν του συζύγου της, με την μορφήν ακτινοβόλον και γελαστήν και αισθανομένη εντός της επικρατούν το οικείον της πλέον πνεύμα του δόλου και του ψεύδους ... Και παρεδόθη εις αυτό εξ ολοκλήρου, και ήρχισε να ομιλή χωρίς να ξεύρη καλά καλά τι επρόκειτο να είπη.

— Α! τι χαρά! έκαμε τείνασα την χείρα προς τον Καρένιν και υποδεχθείσα δι' ενός μειδιάματος τον διευθυντήν του γραφείου του Σλιούδιν. Θα διανυκτερεύσης εδώ, βέβαια; ... Και τώρα πηγαίνομεν μαζί εις τους αγώνας ... Έχω όμως υποσχεθή εις την Μπέτσυ, η οποία πρόκειται να έλθη να με πάρη, να πάω μαζί της.

— Ω! δεν θα χωρίσω εγώ τους αχωρίστους, είπε με τον ειρωνικόν του τόνον ... Ο ιατρός άλλως τε μου συνιστά να περιπατώ ... Θα κάμω λοιπόν την πορείαν πεζή και υπολογίζω ότι θα ευρεθώ εγκαίρως επί τόπου.

— Έχετε αρκετόν καιρόν, είπεν η Άννα ... Θα πάρετε τσάι;

Έκρουσε τον κώδωνα.

— Φέρετε το τσάι και ειπέτε εις τον Σεριόγια ότι ο κύριος ήλθε ... Λοιπόν! πώς είσαι; ...

Ο Σλιούδιν κατήλθεν εις τον εξώστην.

Η Άννα εκάθισε πλησίον του συζύγου της.

— Δεν είσαι ευδιάθετος, είπε.

— Πράγματι, απήντησεν ο Καρένιν, εδέχθην σήμερα την επίσκεψιν του ιατρού, ο οποίος μ' εκράτησεν επί πολύ. Είμαι βέβαιος ότι θα μου τον έστειλε κάποιος από τους φίλους μου. Τόσον πολύτιμος τοις είνε η ζωή μου.

— Και τι σου είπεν ο ιατρός;

Τον εξήτασε δε περί της υγείας του και των ασχολιών του, του συνέστησε ν' αναπαυθή και τον εκάλεσε να μεταβή να περάση μαζί της ολίγον χρόνον εις την εξοχήν.

Εξεδήλωσεν όλην της την τρυφερότητα και το ενδιαφέρον, και τω ωμίλει ζωηρώς και με κάποιαν παράδοξον λάμψιν εις τα μάτια ... Αλλ' ο Καρένιν δεν απέδιδε πλέον την παραμικράν σημασίαν εις τον τόνον εκείνον.

Ήκουε μόνον τας λέξεις και ταις απέδιδε την πραγματικήν των έννοιαν.

Απεκρίθη δε όχι ολιγώτερον εκείνης φιλόφρων και τρυφερός αν και με κάπως ειρωνικόν τόνον.

Την στιγμήν εκείνην εισήλθεν ο Σεριόγια συνοδευόμενος υπό της διδασκαλίσης του.

Αν ο Καρένιν είχε την πρόνοιαν να εξετάση τα περί αυτόν συμβαίνοντα, θα παρετήρει το πεφοβισμένον και δειλόν βλέμμα διά του οποίου το παιδίον ητένισεν αυτόν εν αρχή και κατόπιν την μητέρα του.

Αλλά δεν ήθελε να βλέπη τίποτε, και τίποτε δεν έβλεπεν.

— Α! τον ανθρωπάκο μου! ... μεγαλώνει ... Γίνεται άνδρας . . Καλημέρα σας, μικρέ κύριε!

Έτεινε την χείρα προς το τελείως έντρομον παιδίον.

Ο Σεριόγια, όστις υπήρξε πάντοτε δειλός και αιδήμων προ του πατρός του, αφ' ης ούτος τον ωνόμαζε νεαρόν κύριον, απέφυγε τον πατέρα του.

Ητένισε την μητέρα του ως διά να της ζητήση προστασίαν.

Μόνον πλησίον εκείνης ησθάνετο εαυτόν καλά.

Ο Καρένιν ωμίλησε με την διδασκάλισσαν κρατούσαν το αγοράκι του από του ώμου.

Ο Σεριόγια ησθάνθη εαυτόν τόσον δυστυχή, ώστε η Άννα κατενόησεν ότι το παιδίον θα ανελύετο εις δάκρυα.

Ηγέρθη εν σπουδή, απέσυρε την χείρα του Καρένιν από του ώμου του, τον ενηγκαλίσθη, τον εφίλησε, τον ωδήγησεν εις την ταράτσαν και επέστρεψεν αμέσως.

— Θα επανέλθης εδώ μετά τους αγώνας;

Ναι, είπεν ο Καρένιν ... Και ιδού η καλλονή του Πέτερχωφ, η κόμησσα Τβερσκάια, είπε διακρίνας το κομψόν όχημα της κομήσης Μπέτσυ.

Αύτη δεν κατήλθε της αμάξης, μόνον ο εν πλουσία στολή ακόλουθός της θαλαμηπόλος, με την πελερίναν του και τον μαύρον του επιδεικτικόν πίλον, επήδησε προ της εξωτερικής κλίμακος.

— Έρχομαι! εφώνησεν η Άννα.

Ενηγκαλίσθη τον υιόν της, επλησίασε κατόπιν τον σύζυγόν της και του έτεινε την χείρα.

— Μέγα το ευγενές σου ενδιαφέρον που ήλθες.

Ο Καρένιν ησπάσθη την χείρα της.

— Λοιπόν! ω ρεβουάρ, εξηκολούθησεν η Άννα. θα επανέλθης να πάρης το τσάι εδώ; ...

Και εξήλθε σφοδρά και ακτινοβολούσα.

Αλλά, μόλις έπαυσε να βλέπη τον σύζυγόν της, ησθάνθη ως κάποιον έγκαυμα εις την θέσιν όπου την είχαν θίξει τα χείλη του.

* * *

Όταν ο Καρένιν έφθασεν εις το πεδίον των ιπποδρομιών, η Άννα ευρίσκετο εις το πλευρόν της πριγκηπίσσης Μπέτσου, εις το περίπτερον όπου είχε συγκεντρωθή όλη η ανωτέρα κοινωνία της Πετρούπολεως.

Είχε διακρίνει μακρόθεν τον σύζυγόν της.

Δύο άνδρες, ο σύζυγός της και ο εραστής της, ήσαν δι' αυτήν οι δύο πόλοι της ζωής της, και αντελαμβάνετο την παρουσίαν αυτών άνευ της βοήθειας εξωτερικών αισθήσεων.

Ούτω, είχε διαισθανθή την προσέγγισιν του Καρένιν εξ αποστάσεως, και χωρίς να το θέλη ... τον παρηκολούθει εν τω μέσω των κυμάνσεων του πλήθους το οποίον διέσχιζε.

Τον είδε πλησιάζοντα εις το περίπτερον, ότε μεν απαντώντα με τυπικήν μεγαλοπρέπειαν εις τους χαιρετισμούς του σεβασμού, ους τω απηύθυναν, ότε% δε χαιρετώντα φιλικώς και αφελώς τους συναδέλφους του.

Εγνώριζε τας συνηθείας και τας διατυπώσεις ταύτας και όλων της απήρεσαν:

«Μόνην την ματαιότητα, τον πόθον της επιτυχίας, ιδών τι έχει μόνον εκτός της ψυχής του, εσκέφθη, ενώ αι υψηλαί του ιδέαι, ο έρωσ προς την μάθησιν, η αγάπη της θρησκείας, είναι δι' αυτόν απλούν μέσον επιτυχίας».

Ο Καρένιν, αν και εκύτταξε προς το μέρος της συζύγου του, δεν την ανεγνώρισε μέσα εις τα κύματα της μουσελίνας, τας ταινίας, τα αλεξήλια και τα άνθη· αλλ' εις το βλέμμα του η Άννα κατενόησεν ότι την ανεζητεί.

Ακριβώς δε διά τούτο προσεποιήθη ότι δεν τον διέκρινε.

— Αλέξιε Αλεξάνδροβιτς! εφώνησεν η πριγκηπίσσα Μπέτσου, καλούσα τον Καρένιν. Αναζητείτε αναμφιβόλως την σύζηγόν σας, δεν είναι έτσι; Ιδού την!

Το σύνηθες κρύον μειδίαμα διέστειλε τα χείλη του Καρένιν.

— Υπάρχει τόση ακτινοβολία εδώ, ώστε θαμβώνεται κανείς! απήντησεν.

Εισήλθεν εις το περίπτερον και εμειδίασε προς την σύζυγόν του, όπως ένας σύζυγος οφείλει να μειδιάσάκις την συναντά, εχαιρέτησε την πριγκηπίссαν και τας λοιπάς γνωστάς του κυρίας, απευθύνων λόγους φιλοφροσύνης προς τας δεσποινίδας και ανταλλάσσων φιλοφρονήματα με τους άνδρας.

Αι ιπποδρομιαί δεν ενδιέφερον τον Καρένιν και ήρχισε να περιεργάζεται τους θεατάς με τα κουρασμένα του μάτια. Το βλέμμα του τέλος εστηρίχθη επί της Άννας.

Η μορφή της νεαράς γυναικός ήτο ωχρά και αυστηρά.

Ήτο πρωτοφανές, ότι μέσα εις το πλήθος εκείνο έβλεπεν ένα και μόνον πλάσμα.

Το χέρι της έσφιγγε μετά συσπασμού τη βεντάλια της και συνεκράτει την πνοήν της.

Όταν, αφού ο Μακχότιν και ο Βρόνσκι διεπέρασαν το μέγα διάφραγμα, ο αξιωματικός

όστις ήρχετο κατόπιν αυτών εκυλίσθη κατακέφαλα επί του εδάφους σχεδόν ημιθανής, ψίθυρος δε φρίκης συνεκλόνησεν όλους τους θεατάς, ο Καρένιν παρετήρησεν ότι η Άννα δεν είχεν αντιληφθή το γεγονός και δεν κατενόει την αιτίαν της γενικής συγκινήσεως.

Μετά την παρατήρησιν ταύτην, ήρχισε να παρακολουθή την σύζυγόν του διά πυκνοτέρων και προσεκτικωτέρων βλεμμάτων. Απερροφημένη εξ ολοκλήρου με την θέαν του Βρόνσκυ, η Άννα ησθάνθη οπωσδήποτε το βλέμμα εκείνο των ψυχρών οφθαλμών του συζύγου της, όστις την παρετήρει λοξώς.

Όταν δε ο Βρόνσκυ κατέπεσεν, η Άννα ανέπεμψεν ηχηράν κραυγήν· αλλ' ουδείς εις τούτο διείδε τι το έκτροπον. Ευθύς όμως κατόπιν η μορφή της Άννας εξεδήλωσεν ανησυχίαν, ήτις καθίστατο εντελώς απρεπής. Είχε λησμονήσει όλα τα προσχήματα. Εσπαράσσετο ως πτηνόν συλληφθέν εις την παγίδα, ηγέρθη, ηθέλησε ν' αποχωρήση και επανελάμβανε προς Μπέτσυ.

— Πάμε, πάμε! ...

Αλλ' η Μπέτσυ δεν την ήκουε.

Κεκλιμένη προς τα έξω του κιγκλιδώματος, ωμίλει προς κάποιον στρατηγόν.

Ο Καρένιν επλησίασε την σύζυγόν του και τη προσέφερε φιλοφρόνως τον βραχίονα.

— Πηγαίνωμεν, αν το επιθυμείτε, είπεν.

Αλλ' η Άννα ήτο όλη αυτιά διά ν' ακούση ό,τι έλεγεν ο στρατηγός και δεν αντελήφθη τον σύζυγόν της.

— Λέγουν ότι φθηνά θα την γλυτώση αν σπάση μόνον το ένα του πόδι, έλεγεν ο στρατηγός. Είνε φρικώδες.

Η Άννα δεν απεκρίθη τίποτε προς τον Καρένιν, ύψωσε δε τα λορνιόν της και εξήτασε το μέρος όπου είχε καταπέσει ο Βρόνσκυ· αλλ' ήτο τόσο μακράν και τόσο απεφράσσετο υπό κόσμου, ώστε δεν ηδυνήθη να διακρίνη τίποτε.

Κατεβίβασε τότε τα λορνιόν και ηθέλησε ν' απέλθη.

Αλλά την στιγμήν εκείνην, εις αξιωματικός έδραμε προς τον αυτοκράτορα και του ανεκοίνωσε τα λαβόντα χώραν.

Η Άννα έκυψε διά να ακούση.

— Στίβα, Στίβα! εφώναξεν αίφνης διακρίνασα τον αδελφόν της.

Αλλ' ούτος δεν την ήκουσεν.

Η Άννα ηθέλησε και πάλιν να αποσυρθή.

— Σας προσφέρω άπαξ ακόμη τον βραχίονά μου αν επιθυμείτε ν' αποχωρήσετε, είπεν ο Καρένιν.

Προσέθιξε δε την χείρα της συζύγου του.

— Η Άννα απέστρεψεν απ' αυτού το πρόσωπον μετά δυσφορίας, και χωρίς να τον κυττάζη, του είπε:

— Όχι, όχι, αφήσατέ με, ... μένω.

Παρετήρησε κάποιον αξιωματικόν ερχόμενον τρέχοντα εκ του μέρους όπου είχε καταπέση ο Βρόνσκυ, και τον οποίον η Μπέτσυ εκάλει κάμνουσα προς αυτόν νεύματα με το μανδύλι της.

Ο αξιωματικός διηγήθη ότι ο ιππεύς δεν είχε πάθει τίποτε, αλλ' ο ίππος είχε θραύσει τας οσφύς του.

Εις τας λέξεις αυτάς η Άννα εκάθησεν εκ νέου και έκρυψε το πρόσωπον υπό την βεντάλια της· ο Καρένιν διέκρινεν ότι έκλαιε και ότι δεν ηδύνατο να συγκρατήση ούτε τα δάκρυα, ούτε τους λυγμούς, οίτινες υπήγειρον τα στήθη της.

Την επλησίασε τότε ο σύζυγός της ίνα την κρύψη από τα αδιάκριτα βλέμματα και της δώση καιρόν να συνέλθη.

— Διά τρίτην φοράν, σας προσφέρω τον βραχίονά μου, επανέλαβε.

Η Άννα τον εκύτταξε και δεν είξευρε τι ν' αποκριθή.

Η πριγκήπισσα Μπέτσου προσήλθεν εις βοήθειάν της.

— Υπεσχέθην εις την Άνναν να την πάρω μαζί μου εις το σπίτι, είπε προς τον Καρένιν.

— Συγγνώμην, πριγκήπισσα, της είπε με φιλόφρον μειδίαμα, αλλά παρατηρών αυτήν κατάμματα, βλέπω ότι η Άννα υποφέρει και επιθυμώ να έλθη μαζί μου.

Η Άννα ητένισε μετά τρόμου τον σύζυγόν της, ηγέρθη, ευπειθώς και έλαβε τον βραχίονά του.

— Θα στείλω να λάβω ειδήσεις του και θα σου τας ανακοινώσω, είπε χαμηλοφώνως η Μπέτσου εις το ους αυτής.

Η Άννα δεν ανήκε πλέον εις εαυτήν και εβάδιζε στηριζομένη εις τον βραχίονα του συζύγου της ως να ωνειρεύετο.

«... Εφονεύθη ή όχι; Είνε αλήθεια;

Θα έλθη ή όχι; Θα τον ίδω σήμερα;»

Έλαβε θέσιν χωρίς να προφέρη λέξιν, εις το όχημα του συζύγου της και έμεινε σιωπηλή.

Παρ' όλα όσα συνέβησαν, ο Καρένιν δεν επέτρεψεν εαυτώ να σκεφθή την πραγματικήν αιτίαν της ταραχής ην ησθάνετο η σύζυγός του. Διέβλεπεν εν αυτοίς εξωτερικήν μόνον εκδήλωσιν: η Άννα είχε παραλείψει τα προσχήματα, είχαν υπερβή τα κεκανονισμένα και εθεώρει καθήκον του να της το υποδείξη.

Τω ήτο δύσκολον εν τούτοις να μη είπη τίποτε επί πλέον. Έσπευσε λοιπόν να υποδείξη εις την σύζυγόν του κατά τι είχε σφάλλει.

— Οφείλω να σας παρατηρήσω ...

«Ιδού ότι έρχεται η εξήγησις!» διελογίσθη η Άννα και εφοβήθη.

— Οφείλω να σας υποδείξω ότι η συμπεριφορά σας σήμερα υπήρξεν απρεπής.

— Τι ευρήκατε το απρεπές εις την συμπεριφοράν μου; ηρώτησεν η Άννα.

— Την απελπισίαν, την οποίαν δεν ηδυνήθητε να αποκρύψητε, όταν είς εκ των υπέων κατέπεσε.

Ανέμενε την απάντησίν της, αλλ' η Άννα εσιώπησεν ατενίζουσα ενώπιόν του.

— Σας παρεκάλεσα ήδη να φέρεσθε ενώπιον της κοινωνίας κατά τρόπον ώστε και αυτά αι κακαί γλώσσαί να μη ευρίσκωσι τίποτε προς κακολογίαν. Υπήρξεν εποχή καθ' ήν ωμίλουν περί σχέσεων οικιακών· δεν ομιλώ πλέον περί των τοιούτων σήμερα. Σήμερα ομιλώ περί εξωτερικών μόνον σχέσεων. Συμπεριφέρθητε κατά τρόπον απρεπή και επιθυμώ να μη επαναληφθή τούτο.

Η Άννα δεν ήκουεν ούτε τα μισά από τα λόγια ταύτα.

Ησθάνετο φόβον και διηρωτάτο αν ήτο αληθές ότι ο Βρόνσκι είχε μείνει σώος και υγιής. Περί εκείνου άρα γε ο αξιωματικός είχαν είπει ότι ο υπεύς ήτο σώος είχε φονευθή ο ίππος;

Όταν ο Καρένιν επεράτωσε τον παραιναιτικόν του, η Άννα προσεποιήθη ότι εμειδία με

ήθος ειρωνικών και δεν απεκρίθη διότι σχεδόν δεν είχε ακούσει τίποτε.

— Ίσως απατώμαι, είπε εκείνος· εν τοιαύτη περιπτώσει, σας παρακαλώ να με συγχωρήσητε.

Η Άννα ητένισε μετ' απελπισίας την παγεράν του μορφήν

— Όχι, δεν απατάσθε, είτε βραδέως ... Δεν απατάσθε. Ευρισκόμην εις απελπισίαν και δεν μου ήτο δυνατόν να μη ευρίσκωμαι. Σεις μου ομιλείτε, και εγώ συλλογίζομαι μόνον εκείνον ... Τον αγαπώ, είμαι ερωμένη του, σας δεν δύναμαι να σας υποφέρω ... Μου προξενείτε φόβον ... Σας αποστρέφομαι . . Κάμετε με ότι επιθυμείτε ...

Ερρίφθη εις τινα γωνίαν της αμάξης και έκλαυσεν αποκρύπτουσα το πρόσωπόν της.

Ο Καρένιν δεν μετεκινήθη. Αλλ' η μορφή του προσέλαβε αίφνης την επίσημον παγερότητα νεκρού και την διетήρησε μέχρι του πέρατος της πορείας.

Όταν πλησίασαν εις την οικίαν, ο Καρένιν έστρεψε τη κεφαλήν προς την ιδίαν πάντοτε έκφρασιν.

— Μάλιστα, αλλ' αξιώ να σεβασθήτε τα καθήκοντα μέχρι της ημέρας, — η φωνή του έτρεμεν — καθ' ήν θα λάβω μέτρα προς άμυναν της τιμής μου και τα οποία θα σας ανακοινώσω.

Κατήλθε πρώτος του κουπέ και την εβοήθησε να κατέλθη.

Επί τη θέα δε των υπηρετών, της έθλιψε την χείρα, επέβη και αύθις της αμάξης και απήλθεν εις την πόλιν.

Ολίγας κατόπιν στιγμάς, εις θαλαμηπόλος της πριγκηπίσσης Μπέτσυ έφερε προς την Άνναν το ακόλουθον σημείωμα:

«Έστειλα και εξήτησα πληροφορίας εις του Αλεξίου· μου γράφει ότι είναι καλά, αλλ' ευρίσκεται εις απόγνωσιν».

«Θα έλθη εις την συνέντευξιν!» διελογίσθη η Άννα ... «τι καλά που έκαμα να τα ομολογήσω όλα! ...»

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Όταν η Άννα και ο Καρένιν έφθασαν προ της θύρας της εξοχικής οικίας, εβοήθησεν ούτος την σύζυγόν του να κατέλθη της αμάξης, και καταβαλών νέον εφ' εαυτού αγώνα, την απεχαιρέτησε με την συνήθη του φιλόφρονα λεπτότητα και της είπεν ότι θα της ανεκοίνου την εποιούσαν την απόφασίν του.

οι λόγοι της Άννας, οίτινες είχαν επιβεβαιώση τας τολμηροτέρας των υπονοιών αυτού, ενέβαλον εις την καρδίαν οξύτατον άλγος. Αλλ' όταν επανευρέθη μόνος εντός της αμάξης, ο Καρένιν, προς ιδίαν του έκπληξιν και προς άκραν του ευχαρίστησιν, συνησθάνθη ότι είχε τελείως απελευθερωθή απασών των αμφιβολιών και των αληθόνων της ζηλοτυπίας, αίτινες τόσον τον είχαν βασανίσει.

— Μία γυνή διεφθαρμένη, άνευ τιμής, άνευ καρδίας, άνευ θρησκείας! Το κατενόησα πάντοτε, το έβλεπα πάντοτε, αν και εβίαζον εμαυτόν εξ οίκτου προς αυτήν, να δεικνύω ότι απατώμαι διά λογαριασμόν της!

Ενόμισε πράγματι, ότι είχε πάντοτε κρίνει την Άνναν υπό τοιούτο φως.

Ανεμνήσθη λεπτομερείας της προηγουμένης συμβιώσεώς των, λεπτομερείας αι οποίαι άλλοτε δεν του είχαν φανή αξιόμεμπτοι, και αίτινες κατά την ώραν εκείνην, τω υπεδείκνυον φανερά, ότι πάντοτε υπήρξε γυνή διεφθαρμένη.

«... Διέπραξα σφάλμα συνδέσας την ζωήν μου με την ιδικήν της· αλλ' εν τη πλάνη μου ταύτη ουδέν το κακόν υπάρχει, διά τούτο ακριβώς δεν πρέπει να είμαι δυστυχής ...

«... Δεν είμαι εγώ ο ένοχος» εξηκολούθησεν, «ένοχος είνε αυτή! ... Αλλ' είνε μηδέν πλέον δι' εμέ, ουδ' υφίσταται καν πλέον δι' εμέ!»

Η νέα τύχη της Άννας και του υιού της, ως προς τον οποίον τα αισθήματά του είχαν επίσης μεταβληθή ως και προς εκείνην, έπαυσε τοιουτοτρόπως να τον απασχολή.

Το μόνον όπερ απησχόλει το πνεύμα του κατά την στιγμήν αυτήν, ήτο ο τρόπος κατά τον οποίον θα ηδύνατο ν' αποσειση μετ' άκρας αξιοπρεπείας, και συνεπώς, μετ' άκρας δικαιοσύνης, τον βόρβορον, διά του οποίου τον είχε ρυπάνει κατά την πτώσιν της, διά να δυνηθή να συνεχίση την δραστηριάν την έντιμον και την χρήσιμον ζωήν του.

— Δεν δύναμαι να είμαι δυστυχής εγώ, διότι μία αξία περιφρονήσεως γυνή διέπραξεν έν σφάλμα! Οφείλω μόνον να προσπαθήσω να εύρω την καλλιτέραν διέξοδον όπως εξέλθω της τρομεράς θέσεως, εις την οποίαν με ενέβαλεν η γυνή αύτη. Και την διέξοδον αυτήν θα την εύρω ... Δεν είμαι ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος ...

Και διά της φαντασίας του τότε διήλθεν ολόκληρος σειρά ιστορικών ονομάτων ... Την παρηκολούθησε δε από του περιφήμου Μενελάου μέχρι της ατελευτήτου παρελάσεως συζύγων απατηθέντων εις τας ανωτάτας κοινωνικάς τάξεις της Ρωσσίας: ...

«... Δαρδάλωφ, Πολτάβσκυ, πρίγκηψ Καριμπάνωφ, κόμης Πασκούδιν, Ντραμ ... Ναι, και ο Ντραμ επίσης, ένας άνθρωπος τόσο έντιμος, τόσο πνευματώδης ... και ο Σιμιένωφ, και ο Τσαγγούιν, και ο Σεγγόνιν ...»

«... Είνε αληθές ότι κάποιος γελοίος ηλίθιος πίπτει εφ' όλων των ανθρώπων αυτών, αλλ' ουδέποτε διέκρινα εν τη ατυχία των άλλο τι από απλήν δυστυχίαν, και επάλαισα και εγώ κατά της δυστυχίας ταύτης», διελογίσθη ο Καρένιν, αν και ηπατήθη εις το ζήτημα τούτο.

Ουδέποτε είχε παλαίσει κατά τοιούτου είδους ατυχημάτων, και εξ εναντίας, εξετίμα εαυτόν τόσο πλειότερον όσον έβαινεν αυξανόμενος ο αριθμός των γυναικών που απατώσι τους συζύγους των.

«... Είνε ατύχημα, το οποίον ημπορεί να συμβή εις κάθε άνθρωπον, και το ατύχημα τούτο έπληξε και εμέ ... Πρόκειται μόνον να υποστώ το πάθημα μου υπό τας αρίστας κατά το δυνατόν συνθήκας...»

Ηρχισε να αναλύη εν πάση λεπτομερεία τας ενεργείας των ανδρών της γνωριμίας του, οίτινες είχαν ευρεθή εις την ιδικήν του θέσιν.

«... Ο Δαριάνωφ εκτυπήθη εν μονομαχία ...»

— Τι θα εκέρδιζα προκαλών αυτόν;

Ο Καρένιν ανελογίσθη την νύκτα, ην θα διήρχετο προ της μονομαχίας, κατόπιν το περίστροφον διευθυνόμενον κατ' αυτού, ερρίγησε και κατενόησε ότι δεν έπρεπε να αποστείλη τον μάρτυρά του.

«... Ας δεχθώμεν ότι μανθάνω σκοποβολήν ... ιδού εγώ επί του πεδίου της τιμής, πιέζω την σκανδάλην», εσκέπτετο κλείων τους οφθαλμούς, «και ... τον σκοτώνω ...

Έσεισε την κεφαλήν διά να αποδιώξη τας τρελλάς αυτάς ιδέας.

«... Ποία έννοια ενυπάρχει εις την δολοφονίαν ενός ανθρώπου ανοσιουργούντος όπως καθορισθώσιν αι σχέσεις μου προς την εγκληματήσασαν γυναίκα μου και τον υιόν μου; ... Και μετά τούτο θα ευρισκόμην πάλιν εις την ανάγκην να επιζητήσω μίαν λύσιν. Αλλά το περισσότερο προφανές, το πιθανώτερον, το έξω πάσης αμφιβολίας, είτε εγώ θα φονευθώ ή θα τραυματισθώ! ... εγώ, ο αθώος, θύμα, νεκρός ή τραυματίας ... Αυτό είνε πολύ περισσότερο ηλίθιον.

Αποτρέψας τοιουτοτρόπως την πιθανότητα μιας μονομαχίας, ο Καρένιν ήρχισε να εξετάζει το ενδεχόμενον του διαζυγίου, ετέρας δηλαδή διεξόδου, την οποίαν είχαν προτιμήσει μερικοί εκ των απατηθέντων συζύγων, καθ' όσον ενεθυμείτο.

Η επιδίωξις του διαζυγίου δεν θα ήτο δυνατόν να έχη άλλο τι αποτέλεσμα πλην μιας σκανδαλώδους δίκης, ήτις θα απετέλει εύρημα διά τους εχθρούς του και δι' όλους εκείνους, οίτινες ουδέν άλλο επεζήτουν, παρά να υποβιβάσουν την υψηλήν θέσιν, ην κατείχεν ούτος εν τω κόσμω.

Εκτός δε τούτου, κατά την τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν, ήτο προφανές ότι η σύζυγός του θραύσασα πλέον τους προς αυτόν δεσμούς της, θα συνεδέετο στενώς μετά του εραστού της.

Αλλ' εν τη ψυχή του Καρένιν, παρά την περιφρονητικήν αδιαφορίαν, ην ενόμιζεν ότι ησθάνετο διά την Άνναν, διετηρείτο πάντοτε κάποιον αίσθημα· ο πόθος να την εμποδίση να νυμφευθή τον Βρόνσκυ, διότι δεν ήθελε να αποκομίση εκείνη κέρδος εκ του ιδίου της σφάλματος.

Εκτός όμως του πλήρους διαζυγίου, θα ηδύνατο να ενεργήση όπως ο Καριμπάνωφ, ο Πασκούδιν και ο αγαθός εκείνος Ντραμ, να χωριστή δηλαδή της συζύγου του, — διελογίσθη επίσης όταν κατεπραϋνθη η πρώτη του έξαψις.

Αλλά και το μέτρον αυτό θα προυκάλει επίσης σκάνδαλον, και προ πάντων, όπως το διαζύγιον, θα έρριπτε την Άνναν εις τας αγκάλας του εραστού της.

«... Όχι! αυτό είνε αδύνατον, αδύνατον!» είπεν υψηλοφώνως· «είνε αδύνατον να καταστώ εγώ δυστυχής, αυτή όμως και εκείνος δεν πρέπει να γίνωσιν ευτυχείς!»

Η ζηλοτυπία η οποία τον είχε βασανίσει κατά την περίοδον της αβεβαιότητος, εξηφανίσθη, αλλ' είχαν αντικατασταθή υπό ετέρου συναισθήματος· υπό του πόθου όχι μόνον να μη θριαμβεύση η Άννα, αλλά και να υποστή την ποινήν, ην απήτει το παράπτωμά της.

Και δεν απεδέχετο μεν κατά βάθος το τελευταίον τούτο συναίσθημα, αλλ' εις τα έγκατα της ψυχής του ηύχετο να τιμωρηθή εκείνη διότι είχε διαταράξει την γαλήνην του και την τιμήν του.

Αφού εξήτασεν εκ νέου την διά μονομαχίας λύσιν, το διαζύγιον ή τον χωρισμόν, και τα απέκρουσεν εκ νέου ο Καρένιν κατέληξεν εις το συμπέρασμα ότι δι' αυτόν μία διέξοδος υπήρχε· να κρατήση την σύζυγόν του, να κρύψη από τα μάτια του κόσμου πάντα όσα είχαν λάβει χώρα, να προσφύγη εις όλα τα αναγκαία μέσα όπως διασπάση τας σχέσεις της Άννας και του Βρόνσκυ και προπάντων. — δεν το ωμολόγει τούτο, — όπως την τιμωρήση.

«... Θα τη διακηρύξω την απόφασίν μου, θα την κάμω να εννοήση, ότι αφ' ού εξύγισεν ωρίμως την οδυνηράν θέσιν ην εδημιούργησεν εις την οικογένειάν μας, η αρίστη διέξοδος δι' αμφοτέρα τα μέρη, είναι το «εξωτικόν» σ τ ά τ ο υ — κ β ο. — Θα της είπω ότι είμαι έτοιμος να υπογράψω την τοιαύτην διευθέτησιν υπό τον ρητόν όρον, ότι και αυτή θα υποταχθή εις την θέλησίν μου, δηλαδή ότι θα διαρρήξη πάντα δεσμόν προς τον εραστήν της...»

Όταν δε η απόφασις αυτή ελήφθη οριστικώς υπό του Καρένιν, ευρήκεν ούτος και κάποιον ανώτερον λόγον προς υποστήριξίν της.

«... Συμμορφούμενος προς την απόφασιν ταύτην, ακολουθώ πληρέστατα και τα παραγγέλματα της θρησκείας», διελογίσθη ... «Αυτός είναι ο μόνος τρόπος, όστις μοι επιτρέπει να μη αποδιώξω βιαίως την ένοχον γυναίκα και να της παράσχω την διευκόλυνσιν της αποτίσεως του εγκλήματός της, όσον δε βαρύ και αν είναι το καθήκον όπερ επιβάλλω εις εμαυτόν, θα θυσιάσω οπωσδήποτε μέρος των δυνάμεών μου χάριν της αναμορφώσεως και της σωτηρίας της ...»

Καίτοι ο Καρένιν κατενόει, ότι ουδεμίαν ηδύνατο ν' ασκήση επίδρασιν ηθικήν επί της συζύγου του, ότι εξ όλων του των προς αναμόρφωσιν και ανάπλασίν της προσπαθειών του, θα εξεπορευέτο ψεύδος μόνον, ... καιτοι κατά το διάστημα των τρομερών αυτών ωρών της ζωής του ουδ' επί στιγμίν είχε διαλογισθή να ζητήση συμβουλάς από την θρησκείαν, αφ' ης στιγμής η απόφασις του εταυτίζετο προς τας απαιτήσεις της χριστιανικής ηθικής, ενόμισεν ουχ ήττον ότι η θρησκευτική αυτή κύρωσις τω παρείχε πλήρη ικανοποίησιν, και τον επαρηγόρει μάλιστα κατά τι ...

Ήτο ευτυχής διαλογιζόμενος ότι, κατά στιγμίν τόσον κρίσιμον, ουδείς θα ηδύνατο να είπη ότι δεν ενήργησε σύμφωνα προς τα παραγγέλματα της θρησκείας, της οποίας την σημαίαν εκράτει τόσον υψηλά, εν τω μέσω της γενικής παγερότητος και αδιαφορίας.

Εξακολουθών να εξετάζη τας νέας λεπτομερείας, ο Καρένιν διηρωτήθη διατί τάχα αι μετά της Άννας σχέσεις του δεν θα ηδύναντο να αποκατασταθώσιν οίαι και κατά το παρελθόν.

Αναντιρρήτως, δεν θα του ήτο δυνατόν να τη αποδίδη την εκτίμησιν και την αγάπην, ην έτρεφε προς αυτήν πρότερον, αλλά δεν υπήρχε δι' αυτόν λόγος να συντρίψη την ιδίαν του ζωήν και να παράσχη, διότι εκείνη είχε δειχθή γυνή κακή και άπιστος.

«... Ναι, ο χρόνος, που όλα τα διευθετίζει, θα παρέλθη και αι σχέσεις μας θα επαναγίνωσιν οποιαι υπήρξαν και πρότερον», διελογίσθη ο Καρένιν, «θα επαναγίνωσι δηλαδή τοιαύται, ώστε η ζωή μου να μη ευρίσκεται πλέον εν διαταραχή. Αυτή οφείλει να είναι δυστυχής, αλλ' εγώ είμαι αθώς και διά τούτο εγώ δεν πρέπει να είμαι δυστυχής!»

* * *

Πλησιάζων προς την Πετρούπολιν, ο Καρένιν εσταμάτησεν οριστικώς εις το σχέδιον τούτο και συνέθεσεν εντός της κεφαλής του την επιστολήν, ην θα έγγραφε προς την

σύζυγόν του.

Όταν απήλθεν εις τον αντιθάλαμον όπου ευρίσκετο ο θυρωρός, έρριψε βλέμμα επί των επιστολών και των επισήμων εγγράφων των ελθόντων εκ του υπουργείου και διέταξε να μεταφερθώσιν εις το γραφείον του.

— Μη δεχθήτε κανένα, είπε προς τον θυρωρόν.

Έκαμε δις τον γύρον του δωματίου, εσταμάτησε προ τον μεγάλου του γραφείου, επί του οποίου ο θαλαμηπόλος του είχε ήδη ανάψει έξ λαμπάδας και εκάθησε τακτοποιήσας τα επί της τραπέζης του αντικείμενα.

Εστήριξεν είτα αμφοτέρους τους αγκώνας του επί του γραφείου, εσκέφθη επί στιγμήν και ήρχισε να γράφη χωρίς ουδέ εφ' άπαξ να διακοπή.

... ..

«... Κατά την τελευταίαν μας συνάντησιν, σας ανακοίνωσα την πρόθεσίν μου όπως σας καταστήσω γνωστήν την απόφασίν μου.

«Ιδού η απόφασίς μου: οιαδήποτε και αν υπήρξαν αι πράξεις σας, δεν θεωρώ εμαυτόν έχοντα το δικαίωμα να θραύσω τους δεσμούς, διά των οποίων δύναμις ανωτέρα μας έχει συνδέσει.

«Η οικογένεια δεν δύναται να καταστραφή διά του πείσματος, διά της ασεβείας ή και διά του πταίσματος ακόμη ενός των συμβληθέντων, και η ζωή μας οφείλει να εξακολουθήση βαδίζουσα όπως και κατά το παρελθόν. Αναγκαίον δε τούτο και δι' εμέ, και διά σας και διά τον υιόν μας.

«Είμαι βέβαιος ότι μεταμελείσθε τώρα διά το δώσαν αφορμήν εις την επιστολήν ταύτην και ότι θα με βοηθήσετε προς ολοκληρωτικήν απόσβεσιν των αιτίων της διαστάσεώς μας και προς λήθην του παρελθόντος. Εν εναντία περιπτώσει, δύνασθε μόνη σας να προΐδητε τι σας αναμένει, σας και τον υιόν σας.

«Ελπίζω ότι θα δυνηθώ να σας αναπτύξω πάντα ταύτα εν λεπτομερείαις, όταν θα επανιδωθώμεν.

«Επειδή η περίοδος της αγροτικής διαμονής εγγίζει εις το τέλος της, σας παρακαλώ να επανέλθητε εις Πετρούπολιν όσον το ταχύτερον, ουχί δε βραδύτερον της τρίτης.

«Θα δώσω όλας τας αναγκαίας διαταγάς. Σας υποδεικνύω δε, ότι αποδίδω μεγάλην σημασίαν εις την ικανοποίησιν της τελευταίας μου ταύτης αξιώσεως.

«Αλέξιος Καρένιν».

«Υ. Γ. — Εσωκλείω τα χρήματα, τα οποία πιθανόν να σας χρειασθούν διά τας δαπάνας σας».

... ..

Ανέγνωσε και αύθις την επιστολήν και ευρέθη ευχαριστημένος εξ αυτής· δεν ευρήκεν εν αυτή ούτε μίαν καν λέξιν σκληράν, ούτε μίαν καν μορφήν, αλλά και ουδεμίαν καν συγκαταβατικότητα.

Εδίπλωσε τον έγγραφον χάρτην, τον ελείανε δι' ογκώδους χαρτοκοπτήρος εξ ελεφαντόδοντος, ετοποθέτησε τα χαρτονομίσματα εντός του φακέλλου και εκωδώνισε

καλών ένα υπηρέτην.

— Θα παραδώσης την επιστολήν αυτήν εις τον ταχυδρόμον διά να την μεταβιβάση αύριον εις την Άνναν Καρένιν, εις την εξοχήν, είπεν εγερθείς.

Ο Καρένιν διέταξε να του φέρουν το τσάι εις το γραφείον του.

Υπερθεν του καθίσματος του ήτο ανηρτημένη μία φωτογραφία της Άννας.

Ο Καρένιν την περιειργάσθη.

Τα μάτια της Άννας με το ανερμήνευτον βλέμμα τον ητένιζον με ήθος χλευαστιπόν και προπετές, όπως κατά το εσπέρας της μεταξύ των εκμυστηρεύσεως.

Η θέα της περί την κεφαλήν της μαύρης δαντέλλας, της παρελισσομένης καλλιτεχνικώτατα, των βαθυχρώμων μαλλιών της και της ωραίας λευκής χειρός της γεμάτης δακτυλίους, επενήργησεν επ' αυτού ως πρόκλησις αυθάδης.

Αφού επί στιγμήν ητένισε την φωτογραφίαν, ο Καρένιν, ερρίγησε, τα χείλη του εκλείσθησαν, και απέστρεψε την κεφαλήν, αφέθη δε να καταπέση επί του καθίσματός του και ήρχισε να φυλλομετρή κάποιο βιβλίον.

* * *

Αν και η Άννα είχε πάντοτε αντικρούσει τον Βρόνσκυ μετ' οργής και επιμονής, οσάκις τη υπεδείκνυεν ότι η θέσις της απέβαινεν αφόρητος, την εύρισκεν ουχ' ήττον και αυτός ψευδή ουχί έντιμον και επεθύμει να ηδύνατο να την μεταβάλη.

Επιστρέφουσα εκ των ιπποδρομιών μετά του συζύγου της, του είχεν είπει τα πάντα, εν μια στιγμή νευρικής υπερδιεγέρσεως, και παρά το οδυνηρόν συναίσθημα το οποίον είχε συναισθανθή, ήτο ευχαριστημένη διότι είχε προβή εις την εκμυστήρευσιν εκείνην.

Μείνασα μόνη, ανεγνώρισεν ότι ήτο ευτυχής, ότι την φοράν αυτήν τα πάντα πλέον θα διεφωτίζοντο, και ότι δεν θα υπήρχον πλέον ψεύδη μεταξύ των. Δεν αμφέβαλλε δε πλέον ότι η θέσις της θα διεκανονίζετο οριστικώς.

Η νέα αύτη φάσις της ζωής της θα ήτο ευκρινής, χωρίς αβεβαιότητας και χωρίς υποκρισίας.

Η βάσανος, την οποίαν της εστοίχισαν αι προς τον σύζυγον εκμυστηρεύσεις της, θα αντημείβετο διά του γεγονότος, ότι του λοιπού, τα πάντα θα ήσαν σαφή και καθαρά.

Το αυτό εσπέρας είδε τον Βρόνσκυ, αλλά δεν του ανεκοίνωσεν όσα είχον λάβει χώραν μεταξύ αυτής και του συζύγου της, αν και η εκμυστήρευσις αύτη θα ήτο απαραίτητως αναγκαία όπως διαφωτισθή τελείως η θέσις της.

Όταν εξύπνησε την επιούσαν πρώτη της σκέψις υπήρξαν οι λόγοι τους οποίους είχεν απευθύνει προς τον σύζυγόν της και οι οποίοι της εφάνησαν τώρα τόσον τρομεροί, ώστε δεν ηδύνατο να εννοήση πώς έσχε το θάρρος να προφέρη λέξεις τόσον χυδαίας.

Αλλ' η εκμυστήρευσις είχε γείνει πλέον και ο Καρένιν είχεν ανέλθει χωρίς να της είπη τίποτε.

«... Είδα τον Βρόνσκυ», διελογίσθη η Άννα, «και δεν του διηγήθην τίποτε. Όταν έφυγεν ηθέλησα να τον ανακαλέσω και να του τα είπω όλα, αλλ' εσκέφθην ότι δεν θα ειμπορούσα να του τα εξηγήσω διατί δεν τα ωμολόγησα ταχύτερον. Διατί ηθέλησα να τα είπω και όμως δεν το έκαμα;»

Και εις απάντησιν του ερωτήματος τούτου το δρυμό του αίσχους ερύθημα επορφύρωσε την μορφήν της. Εννόησε τι της έκλειε το στόμα, και εννόησεν ότι ησθάνετο αίσχος.

Η θέσις της, η οποία την προτεραίαν της εφάινετο τελείως διασαφηνισμένη, παρουσιάζετο ήδη αδιέξοδος...

Κατελήφθη υπό τρόμου επί τω αναλογισμώ του σκανδάλου, το οποίον δεν είχε σκεφθή.

Οσάκις δε εσκέπτετο την απόφασίν, την οποίαν θα ελάμβανεν ο σύζυγος της, αι μάλλον μαύραι ιδέαι την κατελάμβανον ολόκληρον.

Εφαντάζετο ότι ο επιμελητής του Καρένιν θα προσήρχετο να την εκδιώξη της οικίας της και να διακηρύξη εις τον κόσμον το αίσχος της. Και διηρώτα εαυτήν πού θα μετέβαινεν όταν θα την εξεδίωκον, και απάντησιν δεν εύρισκε.

Όταν πάλιν εσκέπτετο τον Βρόνσκου, έλεγε καθ' εαυτήν ότι δεν την ηγάπα πλέον, ότι ήρχιζε να την βαρύνεται, ότι δεν ήτο δυνατόν να καταστή εξ ολοκλήρου ιδική του και να αφοσιωθή εις αυτόν, και διά τον λόγον τούτον, διησθάνετο κάποιαν εχθρότητα προς αυτόν.

Ενόμιζεν ακόμη ότι τα λόγια, τα οποία είχαν απευθύνη προς τον σύζυγόν της, και τα οποία επανελάμβανεν ακαταπαύστως τώρα εν τη μνήμη της, ότι τα είχε απευθύνη εις όλον τον κόσμον και ότι όλος ο κόσμος τα είχαν ακούσει. Δεν ηδύνατο να αποφασίση να παρατηρή κατά πρόσωπον τους ανθρώπους που την περιεκύκλουν. Δεν ετόλμα να καλέση διά κωδωνισμού την θαλαμηπόλον της, ακόμη δε ολιγώτερον να κατέλθη του κοιτώνος της όπως ευρέθη αντιμέτωπος του υιού της και της διδασκαλίσσης του.

Η καμαριέρα της, ήτις από πολλής ώρας εκαραδόκει την αφύπνησίν της εξόπισθεν της θύρας, εισήλθεν αυτοβούλως εις της κυρίας της.

Η Άννα την ητένισε με ήθος ερωτηματικών και εκοκκίνησεν εκ φόβου.

Η θαλαμηπόλος εδικαιολογήθη διότι είχαν εισέλθει, προφασισθείσα ότι ενόμισεν ότι η κυρία έχει κρούσει τον κώδωνα.

Προσεκόμιζε δε μίαν ρόμπαν και ένα μπιλιέτο.

Η κόμησσα Μπέτσου υπενθύμιζεν εις την Άνναν ότι το πρωί εκείνο θα είχε την Λίζαν Μερλάκωφ και την βαρώνην Στολτς μετά των θαυμαστών των, χάριν μιας παρτίδος «κρόκετ».

— «Ελάτε τουλάχιστον διά να κάμετε μίαν μελέτην ηθών και συμπεριφοράς. Σας περιμένω», έγγραφε ως κατακλείδα.

Η Άννα ανέγνωσε το σημείωμα και εστέναξεν παρατεταμένως.

— Δεν έχω ανάγκην από τίποτε, από τίποτε είπε προς την Ανούσκαν ήτις ετακτοποιεί τα φιαλίδια και της βούρτσες επί της τραπέζης του καλλωπισμού. Πήγαινε θα ενδυθώ και θα κατέλθω. Άφες με, δεν μου χρειάζεται τίποτε.

Η Ανούσκα εξήλθε του δωματίου, αλλ' η Άννα δεν ήρχισε την τουαλέττα της και έμεινεν εις την αυτήν στάσιν, με την κεφαλήν και τας χείρας χαμηλωμένας· από στιγμής εις στιγμήν ερρίγει σύσσωμος, ως να ήθελε κάτι να είπη, είτα δε επανέπιπτεν εις την αυτήν παθητικήν στάσιν.

Αν και ουδέποτε αμφέβαλε περί της θρησκείας, υπό τας εμπνεύσεις της οποίας την είχε αναθρέψει, η ιδέα του να επιζητήσει παρηγορίαν εν τη πίστει της εφάνετο τόσον αλλόκοτος, όσον και αν επρόκειτο να ζητήσει την βοήθειαν αυτήν από τον Καρένιν ...

Εγνώριζεν εκ των προτέρων ότι η βοήθεια της θρησκείας θα ήτο δυνατή μόνον αν παρητείτο παντός ότι απετέλει δι' αυτήν την πραγματικήν έννοιαν της ζωής.

Υπέφερε, και ήρχιζε μάλιστα να δοκιμάζη ποιόν τινα φόβον ενώπιον της νέας ταύτης πνευματικής καταστάσεως, την οποίαν δεν εγνώριζεν ακόμη.

Ησθάνετο ότι τα πάντα εντός της ψυχής της ήρχιζον να διχοτομούνται, όπως διχοτομούνται τα αντικείμενα ενώπιον κουρασμένων οφθαλμών.

Ενίοτε δεν εγνώριζε πλέον ούτε τι εφοβείτο ούτε τι ηύχετο και επόθει. Δεν εγνώριζεν αν εφοβείτο ή αν ηύχετο όσα συνέβησαν ή μόνον εκείνο που θα συνέβαινε, και δεν ηδύνατο να καθορίση σαφώς εκείνο το οποίον πράγματι θα επόθει.

Κατήλθε της κλίνης της και ήρχισε να βηματίζει εντός του δωματίου.

— Ο καφές είνε έτοιμος, η Δεσποινίς και ο Σεριόγια περιμένουν την Κυρίαν, είπεν η θαλαμηπόλος εισελθούσα και πάλιν.

— Ο Σεριόγια; Τι κάμνει ο Σεριόγια; είπεν η Άννα μετά θέρμης, αναμνησθείσα διά πρώτην φοράν ότι είχεν υιόν.

Η σκέψις του τέκνου της απέσπασεν αποτόμως την Άνναν από της αδιεξόδου θέσεως εν τη οποία ησθάνετο εαυτήν. Ανελογίσθη την αποστολήν της μητρός, ήτις ζη χάριν του υιού της και μόνον ειλικρινή εν μέρει αλλά λίαν μεγαλοποιημένην, ην είχεν επιβάλει εαυτή κατά τα τελευταία ταύτα έτη, και διείδε μετά χαράς ότι εύρισκεν εν αυτή ποιάν τινα δύναμιν ανεξάρτητον της θέσεως εις ήν ευρίσκετο εν σχέσει προς τον σύζυγόν της και τον Βρόνσκυ. Η δύναμις δε εκείνη ήτο ο υιός της.

Οιαδήποτε και αν απέβαινεν η θέσις της, δεν θα ηδύνατο ποτέ να εγκαταλείψη τον υιόν της.

Και αν ο σύζυγός της την απεδίωκεν ή την ανεκήρυττεν άτιμον, και αν ακόμη ο έρως του Βρόνσκυ την εγκατελίμπανε (αντεμετώπισε και αύθις το ενδεχόμενον τούτο μετά πικρίας και τύψεως), ουδέποτε θα παρητείτο, ουδέποτε θα απηρνείτο το τέκνον της ...

Ενεδύθη εν σπουδή, κατήλθε, και με βήμα σταθερόν εισήλθεν εις το σαλόνι όπου είχε παραταθή ο καφές και όπου την ανέμενεν ο Σεριόγια και η παιδαγωγός του.

Ο Σεριόγια, ενδεδυμένος κατάλευκα, ίστατο παρά την τράπεζαν ενώπιον του καθρέπτου και έπαιζε με τάνθη που είχε φέρει από τον κήπον. Έμενε δε εκεί με την κεφαλήν και την ράχιν κυρτωμένην, με μίαν έκφρασιν συγκεντρωμένης προσοχής, ην εγνώριζεν εκείνη και η οποία τον προσομοίαζε με τον πατέρα του.

Η Άννα εδράξατο του Σεριόγια από του ώμου, τον ητένισε και με ύφος τρυφερόν μάλλον παρά αυστηρόν, όπερ ετάραξεν άμα και ηυχαρίστησε το παιδίον, και κατόπιν το εφίλησε.

«... Μήπως δεν ημπορώ να μη το αγαπώ;» διελογίσθη διερευνώσα το φαιδρόν βλέμμα του παιδίου. «... Μήπως πρόκειται να συνταχθή με τον πατέρα του διά να με τιμωρήσουν; Μήπως δεν θα αισθανθώσιν έλεος δι' εμέ; ...»

Τα δάκρυα κατέρρεον επί των παρειών της· διά να τα κρύψη ηνωρθώθη αποτόμως και

έσπευσεν εις την ταράσσαν.

— Μήπως δεν θα με συγχωρήσουν; μήπως δεν θα εννοήσουν ποτέ ότι δεν ηδύνατο να γείνη διαφορετικά; διελογίσθη.

Εισήλθε και πάλιν εις το δωμάτιόν της και εδήλωσεν εις την παιδαγωγόν και τους υπηρέτας ότι ανεχώρει το αυτό εσπέρας διά Μόσχαν, και ήρχιζε να συσκευάζη τας αποσκευάς της.

* * *

Εις όλα τα δωμάτια της επαύλεως επηγαينوήρχοντο θυρωροί, κηπουροί και υπηρέται μετακομίζοντες διάφορα αντικείμενα. Τα ερμάρια και αι σκευοθήκαι είχαν ανοιχθή ... επί του δαπέδου εσύροντο ξεδιπλωμένα εφημερίδες· δύο κιβώτια, σάκκοι και δέματα και κύλινδροι είχαν ήδη τοποθετηθή εντός του αντιθαλάμου. Η άμαξα των Καρένιν και δύο αγοραία αμάξια ανέμενον προ της εξωτερικής κλίμακος.

Η Άννα, ήτις εν τω πυρετώ της αναχωρήσεως είχε λησμονήσει κάπως τας απασχολούσας αυτήν σκέψεις, επλήρου τον ταξιδιωτικόν της σάκκον, όταν η θαλαμηπόλος της επέστησε την προσοχήν αυτής επί τινος οχήματος, το οποίον επλησίαζεν.

Εκύτταξεν εκ του παραθύρου και διέκρινε τον ταχυδρόμον του Καρένιν κρούοντα την θύραν της εισόδου.

— Πήγαινε και ρώτησε τι είνε, είπεν.

Εκάθησε δ' επί του ανακλιντήρος με τας χείρας επί των γονάτων και έτοιμη διά τα πάντα.

Ο υπηρέτης προσεκόμισεν ογκώδες πακέτο· η επιγραφή προήρχετο εκ μέρους του Καρένιν.

— Ο ταχυδρόμος έχει διαταγήν να περιμείνη απάντησιν, είπεν.

— Καλώς, απήντησεν η Άννα.

Μόλις δε ο υπηρέτης εξήλθεν, ήνοιξε το δέμα διά των τρεμόντων δακτύλων της. Η δέσμη των τραπεζογραμματίων, συγκρατουμένων διά μικράς ταινίας, ωλίσθησεν επί του παρκέτου. Ανέσυρε την επιστολήν και ήρχισε να την αναγινώσκη από το τέλος.

«... Έκαμα όλας τας προετοιμασίας διά την επάνοδόν σας και αποδίδω μεγίστην σημασίαν εις την ικανοποίησιν της τελευταίας μου αξιώσεως ...»

Ανέγνω τα προηγούμενα, κατόπιν τα όπισθεν, ανέγνω το όλον, έπειτα και εκ δευτέρου ολόκληρον την επιστολήν εξ αρχής. Όταν δε ετελείωσεν, ησθάνθη ότι εκρύωνε και ότι την εβάρυνε δυστύχημα πολύ τρομερώτερον και των χειρίστων της προβλέψεων.

Το πρωί μεταμελείτο διότι είχεν ομολογήσει τα πάντα εις τον σύζυγόν της· και τι δεν θα έδιδε διά να δυνηθή να πάρη πίσω τα λόγια της εκείνα! ... Η επιστολή του Καρένιν απεδέχετο ότι τα λόγια εκείνα δεν είχαν προφερθή και της παρείχεν υπό την έποψιν ταύτην πλήρη ικανοποίησιν. Η επιστολή ουχ ήττον εκείνη της κατέφερε κτύπημα πολύ οδυνηρότερον αφ' όσον θα ηδύνατο να αναμένη.

«... Έχει δίκαιον, έχει δίκαιον», είπεν. «Έχει πάντοτε δίκαιον, είνε χριστιανός, είνε μεγαλόψυχος! ... Ναι, κατ' επιφάνειαν, αλλ' εν τη πραγματικότητι είνε άνθρωπος ευτελής και ποταπός! Και αυτό το γνωρίζω μόνη εγώ ... Όλος ο κόσμος τον ονομάζει άνθρωπον

ευσεβή, ηθικόν, πνευματώδη, τίμιον, κανείς δεν βλέπει όσα είδον εγώ εν αυτώ. Δεν γνωρίζουν πως, επί οκτώ έτη, απέπνιξε την ζωήν μου, απέπνιξε παν ό,τι υπήρχεν εντός μου ζωντανόν, ότι ουδέ μίαν καν φοράν δεν του επήλθεν η ιδέα ότι είμαι γυναίκα ζωντανή έχουσα ανάγκην έρωτος ... Δεν γνωρίζει κανείς ότι κατά πάσαν στιγμήν με προσέβαλε και έμενεν ευχαριστημένος εξ εαυτού ... Μη δεν προσεπάθησα δι' όλων μου των δυνάμεων να εύρω μίαν δικαιολογίαν εις το είδος της ζωής, το οποίον μοι επέβαλλε; ... Μη δεν προσεπάθησα να τον αγαπήσω, να αγαπήσω τον υιόν μου όταν πλέον δεν ηδυνάμην να αγαπώ τον σύζυγον; ... Ο χρόνος επήλθε και κατενόησα ότι δεν δύναμαι πλέον να αυταπατώμαι, ότι είμαι πλάσμα ζωντανόν και ότι δεν είναι ιδικόν μου σφάλμα αν ο Θεός με διέπλασε τοιαύτην, ώστε να έχω απόλυτον ανάγκην έρωτος και ζωής» ...

«... Και τώρα; Θα προτιμούσα να σκοτώση και εμένα και αυτόν ... Θα υπέφερα τα πάντα, θα συνεχώρουν τα πάντα ... Αλλ' όχι ... Πώς δεν εμάντευσα τι απόφασιν επρόκειτο να λάβη; Ώφειλα να γνωρίζω ότι θα ενήργει σύμφωνα προς τον ευτελή του χαρακτήρα ... Θα νικήση αυτός και θα πέσω εγώ. Θα με εξευτελίση ακόμη περισσότερον ...»

«Δύνασθε - μόνη - σας - να - προΐδητε - τι - σας - αναμένει, σας - και - τον - υιόν - σας», επανέλαβε καθ' εαυτήν αναμιμνησκομένη της επιστολής του συζύγου της.

«... Με απειλεί να μου αρπάση τον υιόν μου, και αναμφιβόλως, σύμφωνα με τους ηλιθίους των νόμους, δύναται να το κάμη ... Αλλά μήπως δεν γνωρίζω διατί μου κάμνει την απειλήν ταύτην; ... Δεν πιστεύει εις την αγάπην μου προς το παιδί μου ή περιφρονεί το αίσθημα αυτό, το οποίον πάντοτε εχλεύαζε· γνωρίζει όμως ότι δεν θα εγκαταλείψω τον υιόν μου, ότι δεν δύναμαι να τον εγκαταλείψω. Γνωρίζει ότι άνευ του υιού μου, δεν θα δυνηθώ να ζήσω ούτε και μετ' εκείνου που αγαπώ, και ότι, αν εγκαταλίμπανα τον υιόν μου, θα ήμην η ευτελεστέρα και η πιο τιποτένια των γυναικών! Το γνωρίζει. Γνωρίζει ακόμη ότι δεν δύναμαι να υποχωρήσω εις τον πόθον του...»

«Η - ζωή - μας - πρέπει - να - είναι - κατ' - επιφάνεια - όπως - και - προότερον.»

Η φράσις αύτη της επιστολής του Καρένιν της επανήλθε επίσης εις την μνήμην.

«... Η ζωή αυτή υπήρξε πάντοτε δυσφόρητος, κατά δε τους τελευταίους χρόνους είχε καταστή απεχθής. Τι θα είναι τόρα; Το γνωρίζει, το εννοεί αυτός καλά! Γνωρίζει ότι δεν δύναμαι να μετανοήσω διά τον έρωτά μου, όστις αποτελεί αυτήν μου την ζωήν ολόκληρον. Γνωρίζει ότι απόρροια όλων αυτών θα είναι το ψεύδος, αλλά πρέπει να εξακολουθήση να με βασανίζει ...

«Τον γνωρίζω, γνωρίζω ότι ζη εντός του ψεύδους όπως το ψάρι εντός του ύδατος. Όχι, δεν θα του παράσχω αυτήν την απόλαυσιν . . . Θα σχίσω τον πέπλον αυτόν του ψεύδους εντός του οποίου υπόσχεται να με φυλακίση· ως συμβή ότι τύχη, όλα είναι προτιμότερα από το ψεύδος και την διπροσωπίαν ...

«... Αλλά, πώς να ενεργήσω; τι να πράξω; Θεέ μου Θεέ μου Υπήρξε ποτε γυναίκα όσον εγώ δυστυχής;»

Επλησίασεν εις την τράπεζάν της διά να γράψη, αλλά δε ηδυνήθη· εσταύρωσε τας χείρας, αφήκε την κεφαλήν της να καταπέση και έκλαυσε μετά λυγμών, με το στήθος ανατινασόμενον όπως κλαίουσιν τα παιδιά ...

Έκλαιε διότι διέβλεπεν ότι η ελπίς να διευκρυνισθή η θέσις της είχε χαθή διά παντός.

Εγνώριζεν ότι όλα θα παρέμενον όποια και εις το παρελθόν, και ακόμη χειρότερα.

Ησθάνετο ότι η θέσις, ην κατείχεν εν τω κόσμω, και η οποία το πρωί της εφάνετο ασήμαντος, της επέζε δυνατά την καρδιά και ότι δεν θα είχε το θάρρος να την ανταλλάξη με την επαίσχυντον θέσιν μιας γυναικός που εγκαταλείπει τον σύζυγόν της και τον υιόν της διά να ζήση μετά του εραστού της...

Ησθάνετο ότι, παρ' όλας τας αγωνιώδεις της προσπαθείας δεν θα καθίστατο ποτέ κυρία της καταστάσεώς της και ότι ουδέποτε θα εγνώριζε την ελευθερίαν εν τω έρωτι, αλλά θα παρέμενεν αείποτε η γυνή η ένοχος, ζώσα υπό την απειλήν ν' αποκαλυφθή, η γυνή η απατώσα τον σύζυγόν της μετ' ανδρός ανεξαρτήτου, του οποίου δεν δύναται να συμμερισθή την ζωήν ... Εγνώριζεν ότι εκεί θα κατέληγον τα πράγματα, αλλά το πεπρωμένον της ήτο τόσον τρομερόν, ώστε δεν ηδύνατο να το αντιμετωπίση, και έκλαιεν αδιαπαύστως, όπως κλαίουν τα τιμωρημένα παιδιά.

Τα βήματα του πλησιάζοντος υπηρέτου την ανεκάλεσαν εις την πραγματικότητα.

Υπεκρίθη δε ότι έγγραφε διά να κρύψη την μορφήν της.

— Ο ταχυδρόμος του κυρίου περιμένει την απάντησιν.

— Την απάντησιν; Ναι ... να περιμένη, θα κωδωνίσω ...

— «...Τι ειμπορώ να του γράψω; Τι δύναμαι ν' αποφασίσω ολομόναχη; Τι γνωρίζω; Τι επιθυμώ; Τι αγαπώ; ...»

Ησθάνθη και πάλιν ότι τα πάντα εντός της ψυχής της ήρχιζον να διχάζονται. Και εφοβήθη εκ νέου από το αίσθημα αυτό και ήρπασε το πρώτον παρουσιασθέν πρόσχημα ίνα ενεργήση, διά ν' αποδιώξη τας πλημμυρούσας της σκέψεις.

«... Πρέπει να ίδω τον Βρόνσκυ ... Αυτός μόνος θα δυνηθή να μου είπη τι οφείλω να πράξω...»

Επλησίασε δε αποφασιστικώς εις την τράπεζαν και έγγραψε προς τον σύζυγόν της:

«Ε λ α β ο ν - τ η ν - ε π ι σ τ ο λ ή ν - σ α ς. Α.»

* * *

Επλησίαζεν η έκτη ώρα, και, διά να φθάση επακριβώς εις την συνέντευξιν, την οποίαν του είχε ορίσει η Άννα, χωρίς ν' αναγνωρισθή, ο Βρόνσκυ απέστειλεν οπίσω τους ίππους και επέβη της ταξειδιωτικής αμάξης του Γιασβίν.

Εις τον ηνίοχον έδωκε την διαταγήν να προχωρήση ολοταχώς.

«Ζη καλά κανείς, ναι, είναι ωραία η ευζωία!» διελογίσθη.

Άλλοτε, είχε πολλάκις δοκιμάσει το ευχάριστον αυτό συναίσθημα της φυσικής ευεξίας, αλλ' ουδέποτε ακόμη δεν είχε τόσο αγαπήσει το ιδίόν του άτομον, όσον την στιγμήν αυτήν.

— Γρηγορώτερα, γρηγορώτερα! εφώναξε προς τον ηνίοχον.

Προέβαλε την κεφαλήν από της θυρίδος, εξήγαγε τρία ρούβλια και τα έθεσεν εις την χείρα του ηνίοχου ... Ούτος εψηλάφησε το χαρτονόμισμα, είτα δε ηκούσθη ο συριγμός του μαστιγίου και η άμαξα ώρμησε πτερωτή επί του λιθοστρώτου.

«... Εκτός αυτής της ευτυχίας, ουδενός άλλου έχω ανάγκην!» εσκέφθη ο Βρόνσκυ αναπολών εν τη φαντασία του την Άνναν όπως την είχε ιδει κατά την τελευταίαν του συνέντευξιν.

«... Και την αγαπώ κάθε μέρα περισσότερο ... Αλλ' ιδού ο κήπος της αγροικίας Βρέδε».

Ηκολούθησε την μεγάλην δενδροστοιχίαν όπου δεν διέκρινε κανένα, αλλά παρατηρήσας προς τα δεξιά του, αντίκρυσε την Άνναν.

Η μορφή της εκάλυπτετο ορμητικώς διά πέπλου, αλλ' ο νέος περιέβαλε δι' ενός χαρμοσύνου βλέμματος το βάδισμά της, την κλίσιν των ώμων και την στάσιν της κεφαλής, ήτις εχαρακτήριζε την νεαράν γυναίκα. Και ανησθάνθη μετά μείζονος εντάσεως την χάριν του σώματός της, από των ελαστικών κινήσεων των κνημών αυτής μέχρι του ρυθμικού αναπαλμού των πνευμόνων της και κάποιος ηδυπαθής γαργαλισμός προσεθώπευσε τα χείλη του.

Όταν επλησίασε την Άνναν, του έθλιψεν αύτη δυνατά την χείρα.

— Δεν θα μου θυμώσης διότι σε έκαμα να έλθης, είχα ανάγκην να σε ιδώ...

Η σοβαρά και αυστηρά πτυχή των χειλέων της Άννας, ην ο Βρόνσκυ διέκρινεν όπισθεν της καλύπτρας της μετέβαλεν αποτόμως την ευδιαθεσίαν του.

— Εγώ, να σου θυμώσω! ... Αλλά πώς ήλθες; Και πού θα πάμε;

— Ολίγον ενδιαφέρει, είπεν εκείνη στηρίζουσα την χείρα της επί του βραχίονος του νέου. Πάμε να σε συμβουλευθώ.

Ο Βρόνσκυ ενόησεν ότι κάτι σοβαρόν είχεν επισυμβή.

— Τι συνέβη; τι συνέβη! ηρώτησεν.

Εκείνη έκαμεν ολίγα βήματα χωρίς να αποκριθή, συγκεντρούσα το θάρρος της· είτα δε, εσταμάτησε:

— Δεν σου είπα χθες, ήρχισε ζωηρώς και με διακοπτομένην πνοήν ... Δεν σου είπα χθες, ότι επιστρέφουσα από τας ιπποδρομίας μετά του Αλεξίου Αλεξάνδροβιτς, του τα είπα όλα ... Του είπα ότι δεν δύναμαι πλέον να είμαι σύζυγός του, ότι ... Τα είπα όλα!

Την ήκουε κύπτων αθέλητα δι' ολοκλήρου του αναστήματός του, ως να ήθελε να μετριάση δι' αυτήν το αλγεινόν της θέσεώς της. Αλλά μόλις του αφηγήθη τα διατρέξαντα, ηνωρθώθη και η μορφή του προσέλαβεν έκφρασιν υπερήφανον και αυστηράν.

— Ναι, ναι, προτιμώτερον αυτό, μυριάκις προτιμώτερον! Κατανοώ πόσον υπήρξε σκληρόν ...

Αλλ' η Άννα δεν ήκουε τους λόγους του· ανεγίνωσκε τας σκέψεις αυτού εν τη εκφράσει της μορφής του. Δεν ηδύνατο να εννοήση ότι η έκφρασις εκείνη αντινάκλα την πρώτην σκέψιν του Βρόνσκου, την ανάγκην της μονομαχίας. Ουδέποτε είχαν αναλογισθή το τοιούτον ενδεχόμενον και ηρμήνευσεν όλως διαφορετικά την αυστηρότητα της εκφράσεώς του.

Η Άννα ήλπιζεν ότι η συνέντευξις εκείνη θα μετεμόρφωνε την θέσιν των και θα την έσωζεν.

«... Αν μου είπη, όταν θα του τα διηγηθώ όλα, σταθερώς, μετά πάθους και άνευ στιγμής δισταγμού: — «Εγκατάλειψον τα πάντα και ακολούθει με!», θα εγκαταλείψω τον υιόν μου και θα τον ακολουθήσω...

Αλλ' η εξομολόγησίς της δεν παρήγαγεν επί του Βρόνσκου την εντύπωσιν, ην ανέμενεν· εφάνη ως να είχαν αισθανθή προσβολήν.

— Δεν υπήρξε δύσκολον δι' εμέ, είπε με τόνον οργίλον ... ήλθεν αφ' εαυτού.

Ανέσυρε δε την επιστολήν, ην ο σύζυγός της τη είχε γράψει την πρωίαν, και την έτεινε προς τον Βρόνσκου:

— Ιδού, παρατήρησον ...

— Εννοώ, εννοώ! είπεν εκείνος διακόπτων αυτήν.

Έλαβε δε την επιστολήν, αλλά δεν την ανέγνωσε και προσεπάθησε να καθησυχάση την Άνναν.

— Έν και μόνον εζήτουν, έν και μόνον ηυχόμην, να σε ίδω απαλλασσομένην της θέσεως αυτής ίνα δυνηθώ να αφιερώσω εις την ευτυχίαν σου ολόκληρον την ζωήν μου.

— Διατί μου το λέγεις αυτό; εφώνησεν η Άννα, μήπως δύναμαι να αμφιβάλλω; ... Αν αμφέβαλα ...

Εις τον Βρόνσκου εφάνη ότι οι οφθαλμοί της, υπό τον πέπλον, τον παρετήρουν με αλλόκοτον οργήν.

— Είπον ... επανέλαβεν η Άννα, ότι δεν θέλω να αμφιβάλλω περί σου· αλλά, διάβασε τι μου γράφει ...

Εσιώπησε και πάλιν.

Ο Βρόνσκου, αναγινώσκων την επιστολήν, όπως κατά την αναγγελίαν της ρήξεως της Άννας με τον σύζυγόν της, ακουσίως όμως, αφέθη να κυριαρχηθή υπό της σκέψεως των ιδίων του σχέσεων προς τον προσβληθέντα σύζυγον.

Κρατών ανά χείρας την επιστολήν εκείνην, ανελογίζετο χωρίς να το θέλη την πρόκλησιν, ην θα εύρισκεν εις την οικίαν του, και, κατόπιν, την μονομαχίαν, οπότε θα επυροβόλει εις τον αέρα με το αυτό εκείνο άφροντι και αγέρωχον ύφος, όπερ είχε την στιγμήν εκείνην, προτείνων τα στήθη του εις τας σφαίρας προσβληθέντος συζύγου.

Όταν δ' ετελείωσε την ανάγνωσιν, ύψωσε τους οφθαλμούς προς αυτήν και το βλέμμα του εστερείτο αποφασιστικότητος.

Η Άννα κατενόησεν αμέσως, ότι είχαν ήδη αναμετρήσει την θέσιν των και ότι δεν της απεκάλυπτεν ολόκληρον την σκέψιν του.

Αντελήφθη ότι και η τελευταία ελπίς της διελύετο.

Δεν ανέμενε δε τοιούτο τι παρ' αυτού.

— Βλέπεις τι άνθρωπος είναι; είπε διά φωνής τρεμούσης ... Δύναται ...

— Συγγώμην, αλλ' αυτό μ' ευχαριστεί, διέκοψεν ο Βρόνσκυ ... Φανού επιεικής, άφες με να τελειώσω, προσέθηκεν ικετεύων αυτήν διά του βλέμματος ... Χαίρω, διότι τα πράγματα δεν ειμπορούν να μείνουν στάσιμα, όπως το φαντάζεται.

— Διατί όχι; είπεν η Άννα συγκρατούσα τα δάκρυα της.

Δεν απέδιδε πλέον καμμίαν σημασίαν εις τους Βρόνσκυ· συνησθάνετο ότι η τύχη της, κατά την γνώμην του, ήτο αναπότρεπτος· τα πράγματα δεν ηδύναντο να συνεχισθώσιν όπως πρότερον· αλλά της ωμίλει υπό όλως διάφορον πνεύμα.

— Δεν δύναται να συνεχισθή η κατάστασις αυτή. Ελπίζω — εταράχθη και ηρυθρίασεν, — ελπίζω ότι θα μου επιτρέψης να διακανονίσω εγώ την ζωήν σου! ... Αύριον ...

Δεν τον αφήκε να τελειώση.

— Και ο υιός μου; εφώναξεν. Ανέγνωσες τι γράφει; ... Οφείλω να εγκαταλείψω τον υιόν μου, αλλ' ούτε δύναμαι ούτε θέλω να χωρισθώ απ' αυτού.

— Αλλά, παρακαλώ, τι είναι προτιμότερον: να εγκαταλείψης τον υιόν σου ή να συνεχίσης την ταπεινωτικήν αυτήν κατάστασιν;

— Διά ποίον είναι ταπεινωτική;

— Δι' όλους μας, αλλά κυρίως ...

— Λέγεις ταπεινωτική ... Μη το λέγεις αυτό! Τα λόγια αυτά δεν έχουν καμμίαν έννοιαν δι' εμέ ...

Η φωνή της έτρεμε.

Δεν ήθελε να του επιτρέψη να λέγη ό,τι δεν ήτο αληθές ... έν μόνον της απέμενεν, ο έρωσ του, και ήθελε να την αγαπά.

— Κατενόησον ότι αφ' ης ημέρας σε ηγάπησα, τα πάντα μετεβλήθησαν δι' εμέ. Έν μόνον μου μένει εν τω κόσμω: ο έρωσ σου· η απόλαυσις του με ανυψώνει τόσο, με κάμνει να αισθάνωμαι εμαυτήν τόσο ισχυράν, ώστε τίποτε δεν δύναται να με ταπεινώση! Είμαι βεβαία περί της θέσεώς μου! Είμαι υπερήφανος δι' αυτήν, διότι ...

Δεν επεράτωσε την φράσιν της· δάκρυα αίσχους και απογνώσεως απέπνιξαν την φωνήν της. Ανεκόπη και κατελήφθη υπό λυγμών.

— Αλλά κ' εκείνος ενόησεν ότι κάτι του έσφιγγε τον λάρυγγα, και, διά πρώτην φοράν εις την ζωήν του, ησθάνθη ότι ήτο έτοιμος να κλαύση ... Δεν θα ηδύνατο να εκφράση εκείνο που τον ετάραττε τόσο, ησθάνετο οίκτον προς αυτήν και κατενόει ότι δεν ηδύνατο να την απαλλάξη της θέσεως εις ην είχε περιστή. Εγνώριζε δε συνάμα ότι αυτός ο ίδιος ήτο η αιτία της συμφοράς της και ότι είχε κακώς ενεργήσει.

— Δεν θα ηδυνάμεθα άρα γε να επιτύχωμεν το διαζύγιον;

Εκείνη δεν απεκρίθη. Έσεισε μόνον την κεφαλήν.

— Δεν θα ηδύνασο ν' απαγάγης τον υιόν σου, να εγκαταλείψης τον σύζυγον;

— Ναι, αλλ' όλα ταύτα εξαρτώνται από αυτόν ... Εγώ τώρα οφείλω να επιστρέψω πλησίον του, είπεν εκείνη διά φωνής ξηράς.

Το προαίσθημά της ότι τα πάντα θα συνεχίζοντο όπως και πρότερον δεν την είχεν απατήσει.

— Την Τρίτην θα μεταβώ εις Πετρούπολιν και θ' αποφασισθώσι τα πάντα, είπεν ο Βρόνσκυ.

— Ναι, απεκρίθη εκείνη. Αλλ' ας μη ομιλώμεν πλέον περί αυτού.

Η άμαξα της Άννας, ην είχεν αφήσει διατάξασα τον ηνίοχον να επανέλθη να την παραλάβη, επέστρεφε την στιγμήν εκείνην.

Η Άννα απεχαιρέτησε τον Βρόνσκυ και επέστρεψεν εις την οικίαν της.

* * *

Απησχολημένος εις εργασίαν μετά του αρχιγραμματέως του, ο Καρένιν ελησμόνει ότι ήτο η ημέρα καθ' ην είχε διατάξει την Άνναν να επιστρέψη εις Πετρούπολιν. Εξεπλάγη δε και δυσηρεστήθη μάλλον όταν ο υπηρέτης προσήλθε να του αναγγείλη την άφιξιν της συζύγου του.

Η Άννα είχεν αφιχθή κατά την πρώτην πρωινήν ώραν, είχε δε ζητήσει την άμαξαν τηλεγραφικώς και υπέθετεν ότι ο Καρένιν είχε λάβει γνώσιν της επανόδου της.

Η Άννα διέταξε τον θαλαμηπόλον να αναγγείλη την άφιξιν της, είτα δε εισήλθεν εις το δωμάτιόν της και ήρχισε να λύη τας αποσκευάς της, πεπεισμένη ότι ο Καρένιν θα ήρχετο εις συνάντησίν της. Μία όμως παρήλθεν ώρα και εκείνος δεν παρουσιάσθη.

Η Άννα εισήλθεν εις την αίθουσαν του φαγητού υπό την πρόφασιν να δώση διαταγάς· ωμίλησε δε μεγαλοφώνως επίτηδες, ελπίζουσα ότι θα ήρχετο εις συνάντησίν της, αλλά δεν εφάνη, αν και τον ήκουσε βαδίζοντα μέχρι της θύρας του γραφείου του όπως κατευοδώση τον γραμματέα του. Εγνώριζεν ότι, σύμφωνα προς την συνήθειάν του, θα μετέβαινεν εντός ολίγου εις το Υπουργείον του, και είχε την απόφασιν να τον ίδη πρότερον, ίνα κανονισθώσιν αι μεταξύ των σχέσεις.

Έκαμε τότε επανειλημμένως τον γύρον της αιθούσης, είτα δε, διά βήματος αποφασιστικού, διηυθύνθη προς το γραφείον του Καρένιν.

Όταν εισήλθεν, ο σύζυγός της έφερεν ήδη την στολήν του, έτοιμος να αναχωρήση, εκάθητο δε παρά τινα μακράν τράπεζαν, με την κεφαλήν στηριζομένην επί της χειρός και ατενίζων θλιβερώς ενώπιόν του.

Εκείνη τον αντίκρουσε, προτού δυνηθή να την ίδη, και εννόησεν ότι εσκέπτετο περί αυτής. Όταν την αντελήφθη, ηθέλησε να εγερθή, αλλ' είτα μετήλλαξε γνώμην. Αίφνης η μορφή του εφλογίσθη, τούθ' όπερ ουδέποτε του συνέβαινεν, ηγέρθη δε αποτόμως, εβάδισεν εις συνάντησιν της συζύγου του, ατενίζων αυτήν ουχί εις τους οφθαλμούς, αλλ' υπεράνω αυτών, ωσει διερευνών το μέτωπον αυτής και την κόμμωσιν. Όταν δ' ευρέθη πλησίον της, έλαβε την χείρα αυτής και την παρεκάλεσε να καθήση.

— Λογίζομαι λίαν ευτυχής που σας βλέπω ενταύθα, είπεν.

Εκάθησε παραπλεύρως αυτής και ηθέλησε να ομιλήση, αλλ' υπετραύλισε κάτι χωρίς τίποτε να συναρθρώση.

Η Άννα, προετοιμασθείσα διά την συνέντευξιν ταύτην, είχε παρασυρθή εις την περιφρόνησιν και ενοχοποίησιν αυτού· δεν ευρήκεν εν τούτοις τίποτε να είπη, και της εγέννησε τον οίκτον μάλλον.

Η σιγή παρετάθη επ' αρκετόν.

— Ο Σεριόγια είνε καλά; είπε τέλος ο Καρένιν.

Είτα δε, χωρίς να αναμείνη απάντησιν, προσέθηκε:

— Δεν θα γευματίσω εις το σπίτι σήμερα, και πρέπει μάλιστα να απέλθω τώρα.

— Εγώ επροτιθέμην να αναχωρήσω διά Μόσχαν, είπεν η Άννα.

— Όχι, όχι, εκάματε άριστα να έλθητε εδώ.

Εσιώπησε.

Βλέπουσα ότι δεν είχε την δύναμιν να εξηγηθή η Άννα επρόλαβεν αυτόν:

— Αλέξιε Αλεξάνδροβιτς, είπε χωρίς να ταπεινώση τους οφθαλμούς προ του ερευνώντος την κόμην της βλέμματός του. Είμαι γυναίκα ένοχος, κακή γυναίκα, αλλ' είμαι οποία ήμην, όπως σας το απεκάλυψα ήδη ... Ήλθα δε να σας είπω ότι δεν δύναμαι να μεταβάλω απολύτως τίποτε.

— Δεν σας ηρώτησα περί τούτου, είπεν εκείνος με τόνον άκρως αποφασιστικόν και προσβλέπων αυτήν μετά μίσους κατάματα.

Υπό το κράτος της οργής, είχεν ανακτήσει την εφ' εαυτού θέλησιν.

Όπως σας είπον ήδη, και όπως σας έγγραψα, επανέλαβε διά φωνής λεπτής και οξείας, σας επαναλαμβάνω δε και τώρα, ούτε επιθυμώ καν να το μάθω. Το αγνοώ εντελώς. Όλαι αι γυναίκες δεν είνε όσον σεις αγαθαί, και δεν σπεύδουν να ανακοινώνουν εις τους συζύγους των ειδήσεις τόσον ε υ χ α ρ ί σ τ ο υ ς ...

Και ετόνισε την λέξιν «ευχαρίστους».

— Θα το αγνοώ εφ' όσον δεν θα το γνωρίζη ο κόσμος, εφ' όσον το όνομά μου δεν θα υποστή ατίμωσιν. Διά τούτο σας προειδοποιώ ότι αι σχέσεις μας οφείλουν να είνε οποίαι πάντοτε υπήρξαν, και θα διαρκέση τούτο έως ου εκτεθείτε, οπότε θα ευρεθώ εις την ανάγκην να λάβω μέτρα προς υπεράσπισιν της τιμής μου.

— Αλλ' αι μεταξύ μας σχέσεις δεν δύνανται να ώσιν οποίαι ήσαν άλλοτε, είπεν η Άννα αιδημόνως και ατενίζουσα αυτόν μετά φρίκης.

Όταν αντίκρουσε και πάλιν τας ηρέμους κινήσεις του, όταν ήκουσε την διαπεραστικήν και είρωνα φωνήν του, η αποστροφή ην ησθάνετο προς αυτόν της διέλυσε τον οίκτον ον είχε συναισθανθή· της υπελείπετο μόνος ο φόβος, αλλ' οπωσδήποτε, ηθέλησε να καθορίση τας μελλούσας σχέσεις των.

— Δεν δύναμαι να είμαι σύζυγός σας, οπότεν ...

Παγερός χλευαστικός γέλως διέφυγεν εκείνον:

— Πρέπει να πιστεύσω ότι το νέον είδος της ζωής το οποίον υιοθετήσατε επέδρασεν επί των ιδεών σας. Σέβομαι και περιφρονώ τόσον τούτο και εκείνο όσον, .. σέβομαι το παρελθόν σας και περιφρονώ το παρόν σας ... τόσον απείχον από του να σκεφθώ ότι θα ηδύνασθε να δώσητε τοιαύτην ερμηνείαν εις τους λόγους μου. Δεν είχετε δισταγμούς όταν επρόκειτο να μοι αποκαλύψητε τα σφάλματά σας, διατί θα είχετε τοιούτους εν τη εκπληρώσει των καθηκόντων σας ως συζύγου; ...

— Τι αξιείτε παρ' εμού;

— Αξιώ να παραιτηθήτε του ανθρώπου εκείνου· αξιώ να παύσητε να τον βλέπετε. Νομίζω ότι δεν ζητώ πάρα πολλά!

Διηυθύνθη προς την θύραν, αλλ' αντιληφθείς ότι είχαν εγερθή και η Άννα, υπεκλίθη ενώπιον της και την αφήκε να περάση πρώτη.

Ημέραν τινά καθ' ήν η Δόλλυ επέστρεφεν από την μικράν λίμνην όπου είχε λούσει τα παιδιά της, ενώ τα τελευταία ταύτα είχαν τα μαλλιά υγρά ακόμη και η ίδια είχε διπλώσει τα δικά της δι' ενός μανδυλίου, ο αμαξάς της τής είπε:

— Νά μια μ π α ρ ί ν α που έρχεται, θαρρώ πώς είναι η μπαρίνα του Ποκροβσκόιε.

Η Δόλλυ παρατήρησε μακράν και αντελήφθη μετά χαράς την γνωστήν σιλουέτταν του Λεβίν, όστις ήρχετο προς συνάντησίν της.

Ηυχαιριστείτο πάντοτε να τον βλέπη, αλλά την φοράν αυτήν ήτο κατενθουσιασμένη διά την παρουσίαν του, διότι ηδύνατο να την αντικρύση εν όλη της τη δόξη. Ουδείς ήτο ικανώτερος του Λεβίν να εκτιμήση την μητρικήν της μεγαλοπρέπειαν.

Πράγματι, όταν την διέκρινεν, ανεκάλυψε μίαν εικόνα οικογενειακής ευτυχίας τοιαύτην, οποίαν την ωνειροπόλει δι' εαυτόν εις το μέλλον.

— Φαίνεσθε ευτυχής εν μέσω των παιδιών σας, της είπε.

— Α! πόσον είμαι ευχαριστημένη που σας βλέπω, απήντησεν εκείνη τείνασα αυτό την χείρα.

Υπέρ παν άλλο επεθύμει να ομιλήση περί της Κίττυ.

— Η αδελφή μου μού γράφει, είπεν η Δόλλυ μετά στιγμιαίαν σιγήν, ότι αρέσκεται κυρίως εις την μόνωσιν και την ηρεμίαν.

— Και πώς πηγαίνει η υγεία της; Είνε καλλίτερα; ηρώτησεν ο Λεβίν κατασυγκεκινημένος.

— Χάρις τω Θεώ, πηγαίνει θαυμάσια, ανέρρωσεν εντελώς!... .

Εγώ, άλλως τε, ουδέποτε επίστευσα ότι υπέφερεν από τους πνεύμονας...

— Α! αυτό μ' ευχαριστεί υπερμέτρως! υπέλαβεν ο Λεβίν.

Καθ' όσον επρόφερε τας λέξεις ταύτας και την παρετήρει, η Δόλλυ διέκρινεν επί της μορφής του έκφρασιν συγκινούσαν και θλιβεράν.

— Ακούσατε, Λεβίν, είπε με το κάπως είρον χαρωπόν της μειδίαμα. Διατί είσθε θυμωμένος εναντίον της Κίττυ;

— Εγώ;... Δεν έχω τίποτε εναντίον της.

— Ναι ... της έχετε θυμώσει! . . . Δεν ήλθατε να μας ιδήτε όταν διεμένατε εις Μόσχαν, και ούτε εκ της Κίττυ επήγατε.

— Δάρια Αλεξανδρόβνα, απήντησεν εκείνος ερυθριάσας, σεις που είσθε τόσο καλή, ειμπορείτε να μου 'μιλήτε κατ' αυτόν τον τρόπον; ... Πώς δεν με λυπείσθε, αφού γνωρίζετε;

— Τι γνωρίζω;

— Φυσικά, γνωρίζετε ότι εζήτησα την χείρα της Κίττυ και ότι... .

Όλη η αγάπη ην ησθάνετο προ μιας στιγμής διά την Κίττυ, μήπως παρεχώρησε την θέσιν της εις την μνησικακίαν, την οποίαν εδημιούργει η πληγή εκείνη;

— Τι σας κάμνει να υποθέτετε ότι είμαι εις θέσιν να γνωρίζω;

— Όλος ο κόσμος το γνωρίζει! ...

— Λοιπόν! απατάσθε, εγώ δεν το εγνώριζα, αν και το είχαν υποπτεύσει

— Τώρα όμως το γνωρίζετε.

— Εγώ εγνώριζα μόνον ότι κάτι είχε συμβή, το οποίον έκαμνε την Κίττυ να υποφέρει φοβερά. Και επειδή δεν μου το ενεπιστεύθη, είστευσα ότι δεν θα είχε κάμει λόγον προς ουδένα ...

Τι συνέβη λοιπόν μεταξύ σας; Είπατέ μου το ...

— Σας το είπον ήδη.

— Πότε εκάματε την πρότασίν σας;

— Την τελευταίαν φοράν που σας επεσκέφθην.

— Ε λοιπόν! οικτείρω τρομερά την Κίττυ... . Σεις, σεις επλήγητε εις την φιλαυτίαν σας .

· ,

— Λέτε; έκαμεν ο Λεβίν.

Η Δόλλυ τον διέκοψε.

— Αλλά εκείνην, την καϋμένη, την λυπούμαι ... με όλη μου την καρδιά ... Τώρα, εννοώ τα πάντα!

— Ευαρεστήθητε να με συγχωρήσητε, Δάρια Αλεξανδρόβνα, είπεν ο Λεβίν εγερθείς, ω ρεβουάρ.

— Όχι, μείνατε, αντείπεν εκείνη κρατούσα αυτόν από του βραχίονος ... Μείνατε, καθήσατε ...

— Σας παρακαλώ, ας μη ομιλώμεν περί του ζητήματος αυτού.

Επανεκάθησε και ησθάνθη ότι η ελπίς, η οποία του εφάνη ότι είχε πτερυγίσει διά παντός, ανεπτερούτο εντός της καρδιάς του.

Το αίσθημα, όπερ είχε νομίσει νεκρωθέν, ανεγεννάτο και ηνδρούτο επί μάλλον και μάλλον, καταλαμβάνον ολόκληρον τη καρδίαν του.

— Ναι, τα εννοώ όλα τώρα, επανέλαβεν η Δόλλυ ... Οι άνδρες δεν ημπορούν να τα εννοήσουν αυτά ... Σεις που είσθε ελεύθεροι, σεις που κάμνετε την εκλογήν σας, γνωρίζετε πάντοτε ποίαν αγαπάτε. Αλλά μία νεαρά κόρη, εις την ηλικίαν της αναμονής, με την παρθενικήν της επιφυλακτικότητα, η νεαρά κόρη που σας βλέπει μακρόθεν, που πιστεύει τα πάντα επί λόγω τιμής, δυνατόν να κυριαρχήται από αίσθημα, το οποίον δεν ειμπορεί να διαγνώση, και να μη γνωρίζη τι να αποκριθή.

— Ναι, αν δεν ομιλεί η καρδιά.

— Όχι, η καρδιά ομιλεί. Αλλά σκεφθήτε· οι άνδρες έχουν βλέψεις επί μιας νέας· πηγαίνουν εις ένα σπίτι, το σπουδάζουν, αναμένουν έως ότου εύρωσι το πρόσωπον που δύνανται να αγαπήσουν και, όταν πεισθώσιν εντελώς ότι αγαπούν, προβαίνουν εις την αίτησίν των.

— Ε λοιπόν! όχι, δεν πρόκειται εδώ περί εντελώς όμοιας περιπτώσεως.

— Ναι, ναι, οι άνδρες προβαίνουν εις την αίτησίν των όταν ο έρωσ των ωριμάση, ή όταν ζυγίσωσι καλά την εκλογήν των. Κανείς όμως δεν ζητεί από μίαν νέαν την γνώμην της, και όμως επιθυμούν να κάμνη μόνη της την εκλογήν της· αλλ' αυτή δεν δύναται να το πράξη ...

«... Ναι, την εκλογήν μεταξύ εμού και του Βρόσκυ», εσκέφθη ο Λεβίν.

Και, εντός της ψυχής του, το πτώμα, το οποίον ενόμισεν αναστηθέν ανέλαβεν αύθις την νεκρικήν του παγερότητα και συνεπίεσεν οδυνηρώς την καρδίαν του.

— Τοιουτοτρόπως εκλέγεται ένα φόρεμα, ένα κομψοτέχνημα, αλλ' ουχί ο έρωσ, είπεν ο Λεβίν... Όταν δε η επιλογή γείνη, τόσον το καλλίτερον ... δεν ξαναρχίζουν ...

— Ω! τι υπερηφάνεια! τι εγωισμός! υπέλαβεν η Δόλλυ, ως να τον περιεφρόνει διά το τόσον ποταπόν αυτό αίσθημα εν συγκρίσει προς εκείνο, όπερ μόνοι αι γυναίκες εγνώριζον — Όταν εκάματε την δήλωσίν σας προς την Κίττυ, ευρίσκετο ακριβώς εις την κατάστασιν εκείνην καθ' ήν μία νέα δεν δύναται ν' αποφασίση. Εδίσταζε ... διηρώτα εαυτήν, σας ή τον Βρόσκυ; Εκείνον, τον έβλεπε καθ' εκάστην, εν ώ σας, είχε να σας ιδή προπολλού. Αναμφιβόλως, αν συνέπιπτε να είναι μεγαλειτέρα την ηλικίαν ... Εγώ, εν παραδείγματι, εις την θέσιν της, δεν θα εδίσταζον. Μου απήρесе πάντοτε απολύτως αυτός ο άνθρωπος.

Ο Λεβίν ενεθυμήθη την απάντησιν της Κίττυ: — «Όχι! αυτό δεν δύναται να γείνη!»

— Εκτιμώ την προς με εμπιστοσύνην σας, είπε, αλλά νομίζω ότι απατάσθε. Πιθανόν να έχω άδικον ή δίκαιον την στιγμήν αυτήν, αλλ' η υπερηφάνεια την οποίαν τόσον περιφρονείτε εν εμοί μου απαγορεύει να σκέπτομαι ακόμη την Κατερίνα Αλεξανδρόβνα ... Αυτό μου είνε απολύτως αδύνατον!

— Επιτρέψατέ μου να σας είπω κάτι τι ακόμη, πρόκειται περί της αδελφής μου, την οποίαν αγαπώ ως να ήτο παιδί μου ... δεν βεβαιώνω ότι σας αγαπά, αλλ' ηθέλησα να είπω ότι η τότε άρνησίς της δεν απεδείκνυε τίποτε.

Ο Λεβίν ανετινάχθη:

— Δεν γνωρίζω, ανεφώνησεν... . Α! τι κακό που μου κάμνετε... Είνε ως να είχετε χάσει ένα παιδί και ήρχοντο να σας είπουν: «Α! τι ώμορφο που ήταν, τι έξυπνο, τι χαρά που σας έφερε ... και το παιδάκι επέθανεν, επέθανεν, επέθανεν!»

— Τι αλλόκοτος που είσθε, είπεν η Δόλλυ μετ' επωδύνου μειδιάματος αντιληφθείσα την συγκίνησιν του Λεβίν... Ναι, εννοώ τόρα πολύ καλλίτερον όσα συνέβησαν ... Ώστε δεν θα έλθητε να μας ιδήτε όταν η Κίττυ θα είνε μαζί μας;

— Όχι, δεν θα έλθω... Δεν θ' αποφεύγω την δεσποινίδα Κίττυ, αλλ' εφ' όσον θα δύναμαι, θα την απαλλάττω της δυσαρρεσκείας να με βλέπη.

— Είσθε αλλόκοτος! αντείπεν εκείνη παρατηρούσα αυτόν τρυφερώς ... Έστω ... Ας μείνουν τα πράγματα ως να μη είχομεν είπει τίποτε ...

Εν τούτοις, από της στιγμής εκείνης, ο Λεβίν ευρήκε τα πάντα δυσάρεστα εν τη οικία· ούτε η Δόλλυ, ούτε τα παιδιά της τω εφάινοντο τόσον αξιαγάπητα όσον προτήτερα. Έμεινε διά να πάρη το τσάι, αλλ' η φαιδρότης του είχεν εξαφανισθή.

... ..

Περί τα μέσα του μηνός Ιουλίου, ο Λεβίν ευρέθη ηναγκασμένος να μεταβή εις τα κτήματα

της αδελφής του διά να εξελέγξη την διαχείρισιν του επιμελητού.

Ενώπιόν του, πλήθος γυναικών με πολυχρώμους περιβολάς εκινούντο λογοκοπούσαι φαιδρώς με τας ηχηράς των φωνάς, και επί του ανοικτοπρασίνου λειμώνος εστιβάζοντο αι ξανθαί σωρείαι του ξηρού χόρτου. Όπισθεν αυτών ήρχοντο οι χωρικοί με τα δίκρανά των, και αι στίβαι του χόρτου μετεβάλλοντο εις υψηλάς, ευρείας και μαλακάς θημωνίας.

Εξαίφνης μία νεαρά γυνή, με την τραχείαν και αγροίκον φωνήν της, ετόνισεν ένα τραγούδι, και, όταν αυτή ετελείωσεν οι δύο πρώτοι όμιλοι, πενήντα άλλαι φωναί, αι μεν δροσεραί, αι δε τραχείαι, επανέλαβον εν χορώ το τραγούδι.

Ο Λεβίν εξήλευσε την εκχειλίζουσαν εκείνην υγείαν και φαιδρότητα, και ηθέλησε να σημερισθή την εκδήλωσιν εκείνην της χαράς της ζωής. Αλλά δεν ηδύνατο ν' αναμιχθή ενεργώς, και παρέμεινε κατακεκλιμένος, ακροώμενος και παρατηρών.

Όταν δε οι χωρικοί και αι χωρικάί εξηφανίσθησαν από τας όψεις του, και ο βόμβος των φωνών των απεσβέσθη, ο Λεβίν κατελήφθη από ακατανίκητον συναίσθημα λύπης εξ αιτίας της μονώσεώς του.

Ο Λεβίν, εις τον οποίον ουδείς πλέον προσείχεν, εξηκολούθει να μένη εξηπλωμένος επί της θημονιάς, να παρατηρή, να ακροάται, να ονειροπωλή.

Οι χωρικοί που παρέμειναν εις τον λειμώνα δεν εκοιμήθησαν διόλου σχεδόν κατά το διάστημα της βραχείας εκείνης θερινής νυκτός.

Εν αρχή ο Λεβίν ήκουσε φαιδράς συνομιλίας και γέλωτας κατά το διάστημα του δείπνου, έπειτα δε νέα τραγούδια και νέους γέλωτας. Η μακρά ημέρα της δουλειάς εις αυτούς τους ανθρώπους άφινε μόνον φαιδρότητα. Περί την χαραυγήν, όλα εσιώπησαν. Όταν ο Λεβίν αφυπνίσθη, ητένισε τους αστέρας και ενόησεν ότι η νυξ είχε παρέλθει.

— Λοιπόν! τι θα κάμω; Πώς θα το κάμω; διελογίσθη προσπαθών να αναπαραστήση εις εαυτόν παν ό,τι είχεν αισθανθή και σκεφθή κατά την βραχείαν εκείνην νύκτα ...

«... Να νυμφευθώ; ... Να εργασθώ; Ν' αναγνωρίσω την ανάγκην της εργασίας; Να καταστώ απλούς χωρικός; Να νυμφευθώ μίαν χωρικήν;» ηρώτα εαυτόν.

Κατέλιπε δε τον λειμώνα και διηυθύνθη προς την μεγάλην οδόν διά μέσου του χωρίου.

Έπνευσεν ελαφρά αύρα και ο αήρ κατέστη φαιόχρους και σκιερός: ήτο η αμφίρροπος στιγμή ήτις προηγείται της αυγής, της πλήρους νίκης του φωτός κατά του σκότους.

Ο Λεβίν εβάδισε γοργώς ατενίζων το έδαφος. Εξαίφνης ήκουσε κροταλισμούς και ανύψωσε την κεφαλήν.

— Ένα αμάξι! Τι να είνε;

Εις απόστασιν τεσσαράκοντα βημάτων απ' αυτού ήρχετο εις συνάντησίν του έν όχημα συρόμενον υπό τεσσάρων ίππων.

Εις μίαν γωνίαν εκοιμάτο γηραιά κυρία, αλλά, παρά την θυρίδα, εκάθητο μία νεαρά κόρη κρατούσα δι' αμφοτέρων της των χειρών τας ταινίας του λευκού της κεκρυφάλου, μόλις αφυπνισθείσα.

Λαμποκοπούσα και σκεπτική, γεμάτη από ζωήν εκλεκτήν, πολύπλοκον και ξένην προς τον Λεβίν, η νεαρά κόρη παρετήρει ύπερθεν της κεφαλής της την ανατολήν του ηλίου.

Καθ' ἣν δ' ακριβῶς στιγμὴν ἡ οπτασία ἐκείνη ἐπρόκειτο νὰ εξαφανισθῆ, ὁ Λεβὶν ἀντίκρουσε τὰ ἀδόλα μᾶτια τῆς ταξειδιώτιδος. Τὴν ἀνεγνώρισε καὶ χαρὰ μεστή ἐκπλήξεως ἐφώτισε τὴν μορφήν του.

Ἦτο ἐκείνη! Ἦτο ἡ Κίττυ.

Ὁ Λεβὶν ἀντελήφθη ὅτι ἤρχετο ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ καὶ μετέβαινεν εἰς τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Πάνθ' ὅσα εἶχον βασανίσει τὸν Λεβὶν κατὰ τὸ διάστημα τῆς φωτεινῆς ἐκείνης νυκτός, καὶ ὅλαι αἱ ἀποφάσεις τὰς ὁποίας εἶχε λάβει διεσκεδάσθησαν διὰ μίας. Καὶ ἀνεμνήσθη μετ' ἀηδίας τὰ ὄνειρά του τοῦ μετὰ χωρικῆς γάμου.

Ἡ λύσις τοῦ ἀινίγματος τῆς ζωῆς, ἣτις τόσον τὸν εἶχε βασανίσει ἀπὸ τίνος χρόνου, εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἐκείνης, ἣτις ἀπεμακρύνετο ταχέως καὶ εἶχεν ἤδη περάσει εἰς τὴν ἀντίθετον πλευράν του ἀγροῦ.

Ἡ Κίττυ δὲν παρετήρει πλέον ἀπὸ τῆς θυρίδος. Δὲν ἠκούετο πλέον ἄλλο τι πλὴν τοῦ κρότου τῶν ἐλατήρων καὶ μόλις διεκρίνετο ὁ κρότος τῶν κροτάλων.

Αἱ υλακαὶ τῶν κυνῶν ἐνεδείκνυον ὅτι ἡ ἀμαξα διέσχιζε τὸ χωρίον, καὶ, πέριξ τοῦ Λεβὶν, ἀνεπτύσσοντο μόνον ἀγροὶ κενοί. Ἦτο μόνος, μεμονωμένος, ξένος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, βαδίζων μονήρης ἐπὶ τῆς μεγάλης ἐρήμου λεωφόρου.

— Ὅχι, διελογίσθη, ἡ ἀπλὴ καὶ ἐργατικὴ ζωὴ εἶνε πολὺ ωραία, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ταχθῶ μετ' αὐτῆς! ... Ἀγαπῶ τὴν Κίττυ!

* * *

Ἡ νυξ, τὴν ὁποίαν ὁ Λεβὶν διήλθεν εἰς τὸν λειμῶνα προώριστο νὰ ἔχη ἐπίδρασιν ὀριστικὴν ἐπὶ τῆς ζωῆς του: ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ, τὴν ὁποίαν διήγε τοῦ εφάνη βαρεία καὶ ἔχασε πάσαν κλήσιν πρὸς αὐτήν.

Εἰς τὴν δυσφορίαν αὐτὴν προσετίθετο ἤδη ἡ ἀμεσος γειτνίασις τῆς Κίττυ, ἣν ἤυχετο νὰ ἴδῃ χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ικανοποιῆ τὸν πόθον τούτον.

Ἡ Δόλλυ, ἀπὸ τῆς τελευταίας τοῦ ἐπισκέψεως, τὸν εἶχε καλέσει νὰ ἐπανέλθῃ, ἵνα τῷ παράσχῃ τὴν ευκαιρίαν ν' ἀπευθύνῃ νέαν πρότασιν πρὸς τὴν ἀδελφήν τῆς, ἣτις, ἀναμφιβόλως, θα ἀπεδέχετο τὴν φορὰν ταύτην.

Αὐτὸς ὁ Λεβὶν, ἀντικρύσας τὴν Κίττυ, εἶχε κατανοήσει ὅτι δὲν εἶχε παύσει νὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῆ παρά τῆ κομήσῃ Ομπλόνσκυ γνωρίζων ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖ. Τὸ γεγονός ὅτι ἐκείνη εἶχεν ἀπορρίψει τὴν πρότασίν του, ἠγείρε μετὰξὺ τῶν φραγμῶν ἀνυπέμβλητον.

— Δὲν δύναμαι νὰ τῆς ζητήσω νὰ καταστή σύζυγος μου μόνον καὶ μόνον διότι δὲν δύναται νὰ γείνη σύζυγος ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐπόθει, διελογίζετο καθ' ἑαυτὸν.

Καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὸν καθίστα ἐχθροπαθὴ καὶ ψυχρὸν πρὸς τὴν Κίττυ.

— Δὲν θα δυνηθῶ νὰ ομιλήσω μαζί τῆς χωρὶς ν' ἀφήσω νὰ μου διαφύγῃ ἐκφρασις μομφῆς, οὔτε νὰ τὴν ἀτενίσω χωρὶς ὀργήν, καὶ θα με ἀποστραφῆ περισσότερο.

«... Ἐπειτα, πῶς δύναμαι, τώρα μεθ' ὅσα μοι εἶπεν ἡ Δόλλυ, νὰ μεταβῶ εἰς τὸ σπίτι τῶν; ... Εἴμπορῶ νὰ ἀποκρύψω ὅτι ἐνθυμούμαι ὅσα μοι εἶπε; Καὶ, θα τὴν πλησιάσω, με τὴν

συγγνώμην εις τα χείλη μετά μεγαλοψυχίας; ... Διατί η Δόλλυ μου τα είπεν αυτά; ... Θα ηδυνάμην μάλλον να συναντήσω την Κίττυ τυχαίως και όλα θα διεκανονίζοντο· τώρα όμως, δεν είνε πλέον δυνατόν τούτο.»

Ολίγας ημέρας βραδύτερον, η Δόλλυ του έγγραψε διά να του ζητήσει μίαν γυναικείαν σέλλαν διά την Κίττυ.

«... Μοι είπον ότι έχετε μίαν σέλλαν», του έγγραφε, «και ελπίζω ότι θα μας την φέρετε αυτοπροσώπως».

Τούτο ήτο υπερβολικόν δι' αυτόν· δεν ηδύνατο να υποφέρει τας προλειάνσεις ταύτας. Πώς μία γυνή πνευματώδης ηδύνατο τοιουτρόπως να προσβάλη την αξιοπρέπειαν της αδελφής της;

Έκαμε δέκα σχέδια σημειώσεων, τα εξέσχισε δε όλα και απέστειλε το εφίππιον άνευ εξηγήσεων. Δεν ήθελε να γράψη ότι δεν ηδύνατο να υπάγη διότι κάτι τον εμπόδιζεν ή διότι θ' ανεχώρει.

Απέστειλε το εφίππιον, και, έχων την συναίσθησιν ότι είχε διαπράξει πράξιν πρόστυχον, ενεπιστεύθη την επιούσαν την διεύθυνσιν των κτημάτων του εις τον επιμελητήν του, και μετέβη εις τινα απόστασιν παρά τω φίλω του Σβιάσκη.

Την φοράν αυτήν ήτο ευτυχής φεύγων μακράν της Κίττυ, μακράν της αγροτικής του ζωής, και προ πάντων διότι ηδύνατο να θηρεύση, τούθ' όπερ, μέσα εις όλας του τας ασχολίας, ήτο δι' αυτόν η αρίστη ανακούφισις ...

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η Άννα Καρένιν και ο σύζυγός της εξηκολούθουν να ζουν υπό την αυτήν στέγην συνηντώντο πολλάκις της ημέρας, αλλά παρέμενον εξ ολοκλήρου ξένοι προς αλλήλους.

Ο Καρένιν είχεν επιβάλει εαυτώ τον κανόνα να βλέπη την σύζυγόν του καθ' εκάστην, ίνα προλαμβάνη τας κακολογίας των υπηρετών, αλλ' απεύφευγε να δειπνή κατ' οίκον.

Ο Βρόνσκυ δεν επεσκέπτετο ποτέ την οικίαν Καρένιν. Η Άννα εν τούτοις τον έβλεπεν έξω της οικίας της, και ο σύζυγός της το εγνώριζε. Και διά τους τρεις η κατάστασις αύτη ήτο οδυνηρά και κανείς εκ των τριών δεν θα εδέχετο να την υποστή ουδ' επί μίαν καν ημέραν, αν ο καθείς των δεν εσκέπτετο ότι επρόκειτο περί καταστάσεως προσωρινής, περί οδυνηρού περισπασμού, όστις θα εξηφανίζετο τάχιστα.

Ο Καρένιν ήλπιζεν ότι ο έρωσ της Άννας θ' απεσβέννυτο, διότι τα πάντα παρέρχονται, ότι όλος ο κόσμος θα ελησμόνει το παραπάτημα αυτό και ότι το όνομά του θα εξήρχετο άθικτον εκ της δοκιμασίας εκείνης.

Η Άννα, η αιτία της καταστάσεως ταύτης, υπέφερεν εξ αυτής πλειότερον των άλλων, αλλά την υφίστατο, διότι ήτο βεβαία ότι θα διεκανονίζοντο. Δεν εγνώριζεν επακριβώς τι θα ήτο το μέλλον να διευκρινίση την κατάστασιν, αλλ' είχε την στερράν πεποίθησιν ότι η λύσις θα επήρχετο και αρκετά γρήγορα μάλιστα.

Ο Βρόνσκυ, ακουσίως εαυτού υπήκων εις τας αντιλήψεις της Άννας, ανέμενεν επίσης κάτι, το οποίον έμελλε να επέλθη ανεξαρτήτως αυτού και να εξομαλύνη όλας τας δυσχερείας.

Επιστρέφων εις την οικίαν του ο Βρόνσκυ, ευρήκεν έν σημείωμα της Άννας.

Του έγγραφεν:

«Είμαι ασθενής και δυστυχής. Δεν εμπορώ ν' αφήσω το δωμάτιόν μου δεν εμπορώ να μένω χωρίς να σε βλέπω. Ελάτε απόψε. Κατά τας επτά ο Αλέξιος Αλεξάνδροβιτς πηγαίνει εις το Συμβούλιον και θα μείνη εκεί μέχρι της δεκάτης.»

Ο Βρόνσκυ ευρήκε παράδοξον εν αρχή το ότι η Άννα τον εκάλει εις την οικίαν της, παρά την απαγόρευσιν του συζύγου της να τον δέχεται· αλλά, κατόπιν σκέψεως, απεφάσισε να υπάγη οπωσδήποτε.

Όταν επλησίασεν εις την οικίαν του Καρένιν, παρετήρησεν ότι ήτο ήδη εννάτη η ώρα.

Μία υψηλή και στενή άμαξα, με δύο φαιούς ίππους, εστάθμευεν ενώπιον του πυλώνος.

Ανεγνώρισε την άμαξαν της Άννας.

— Πηγαίνει εις το σπίτι μου! εσκέφθη. Αυτό βεβαίως θα ήτο προτιμότερον. Δεν θέλω εν τούτοις να κρυφθώ αν και μου είνε πολύ δυσάρεστος η είσοδος εις αυτήν την οικίαν.

Και με το απαθές ύφος άνθρωπου συνηθισμένου παιδιόθεν να μη αισθάνεται αίσχος διά τίποτε, εξήλθε του ελκύθρου του και διηυθύνθη προς την θύραν.

Η θύρα ηνοιχθη, και ο θυρωρός, με δέσμην εγγράφων υπό μάλης, έκαμε νεύμα εις τον αμαξάν να πλησιάση.

Ο Βρόνσκυ αντελήφθη το εκπεπληγμένον βλέμμα, το οποίον του έρριψεν ο υπηρέτης.

Επί του κατωφλίου προσέκρουσε σχεδόν επί του Καρένιν. Το μπεκ του αεριόφωτος εφώτιζε πλήρως την άχρουν και κουρασμένην μορφήν του συζύγου της Άννας, μεταξύ του μαύρου του πίλου και της λευκής του γραβάτας, ήτις επεδείκνυε την λευκότητά της υπό την ανοικτόχρουν γούναν του περιλαιμίου του παλτού του.

Τα εταστικά και αλαμπή μάτια του Καρένιν, προσηλώθησαν επί του Βρόνσκυ. Ούτος εχαιρέτησε, και ο Καρένιν, ανακινήσας τα χείλη, έφερε την χείρα εις τον πίλον του και αντιπαρήλθεν.

Ο Βρόνσκυ τον είδεν επιβαίνοντα της αμάξης του χωρίς να υποστραφή, αναλαμβάνοντα δε τα έγγραφα του και δίδοντα διαταγήν προς εκκίνησιν.

Ο Βρόνσκυ εισήλθεν εις τον αντιθάλαμον. Αι οφρύς του ήσαν συνεσπασμένοι και οι οφθαλμοί του απήστραπτον ακτινοβολίαν κακεντρεχή και υπερήφανον.

— Τι κατάστασις! διελογίσθη. Αν επάλαιεν, αν υπερησπίζετο την τιμήν του, θα ηδυνάμην να ενεργήσω, να εκδηλώσω τα αισθήματά μου, αλλ' η αδυναμία αύτη, αυτή η ποταπότης! ... Με θέτει εις την θέσιν ενός απαταιώνος, τούθ' όπερ δεν θέλω να είμαι.

Από της εξηγήσεως, ην έσχε μετά της Άννας εις τον κήπον Βρέδε, ο Βρόνσκυ έβλεπεν υπό όλως διάφορον πρήσιμα την θέσιν του. Η Άννα αφωσιούτο εξ ολοκλήρου εις αυτόν και ανέμενε παρ' αυτού ν' αποφασίση περί της τύχης της, και, ο Βρόνσκυ; υποτασσόμενος ακουσίως εις την αδυναμίαν της Άννας, δεν εσκέπτετο πλέον ότι ο σύνδεσμος εκείνος

ηδύνατο να έχη την λύσιν, ην προέβλεπε κατά την στιγμήν εκείνην. Τα φιλόδοξα σχέδιά του είχαν και πάλιν τεθή κατά μέρος, και συναισθανόμενος ότι είχεν εξέλθει του κύκλου εκείνου της δράσεως, εν τω οποίω τα πάντα είνε καθωρισμένα, εγκατελείφθη εις το αίσθημά του, το οποίον διαρκώς ηνδρούτο και τον προσήλωνεν επί μάλλον και μάλλον εις την ερωμένην του.

Εντός της ιματιοθήκης ήκουσε τα βήματα της Άννας απομακρυνομένης. Εννόησεν ότι είχεν έλθει να ίδη αν ήρχετο και ηκροάτο κρυφίως προτού εισέλθη εις το σαλόνι.

— Όχι! ανεφώνησεν ιδούσα αυτόν, όχι, αν το πράγμα πρόκειται να εξακολουθήση έτσι, θα καταλήξη ταχέως, πολύ προ

Και εις τας πρώτας λέξεις που επρόφερε, δάκρυα επλημμύρησαν τους οφθαλμούς της.

— Τι έχεις φίλη μου;

— Τι έχω; Αναμένω, πάσχω, μια ώρα, δύο ώρες... . Όχι! δεν θέλω, δεν θέλω να θυμώσω μαζί σου ... Αναμφιβόλως, δεν ηδυνήθης να έλθης γρηγορώτερα... Όχι, δεν θα σου κάμω παρατηρήσεις.

Έθεσεν αμφοτέρους τους βραχίονάς της επί των ώμων του και τον ητένισεν επί πολύ με βλέμμα βαθύ, εκστατικόν και ερευνητικόν συγχρόνως.

Εμελέτα την μορφήν του ίνα διαγνώση παν ό,τι είχε συμβή αφ' ης τον είχεν ίδει την τελευταίαν φοράν.

Όπως εις κάθε συνέντευξιν, παρέβαλλε προς αυτόν τον ίδιον την εικόνα ην διεμόρφωνεν εξ αυτού, ασυγκρίτως ανωτέραν της πραγματικότητος και ... απραγματοποίητον.

— Τον συνήντησες; ηρώτησεν η Άννα, όταν έλαβεν θέσιν παρά την τράπεζαν, υπό το φως της λυχνίας ... Τόσον το χειρότερον διά σε, είνε η τιμωρία της βραδύτητός σου.

— Ναι, αλλά πώς γίνεται αυτό; Έπρεπε να είνε εις το Συμβούλιον ...

— Εκεί ήτο και επέστρεψε, κατόπιν δε ανεχώρησε και πάλιν διά να μεταβή αγνοώ πού ... Αδιάφορον, ας ομιλήσωμεν περί άλλων. Πού ήσο συ;

Ο Βρόνσκυ ήθελε να της ομολογήση ότι, μη κοιμηθείς καθ' όλην την νύκτα, είχεν αφεθή να καταληφθή υπό του ύπνου, αλλά προ της συγκεκριμένης μορφής της Άννας ησθάνθη αίσχος, και εξήγησεν ότι ευρέθη εις την ανάγκην να συντάξη κάποιαν έκθεσιν.

Η Άννα επήρε το κέντημά της από της τραπέζης και εδοκίμασε να βγάλη το βελονάκι.

Εκράτει η Άννα ανά χείρας το κέντημα της αλλά δεν ειργάζετο· παρετήρει τον Βρόνσκυ με βλέμμα παράδοξον, γεμάτο φωτιά και θυμόν.

— Το πρωί ήλθε να με ίδη η Λίζα, είπεν· αι κυρίαί αυταί δεν αισθάνονται ακόμη φόβον να με επισκέπτωνται παρά τας υποδείξεις της κομήσσης Λυδίας. Μου διηγήθη δε την αθηναϊκήν σας νύκτα. Τι προστυχιά!

— Ήθελα να είπω ότι ...

Εκείνη τον διέκοψε.

— Και εκείνη η Τερέζα, που εγνώρισες, ήτο εκεί;

— Ήθελα να είπω ...

— Πόσον είσθε όλοι χυδαίοι, όλοι οι άνδρες ... Δεν κατορθώνετε να σκεφθήτε ότι μία γυναίκα δεν εμπορεί να τα λησμονήση αυτά τα πράγματα ... Προπάντων μάλιστα γυναίκα που δεν δύναται να μάθη την ζωήν σου. Τι γνωρίζω εγώ; ... Όσα μου είπες ... και πώς δύναμαι να ξεύρω ότι μου είπες την αλήθεια;

— Άννα, με προσβάλλεις ... Δεν με πιστεύεις; Δεν σου είπον ότι δεν έχω καμμίαν σκέψιν την οποίαν να μη σου εμπιστεύωμαι;

— Ναι, ναι, υπέλαβεν εκείνη, προσπαθούσα να καταπνίξη τα ζηλότυπα αισθήματά της. Αλλ' αν εγνώριζες, αν εγνώριζες πόσον πάσχω! Σε πιστεύω, σε πιστεύω! ... Διηγήσου μου λοιπόν ό,τι ήθελες να μου πης.

Αλλά δεν ηδυνήθη να ενθυμηθή ό,τι ηθέλησε να της είπη.

Οι παροξυσμοί εκείνοι της ζηλοτυπίας, οίτινες κατά τους τελευταίους χρόνους, κατελάμβανον συχνάκις την Άνναν, ετρόμαζον τον Βρόνσκυ αν και γνωρίζοντα ότι αφορμή της ζηλοτυπίας αυτής ήτο ο προς αυτόν διάπυρος έρως της Άννας.

Ποσάκις δεν είχε διαλογισθή ότι ο έρως εκείνος προώριστο να αποτελέση αυτήν ταύτην την ευδαιμονίαν... Τον αγαπά τόσον ισχυρώς όσον μία γυναίκα, εις την οποίαν ο έρως εδέσποσε παντός άλλου ενδιαφέροντος, δύναται να αγαπήση, και όμως απέχει πολύ περισσότερον της ευτυχίας τώρα, παρά την ημέραν καθ' ήν την είχε συνοδεύσει από Μόσχας εις Πετρούπολιν.

Τότε, επίστευεν εαυτόν δυστυχή, διότι η ευτυχία απέκειτο εις το μέλλον· τώρα ησθάνετο ότι η πραγματική μορφή της ευτυχίας ευρίσκετο εις το παρελθόν ...

Δεν ήτο τοιαύτη, οποίαν την είχεν αντικρύσει κατά τους πρώτους χρόνους της γνωριμίας των και ηθικώς και φυσικώς είχε μεταβληθή μειονεκτικώς δι' αυτήν.

Την παρετήρει όπως παρατηρούμεν έν άνθος κοπέν και μαρανθέν και μετά δυσκολίας κατώρθωνε να εύρη τον λόγον διά τον οποίον το δρέπωμεν και το θανατώνομεν ... Και όμως παρά τούτο συνησθάνετο ότι, όταν σφοδρότερον την ηγάπα, θα ηδύνατο, αν εκείνη το επεθύμει, να εκριζώση τον έρωτα αυτόν από της καρδιάς του, και ενώ τώρα, όταν δεν ησθάνετο πλέον τον προς αυτήν έρωτα τόσον ισχυρόν, κατενόει ότι ο δεσμός των δεν ήτο πλέον δυνατόν να θραυσθή ...

Ο Βρόνσκυ έλαβε την χείρα της Άννας, την στηριζομένην επί της τραπέζης, και την εφίλησε ...

— Ναι, δεν ημπορώ να συνέλθω ... Δεν γνωρίζεις μέχρι ποίου σημείου εμαρτύρησα περιμένουσα σε ... Φρονώ ότι δεν είμαι ζηλότυπος ... δεν είμαι ζηλότυπος. Πιστεύω εις σε οσάκις ευρίσκεσαι πλησίον μου, αλλ' όταν είσαι μακράν μου, μόνος, και διάγεις την ζώην που εγώ δεν γνωρίζω ...

Απέστρεψε την μορφήν, απέσπασε δε τέλος το βελονάκι από το κέντημά της και παρευθύς βροχίδες λευκού μαλλίου λάμπουσαι υπό το φως της λυχνίας διεδέχθησαν γοργώς αλλήλας επί του δείκτου της αριστεράς της χειρός, και ο λεπτός της καρπός συνεστράφη νευρικώς και γοργά εντός της ολοκεντήτου ακροχειρίδος της.

— Πολύ καλά! ... Λοιπόν, πού συνήντησες τον σύζυγόν μου; ... και η φωνή της ήτο ψευδόηχος.

— Διεσταυρώθημεν εις το κατώφλι της θύρας. Δεν τον εννοώ, είπεν ο Βρόνσκυ· αν, μετά την εξήγησιν, ην έσχες μαζί του, ήρχετο εις ρήξιν μαζί μου! ... αν με προεκάλει! ... αλλ' η σημερινή του διαγωγή είνε ακατανόητος. Πώς κατορθώνει να υποφέρει αυτήν την κατάστασιν; ... Πάσχει, είνε καταφανές αυτό.

— Αυτός να πάσχει; είπε η Άννα με περιφρονητικόν μειδίαμα· αυτός είνε τελείως ικανοποιημένος.

— Αλλά διατί πάσχομεν όλοι, αφού τα πάντα θα ηδύναντο τόσο καλά να διακανονισθώσιν;

— Όλοι γνωρίζουν να πάσχουν, εκτός αυτού· μήπως δεν τον γνωρίζω κατά βάθος; Μη δεν γνωρίζω, άλλως τε, το ψεύδος που τον κατέχει εξ ολοκλήρου, εις το οποίον είνε εμποτισμένος; . . Αν κάτι ησθάνετο, θα ηδύνατο να ζη όπως ζη μαζί μου; Δεν εννοεί τίποτε, δεν αισθάνεται τίποτε αυτός ... Υπάρχει ανήρ, με ελαχίστην έστω φιλοτιμίαν, που να ημπορή να ζη υπό την αυτήν στέγην μετά της ενόχου συζύγου του; Θα ημπορούσε κανείς άλλος να μιλή μαζί της, να την προσφωνή εις ενικόν; . . , Δεν είνε άνθρωπος αυτός, δεν είνε πλάσμα ανθρώπινον ...

— Δεν είσαι δικαία, φίλη μου, είπε ο Βρόνσκυ, προσπαθών να την πραΰνη. Αλλ' ας αφήσωμεν αυτόν, ας μη κάμνωμεν πλέον λόγον περί αυτού. Ειπέ μου, πώς επέρασες της ώρες σου. Τι σου συνέβη; Τι είνε αυτή η αρρώστια και τι είπε ο ιατρός;

— Αλλά, Βρόνσκυ ...

— Μαντεύω ότι δεν πρόκειται περί νόσου, αλλ' ότι πάσχεις λόγω της καταστάσεώς σου; Πότε το τέλος;

— Γρήγορα, γρήγορα, απήντησεν εκείνη μετά γαληνίου θλίψεως. Είπες ότι η θέσις μας είνε θλιβερά, ότι πρέπει να εξέλθωμεν αυτή; ... Αν εγνώριζες πόσον υποφέρω, και τι δεν θα έδίδα διά να μείνω ελευθέρα, διά να δύναμαι να σε αγαπώ ελευθέρως! Τότε δεν θα εβασανιζόμην και δεν θα σ' εβασάνιζα με την ζηλοτυπίαν μου ... Θα φθάσωμεν γρήγορα εις το τέρμα, αλλ' όχι καθ' όν τρόπον εφαντάσθημεν ...

Επί τη σκέψει ταύτη, τοιούτον ησθάνθη άλγος δι' εαυτήν, ώστε δάκρυα επλημμύρησαν τους οφθαλμούς της και δεν ηδυνήθη να εξακολουθήση. Έθηκεν επί της χειρίδος του Βρόνσκυ την χείρα της, της οποίας οι δακτύλιοι και η λευκότης ηκτινοβόλουν υπό το φως της λυχνίας.

— Όχι καθ' όν τρόπον εφαντάσθημεν. Δεν ήθελα να σου το είπω, αλλά με εξαναγκάζεις εις τούτο. Γρήγορα, γρήγορα όλα θα λυθώσι και ημείς όλοι θα ησυχάσωμεν, δεν θα υποφέρωμεν πλέον.

«— Δεν σε εννοώ, είπε ο Βρόνσκυ, αν και εννόησεν άριστα.

— Με ηρώτησες, πότε; Εντός ολίγου ... Αλλά δεν θα επιζήσω. Μη με διακόπτεις.

Και προσέθηκε μετά σπουδής:

— Ω! το γνωρίζω ... το γνωρίζω μετά βεβαιότητος ... Θα αποθάνω ... και είμαι ευτυχής διότι θ' αποθάνω, θα σας απαλλάξω απ' εμού και θα ελευθερωθώ και εγώ . . ,

Δάκρυα κατέρρευσαν εκ των οφθαλμών της.

Ο Βρόνσκυ έκυψεν επί της χειρός της και την εκάλυψε με φιλήματα, προσπαθών να δαμάση την συγκίνησίν του, την οποίαν δεν ηδύνατο να αποκρύψη, καίτοι εγνώριζεν ότι οι φόβοι της δεν ήσαν βάσιμοι.

— Αυτό θα είνε το καλλίτερον, είπε εκείνη θλίβουσα ισχυρώς την χείρα του. Είνε η μόνη διέξοδος που μας υπολείπεται.

Ο Βρόνσκυ συνήλθε και ανύψωσε την κεφαλήν.

— Τι παιδαρισμός! Τι παραλογισμούς που κατορθώνεις να λέγης!

— Όχι, είνε η καθαρά αλήθεια.

— Πώς; ... Και πού λοιπόν έγκειται η αλήθεια;

— Οφείλω ν' αποθάνω. Είδα όνειρον.

— Όνειρον! επανέλαβεν ο Βρόνσκυ.

— Ναι, είδα όνειρον, είπεν η Άννα. Προ πολλού. Ωνειρεύθην ότι εισήλθα τρέχουσα εις τον θάλαμόν μου διά να πάρω κάτι τι και ότι παρετήρησα εις μίαν γωνίαν αντικείμενον αορίστου μορφής ...

Ωμίλει τρομαγμένη και με ολάνοικτα τα μάτια.

— Πώς κατορθώνουν να πιστεύουν τα όνειρα; ...

Αλλ' εκείνη δεν του επέτρεψε να την διακόψη ... Ό,τι επρόκειτο να του διηγηθή ήτο άκρως ενδιαφέρον.

— Το άμορφον εκείνο αντικείμενον ανεστράφη και είδα ότι ήτο ένας μουζικός με δασείαν την γενειάδα, μικρού αναστήματος και τρομακτικός την όψιν ... Εδοκίμασα να φύγω, αλλ' εκείνος έκυψεν επί τινος σάκκου, τον οποίον έψαχνε με τα χέρια του ...

Και αναπαρέστησε τον μουζικόν και την χειρονομίαν του.

Η μορφή της Άννας εξεδήλου τρόμον.

— Ο μουζικός, εξηκολούθησεν, έψαξε μέσα εις τον σάκκον του και ωμίλησεν ούτω: «Πρέπει να κτυπηθή, να συντριβή, να ζημιωθή ...» Πλήρης τρόμου προσεπάθησα να εξυπνήσω και νόμισα πράγματι ότι εξυπνούσα, αλλά το όνειρον εξηκολούθησε. Και ο μουζικός μου είπε: «Θα πεθάνης κατά τον τοκετόν ...» Τότε τέλος εξύπνησα ...

— Τι ηλίθιον όνειρον! είπεν ο Βρόνσκυ· αλλά συνησθάνθη ότι ο τόνος της φωνής του δεν ήτο τόνος πεποιθήσεως.

— Ας μη ομιλώμεν πλέον περί τούτου, είπεν η Άννα ... Κωδώνισε, θα παραγγείλω να μας φέρουν τσάι ... Άλλως τε το πράγμα δεν πρόκειται πλέον να παραταθή επί πολύ ...

Αλλ' αίφνης εσταμάτησε και η έκφρασις της μορφής της μετεβλήθη αυθωρεί. Ο τρόμος και η συγκίνησις υπεχώρησαν εις μίαν προσοχήν ήρεμον, σοβαράν και πλήρη ευφροσύνου εκστάσεως. Ο Βρόνσκυ δεν ηδυνήθη να εννοήση την σημασίαν της μεταμορφώσεως εκείνης.

Είχεν αισθανθή εντός της κοιλίας της τας αναπάλσεις νεογενούς ζωής.

* * *

Αφού συνηντήθη επί του προστόου με τον Βρόνσκυ, ο Καρένιν μετέβη εις το Ιταλικόν Μελόδραμα, όπου και προυτίθετο να μεταβή.

Παρέστη δε εις δύο πράξεις και συνήντησε τα πρόσωπα, τα οποία επεθύμει να ίδη.

Επιστρέψας εις την οικίαν του, δεν κατεκλίθη όπως συνήθως αλλά περιεπάτει εντός του γραφείου του μέχρι της τρίτης πρωινής ώρας.

Η μνησικακία του εναντίον της συζύγου, ήτις απέφευγε να τηρή τους τύπους ευπρεπείας και να σέβεται τον μόνον όρον, τον οποίον της είχε επιβάλει, τον έδακνεν αδιακόπως. Δεν είχε εκτελέσει τους τεθέντας όρους· απεφάσισε λοιπόν να την τιμωρήση· θα εκτελέση την απειλήν του, θα ζητήσει διαζύγιον και θα της αφαιρέση τον υιόν της.

Εγνώριζεν όλας τας δυσκολίας, τας οποίας συναντά τις εν Ρωσία προς επιτυχίαν διαζυγίου, αλλ' είχε δηλώσει ότι θα επετύγγανε και ώφειλε ν' αποδείξη ότι η απειλή του δεν ήτο ματαιία.

Η κόμησσα Λυδία μάλιστα του είχε υποβάλει ότι αυτή θα ήτο η καλλιτέρα διέξοδος διά την θέσιν εις ην ευρίσκετο.

Ένα δυστύχημα, άλλως τε, δεν έρχεται ποτέ μόνον του· αι μεταρρυθμίσεις δε τας οποίας είχε εκθειάσει τω είχαν παράσχει τόσας δυσαρρεσκείας ώστε ευρίσκετο διαρκώς εις υπερέντασιν οργής ...

Δεν εκοιμήθη καθ' όλην την νύκτα και η οργή του, εμμόνως επιτεινομένη, έφθασε, το πρωί, εις αληθή παροξυσμόν. Ενεδύθη τότε εν τάχει και, μόλις έμαθεν ότι η Άννα είχε εγερθή, εισήλθεν εις τα δωμάτια της, ως να έφερε μαζί του δοχείον πλήρες οργής, ον εφοβείτο μη εκχύση καθ' οδόν και χάση ούτω την δραστικότητα, ης είχε ανάγκην κατά την στιγμήν εκείνην.

Η Άννα, ήτις ενόμιζεν ότι εγνώριζε τόσον καλά τον σύζυγόν της, κατεπλάγη μόλις τον αντίκρυσεν. Είχε το μέτωπον συνεσπασμένον, τα σκυθρωπά του μάτια επλανώντο εις το κενόν, αποφεύγοντα το βλέμμα της συζύγου τον, το στόμα του ήτο κλειστόν σταθερώς και εξέφραζε περιφρόνησιν. Εις την στάσιν του, εις τας κινήσεις του, εις την φωνήν του ενυπήρχε σταθερότης και αποφασιστικότης ομοίαν της οποίας δεν είχε ποτέ άλλοτε εκδηλώσει ενώπιόν της.

Εισήλθεν εις τον θάλαμον της συζύγου του, και χωρίς να χαιρετήση την Άνναν, διηυθύνθη προς το γραφείον της, επήρε τα κλειδιά και ήνοιξε τους σύρτας.

— Τι ζητείτε; του εφώναξεν εκείνη.

— Ζητώ τας επιστολάς του εραστού σας.

— Δεν τας έχω εδώ, απήντησεν εκείνη κλείουσα τον σύρτην. Ιδών το κίνημά της κατενόησεν ότι είχε καλώς μαντεύσει, εδράξατο αγροίκως της χειρός της Άννας και ήρπασεν αποτόμως, το χαρτοφυλάκιον εντός του οποίου η σύζυγός του, εν γνώσει του έκρυπτε τα πολυτιμότερα έγγραφα.

Η Άννα ηθέλησε να του αποσπάση το χαρτοφυλάκιον, αλλά την απώθησε.

— Καθήσατε, έχω να σας ομιλήσω είτε, και έθλιψεν ισχυρώς το χαρτοφυλάκιον υπό τον βραχίονά του.

Η Άννα τον ητένισε μετά καταπλήξεως και φόβου.

— Σας είπον ότι δεν σας επιτρέπω να δέχεσθε εδώ τον εραστήν σας.

— Είχον ανάγκην να τον ίδω διά ...

Διεκόπη μη δυναμένη να εύρη πρόσχημα προς δικαιολογίαν της επισκέψεως εκείνης.

— Δεν εισέρχομαι εις τας λεπτομερείας των λόγων διά τους οποίους μία γυναίκα έχει

ανάγκην να ἴδῃ τον εραστήν της ...

— Ἦθελον ... εσκεπτόμην ...

Ἡ χυδαιότης της συμπεριφοράς του συζύγου της την εξώργισε και της απέδωκε την ευτολίμῃαν της:

— Δεν αισθάνεσθε λοιπόν πόσον σας εἶνε εὐκόλον να με υβρίζετε;

— Επιδεκτικοὶ ὕβρεων εἶνε μόνον οἱ τίμιοι ἄνθρωποι· το λέγειν ὅμως προς ἓνα κλέπτην ὅτι εἶνε κλέπτης, ἀποτελεῖ ἀπλήν ἐπιβεβαίωσιν ἐνός γεγονότος.

— Δεν σας ἐγνώριζα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν σκληρόν.

— Ονομάζετε σκληρότατα το ὅτι ἓνας σύζυγος δίδει εἰς την γυναῖκα του την ελευθερίαν και της ἀφίνει την χρήσιν μίας στέγης ἐντίμου ὑπὸ τον μόνον ὄρον να σεβασθῆ αὐτή τα προσχήματα της εὐπρεπείας. Το εὐρίσκετε σεις σκληρόν αὐτό;

— Εἶνε χειρότερον ἀπὸ σκληρόν, εἶνε ποταπότης, ἀν θέλετε να τα μάθετε ὅλα!

Ἐπρόφερε τας λέξεις ταύτας ἐν ἐκρήξει οργῆς, ηγέρθη δε και ηθέλησε να ἐξέλθῃ του δωματίου.

— Μείνατε! κραύγασαν ἐκεῖνος διὰ της διαπεραστικῆς του φωνῆς.

Ἐδράξατο διὰ των μακρῶν του δακτύλων ἀπὸ του καρπού την σύζυγόν του τόσο βιαίως ὥστε το βραχιόλι που ἐπίεσεν ἀφήκεν ἴχνη ἐρυθρά ἐπὶ της σαρκός της, εἶτα δε την ηνάγκασε να καθῆσῃ εἰς την αὐτὴν θέσιν.

— Ποταπότης; ... Α! ἀν ἐπιθυμείτε να προφερθῆ ἡ λέξις αὐτή, ποταπότης εἶνε το να ἐγκαταλείπη μία γυναῖκα τον σύζυγον και τον υἱόν της χάριν ἐνός εραστοῦ και να τρώγῃ συνάμα τον ἄρτον του συζύγου!

Ἡ Ἄννα ἐταπείνωσε την κεφαλήν.

Δεν εἶπε δε ἐκεῖνο που εἶχεν εἶπει την προτεραίαν προς τον εραστήν της, ὅτι ἐ κ ε ἶ ν ο ς ἦτο σύζυγός της ο δ' ἕτερος «ὡς ἐκ περισσού»· οὔτε το ἐσκέφθη καν. Συνησθάνετο ὅλην την ὀρθότητα των λόγων του Καρένιν και τῷ εἶπε χαμηλὴ τῆ φωνή:

— Δεν δύνασθε να ορίσετε την θέσιν μου σκληρότερον ἀφ' ὅσον το πράττω μόνη μου· ἀλλὰ προς τι να μου το λέγετε;

— Προς τι να σας το λέγω; Προς τι; ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, οργίλως πάντοτε, — διὰ να μάθητε ὅτι πρόκειται να λάβω μέτρα ἵνα τεθῆ τέρμα εἰς την κατάστασιν αὐτήν, διότι δεν ἐξετελέσατε την θέλησίν μου, εἰς ὅ,τι ἀφορὰ τα καθήκοντα της εὐπρεπείας.

— Ἐντὸς ολίγου, ἐντὸς ολίγου θα τελειώσουν ὅλα, εἶπεν ἐκεῖνη.

Και ἐκ νέου δάκρυα ἐπλήρωσαν τους οφθαλμούς της ἐπὶ τῷ ἀναλογισμῷ του προσεχοῦς θανάτου, τον ὁποῖον τόσο διαπύρως ἐπηύχετο.

— Θα τελειώσουν ὅλα πολὺ ταχύτερον ἀφ' ὅσον σεις και ὁ εραστής σας θα ἐποθεῖτε. Σεις ἐπιζητεῖτε την ἱκανοποίησιν του κτηνώδους ἔρωτος ...

— Λέγω ὅτι δεν εἶνε μεγαλοψυχία το κτυπᾶν ἐν πλάσμα ἀνυπεράσπιστον.

— Ναι, μόνον τον εαυτὸν σας σκέπτεσθε σεις ... Αἱ βάσανοι του ἀνθρώπου, ὅστις

υπήρξε σύζυγός σας δεν σας ενδιαφέρουν ποσώς ... Ελάχιστα σας ενδιαφέρει αν η ζωή του συνετρίβη, αν ... αν ...

Ωμίλει τόσον ταχέως, ώστε ετραύλιζε. Διά πρώτην δε φοράν η Άννα συνησθάνθη τον πόνον του, και ελυπήθη τον Καρένιν.

Αλλά, τι ηδύνατο να είπη και τι ηδύνατο να πράξει;

Εταπείνωσε την κεφαλήν και εσιώπησε.

Και ο Καρένιν ετήρησε προς στιγμήν σιγήν, μεθ' ό επανέλαβε, τονίζων αυθαιρέτως λέξεις άνευ σημαντικότητος:

— Ήλθα διά να σας είπω, ήρχισε λέγων.

Η Άννα τον ητένισε.

— Δεν δύναμαι να μεταβάλω τίποτε, είπεν.

— Ήλθα να σας είπω ότι αναχωρώ αύριον διά Μόσχαν και ότι δεν θα επανέλθω πλέον εις αυτό το σπίτι... . Την είδησιν της αποφάσεώς μου θα λάβετε διά μέσου του δικηγόρου εις τον οποίον θα αναθέσω την περί διαζυγίου δίκην. Τον υιόν μου θα εμπιστευθώ εις την αδελφήν μου.

— Έχετε ανάγκην να μου πάρετε τον Σεριόγια διά να με συντρίψετε! είπεν εκείνη παρατηρούσα αυτόν με χαμηλωμένα τα μάτια ... Αφήσατέ μου το παιδί μου, σεις δεν το αγαπάτε.

— Ναι, απώλεσα την προς τον υιόν αγάπην, διότι μου υπενθυμίζει την αηδیان που μ' εμπνέετε σεις... . Αλλά και πάλιν σας τον αφαιρώ. Χαίρετε!

Ηθέλησε ν' απέλθη, αλλά τον εκράτησεν.

— Αφήσατέ μου το παιδί μου, εψηθύρισεν εκ νέου είνε το μόνον που έχω να σας είπω: αφήσατε μου τον Σεριόγια έως ου Εντός ολίγου αποκτώ τέκνον αφήσατέ τον μου!

Ο Καρένιν αποσπασθείς βιαίως των χειρών που τον συνεκράτουν, εξήλθε του δωματίου χωρίς να προσθέση λέξιν.

* * *

Η αίθουσα της υποδοχής του διασήμου δικηγόρου προς ον μετέβη ο Καρένιν ήτο πλήρης κόσμου όταν ούτος εισήλθεν. Είς γραμματεύς έλαβε την κάρταν του και διηυθύνθη προς την θύραν του γραφείου του δικηγόρου.

— Ο κύριος θα σας δεχθή αμέσως, είπεν ο γραμματεύς αναλαβών την θέσιν του.

Ήτο μικρόσωμος ανήρ, κοντόχοντρος, φαλακρός, με γενειάδα ερυθρόμαυρον, μακράς ανοικτόχρους βλεφαρίδας και προεξέχον μέτωπον. Ήτο ενδεδυμένος ως νεόνυμφος από της λευκής του γραβάτας μέχρι του άκρου των βερνικωμένων του υποδημάτων, χωρίς να λησμονηθή και η διπλή άλυσιν του ωρολογίου του.

Είχε κεφαλήν πνευματώδους μουζίκου, αλλά εξωτερικόν ακαλλαισθήτου σνοβισμού.

— Εισέλθετε, κύριε, είπεν ο δικηγόρος προς τον Καρένιν.

Τον αφήκε δε να περάση έμπροσθέν του χωρίς ν' αλλάξη έκφρασιν, και επανέκλεισε την θύραν.

— Ευαρεστηθήτε να πάρετε αυτό το κάθισμα.

Τω επέδειξε καθέδραν προ του γραφείου του κατασκεπούς από έγγραφα, εκάθησε δε και αυτός εις την συνήθη του θέσιν.

— Προτού σας εκθέσω την υπόθεσίν μου, πρέπει να επιστήσω την προσοχήν σας επί της ανάγκης να την τηρήσητε μυστικήν, είπεν ο Καρένιν.

Αδιόρατον μειδίαμα διέστειλε τα κοκκινωπά και κρεμάμενα μουστάκια του δικηγόρου.

— Δεν θα ήμην δικηγόρος αν δεν ήμην ικανός να φυλάττω τα μυστικά των πελατών μου.

Αλλ' αν επιθυμείτε εγγύησιν

Ο Καρένιν τον ητένισε και διέκρινεν ότι τα φαιόχροα και έξυπνα μάτια του δικηγόρου εγγέλων, ως να τα εγνώριζεν ήδη όλα.

— Γνωρίζετε ποίος είμαι, είπεν.

— Όπως όλοι οι Ρώσσοι, απήντησεν ο άνθρωπος του νόμου υποκλιθείς, σας γνωρίζω, όπως και τας υπηρεσίας που παρέχετε εις τον τόπον.

Ο Καρένιν αφήκεν στεναγμόν και περισυνέλεξε το θάρρος του. Αλλά μόλις ήρχισε να ομιλή, εξηκολούθησε με την διαπεραστικήν του φωνήν, αδιστάκτως και χωρίς διακοπάς.

Έχω το ατύχημα να είμαι σύζυγος απατηθείς και επιθυμώ να θραύσω νομίμως τους δεσμούς, που με συνδέουν προς την σύζυγό μου, δηλαδή να διαζευχθώ, αλλ' υπό τον όρον ο υιός μου να μη μείνη μετά της μητρός του.

— Επιθυμείτε ν' αναλάβω εγώ την υπόθεσιν του διαζυγίου σας;

— Μάλιστα, αλλ' οφείλω να σας προειδοποιήσω ότι δεν επιθυμώ να καταχρασθώ της προσοχής σας. Ήλθον διά να λάβω προκαταβολικώς την συμβουλήν σας. Επιθυμώ το διαζύγιον, αλλ' είνε θεμελιώδες δι' εμέ να μάθω τους όρους υπό τους οποίους επιτυγχάνεται το διαζύγιον. Αν ούτοι δεν ανταποκρίνονται προς τας απαιτήσεις της αξιοπρεπείας, θα παραιτηθώ της νομίμου λύσεως.

— Ω! αυτό είνε το ορθόν, απήντησεν ο δικηγόρος, είσθε πάντοτε κύριος της καταστάσεως.

— Γνωρίζω εν γενικαίς γραμμαίς τους νόμους τους διέποντας τα περί διαζυγίου, είπεν ο Καρένιν, αλλ' επεθύμουν να μάθω τας διατυπώσεις τας χρησιμοποιουμένας εν τη εφαρμογή των.

— Επιθυμήτε να σας εκθέσω τους τρόπους διά των οποίων δύνασθε να επιτύχητε ότι επιθυμήτε;

Ο Καρένιν έκλινε την κεφαλήν εις σημείον κατανεύσεως.

Ο δικηγόρος επανέλαβε, ρίπτων από καιρού εις καιρόν φευγαλέα βλέμματα επί της μορφής του Καρένιν:

— Οι ημέτεροι νόμοι επιτρέπουσι το διαζύγιον, ως γνωρίζετε, εις τας ακολούθους περιπτώσεις ... Ειπέτε να περιμένουν, εφώνησε προς τον γραμματέα του, όστις επρόβαλλε την κεφαλήν από της θύρας.

— Λοιπόν, εις τας ακολούθως περιπτώσεις, επανέλαβε· φυσικά ελαττώματα των συζύγων, έπειτα απουσία του ετέρου των συζύγων αναχωρούντος διά μέρος άγνωστον· έπειτα· μοιχεία (και ετόνισε την λέξιν μετά προφανούς ευχαριστήσεως). Ιδού αι υποδιαίρέσεις (έκλειε κάθε φοράν ένα δάκτυλον καθ' όσον αι περιπτώσεις και αι υποδιαίρέσεις δεν δύνανται να ταξιθετηθώσιν ομού): Τα φυσικά ελαττώματα του ανδρός ή της γυναικός, η μοιχεία του ανδρός ή της γυναικός.

Αφού έκλεισεν όλα του τα δάκτυλα, τα ήνοιξεν αύθις και εξηκολούθησεν:

— Αυτή είνε η θεωρία. Αλλά σεις μου εκάμετε την τιμήν να έλθητε να με συμβουλευθήτε επί της πρακτικής εφαρμογής . . Στηριζόμενος επί των προηγουμένων,

δύναμαι να σας είπω ότι όλα τα διαζύγια δύνανται να υπαχθώσιν εις τας ακολούθους περιπτώσεις· δεν έχετε ελαττώματα φυσικά, ασφαλώς όχι, και απουσίαν ενός των συζύγων απελθόντος εις άγνωστον διεύθυνσιν επίσης.

Ο Καρένιν κατένευσε.

— Λοιπόν, μας μένει η μοιχεία του ετέρου των συζύγων και η πεποίθησις περί της ενοχής του εγκληματήσαντος μέλους λόγω αμοιβαίας συγκαταθέσεως, και εν απουσία της συγκαταθέσεως ταύτης, διά της αποδείξεως του επ' αυτοφώρω ... Οφείλω να σας υποδείξω ότι η τελευταία αύτη περίπτωσις είνε σπανία εν τη πρακτική.

Και ρίψας εκ νέου φευγαλέον βλέμμα επί του πελάτου του, ο δικηγόρος εσιώπησε.

Ο Καρένιν εξηκολούθει να σιωπά.

— Το απλούστερον και το λογικώτερον είνε η μοιχεία δι' αμοιβαίας συγκαταθέσεως και ομολογίας επανέλαβεν ο δικηγόρος ... Δεν θα επέτρεπον εμαυτώ την τοιαύτην έκφρασιν ενώπιον προσώπου ελάχιστα μορφωμένου, αλλ' ελπίζω ότι σεις με εννοείτε.

Ο Καρένιν ευρίσκετο εις τοιαύτην νευρικήν ταραχήν, ώστε δεν κατενόησεν ευθύς αμέσως το όλον της λογικότητος ην ηδύνατο να ενέχη η κατ' αμοιβαίαν συγκατάθεσιν ομολογία της μοιχείας, και το βλέμμα του εξέφραζε την έκπληξίν του.

Ο δικηγόρος ήλθεν εις βοήθειάν του.

— Ο σύζυγος και η γυνή δεν δύνανται πλέον να ζώσιν ομού, ιδού το γεγονός, και αν αμφοτέροι συμφωνούσιν εις τούτο, αι λεπτομέρειαι και αι διατυπώσεις αποβαίνουσιν αδιάφοροι και άνευ τινός σημαντικότητος, ταυτοχρόνως δε αυτό είνε το απλούστερον και το ασφαλέστερον μέσον.

Ο Καρένιν ηνόησεν εξ ολοκλήρου την φοράν ταύτην· αλλ' αι θρησκευτικαί του αρχαί αντετίθεντο εις την εφαρμογήν του μέσου τούτου.

— Εις την ιδικήν μου περίπτωσιν, το μέσον το οποίον προτείνετε δεν έχει εφαρμογήν. Έν μόνον μέσον υπάρχει: η ομολογία της μοιχείας εκ μέρους του εγκληματήσαντος μέλους, άνευ της συγκαταθέσεώς του, αποδεικνυομένη διά των επιστολών, τας οποίας κατέχω.

— Βλέπετε, είπεν ο δικηγόρος, αυτής της φύσεως τα ζητήματα κρίνονται, ως γνωρίζετε, υπό της Ιεράς Συνόδου, και οι πατέρες αρχιερείς, εις τας τοιαύτας υποθέσεις, εξονυχίζουν και τας ελαχίστας λεπτομερείας, προσέθηκε μετά μειδιάματος όπερ απεδείκνυεν ότι συνεμερίζετο την γνώμην των αρχιερέων ... Αναντιρρήτως, αι επιστολαί δύνανται να ώσι ισχυραί βάσεις κατηγορίας, αλλ' αι επιβαρύνσεις δέον ν' αποδειχθώσι διά της ευθείας οδού, δηλαδή τη βοήθεια μαρτύρων. Άλλως τε, αν με τιμάτε διά της εμπιστοσύνης σας, θ' αφήσετε εις εμέ την εκλογήν των μέσων εις τα οποία θα πρέπη να προσφύγωμεν· ο επιθυμών το τέλος δέχεται τα μέσα.

— Αν έχη ούτω, είπεν ο Καρένιν γενόμενος αίφνης κάτωχρος, θα σας ανακοινώσω εγγράφως την απόφασίν μου.

Ηγέρθη και εστηρίχθη επί της τραπέζης:

— Δύναμαι λοιπόν να συμπεράνω εκ των λόγων σας, είτε μετά τινα διακοπήν, ότι το διαζύγιον είνε δυνατόν. Θα σας παρακαλέσω να μου ανακοινώσητε τους όρους σας.

— Όλα είνε δυνατά, αν μου αφήσετε πλήρη ελευθερίαν ενεργείας, είπεν ο δικηγόρος

χωρίς να απαντήσει εις την δευτέραν ερώτησιν ...

— Και πότε θα έχω ειδήσεις σας; εξηκολούθησε συνοδεύων τον επισκέπτην του μέχρι της θύρας.

— Εντός οκτώ ημερών, και θα λάβετε την καλλοσύνην να με πληροφορήσητε αν δέχεσθε να αναλάβητε την υπόθεσίν μου ως και υπό ποίους όρους.

— Βεβαίως, βεβαίως.

Ο δικηγόρος εχαιρέτησε μετά σεβασμού, αφήκε τον πελάτην του να απέλθη, και, μείνας μόνος, παρεδόθη εις την φαιδρότητά του.

* * *

Ο Καρένιν, ταξιδεύων διά διοικητικάς ανακρίσεις, διήλθεν εκ Μόσχας όπου εσταμάτησεν επί τρεις ημέρας. Την επιούσαν της αφίξεώς του, μετέβη εις επίσκεψιν του γενικού διοικητού. Καθ' οδόν ήκουσε να τον καλή μία φωνή ηχηρά και φαιδρά, δεν ηδυνήθη να αποφύγη να στραφή.

Ο Ομπλόνσκυ τον εκάλει επιμόνωσ και τον υπεχρέωνε να σταματήσει. Εστηρίζετο διά της ετέρας των χειρών εις την θυρίδα της αμάξης του εκ της οποίας επρόβαλλε μία γυναικεία κεφαλή με βελουδίνην εφεστρίδα και δύο κεφαλαί παιδιών. Η κυρία εμειδία χαριέντως ενώ ο Ομπλόνσκυ έκαμνε νεύμα διά της χειρός προς τον Καρένιν.

Ήτο η Δόλλυ μετά των τέκνων της.

Ο Καρένιν θα προτίμα να μη έβλεπε κανένα εις Μόσχαν και προπάντων τον αδελφόν της συζύγου του.

Ύψωσε τον πύλον του και ηθέλησε να συνεχίση τον δρόμον του, αλλ' ο Ομπλόνσκυ διέταξε τον ηνίοχον να σταματήσει και έδραμεν εις συνάντησιν του Καρένιν.

— Δεν εντρέπεσαι να μη μας ειδοποιήσης καθόλου περί της αφίξεώς σου!

— Δεν έλαβα καιρόν, είμαι πολύ απησχολημένος, απήντησεν ο Καρένιν ξηρώς.

— Πάμε στη γυναίκα μου, σε ζητεί.

Ο Καρένιν εξεδίπλωσε το σκέπασμα των ποδών και κατήλθε της αμάξης ίνα βαδίση επί της χιόνος και πλησιάση την Δόλλυ.

— Γιατί μας αποφεύγετε έτσι δα; είπεν αύτη μειδιώσα.

— Ήμην πολύ απησχολημένος τελευταίως ... Λογίζομαι υπερευτυχής που σας βλέπω, είπε διά τόνου, όστις εξέφραζε αντίθετον των λόγων του ... πώς είσθε;

— Και πώς έχει η αγαπητή μου Άννα; ηρώτησεν η Δόλλυ.

Ο Καρένιν, αντί πάσης απαντήσεως, ανέπεμψεν υπόκωφον γρυλλισμόν και ηθέλησε ν' αποσυρθή, αλλ' ο Ομπλόνσκυ τον εσταμάτησε.

— Σας παρακαλώ, κάμετέ μας την χάριν να έλθετε να δειπνήσωμεν αύριον, είπεν η Δόλλυ, σας περιμένομεν εις τας πέντε, ή και εις τας έξ, αν προτιμάτε. Και πώς είναι η αγαπητή Άννα είναι τόσος καιρός τόρα ...

— Καλά, απήντησεν ο Καρένιν.

— Όστε, θα έλθετε αύριον; του εφώναξεν η Δόλυ, εν ώ επέστρεφε προς την άμαξάν του. Αλλά δεν ήκουσε την απάντησιν του, αποπνιγείσαν μέσα εις τροχασμόν των οχημάτων.

— Θα περάσω από το κατάλυμά σου αύριον, του εφώναξεν ο Ομπλόνσκυ.

Ο Καρένιν εβυθίσθη εντός της αμάξης κατά τρόπον ώστε να μη βλέπη τίποτε και να μη είνε ορατός εις κανένα.

— Τι ιδιόρρυθμος άνθρωπος! είπεν ο Ομπλόνσκυ προς την σύζυγόν του.

Συνεβουλεύθη το ωρολόγιόν του, έκαμε διά της χειρός φιλικόν νεύμα εις την σύζυγόν και τα τέκνα του και προυχώρησε φαιδρός κατά μήκος του πεζοδρομίου.

Και εξηφανίσθη, χαιρετών χαριέντως κατά την διάβασίν του τα γνωστά του πρόσωπα.

Ήτο περασμένη η πέμπτη ώρα, και πολλοί συμπόται είχαν ήδη φθάσει όταν ο Ομπλόνσκυ επανήλθεν εις την οικίαν του.

Η Κίττυ και ο Καρένιν ευρίσκοντο εις το σαλόνι.

Ο Ομπλόνσκυ εξήτησε συγγνώμην, προφασισθείς ότι τον είχε κρατήσει κάποιος πρίγκηψ, του οποίου ήτο πάντοτε καθ' ομοίαν σύμπτωσιν ο αποδιοπομπαίος τράγος. Εν μια στιγμή έκαμεν όλας τας συστάσεις. Κατόπιν συνεζήτησεν εναντίον του Καρένιν, του Κοσνυτσέφ και του Πέστζωφ περί εκρωσισμού της Πολωνίας. Εθώπευσε τον Τουρόβτζιν επί του ώμου, του είπε κάποιον αστείσμόν εις το αυτί και τον έθεσεν εις συνομιλίαν μετά της Δόλλυ και του γηραιού πρίγκηπος Τσερμπάτσκυ.

Απηύθυνε κατόπιν τας προσρήσεις του εις την Κίττυ και παρουσίασε τον Τσερμπάτσκυ εις τον Καρένιν. Εν μια στιγμή είχε τόσον καλώς ζυμώση την κοινωνικήν εκείνην πάσταν ώστε το σαλόνι, ολοζώντανον πλέον, αντήχει πανταχού από τον βόμβον των συνομιλιών.

Ο Λεβίν έφθασε τελευταίος.

— Εβράδυνα;

— Και μπορείς ποτέ σου να μη βραδύνης; είπεν ο Ομπλόνσκυ λαβών την χείρα του.

— Έχεις πολύν κόσμον; Ποιοι και ποιοι είνε; ηρώτησεν ο Λεβίν ερυθριάσας χωρίς να το θέλη και τινάσων με το γάντι την χιόνα του καπέλου του.

— Οικογενειακός κύκλος, η Κύττυ, είνε εδώ. Έλα θα σε παρουσιάσω εις τον Καρένιν.

— Ο Ομπλόνσκυ τον επήρε από το χέρι και τον ωδήγησε προς τον Καρένιν.

— Επιτρέψατέ μου να σας παρουσιάσω προς αλλήλους, είπε, και επρόφερε τα ονόματα.

— Λογίζομαι λίαν ευτυχής που σας συναντώ και πάλιν, είπεν ο Καρένιν ψυχρώς, θλίψας την χείρα του Λεβίν.

— Εγνωρίζεσθε λοιπόν; ηρώτησεν ο Ομπλόνσκυ έκκληκτος.

— Επεράσαμε μαζί τρεις ώρες εντός του σιδηροδρόμου.

— Αλήθεια! είπεν ο Ομπλόνσκυ ... Λοιπόν! Κύριοι εις την τράπεζαν, προσέθηκε.

Μετά το δείπνον ο Καρένιν επέρασεν εις το σαλόνι.

— Πόσον είμαι ευτυχής, που ήλθατε! είπεν η Δόλλυ μειδιώσα, καθώς τον αντίκρυσεν

αιφνιδίως εις το πρώτο σαλόνι. Έχω να σας ομιλήσω. Ας καθήσωμεν εδώ.

Ο Καρένιν, με την αυτήν έκφρασιν αδιαφορίας, ην τω προσέδιδον αι ανυψωμένα οφρέϊς του, εκάθησε παραπλεύρως της Δόλλυ.

— Καίτοι λογίζομαι υπερευτυχής που σας βλέπω, είπεν, εν τούτοις θα σας εξήτουν την άδειαν να αποσυρθώ, διότι αύριον αναχωρώ.

— Σας εξήτησα ειδήσεις περί της Άννας, τω είπεν εκείνη αποφασιστικώς και δεν μου απαντήσατε. Πώς είνε;

— Νομίζω ότι είνε καλά, απήντησεν ο Καρένιν, χωρίς να ατενίση την συνομιλήτριάν του.

— Συγχωρήσατέ με, δεν έχω κανέν δικαίωμα, αλλ' αγαπώ και σέβομαι την Άνναν ως αδελφήν· σας παρακαλώ, σας ικετεύω, είπατέ μου, τι έχετε εναντίον της; Τι της κατηγορείτε;

Ο Καρένιν έκλεισε σχεδόν τους οφθαλμούς και εταπείνωσεν την κεφαλήν.

— Φρονώ ότι ο σύζυγός σας θα έπρεπε να σας εξήγει διά ποίον λόγον θεωρώ αναγκαίον να τροποποιήσω τας σχέσεις μας.

— Δεν το πιστεύω, δεν το πιστεύω, δεν θέλω να το πιστεύσω! είπεν η Δόλλυ ενούσα τας χείρας με ενεργητικήν χειρονομίαν.

Ηγέρθη δε αποτόμως και έθεσε την χείρα επί της χειρίδος του Καρένιν.

— Θα μας διακόψουν εδώ, ελάτε μαζί μου.

Η συγκίνησις της Δόλλυ επενήργησεν επί του Καρένιν.

Ηγέρθη και την ηκολούθησεν ευπειθώς εις το μελετητήριον των παιδιών.

— Δεν το πιστεύω, δεν το πιστεύω! είπεν η Δόλλυ προσπαθούσα να αντικρύση το βλέμμα του Καρένιν, όστις την απέφευγε.

— Δεν πρέπει να αρνήται κανείς να πιστεύση τα γεγονότα, απήντησεν ούτος τονίζων την λέξιν γ ε γ ο ν ό τ α.

— Αλλά, τι έκαμε; Θέλω να το μάθω.

— Ημέλησε τα καθήκοντά της και ηπάτησε τον σύζυγόν της, αυτό έκαμεν, είπεν ο Καρένιν.

— Όχι, όχι, δεν είνε δυνατόν αυτό! Όχι, σας παρακαλώ . . Απατάσθε.

Ο Καρένιν εμειδίασε παγερώς, μόλις διασταλέντων των χειλέων του, ίνα δείξη εις τε την Δόλλυ και εις εαυτόν μέχρι ποίου σημείου ήτο βέβαιος περί του γεγονότος εκείνου. Καίτοι όμως η θερμή εκείνη υπεράσπισις δεν τον εκλόνισεν, ανέξεν εν τούτοις την πληγήν του· και ωμίλησε με μεγαλητέραν ζωηρότητα.

— Είνε δύσκολον να απατηθή κανείς, όταν η σύζυγος το ομολογεί η ίδια εις τον σύζυγόν της, όταν του διακηρύττη ότι οκτώ ετών συμβίωσις, ότι ο υιός της, ότι όλα αυτά ήσαν πλάνη, και ότι επιθυμεί να επαναλάβη εξ υπαρχής την ζωήν, είπεν ο Καρένιν μετά δριμύτητος.

— Άννα και ατιμία! ... δεν ειμπαρώ να τα συνδέσω αυτά τα δύο, δεν ειμπαρώ ... κατ'

ουδένα λόγον!

Τότε ο Καρένιν αντίκρουσε κατά πρόσωπον την συγκεκριμένη μορφή της Δόλλυ.

— Θα εθυσίαζα πολλά διά να δυνηθώ να διατηρήσω ακόμη κάποιαν αμφιβολίαν. Όταν αμφέβαλα υπέφερα, αλλ' ολιγώτερον από τώρα ... Όταν αμφέβαλα, διετήρουν κάποιαν ελπίδα ... Τώρα, δεν έχω πλέον ελπίδας και δυσπιστώ προς τα πάντα ... Δυσπιστώ τόσον προς τα πάντα, ώστε μισώ τον υιόν μου, και ενίοτε, δεν πιστεύω ότι είνε υιός μου. Είμαι απείρως δυστυχής!

Δεν είχεν ανάγκην να το δηλώση αυτό.

Η Δόλλυ το είχεν εννοήσει μόλις τον ητένισε κατά πρόσωπον· τον ελυπήθη δε και η πίστις της επί την αθωότητα της φίλης της εξησθέτισεν.

— Α! είνε τρομερόν, τρομερόν! Αλλ' είνε αληθές ότι επιθυμείτε το διαζύγιον;

— Είνε το μόνον που μου μένει να κάμω.

— Το μόνον, το μόνον; είπεν εκείνη με τα δάκρυα εις τους οφθαλμούς

Και εσιώπησεν, αναλογισθείσα εαυτήν, αναμνησθείσα τας ιδίας της συζυγικάς συμφοράς· είτα δ' αίφνης ανύψωσεν αποφασιστικώς την κεφαλήν και ήνωσε τας χείρας ικετευτικώς:

— Ακούσατέ με, είσθε χριστιανός· Συλλογισθήτε την! Τι θ' απογείνη αν την εγκαταλείψετε σεις;

— Αφ' ης μοι απεκάλυψε μόνη της το αίσχος, αφήκα πάσαν άλλην σκέψιν κατά μέρος. Της παρέσχον τα μέσα να δυνηθή να εξιλεωθή! Έκαμα τα πάντα διά να την σώσω Ε, λοιπόν! δεν εσεβάσθη ούτε τον μάλλον ασήμαντον των όρων μου ... Τα καθήκοντα της ευπρεπείας! ... Δυνάμεθα να σώσωμεν ένα πλάσμα το όποιον δεν θέλει ν' απωλεσθή, αλλ' όταν ολόκληρος η φύσις έχει τόσον εξηχρειωθή, τόσον εκφραυλωθή ώστε την απώλειαν να την θεωρή σωτηρίαν, τι δυνάμεθα να πράξωμεν;

— Τα πάντα, πλην του διαζυγίου, απήντησεν η Δόλλυ.

— Τα πάντα, ποία; ...

— Ω! όχι, είνε τρομερόν! ... Δεν θα καταστή σύζυγος ουδενός, θα πάη χαμένη!

— Αλλά, τι δύναμαι να κάμω εγώ; ηρώτησεν ο Καρένιν ανυψώσας τους ώμους και τας οφρείς.

Η ανάμνησις της τελευταίας πράξεως της Άννας τον είχεν εξοργίσει εις τοιούτον βαθμόν, ώστε κατέστη ασυγκίνητος όπως εν αρχή της συνεντεύξεως.

— Σας είμαι λίαν ευγνώμων διά την συμπάθειάν σας, είπεν, αλλ' οφείλω να αποσυρθώ.

Ηγέρθη.

— Όχι, περιμείνατε ... Δεν πρέπει να συμπληρώσητε σεις την καταστροφήν της. Ακούσατε, θα σας διηγηθώ εκείνο που συνέβη εις εμέ. Ενυμφεύθην, κατόπιν ο σύζυγός μου με ηπάτησεν· εν τη οργή μου, εν τη ζηλοτυπία μου ηθέλησα ν' αφήσω, να εγκαταλείψω τα πάντα ... Ήτο ενδόμυχος πόθος μου τούτο ... Αλλά δεν ενήργησα τοιουτοτρόπως. Και, εις ποίον το οφείλω αυτό; Ναι, ... με έσωσεν η Άννα. Και βλέπετε, τα παιδιά μεγαλώνουν, ο σύζυγός μου επιστρέφει εις την οικογένειάν του, συναισθάνεται τα σφάλματά του ... Καθίσταται αγνότερος, καλλίτερος, ... και ζω! Εσυγχώρησα εγώ, και σεις επίσης οφείλεται να συγχωρήσητε.

Ο Καρένιν την ήκουεν αλλ' οι λόγοι της Δόλλυ δεν επέδρων πλέον επ' αυτού.

Όλη η οργή υφ' ης κατείχετο την ημέραν κατά την οποίαν είχε λάβει την απόφασίν του, επλήρωσε και πάλιν την ψυχήν αυτού. Ηγέρθη και είπε διά της διαπεραστικής του φωνής:

— Δεν δύναμαι να συγχωρήσω εγώ, ούτε το θέλω, και κρίνω ότι το τοιούτο θα απετέλει αδίκημα. Έκαμα τα πάντα διά την γυναίκα αυτήν! Δεν είμαι άνθρωπος κακός, ουδέποτε απεστράφην ουδένα, αλλ' αυτήν, την μισώ δι' όλης της δυνάμεως της ψυχής μου ... Δεν δύναμαι να την συγχωρήσω, διότι την βδελύττομαι καθ' υπερβολήν δι' όλον το κακόν του οποίου μου έγινε πρόξενος.

Η φωνή του επνίγετο εις τα δάκρυα της οργής.

— Αγαπάτε τους μισούντας υμάς! εφιθύρισε δειλώς η Δόλλυ.

Ο Καρένιν εμειδίασε περιφρονητικώς. Εγνώριζε το παράγγελμα τούτο προ πολλού, αλλά δεν το εύρισκεν εφαρμόσιμον εις την ιδικήν του περίπτωσιν.

— Αγαπάτε τους μισούντας υμάς, ναι, αλλά ν' αγαπάτε τους μισουμένους παρ' υμών, είνε αδύνατον. Συγχωρήσατέ με διότι σας ετάραξα ... ο καθείς με τον σταυρόν του ...

Και γενόμενος αύθις κύριος εαυτού, ο Καρένιν απεχαιρέτησεν ησύχως αυτήν και απεσύρθη.

* * *

Ο Λεβίν, μετά το δείπνον, ηθέλησε να ακολουθήση την Κίττυ εις το σαλόνι, αλλ' εφοβήθη μη της ήτο δυσάρεστος, αν εγένετο καταφανής εις την ομήγυριν η προς αυτήν αφοσίωσις του. Έμεινε λοιπόν εις το καπνιστήριον και ανεμίχθη εις την γενικήν συζήτησιν. Αλλ' η Κίττυ δεν εβράδυνε να τον πλησιάση. Χωρίς να στραφή, ησθάνθη το βλέμμα και το μειδίαμα το οποίον του εξετόξευσε και δεν ηδυνήθη να κρατηθή. Υπεστράφη.

Η Κίττυ ευρίσκετο επί του κατωφλίου μετά του αδελφού της και τον παρετήρει.

— Εσκέφθην ότι θα εκάθησθε εις το πιάνο, είπεν ο Λεβίν. Ιδού τι στερούμαι εις την εξοχήν, την μουσικήν!

— Όχι, ήλθομεν αποκλειστικώς διά να σας φωνάξωμεν και σας ευχαριστώ διότι προσήλθατε αφ' εαυτού, είπεν εκείνη παρέχουσα εις αυτόν έν μειδίαμα ως θα του εχάριζε δώρον ...

Η Κίττυ επλησίασεν εις μίαν τράπεζαν του παιγνιδίου, εκάθησε, και λαβούσα την κιμωλίαν, ήρχισε να χαράττη επί του τάπητος κύκλους ων έκαστος ήτο μεγαλείτερος του προηγουμένου.

— Α! εγέμισα όλο το τραπέζι με ορνιθοσκαλίσματα, εφώνησεν η Κίττυ.

Απέθηκε την κιμωλίαν και έκαμε κίνημα ως να προυτίθετο να εγερθή.

«... Θεέ μου, πώς θα έμενα κατάμονος χωρίς αυτήν;» Έλαβε την κιμωλίαν.

— Μείνατε, είνε καιρός τώρα που επιθυμώ να σας ζητήσω κάτι.

Την ητένισε δε εις τα μάτια τα πλήρη αγαθότητος, αν και κάπως τρομαγμένα.

— Πολύ ευχαρίστως.

— Ιδού το ερώτημά μου: έγραψε μερικά γράμματα: ο, μ, ε, α, δ, γε: η, φ, ε, ε: π, η, μ, π, τ, π;

Τα γράμματα αυτά εσήμαινον: «Όταν μου είπατε, αυτό δεν γίνεται· η φράσις εκείνη εσήμαινε π ο τ έ, ή — μ ό ν ο ν - π ρ ο ς - τ ο - π α ρ ό ν;» - Δεν υπήρχε καμμία πιθανότης ότι η Κίττυ θα κατενόει το πολύπλοκον αυτό αίνιγμα, αλλά την ητένισε με ύφος, όπερ εφαινετο δηλούν ότι η ζωή του εξηρτάτο εκ της απαντήσεως της νεαράς κόρης. Τον ητένισε σοβαρά, εστήριξε το μέτωπον επί της χειρός της και ήρχισε ν' αναγινώσκη τα γράμματα. Από στιγμής δε εις στιγμήν, τον ητένιζεν αύθις ερωτώσα οιονεί διά του βλέμματος· είνε ακριβώς αυτό που σκέπτομαι;

— Εννόησα, είπε τέλος ερυθριάσασα.

— Ποία είνε αυτή η λέξις; ηρώτησεν εκείνος υποδείξας το Πρώτον Π.

— Αυτό σημαίνει Π ο τ έ, απήντησεν εκείνη, αλλά δεν είνε αλήθεια.

Ο Λεβίν απέσβεσε ταχέως όσα είχε γράψει, απέδωκε την κιμωλίαν εις την Κίττυ και ηγέρθη.

Εκείνη έγγραψε: τ, δ, η, ν, α, δ.

Η Δόλλυ, παρατηρούσα τας δύο εκείνας κεφαλάς εγγύς αλλήλων, επαρηγορήθη διά την λύπην ην της είχε προξενήσει η συνδιάλεξις της μετά του Καρένιν.

Η Κίττυ, με την κιμωλίαν εις το χέρι παρετήρει τον Λεβίν με ένα δειλό και φοβισμένο μειδίαμα, ενώ κύπτων εκείνος επί της τραπέζης, προσήλωνε τα φλογερά του μάτια οτέ μεν επ' αυτής οτέ δε επί των γραμμάτων.

Εξαίφνης, ηκτινοβόλησεν ολόκληρος, είχαν εννοήσει. Αι λέξεις αι χαραχθείσαι παρά της Κίττυ εσήμαινον: «Τότε δεν ηδυνάμην ν' απαντήσω διαφορετικά».

Την ητένισε με ύφος ερωτηματικόν, δειλά-δειλά: — Μόνον τότε;

— Ναι, απεκρίθη το μειδίαμα της Κίττυ.

— Και τώρα; ηρώτησεν εκείνος.

— Αναγνώσατε, είπεν εκείνη, θα γράψω ποίος είνε ο ενδόμυχος πόθος μου τώρα: και εσημείωσε τα εξής γράμματα: ε, ν, λ, κ, ν, σ, τ, π.

Τούτο εσήμαινε: «Ελπίζω να λησμονήσετε και να συγχωρήσετε το παρελθόν».

Ηρπασεν εκείνος την κιμωλίαν με τα νευρικά και τρέμοντα δάκτυλά του, την έθραυσε και εσημείωσε τα αρχικά γράμματα, της ακολούθου φράσεως: «Δεν έχω τίποτε να λησμονήσω, ούτε να συγχωρήσω, δεν έπαυσα να σας αγαπώ!»

Τον ητένισε χωρίς να παύση να μειδιά:

— Εννόησα, εψιθύρισε.

Εκείνος έγγραψε νέαν εκτενεστάτην φράσιν. Η Κίττυ την ενόησε, και χωρίς μάλιστα να τον ερωτήσει αν είχε καλώς αντιληφθή την σημασίαν της φράσεως, του απήντησεν αμέσως εγγράφως.

Ο Λεβίν εβράδυνε πολύ να διεισδύση εις την έννοιαν της φράσεως αυτής και την συνεβουλεύθη πλειστάκις διά του βλέμματος. Η ευτυχία τον εζάλιζε. Δεν κατώρθωσε δε ν' ανακαλύψη τας πραγματικάς λέξεις, αντελήφθη όμως παν ό,τι τον ενδιέφερε να μάθη μέσα εις τα θαυμάσια μάτια της Κίττυ, τα οποία ηκτινοβόλουν από ευτυχίαν.

Εσχεδίασε τρία γράμματα, αλλά προτού τα χαράξη εντελώς, εκείνη τα εδιάβασε, τα συνεπλήρωσε αντ' αυτού και έγγραψε απάντησιν: «Ναι!»

— Παίζετε τα «κρυφά γράμματα»; είπεν ο γηραιός πρίγκηψ Τσερμπάτσκυ πλησιάσας αυτούς, αλλ' αν θέλης να πας εις το θέατρον, πρέπει να πηγαίνωμεν, κόρη μου.

Ο Λεβίν κατευώδωσε την Κίττυ μέχρι της θύρας.

Είχον είπει παν ό,τι είχαν να είπουν, η Κίττυ του είχαν ομολογήσει ότι τον ηγάπα και ότι θ' ανήγγελλεν εις τους γονείς της ότι θα μετέβαινε την επούσαν να την ζητήσει εις γάμον.

Περί την μεσημβρίαν, ο Λεβίν κατηυθύνθη προς το μέγαρον των Τσερμπάτσκου. Κατήλθε προ του προστόου του ξενοδοχείου και οι ηνίοχοι τον εκύκλωσαν αμέσως διαμφισβητούντες τις πρώτος να τον υπηρετήση.

Ουδέποτε είχε ταξιδεύσει με έλκυθρα αναπαυτικώτερα, κομψότερα και των οποίων ο εξαίρετος ίππος, έλκων με όλας του τας δυνάμεις δεν κατώρθωνε να προχωρή ταχέως.

Ο θυρωρός τέλος, τον εισήγαγε και τον ωδήγησεν εις την αίθουσαν.

Οπισθεν της θύρας ήκουσε τον θρουν γυναικείας εσθήτος· κατόπιν δε ελαφρά βήματα προσέθιξαν το παρκέτο, και η ευτυχία του, η ζωή του, αυτός ούτος, ό,τι άριστον υπήρχεν εντός του, παν ό,τι επεζήτει, παν ό,τι επόθει, προσέτρεχον ήδη εις υποδοχήν του.

Δεν έβλεπε τίποτε άλλο εκτός από τα μάτια εκείνα τα διαυγή και ειλικρινή, τα γεμάτα από την ιδίαν χαράν του έρωτος, όστις επλήρου και την ιδίαν του καρδίαν. Οι οφθαλμοί του ηκτινοβόλουν επί μάλλον και μάλλον, θαμβούντες αυτόν με την ερωτόφλογον λάμψιν των.

Έδραμεν εκείνη, προς αυτόν, και εν ορμή ευδαίμονι και ευφροσύνω ερρίφθη επ' αυτού.

Την επήρεν εις τας αγκάλας του και έθλιψε τα χείλη του επί του στόματός της, που επεζήτει το φίλημά του.

Και εκείνη, όπως αυτός, δεν είχε κοιμηθή κατά την νύκτα, και ανέμεινε τον Λεβίν καθ' όλας τας προμεσημβρινάς ώρας ... Ο πατήρ της και η μήτηρ της συγκατετίθεντο μετά χαράς και ηυφραίνοντο διά την ευτυχίαν της. Παρεμόνευε λοιπόν την άφιξίν του διά να του αναγγείλη αυτή πρώτη την καλήν είδησιν. Απήλαυεν εκ των προτέρων της χαράς εκείνης, αλλ' ήτο διστακτική και εντροπαλή, και δεν εγνώριζε κατά ποίον τρόπον θα του το έλεγεν. Εν τούτοις, όταν ήκουσε τα βήματά του και την φωνήν του τότε, χωρίς καν να σκεφθή τι έκαμνεν, έδραμε προς αυτόν.

— Πάμε στη μαμά, είπε λαβούσα αυτόν από το χέρι.

Εκείνος έμεινεν επί πολύ χωρίς να δύναται ν' αρθρώση λέξιν, όχι διότι εφοβήθη μη καταβιβάση το αίσθημά του από τα ύψη εις τα οποία επλανάτο, αλλά διότι συνησθάνετο, εκάστοτε οσακίς ήθελε να είπη τι, ότι αντί λέξεων, ανέβλυζον εξ αυτού δάκρυα ευτυχίας.

Επήρε το χέρι της Κίττυ και το έφερεν εις τα χείλη του.

— Είνε αλήθεια; είπε τέλος διά φωνής υποκόφου. Δεν δύναμαι να πιστεύσω ότι με αγαπάς, προσέθηκεν.

Εκείνη εμειδίασε με τον ενικόν αυτόν «με αγαπάς» και με την αιδήμονα διστακτικότητα μεθ' ης την παρετήρει.

— Ναι, απεκρίθη μετά τόνου ... Είμαι τόσον ευτυχής!

Χωρίς δε να τον αφήση από το χέρι, εισήλθε μαζί του το σαλόνι.

— Ώστε, εκανονίσθησαν όλα; είπεν η πριγκήπισσα αντικρύσασα αυτούς. Τι ευτυχής που είμαι· αγάπα την πολύ ... Είμαι ευτυχής!

— Κάτι γρήγορα τα ετακτοποιήσατε τα πράγματα, είπεν ο γηραιός πρίγκηψ, όστις προσεπάθει να φαίνεται αδιάφορος. Αλλ' ο Λεβίν παρετήρησεν ότι τα μάτια του ήσαν δακρυσμένα, όταν του απηύθυνε τον λόγον.

— Πάντοτε το είχαν ευχηθή, είπε ο πρίγκηψ λαβών την χείρα του Λεβίν και ελκύσας αυτόν πλησίον του ... Το ηυχόμην ήδη, όταν αυτή η απερίσκεπτος ...

— Μπαμπά! εφώναξεν η Κίττυ φράττουσα το στόμα του διά της χειρός της.

— Καλά, καλά, απήντησεν εκείνος, δεν θα ξαναπώ τίποτε ... Είμαι πολύ, πολύ ευτυχής! ... Αλλά τι ζών που είμαι!

Ενηγκαλίσθη την Κίττυ, και την εφίλησεν εις το πρόσωπον, εις την χείρα και πάλιν εις το πρόσωπον.

Και όταν ο Λεβίν είδε πώς η Κίττυ ησπάζετο παρατεταμένως και τρυφερώς την σαρκώδη χείρα του γέροντος εκείνου, νέον αίσθημα αγάπης προς τον πρίγκηπα, όστις έως τότε ήτο ξένος δι' αυτόν, εγεννήθη αίφνης εν τη καρδία του.

* * *

Ο Καρένιν επέστρεψεν εις το μέγαρόν του αναλύων, ακουσίως εαυτού, εν τη μνήμη του, μίαν προς μίαν τας συνομιλίας ας είχε κάμει κατά το διάστημα του δείπνου και μετ' αυτό.

Οι λόγοι της Δόλλυ περί συγγνώμης είχαν δυσαρέστως επιδράσει επ' αυτού. Έπρεπε να εφαρμόση ή όχι τα χριστιανικά διδάγματα εις την περίπτωσίν του; Ζήτημα τούτο λίαν πολύπλοκον, το οποίον δεν έπρεπε να συζητήται μετ' ελαφρότητος· άλλως τε, το είχε λύσει προ πολλού αρνητικώς.

Ο θυρωρός του παρέδωκε δύο τηλεγραφήματα. Το πρώτον τον επληροφόρει περί του διορισμού του Στρεμώφ εις την θέσιν ην εποφθαλμία ο Καρένιν. Τον παρώργισε δε ολιγώτερον το ότι η θέσις εκείνη του διέφευγε και ότι, προφανώς, τον παρεμέριζον, παρ' όσον ότι δεν είχαν αντιληφθή ότι ο λεξιθήρας εκείνος, ο φλύαρος εκείνος Στρεμώφ ήτο ο πάντων ακαταλληλότερος διά να την καταλάβη.

Έλαβε το δεύτερον τηλεγράφημα.

«Αναμφιβόλως κάτι ανάλογον θα είνε», διελογίσθη.

Το τηλεγράφημα ήτο της συζύγου του.

«... Αποθνήσκω - παρακαλώ, ικετεύω - να - έλθης! ... Συγκεχωρημένη, - θα - αποθάνω - ησυχώτερον».

Εμείδιασε περιφρονητικώς και απέρριψε το τηλεγράφημα.

Ήτο ψεύδος, ήτο δόλος· δεν ηδύνατο ν' αμφιβάλη.

— Δεν υπάρχει ψεύδος προ του οποίου θα υπεχώρει. Πρόκειται να γεννήση. Ίσως περί τούτου να πρόκηται ... Αλλά ποίος ο σκοπός της; ... Να νομιμοποιήσω το παιδί, να εκθέσω εμαυτόν και να παρεμποδισθή το διαζύγιον. Αλλ' αυτή λέγει: Αποθνήσκω ...»

Ανέγνωσε και πάλιν το τηλεγράφημα, και αίφνης η αληθής έννοια του περιεχομένου του τον εξέπληξε.

«... Και αν είνε αλήθεια;» διελογίσθη ... «Αν αληθώς μέσα εις τας βασάνους της και ενώπιον της προσεγγίσεως του θανάτου μετενόησεν ειλικρινώς; Και εγώ, πεποιθώς ότι πρόκειται περί δόλου, θα ηρνούμην να μεταβώ να την ίδω; Τούτο θα ήτο όχι μόνον σκληρόν, αλλά και θα με καθίστα άξιον της γενικής αποδοκιμασίας ...»

Ο Καρένιν απεφάσισεν ούτω να μεταβή εις επίσκεψιν της συζύγου του. Αν επρόκειτο περί δόλου, δεν θα έλεγε τίποτε, αλλά θ' ανεχώρει και πάλιν αμέσως. Αν δε πράγματι ευρίσκετο εις την επιθανάτιον κλίνην της, θα την συνεχώρει, αν την εύρισκεν ακόμη εν τη ζωή. Αν έφθανε πολύ αργά, θα της απέδιδε τα τελευταία καθήκοντα.

Λαβών την απόφασίν ταύτην, ουδέν πλέον σχετικόν εσκέφθη καθ' όλον τον διάστημα του ταξειδίου.

Το πρωί της επιούσης ο Καρένιν διέσχισε την λεωφόρον Νηούσκυ, έρημον ακόμη, με το συναίσθημα της κοπώσεως, όπερ αφήνει μία νυξ διελθούσα εντός σιδηροδρόμου· ητένιζεν εμπρός του εν τη πρωινή ομίχλη χωρίς να σκέπτεται τι ίσως τον ανέμενε.

Δεν ηδύνατο να σταματήσει προ τοιούτου διαλογισμού, διότι μόλις το εσυλλογίζετο, ώφειλε ν' αποδιώκη την σκέψιν ότι ο θάνατος της Άννας θα διέλυε τελείως το δυσχερές της καταστάσεως.

Αρτοποιεία ανοικτά, εμπορικά καταστήματα κλειστά, αμαξάδες της νυκτός, δ β ό ρ ν ι κ (οδοκαθαρισταί) σαρώνοντες τα πεζοδρόμια παρήλαυνον προ των οφθαλμών του. Παρετήρει τα πάντα προσπαθών να σχηματίση νοερώς, ενδιαθέτως την αντίληψιν του τι τον επερίμενε και ό,τι δεν ετόλμα να ομολογήση ότι επηύχετο.

Εφθασεν εις την οικίαν του. Ο θυρωρός του ήνοιξε την θύραν προτού κρούση τον κώδωνα.

— Πώς πηγαίνει η κυρία;

— Η κυρία ευτυχώς εγέννησε χθες.

Ο Καρένιν ωχρίασε και εσταμάτησε· τώρα κατενόει πόσον διάπυρος ήτο η επιθυμία του να την εύρη νεκράν.

— Και ... η υγεία της;

Την στιγμήν εκείνην ο υπηρέτης του Καρένιν Κάρνεϊ, φέρων πρωινήν ενδυμασίαν, κατήλθεν εσπευμένως την κλίμακα.

— Η κυρία είχε πολύ άσχημα, είπε ... Χθες έγινε συμβούλιον από πολλούς ιατρούς, και ο ιδικός μας γιατρός δεν την εγκαταλείπει πλέον.

Επί τη πληροφορία ταύτη ο Καρένιν ησθάνθη κάποιαν ανακούφισιν· υπήρχε λοιπόν κάποια ελπίς ότι ήτο πιθανόν να αποθάνη.

— Πάρε τας αποσκευάς, είπε προς τον υπηρέτην, και εισήλθεν εις τον αντιθάλαμον.

Ο Καρένιν πρώτον αντικείμενον αντίκρυσεν ένα μανδύαν αξιωματικού εις την ιματιοθήκην.

— Ποιος είχε εδώ; ηρώτησεν,

— Ο γιατρός, η μαμή και ο κόμης Βρόνσκυ.

Ο Καρένιν εισήλθεν εις τα δωμάτιά του, δεν υπήρχε δε κανείς εις το σαλόνι, αλλ' εις τον κρότον των βημάτων του, η μαία, φέρουσα κεκρύφαλον με ιόχρους ταινίας, εξήλθε του κοιτώνος της Άννας.

Επλησίασε τον Καρένιν, και, με οικειότητα ην μόνη η προσέγγισις του θανάτου ηδύνατο

να δικαιολογήση, τον έλαβεν από της χειρός και τον ήλκυσε προς τον κοιτώνα.

— Δόξα σοι ο Θεός που ήλθατε. Η ασθενής μας μόνον περί υμών ομιλεί, και γυρεύει μόνον σάς.

— Φέρετε λοιπόν γρήγορα πάγον, διέτασεν επιτακτικώς ο ιατρός.

Ο Καρένιν εισήλθεν εις το καλλωπιστήριον της Άννας. Προ της τραπέζης της, επί τινος χαμηλού καθίσματος, στηριζόμενος πλαγίως επί του ερεισινώτου, εκάθητο ο Βρόνσκυ· είχε την μορφήν κεκρυμμένην εντός των χειρών των και έκλαιεν. Ακούσας δε την διαταγήν του ιατρού, ηγέρθη, κατεβίβασε τους βραχίονάς του και παρετήρησε τον Καρένιν.

Εν αρχή, τοσούτον εταράχθη, ώστε εκαθέσθη και πάλιν και εβύθισε την κεφαλήν μεταξύ των ώμων του ως να ήθελε να εξαφανισθή υπό την γην· αλλά, κατέβαλεν υπέρτατον αγώνα, ηγέρθη και είπεν:

— Αποθνήσκει. Οι ιατροί εδήλωσαν ότι δεν υπάρχει πλέον ελπίς. Είμαι εις την διάθεσίν σας, αλλ' επιτρέψατέ μου να μείνω εδώ. Θα συμμορφωθώ, άλλως τε, προς την θέλησίν σας, θα ...

Όταν είδε ρέοντα τα δάκρυα του Βρόνσκυ, ο Καρένιν συνησθάνθη την συγκίνησιν εκείνην, ην εδοκίμαζε πάντοτε επί τη θέα του άλγους των άλλων. Απέστρεψε το πρόσωπόν του, και, χωρίς ν' ακούση τον Βρόνσκυ, διέσχυσε το καλλωπιστήριον.

Από του δωματίου της λεχούς έφθανεν η φωνή της Άννας, φαιδρά, ζωηρά, και με διατονίσεις καθαροτάτας.

Ο Καρένιν επλησίασεν εις την κλίνην.

Η ασθενής ήτο εξηπλωμένη, με την μορφήν εστραμμένην προς αυτόν. Αι παρειαί της ήσαν φλογισμένα, τα μάτια της έλαμπον, αι μικραί λευκαί της χείρες προέβαλον από τας χειρίδας του νυκτικού της υποκαμίσου και προσέπαιζον με τα κράσπεδα του σκεπάσματος.

Είχε το ύφος όχι μόνον πλήρους ευεξίας και φρεσκάδας, αλλά και τελείας ευθυμίας.

Ωμίλει γοργά, η φωνή της ήτο ηχηρά και αι κινήσεις της ακριβείς και ενσυναίσθητοι.

— Λέγω ότι ο Αλέξιος, ο Αλέξιος Αλεξάνδροβιτς (τι αλλόκοτος και τρομερά σύμπτωσις να ονομάζωνται και οι δύο Αλέξιοι), ο Αλέξιος δεν θα μου το αρνηθή αυτό· εγώ, θα είχα λησμονήσει και θα τον είχα συγχωρήσει ... Αλλά, διατί δεν έρχεται! Είνε καλός, ούτε αυτός ο ίδιος γνωρίζει πόσον καλός είνε! .. Αχ! Θεέ μου! Τι αγωνία!, .. Δώσατέ μου νερό Α! όχι βλάπτει για την μικρούλα ... Λοιπόν, πάρετέ της μια παραμάννα Αυτό θα ήτο προτιμότερον ... Θα έλθη, ίσως του κάμη κακό να την ίδη, πάρετέ την απ' εδώ.

— Άννα Καρένιν... . έφθασεν, ιδού τον! είπεν η μαία προσπαθούσα να συγκεντρώση την προσοχήν της Άννας επί του συζύγου της.

Αλλ' η Άννα εξηκολούθει να παραληρή.

— Δώσατέ μου τη μικρούλα, δώσατέ μου την ... Δεν έφθασεν ακόμη; Λέτε ότι δεν θα με συγχωρήση, διότι δεν τον γνωρίζετε σεις ... Έπρεπε να γνωρίζετε τα μάτια του, ο Σεριόγια τα έχει απaráλλακτα, διά τούτο δεν εμπορώ πλέον να τα βλέπω ... Εδώκατε να φάγη του Σεριόγια; ...

Αίφνης υπέστη συσπασμόν και εισιώπησεν, είτα δ' έφερε την χείρα προ του προσώπου της μετά τρόμου, ως να επρόκειτο την κτυπήσουν.

Διέκρινε τον σύζυγόν της.

— Όχι, όχι, είπε, δεν τον φοβούμαι, ... τον θάνατον φοβούμαι! ... Έλα κοντά μου, Αλέξιε ... Βιάζομαι, διότι... . δεν έχω καιρόν να χάνω ... το παραλήρημα θα ξαναρχίση και δεν θα εννοώ τίποτε πλέον ... Τώρα, τα εννοώ όλα, όλα τα βλέπω ...

Η συνεσπασμένη μορφή του Καρένιν εξεδήλωσεν άλγος^ έλαβε την χείρα της Άννας, αλλά δεν ηδυνήθη ν' αρθρώση λέξιν· επάλαιε κατά της συγκινήσεώς του και μόλις

παρετήρει λάθρα την πάσχουσαν.

Και, οσάκις την παρετήρει, έβλεπε τα μάτια της προσηλωμένα επάνω του με τρυφεράν αγάπην, με αληθή έκτασιν, την οποίαν δεν είχεν άλλοτε αντικρύση εις το βλέμμα της ...

— Περίμενε, δεν γνωρίζεις συ ... περίμενε, περίμενε ...

Διεκόπη, ως να προσεπάθει να συγκεντρώση τας σκέψεις της.

— Ναι, επανέλαβε... . Ναι, ναι, ναι, ιδού τι ήθελα να σας είπω. Μη εκπλήττεσαι, είμαι πάντοτε η ίδια ... Αλλ' εντός μου υπάρχει και μία άλλη γυναίκα, αυτήν την φοβούμαι ... Αυτή ηγάπησε τον άλλον και ηθέλησε να σε μισήσω, αλλά δεν κατώρθωσα να λησμονήσω οποία ήτο πρότερον ... Αυτή δεν είμ' εγώ ... τώρα είμαι η αληθινή Άννα, τώρα είμαι εγώ! ... Αποθνήσκω, γνωρίζω ότι πρέπει ν' αποθάνω, ερώτησέ τον Αισθάνομαι βάρος εις τους βραχίονας, εις τους πόδας μου, εις τα δάκτυλά μου ... κύτταξε πώς είνε πρησμένα τα δάκτυλά μου! Αλλ' όλα αυτά θα τελειώσουν γρήγορα ... Ενός μόνον έχω ανάγκην, συγχώρησόν με συγχώρησόν με πραγματικώς ... Είμαι βδελυρά ... αλλ' η αγία εκείνη μάρτυς, περί της οποίας μου ωμίλησεν η γιαγιά, ήτο χειρότερη από εμέ ... Θα πάω κ' εγώ 'στή Ρώμη ... εκεί είνε η έρημος και δεν θα στενοχωρώ κανένα ... Θα πάρω μόνον μαζί μου τον υιόν μου και το κοριτσάκι μου; ... Όχι, δεν εμπορείς να συγχωρήσης ... γνωρίζω ότι ένα τέτοιο πράγμα κάνεις δεν δύναται να το συγχωρήση ... Όχι, όχι, φύγε απ' εδώ συ, είσαι υπερβολικά καλός ...

Με το ένα από τα καίοντα χέρια της συνεκράτει τον Καρένιν, και με το άλλο τον απώθει ...

Ο Καρένιν δεν προσεπάθει πλέον να νικήση την συγκίνησίν του· ησθάνθη αίφνης, ότι, εξ εναντίας, εκείνο που εξελάμβανεν ως συμπάθειαν και ως οίκτον, ήτο μία κατάστασις ψυχής εν εκστάσει, η οποία τον επλημμύρει δι' ευτυχίας, ην δεν είχε γνωρίσει έως τότε ...

Ελησμόνει ότι ο χριστιανικός νόμος, ον επόθει ν' ακολουθήση καθ' όλην του την ζωήν, τον διέτασσε να συγχωρή τους εχθρούς του και να τους αγαπά, αλλά ποιόν τι χαρμόσουνον αίσθημα έρωτος και συγγνώμης επλήρωσε την ψυχήν του.

Εγονυπέτησε πλησίον της κλίνης, εστήριξε το μέτωπον του επί του αγκώνος της Άννας, όστις τον εφλόγιζε, και έκλαυσε μετά λυγμών σαν παιδί.

Εκείνη έλαβε δι' αμφοτέρων της των χειρών την κεφαλήν του Καρένιν, την είλκυσε προς εαυτήν και ύψωσε τα μάτια προς την οροφήν μεθ' υπερηφανείας και χαράς.

— Ήλθεν, εγνώριζα εγώ ότι θα ήρχετο, τώρα χαίρετε, χαίρετε πάντες ... Αλλά, νά που ξαναήλθαν ... γιατί δεν φεύγουν ... Γιατρέ, απαλλάξατέ με από όλα αυτά τα γουναρικά ...

Ο ιατρός επανέθεσε τας χείρας της ασθενούς επί των προσκεφαλαίων και την εσκέπασεν αύθις μέχρι του πώγωνος.

Η Άννα εξηπλώθη πειθηνίως, χωρίς να παύση ατενίζουσα εμπρός της, με τα μάτια φλογισμένα:

— Μη λησμόνει ότι ουδενός άλλου είχαν ανάγκην πλην της συγγνώμης σου! ... Αυτήν και μόνην επόθουν ... Αλλά, διατί δεν έρχεται μέσα; ...

Ητένισε προς την θύραν του καλλωπιστηρίου όπου ευρίσκετο ο Βρόνσκι.

— Έλα, έλα μέσα! ... Δος του το χέρι σου.

Ο Βρόνσκυ επλησίασεν εις το άκρον της κλίνης και ... έκρυσε πάλιν την μορφήν μεταξύ των χειρών του.

— Ξεσκέπασε το πρόσωπόν σου, κύτταξέ τον κατά πρόσωπον, είνε ... άγιος! είπεν εκείνη ... Αλλά, ξεσκέπασε λοιπόν το πρόσωπόν σου, προσέθηκεν οργίλως ... Αλέξιε Αλεξάνδροβιτς ξεσκέπασέ του συ το πρόσωπον, θέλω να τον ίδω ...

Ο Καρένιν εδράξατο των χειρών του Βρόνσκυ και απεκάλυψε την μορφήν αυτού, παραμορφωμένην από τον πόνον και από το αίσχος ...

— Δος του το χέρι, συγχώρησέ τον ...

Ο Καρένιν έτεινε την χείρα προς τον Βρόνσκυ χωρίς να δυνηθή να συγκρατήση τα δάκρυα που επλημμύρουν τους οφθαλμούς του και κατέρρεον εις κρουνούς ...

— Ευχαριστώ, Ύψιστε, ευχαριστώ! Τώρα, είμαι έτοιμη ... Είμαι έτοιμη! ... Θέλω μόνον να τεντώσω λιγάκι τα πόδια μου ... έτσι, έτσι δα, καλά ... Αλλά, τι ακαλαίσθητα που έχουν ζωγραφηθή αυτά τα άνθη, δεν μοιάζουν με βιολέττες προσέθηκεν υποδεικνύουσα τας τοιχογραφίας. Θεέ μου, πότε θα τελειώσουν όλα ... Δώσατέ μου μορφίνην ... Θεέ μου, Θεέ μου!

Και συνεσπίασθη βιαίως επί της κλίνης της.

Ο ιατρός της Άννας και οι λοιποί ιατροί, κληθέντες εις συμβούλιον, απεφάνθησαν ότι επρόκειτο περί επιλοχίου πυρετού, νόσου δηλαδή από της οποίας μόνον μία επί τοις εκατό σώζονται ...

Η Άννα διήλθεν ολόκληρον την ημέραν εν παραληρισμώ και αναισθησία. Περί το μεσονύκτιον απώλεσεν εντελώς τας αισθήσεις και ο σφυγμός της σχεδόν έπαυσεν.

Από στιγμής εις στιγμήν ανεμένετο ήδη το μοιραίον τέλος.

Ο Βρόνσκυ επέστρεψεν εις την οικίαν του, αλλ' επανήλθε να λάβη ειδήσεις περί της επιθανάτου την πρωίαν της επιούσης. Ο Καρένιν τον συνήντησεν εις τον αντιθάλαμον και του είπε:

— Μείνατε, πιθανόν να σας ζητήση ...

Και τον εισήγαγεν ο ίδιος εις το δωμάτιον της συζύγου του.

Κατά τας πρωινάς ώρας η ταραχή επανελήφθη, το παραλήρημα επανήρχισε και κατέληξεν αύθις εις κατάστασιν κωματώδη.

Την τρίτην ημέραν συνέβησαν τα ίδια, οι δε ιατροί απεφάνθησαν ότι επανεφαίνετο κάποια ελπίς.

Την ημέραν εκείνην ο Καρένιν εισήλθεν εις το καλλωπιστήριον της Άννας όπου εκάθητο ήδη ο Βρόνσκυ, και αφού έκλεισε την θύραν, εκαθέσθη απέναντί του.

Ο Βρόνσκυ κατενόησεν ότι την φοράν αυτήν η μεταξύ των εξήγησις ήτο αναπότρεπτος.

— Αλέξιε Αλεξάνδροβιτς, είπε, δεν δύναμαι ούτε να ομιλήσω πλέον ούτε να εννοήσω τίποτε ... Φεισθήτε μου! ... Πάσχετε, αλλά, πιστεύσατέ το, πάσχω πολύ πλειότερον υμών ...

Ηθέλησε να εγερθή, αλλ' ο Καρένιν εδράξατο της χειρός αυτού και του είπε:

— Σας παρακαλώ να με ακούσετε, είτε ανάγκη. Οφείλω να σας εξηγήσω τα αισθήματα, τα οποία με καθωδήγησαν και θα με καθοδηγήσωσιν ακόμη, ίνα δυνηθήτε να μη παρερμηνεύσετε την συμπεριφοράν μου. Γνωρίζετε ότι είχαν αποφασίσει να ζητήσω διαζύγιον, και ότι μάλιστα είχαν προβή εις τας πρώτας σχετικές ενεργείας. Δεν θα σας αποκρύψω επίσης ότι πολύ edίστασα, και σας ομολογώ ότι κατειχόμεν υπό της επιθυμίας να εκδικηθώ και κατ' εκείνης και καθ' υμών ... Όταν έλαβον το τηλεγράφημά της, ήλθον κατεχόμενος υπό των αυτών αισθημάτων, ... θα προχωρήσω έτι πέραν, ηυχήθην τον θάνατόν της. Αλλά

Έμεινε προς στιγμήν απερροφημένος από τας σκέψεις του, και διερωτώμενος αν έπρεπε ν' αποκαλύψη τα κατέχοντα αυτόν συναισθήματα.

— Αλλά, ... την είδον ... και συνεχώρησα! Η ευτυχία που χαρίζει η συγγνώμη μοι απεκάλυψε το καθήκον μου Συνεχώρησα εξ ολοκλήρου. Θα προτείνω την αριστεράν μου παρειάν, θα χαρίσω τον χιτώνα μου εις τον αρπάσαντα το επανωφόριόν μου ... Έν και μόνον ζητώ από τον Θεόν, ... να μη μου αφαιρέση την ευτυχίαν της συγγνώμης! ...

Τα μάτια του ήσαν κατάμεστα δακρύων και ο Βρόνσκυ κατεπλάγη προ της φωταυγούς και γαληνίου λάμψεως του βλέμματός του.

— Αυτή είναι η θέσις μου, επανέλαβεν ο Καρένιν, δύνασθε να με καλύψετε διά βορβόρου, δύνασθε να με καταστήσετε χλεύην του κόσμου, ... δεν θα εγκαταλείψω την Άνναν και δεν θ' απευθύνω προς σας ούτε λέξιν μομφής· το καθήκον μου μού παρουσιάζεται ευκρινέστατα ήδη: οφείλω να μείνω μετά της συζύγου μου, και θα μείνω... . Αν επιθυμήση να σας ίδη, θα σας το ανακοινώσω αλλά, προς το παρόν, φρονώ ότι προτιμότερον είναι ν' αποσυρθήτε.

Ηγέρθη δε εν ώ λυγμοί απέπνιγον την φωνήν του.

Ηγέρθη και ο Βρόνσκυ και ητένισε τον Καρένιν με την κεφαλήν χαμηλωμένην και κύπτων ενώπιόν του.

Δεν κατενόει τα αισθήματα, τα οποία εζωπύρουν τον Καρένιν, αλλά συνησθάνετο ότι ήσαν αισθήματα υπέρτερα και ότι μάλιστα, δι' αυτόν, ήσαν απρόσιτα και ασύμφωνα προς την ιδίαν του περί ζωής αντίληψιν.

Ο Βρόνσκυ εξήλθεν εις το πρόστοον της οικίας Καρένιν και εσταμάτησε, μη κατανοών, εν τη υψίστη συγχύσει του, εις ποίον μέρος ευρίσκετο, ούτε και πού έπρεπε να μεταβή Ησθάνετο εαυτόν ταπεινωθέντα, εξευτελισθέντα, ένοχον και εστερημένον των μέσων όπως αποπλύνη την ταπείνωσιν, ην είχεν υποστή Ησθάνθη εαυτόν ριφθέντα έξω του δρόμου, διά του οποίου είχε βαδίσει έως τότε μετά τόσης υπερηφανείας και ανέσεως. Όλοι οι κανόνες και όλαι της ζωής του αι συνήθειαι, αίτινες τω εφάινοντο ανεπίδεκτοι μεταβολής, καθίσταντο αιφνιδίως ψευδείς και ανεφάρμοστοι ...

Ο σύζυγος εκείνος ο απατηθείς, όστις έως τότε είχε παρουσιασθή προ αυτού υπό μορφήν οικτράν, ως αγροίκον εμπόδιον εις την ευτυχίαν του, είχεν ήδη ανυψωθή, παρ' αυτής της Άννας, εις ύψος, το οποίον επέβαλλε τον σεβασμόν· προσέτι δε, ο σύζυγος εκείνος, φθάσας άπαξ εις το ύψος εκείνο, δεν ήτο πλέον κακός, ούτε κίβδηλος, ούτε γελοίος· ήτο ωραίος, αφελής, μέγας!...

Ο Βρόνσκυ κατενόει ήδη σαφέστατα, ότι οι ρόλοι είχαν αποτόμως αντιστραφή ... Αντελαμβάνετο πληρέστατα την υπεροχήν της συμπεριφοράς του Καρένιν και τον ιδίον

του εξευτελισμόν, την ευθύτητα εκείνου και την ιδίαν του παρανομίαν. Ησθάνθη ότι ο σύζυγος ήτο γενναιόφρων εν τη δυστυχία του, εν ώ αυτός ήτο ποταπός και ευτελής εν τω ψεύδει του.

Αλλ' η συναίσθησις αύτη της ποταπότητός του ενώπιον ανθρώπου ον είχε περιφρονήσει αδίκως, απετέλει την ελαχίστην των βασάνων του ... Ήτο πολύ περισσότερον δυστυχής, διότι αντελαμβάνετο ότι ο προς την Άνναν έρωσ του, όστις εφαινετο ψυχραθής, τόρα ότε επρόκειτο να την χάση διά παντός, είχε καταστή παρά ποτε φλογερός ... Κατά το διάστημα της ασθενείας της, την είχε γνωρίσει κατά βάθος πλέον και κατενόησεν ότι δεν την είχαν ακόμη αγαπήσει τόσον, όσον ησθάνετο ότι την ελάτρευε τόρα. Και ήδη, ότε την εγνώρισε τελείως, ότε την ηγάπα όπως ώφειλε να την αγαπά, είχε ταπεινωθή ενώπιόν της και την έχανε διά παντός. Και θα διετήρει απ' αυτόν ανάμνησιν ποταπότητος!

Και το φρικωδέστερον όλων ήτο η ανάμνησις της αξιοθρηνήτου και γελοίας θέσεώς του, καθ' ήν στιγμήν ο Καρένιν του είχαν αποσύρει τας χείρας από της ηλλοιωμένης εκ του αίσχους μορφής του ...

Παρέμεινεν επί της προθυραίας κλίμακος ως αποπλανηθείς και δεν εγνώριζε πλέον τι να πράξη.

— Επιθυμείτε να καλέσω αμάξι; ηρώτησεν ο θυρωρός.

— Ναι, έν αμάξι.

Επιστρέψας εις την οικίαν του, ο Βρόνσκυ χωρίς να χάση καιρόν να εκδυθή, εξηπλώθη επί τινος διβανίου. Ησθάνετο βάρος εις τον εγκέφαλον, αναμνήσεις και σκέψεις αλλόκοτοι διεδέχοντο αλλήλας προ των οφθαλμών αυτού με έκτακτον γοργότητα και διαύγειαν: έβλεπε το φάρμακον, το οποίον προσέφερεν εις την πάσχουσαν αφίνων να εκχειλίξη το κουτάλι, τας λευκάς χείρας της μαίας και την αλλόκοτον στάσιν του γονυπετούς προ της κλίνης Καρένιν.

«... Δύνασθε να με καλύψετε με βόρβορον»· οι λόγοι ούτοι αντήχουν εις τα ώτα του, και έβλεπεν ενώπιόν του τον Καρένιν και την φλογισμένην μορφήν της Άννας, και τα φλογοβόλα της μάτια, παρατηρούσα μετ' έρωτος, όχι πλέον αυτόν, αλλά τον σύζυγόν της. Ανεμνήσθη δ' ακόμη και την ιδικήν του μορφήν, οποία παρουσιάσθη όταν ο Καρένιν του απέσυρε τας χείρας από του προσώπου.

Και είδεν ακόμη ευκρινέστερον την μορφήν της Άννας, οποίαν την αντίκρουσε κατά το αλησμόνητον βράδυ, το προηγηθέν των ιπποδρομιών,

«... Τετέλεσται το παν, και εκείνη ποθεί τόρα ν' απαλείψη την ανάμνησίν μου από της μνήμης της ... Και εγώ δεν δύναμαι να ζήσω άνευ αυτής! ... Πώς δυνάμεθα ν' ανασυμφιλιωθώμεν, πώς ν' ανασυμφιλιωθώμεν;» ... Επρόφερε τας λέξεις ταύτας υψηλοφώνως και ήρχισε να τας επαναλαμβάνη ασυναίσθητως, ίνα εμποδίση τας νέας εικόνας, που παρουσιάζοντο εις τον εγκέφαλόν του, να τον βασανίζουν.

Αλλά βραχεία τούτο υπήρξεν ανάπαυλα. Και ανεμνήσθη πάλιν τας γλυκυτέρας στιγμάς του έρωτός των και την ταπείνωσιν άμα της προτεραίας.

«... Ξεσκέπασε το πρόσωπόν σου», του έλεγεν η φωνή της Άννας, και υπήκουεν αυτός και συνησθάνετο την επαίσχυντον εντύπωσιν εκ της ιδίας του φυσιογνωμίας.

Παρέμεινε κατακεκλιμένος, προσπαθών ν' αποκοιμηθή, αλλά συνησθάνετο ότι δεν θα το

κατώρθωνεν. Επανελάμβανεν ημιφώνως, εις την τύχην, μίαν σκέψιν ήτις διεμορφούτο εις το πνεύμα του, επιποθών να επιβάλη τοιουτοτρόπως σιγήν εις τον εγκέφαλόν του, . . . Ηκροάτο εαυτού ομιλούντος προς εαυτόν, και ήκουσε λόγους, τους οποίους συνήρθωνεν ως παράφρων.

«... Δεν κατώρθωσες να εκτιμήσης, δεν κατώρθωσες να επωφεληθής ... δεν κατώρθωσες να επωφεληθής, δεν κατώρθωσες να εκτιμήσης!»

«... Μήπως πρόκειται να τρελλαθώ;» ηρώτησεν εαυτόν.

«... Δυνατόν και τούτο! Μη δεν υπάρχει λόγος να τρελλαθώ; ... Μήπως εις παρομοίας περιστάσεις δεν φυτεύουν μια σφαίρα εις το κεφάλι τους;»

«Το παν τετέλεσται δι' εμέ», διελογίσθη. «Πρέπει λοιπόν να σκεφθώ τι μου υπολείπεται να κάμω ...»

Και η σκέψις του ανεπόλησεν αίφνης την ανάμνησιν της έξω του έρωτός του προς την Άνναν ζωής του.

«... Η φιλοδοξία; Η Αυλή; Ο Κόσμος; Ο φίλος του Σερπουκχόβσκη;»

Δεν ηδυνήθη να σταματήσει εις καμμίαν εκ των παρατηρήσεων τούτων. Άλλοτε, τα πράγματα αυτά είχαν κάποιαν έννοιαν δι' αυτόν, αλλά τώρα ήσαν όλα κενά εννοίας.

Ηγέρθη, αφήρεσε τον επενδύτην του, έλυσε την ζώνην του και ήρχισε να βηματίζει ανά τον θάλαμόν του.

«... Εις τοιαύτας περιστάσεις γίνεται κανείς τρελλός!» επανέλαβε, «και εις περιστάσεις τοιαύτας φυτεύει κανείς μια σφαίρα εις τον κρόταφον ... διά ν' αποφυγή το αίσχος!» προσέθηκε βραδέως.

Επλησίασεν εις την θύραν και την έκλεισεν, είτα δε, βλέμμα ατενές, με τους οδόντας συνεσφιγμένους, προυχώρησε προς την τράπεζαν, επήρε το περιστροφόν του, το εξήτασεν, έστρεψε προς εαυτόν την κάνην του, και εβυθίσθη εις διαλογισμούς.

Έμεινεν ούτω, επί δύο λεπτά, με την κεφαλήν χαμηλωμένην, συγκεντρών τας σκέψεις του μετά καταφόρου εντατικότητας και με το ρεβόλβερ διαρκώς εις το χέρι.

«... Βεβαίως!» διελογίσθη, ωσανεί ανεκάλυπτε το συμπέρασμα μακράς σειράς συλλογισμών λογικών και διαυγών. Πράγματι όμως συνεστρέφετο εντός του αυτού κύκλου των ιδεών και των νοερών απασχολήσεων, αίτινες τον εβασάνιζον από μιας ήδη ώρας. Ήσαν αι αυταί αναμνήσεις της διά παντός απωλεσθείσης ευτυχίας, το αυτό συναίσθημα ότι το μέλλον δεν είχε πλέον καμμίαν ευτυχίαν δι' αυτόν, η αυτή συναίσθησις του εξευτελισμού του,

«... Βεβαίως!» διελογίσθη, όταν η σκέψις του διεισέδυσεν, εντός του αναλλοιώτου εκείνου κύκλου των συλλογισμών και των αναμνήσεων, εΐτα δε, στηρίζας το ρεβόλβερ επί της αριστεράς πλευράς του στήθους του, έθλιψε δυνατά το όπλον εις την χείρα του και επίεσε την σκανδάλην.

Δεν ήκουσε την εκπυρσοκρότησιν, αλλά κάποιος ισχυρός τιναγμός εντός του στήθους του, τον έκαμε να κλονισθή· εδοκίμασε να κρατηθή από του χείλους της τραπέζης, απέρριψε το ρεβόλβερ, εταλαντεύθη παρατηρών γύρω του με ύφος εκπλήξεως.

Δεν ανεγνώριζε πλέον το δωμάτιόν του ...

Τα ταχέα και θορυβώδη βήματα του υπηρέτου του διασχίζοντος τον αίθουσαν, τον επανήγαγον εις τας αισθήσεις του· κατέβαλεν αγώνα πνεύματος και αντελήφθη ότι ευρίσκετο εξηπλούμενος κατά γης, και ότι είχε αποπειραθή ν' αυτοκτονήση, διότι έβλεπεν αίμα επί της χειρός του.

«... Απέτυχα!» είπεν, αναζητών διά της χειρός το περιστροφόν του.

Το όπλον ήτο παραπλεύρως αυτού, αλλά το ανεζήτει πολύ μακράν ...

Μίαν μόλις ώραν βραδύτερον η νύμφη του Βρόνσκυ, η Βάσια, κατέφθασε μετά τριών ιατρών, οΐτινες εξήπλωσαν τον τραυματίαν επί της κλίνης και επέδεσαν το τραύμα του.

* * *

Σπεύδων εις την επίκλησιν της συζύγου του, ο Καρένιν δεν είχε προΐδει ότι η μετάνοια της Άννας ηδύνατο να εΐνε ειλικρινής, ότι θα την συνεχώρει και ότι θα επέζη ... Ήτο σφάλμα, το οποίον δύο μήνας μετά την εκ Μόσχας επιστροφήν του, εβάρυνεν επαχθώς επ' αυτόν.

Εΐχε διαπράξει το σφάλμα τούτο, ουχί μόνον διότι δεν είχε προΐδει την λύσιν ταύτην, αλλά και διότι μέχρι της ημέρας εκείνης δεν είχε γνωρίσει καλώς την ιδίαν του καρδίαν.

Προ της επιθανατίου κλίνης της συζύγου του, κατά πρώτην φοράν εις την ζωήν του είχε εγκαταλειφθή εις το αίσθημα της τρυφεράς συμπαθείας, ην εγέννα εν αυτώ η θέα των συμφορών των άλλων και το οποίον άλλοτε εξελάμβανεν ως αδυναμίαν διά την οποίαν έπρεπε να εντρέπεται.

Ο οίκτος, ον ησθάνθη διά την Άνναν, η μεταμέλεια ην εδοκίμασεν αναμνησθείς ότι είχαν ευχηθή τον θάνατόν της, και ιδίως η εκ της συγνώμης χαρά, επράυναν όλας του τας βασάνους και τω εγέννησαν ποιόν τι συναίσθημα ενδομούχου γαλήνης, το οποίον του ήτο άγνωστον έως τότε.

Κατενόησεν εξαΐφνης ότι εκείνο που του ήτο πηγή πάσης βασάνου, είχε μετατραπή εις πηγήν πνευματικής ευφροσύνης δι' αυτόν, και ότι αι αμφιβολΐαι αίτινες εφάινοντο αδιάλυτοι όταν κατεδίκαζεν, όταν κατηγορεί και εμΐσει, είχαν καταστή απλαΐ και διαυγείς όταν εσυγχώρησε και ηγάπησε ...

Εσυχώρησε την σύζυγόν του και την ελυπήθη εξ αιτίας των βασάνων της και της μετανοΐας της.

Εσυχώρησε τον Βρόνσκυ και τον ελυπήθη όταν κυρίως έμαθε το απεγνωσμένον του διάβημα.

Ελυπείτο ήδη τον υιόν του πλειότερον ή πρότερον και εμέμφετο εαυτού διότι τον είχε καθ' υπερβολήν παραμελήσει ... Διά δε την νεογέννητον κόρην του, ησθάνετο κάποιο ιδιάζον αίσθημα, ου μόνον συμπαθείας και πόνου, αλλ' αληθούς στοργικής τρυφερότητος.

Καθ' όσον όμως ο χρόνος παρήρχετο, παρατήρει ότι, όσον φυσική και αν του εφάνη η θέσις του, δεν θα του επετρέπετο να παραμείνη εν αυτή.

Ησθάνετο ότι πάντες όσοι τον εγνώριζον, τον παρατήρουν μετά τινος εκπλήξεως αορίστου, ότι δεν τον ενόουν και ότι ανέμενον παρ' αυτού αποφασιστικήν ενέργειαν.

Ησθάνετο κυρίως ότι αι μετά της Άννας σχέσεις του ήσαν φυσικά και εστερούντο σταθερότητος.

Φθίνοντας του Φεβρουαρίου, η νεογέννητος παιδίσκη ησθένησεν. Ο Καρένιν επέρασεν όλας τας πρωινάς ώρας πλησίον της μικράς, έδωκε δε κατόπιν διαταγήν να κληθή ο ιατρός και μετέβη εις το υπουργείον.

Όταν επέστρεψεν εις την οικίαν του, μετά τινας ώρας, εθώπευσε την κεφαλήν του υιού του και ηρώτησε την παιδαγωγόν τι είχεν είπει ο ιατρός δια την μπαίμπυ.

— Ο ιατρός είπεν ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος· διέταξε μπάνια, κύριε.

— Αλλά το παιδί υποφέρει; είπεν ο Καρένιν ακούσας φωνάς από του εγγύς δωματίου.

Εσκέφθη επί στιγμήν, είτα δε εισήλθεν εις το συνεχόμενον δωμάτιον.

Η μικρά ήτο κατακεκλιμένη, με το κεφάλι προς τα οπίσω, εις τας αγκάλας της τροφού, και ηρνείτο να πίνη.

— Δεν είνε καλλίτερα; ηρώτησεν ο Καρένιν.

— Πολλή ταραχή έχει, απήντησεν ημιφώνως η τροφός.

Επί μίαν στιγμήν ητένισε σιωπηλώς το βρέφος με έκφρασιν πόνου, αλλ' αίφνης κάποιο μειδιάμα διέστειλε το δέρμα του μετώπου του και εξήλθε του δωματίου ακροποδητί.

Εις την αίθουσαν του φαγητού εκωδώνισε καλέσας τον υπηρέτην και διέταξεν αύθις να κληθή ο ιατρός.

Ήθελε να μη αναμιχθή η Άννα εις την περίθαλψιν του θελκτικού εκείνου μικρού, και προυτίμα να μη εισέλθη και αυτός εις τον κοιτώνα της υπό την πνευματικήν κατάστασιν που ευρίσκετο, τόσω δε μάλλον καθ' όσον εφοβείτο να ευρεθή αντιμέτωπος της πριγκηπίσσης Μπέτσυ, της οποίας είχεν ίδει το όχημα προ της θύρας του.

Αλλ' η Άννα θα εύρισκεν ίσως παράδοξον το πως δεν μετέβαινεν όπως συνήθως, να την χαιρετήση. Κατέβαλε τότε αγώνα επιβολής αφ' εαυτού και διηυθύνθη προς τον κοιτώνα της συζύγου του.

Αλλ' εν ώ επλησίαζεν εις την θύραν, ήκουσε, χωρίς να το θέλη κάποιαν συνομιλίαν.

— Θα εννοούσα την άρνησίν σας και την ιδικήν του αν δεν ανεχώρει Αλλ' ο σύζυγός σας πρέπει λοιπόν να υπερέχη όλων αυτών; έλεγεν η Μπέτσυ.

— Δεν το θέλω δι' εμέ, όχι διά τον σύζυγόν μου. Μη μου ομιλείτε πλέον περί αυτού, απήντησεν η Άννα διά φωνής συγκεκριμένης.

— Αναμφιβόλως, αλλ' εν τούτοις είνε αδύνατον να μη επιθυμήτε ν' αποχαιρετήσετε ένα

άνθρωπον, που παρ' ολίγον να σκοτωθή διά σας; ...

— Δι' αυτόν ακριβώς τον λόγον προτιμώ να μη τον επανίδω.

Ο Καρένιν εσταμάτησε με το ύφος τρομαγμένον και ένοχον.

Εσκέφθη ν' αποσυρθή απαρατήρητος, αλλά το τοιούτον θα ήτο ανάξιον αυτού. Έβηξε δυνατά και επλησίασεν εις την θύραν.

Αι φωναί εσιώπησαν. Εισήλθεν.

Η Άννα φέρουσα φαιόν κοιτωνίτην και τα μαύρα της μαλλιά κομμένα κοντά και καταπίπτοντα εις θυσάνους πυκνούς περί την στρογγύλην της κεφαλής, εκάθητο επί τινος αναπαυτήρος.

Μόλις παρετήρησε τον σύζυγόν της, η ζωηρότης της μορφής της εξέλιπεν, όπως πάντοτε· εχαμήλωσε την κεφαλήν και ητένισε την Μπέτσου ανησύχως.

Η πριγκήπισσα Τβερσκάια, με την κεφαλήν χαμαί νεύουσαν, υπεδέχθη τον Καρένιν διά σκωπτικού μειδιάματος.

— Α! είπε με τόνον εκπλήξεως σχεδόν. Λογίζομαι λίαν ευτυχής που σας βλέπω. Δεν φαίνεσθε πουθενά. Δεν σας είδα από της εποχής που ησθένησεν η Άννα Αλλά γνωρίζω τα πάντα, είσθε θαυμάσιος σύζυγος!

Επρόφερε τας λέξεις τούτας με ύφος χαρακτηριστικόν και κολακευτικόν, ως να απένεμεν εις τον Καρένιν παράσημον μεγαλοψυχίας διά την προς την σύζυγόν συμπεριφοράν του.

Ο Καρένιν εχαιρέτησε ψυχρώς, ησπάσθη την χείρα της συζύγου του και ηρώτησε περί της υγείας της.

— Νομίζω ότι πηγαίνω καλλίτερα, απήντησεν η Άννα, αποφεύγουσα το βλέμμα του συζύγου της.

— Έχετε χρώμα πυρετού, είπεν εκείνος, τονίσας την τελευταίαν του λέξιν.

— Την έκαμα να ομιλήση επί πολύ! είπεν η Μπέτσου Είνε εγωισμός εκ μέρους μου, και το σκάζω

Ηγέρθη, αλλ' η Άννα, γενομένη κατακόκκινη, την εκράτησεν από το χέρι.

— Όχι, μείνατε, σας παρακαλώ, έχω να σας ομιλήσω

Και, αποτόμως, είπε προς τον σύζυγόν της:

— Προς υμάς έχω να ομιλήσω, δεν θέλω και δεν δύναμαι να έχω μυστικά διά σας ... Η Μπέτσου ήλθε να μου είπη ότι ο κόμης Βρόνσκι επεθύμει να έλθη να σας ίδη, ίνα μας αποχαιρετήση προ της αναχωρήσεώς του εις Τασκένδην.

Ομιλούσα, δε ητένιζε τον σύζυγόν της και έσπευδε να διατυπώση παν ό,τι ήθελε να είπη, αν και πολύ της εστοίχιζε τούτο.

— Εγώ απήντησα ότι δεν δύναμαι να τον δεχθώ.

— Αγαπητή Άννα, είπατε ότι τούτο εξαρτάται από τον σύζυγόν σας, επεδιώρθωσεν η Μπέτσου.

— Αλλ' όχι, δεν επιθυμώ εγώ να τον δεχθώ, διότι το τοιούτο θα μ' έφερεν εις ...

Δεν συνεπλήρωσε την φράσιν της και ητένισε τον Καρένιν ερωτηματικώς, αλλ' εκείνος είχαν αποστρέψει την κεφαλήν.

— Εν μια λέξει, δεν θέλω εγώ, επανέλαβεν.

Ο Καρένιν την επλησίασε με την πρόθεσιν να λάβη την χείρα της.

Η πρώτη κίνησις της Άννας υπήρξε να υπεκφύγη την θλίψιν της χειρός του Καρένιν, αλλά κατέβαλεν αγώνα εφ' εαυτή και έσφιγξε τα δάκτυλά του.

— Σας ευχαριστώ διά την εμπιστοσύνην που μου εκδηλούτε, είπεν εκείνος, συγκεχυμένος και στενοχωρημένος διότι ησθάνετο, ότι εκείνο που θα ηδύνατο ευκόλως να λύση μόνος του, πρόσωπον προς πρόσωπον μεθ' εαυτού, ήτο πολύ βαρύ ν' αποφασισθή επί παρουσία της πριγκηπίσσης Τβερσκία.

Η Μπέτσου ήτο δι' αυτόν η ενσάρκωσις της αγροίκου εκείνης δυνάμεως, ήτις ώφειλε να καθοδηγή την ζωήν του εις τα μάτια του κόσμου και τον ημπόδιζε να παραδοθή εις το ίδιον του αίσθημα της αγάπης και της συγγνώμης. Εσιώπησε λοιπόν και ητένισε την πριγκηπίσσαν.

— Λοιπόν! χαίρε, ωραία μου, είπεν η Μπέτσου εγερθείσα. Ησπάσθη δε την Άνναν και εξήλθεν.

Ο Καρένιν την κατευώδωσε.

— Αλέξιε Αλεξάνδροβιτς, γνωρίζω την μεγάλην σας καρδίαν, τω είπε, σταματήσασα εις το μικρό σαλόνι και θλίψασα δυνατά την χείρα του. Εγώ είμαι ξένη, αλλά αγαπώ την Άνναν και σέβομαι υμάς, λαμβάνω δε την τόλμην να σας δώσω μίαν συμβουλήν ... Δεχθήτε τον κόμητα Βρόνσκου, είνε η προσωποποίησης της τιμής ... άλλως τε αναχωρεί διά Τασκένδην.

— Σας ευχαριστώ, πριγκηπίσσα, διά την καλήν σας συμβουλήν και διά την συμπάθειάν σας, αλλά μόνη η Άννα θ' αποφασίση ποίον θέλει να δεχθή.

Ο Καρένιν απεχαιρέτησε την Μπέτσου εις το σαλόνι και επέστρεψε πλησίον της συζύγου του.

Είχεν εξαπλωθή, αλλ' εις τον κρότον των βημάτων των ηγέρθη ζωηρώς εκάθησεν εις ην στάσιν και πρότερον και τον ητένισε μετά τρόμου.

Εκείνος αντελήφθη ότι είχε κλαύσει.

— Σου είμαι λίαν ευγνώμων διά την εμπιστοσύνην που μου εκδηλώνεις, είπεν ο Καρένιν ... Σου είμαι δ' επίσης ευγνώμων και διά την απόφασίν ην έλαβες. Και εγώ φρονώ ότι, αφού ο Κόμης Βρόνσκου αναχωρεί, είνε περιττόν να έλθη εις επίσκεψίν μας. Εν τούτοις ...

Η Άννα τον διέκοψε μετά τινος ερεθισμού, τον οποίον δεν ηδύνατο ν' αποκρύψη.

— Είπον ήδη ότι δεν θα τον δεχθώ, προς τι να το επαναλάβω ...

«Είνε περιττόν να έλθη εδώ», διελογίσθη, «περιττόν να έλθη ν' αποχαιρετήση την γυναίκα που αγαπά, διά την οποίαν ηθέλησε ν' αυτοκτονήση, χάριν της οποίας κατέστρεψε το μέλλον του, την γυναίκα που δεν δύναται να ζήση άνευ αυτού... Ναι, είνε περιττόν.»

— Ας μη ομιλώμεν πλέον περί του ζητήματος τούτου, προσέθηκεν ηρεμώτερον.

— Σε αφήκα ελευθέραν ν' αποφασίσης συ η ίδια επί του θέματος τούτου και λογίζομαι λίαν ευτυχής βλέπων ... Ο βραδύς του τρόπος του ομιλείν και λέγειν πράγματα, τα οποία εγνώριζεν εκ των προτέρων την ηρέθιζε, και συνεπλήρωσε την φράσιν του.

— Ότι η επιθυμία του συμπίπτει με την ιδικήν σας;

— Ναι, απήντησεν εκείνος επιβεβαιωτικώς. . Η δε πριγκήπισσα Τβερσκάια απόπως αναμιγνύεται εις ζητήματα οικογενειακά τόσον περίπλοκα. Και κυρίως αυτή, ήτις ...

— Δεν πιστεύω τίποτε αφ' όσα λέγονται περί αυτής, είπεν η Άννα ζωηρώς ... Εγώ γνωρίζω ότι με αγαπά ειλικρινώς.

Ο Καρένιν εστέναξε και εσιώπησε.

— Παρήγγειλα να έλθη ο ιατρός, είπεν.

— Είμαι καλά, δεν έχω ανάγκην ιατρού.

— Διά την μικράν εννοώ, δεν παύει να φωνάζη ...

Η Άννα εκωδώνισε και διέταξε να της φέρουν το βρέφος.

Ο Καρένιν εξήλθε του δωματίου.

«... Όχι», διελογίσθη, «τα πράγματα δεν επιτρέπεται να εξακολουθήσουν κατ' αυτόν τον τρόπον».

Ουδέποτε έως τότε είχε εννοήσει τόσον καταφανώς όσον κατά την ημέραν εκείνην, ότι θα του ήτο αδύνατον να διατηρήση την κατάστασιν εκείνην εις τα μάτια του κόσμου και να νικήση το μίσος της συζύγου του. Ουδέποτε έως τότε είχαν αντιληφθή εκδηλουμένην ευκρινέστερον την μυστηριώδη εκείνην κτηνώδη δύναμιν, η οποία, αντιθέτως προς τας ηθικάς του διαθέσεις, καθωδήγει την ζωήν αυτού, τον εξηνάγκαζε να ενεργή συμφώνως προς τους ιδίους νόμους και δεν του επέτρεπε να διατηρή μετά της Άννας τας σχέσεις, ας επεθύμει.

Αλλά τι η σύζυγός του και ο κόσμος εξήτουν απ' αυτόν; Δεν ηδύνατο να το εννοήση.

Αντιθέτως δε, κατενόει ότι κάποιον αίσθημα οργής, όπερ ετάραττε την ησυχίαν του και εξουδετέρωνεν όλην την αξίαν της γενναιόφρονος διαγωγής του, εκυριάρχει ήδη της ψυχής αυτού.

* * *

Καθ' ήν στιγμήν η Μπέτσου εξήρχετο του σαλονίου, ο Ομπλόνσκι την εσταμάτησεν εις την θύραν.

— Α! πριγκήπισσα, σεις είσθε! Τι θελκτική συνάντησις! Ελέρασα από το σπίτι σας.

— Συνάντησις πολύ βραχεία, διότι φεύγω, είπεν η Μπέτσου, μειδιώσα ενώ εφόρει τα γάντια της.

— Μη βάζετε τα γάντια, πριγκήπισσα, προτού ασπασθώ το χεράκι σας. Ευλογώ την επάνοδον της παλαιάς μόδας μόνον δι' αυτό της το ευεργέτημα.

Ησπάσθη τα δάκτυλα της πριγκηπίσσης, την συνόδευσε μέχρι του αντιθαλάμου, την απεχαιρέτησε και εισήλθεν εις το διαμέρισμα της αδελφής του.

Την ευρήκε κλαίουσιν. Παρά την σπινθηροβόλουν εκ φαιδρότητος ευδιαθεσίαν του, ο Ομπλόνσκυ προσέλαβεν αμέσως τον τόνον εκείνον της συμπαθείας, όστις ήρμοζεν εις την πνευματικήν κατάστασιν της Άννας. Την ηρώτησε περί της υγείας της και περί του τρόπου καθ' όν είχε διέλθει τας πρωινάς της ώρας.

— Άσχημα, πολύ άσχημα, ... το πρωί όπως τη νύχτα σήμερα όπως χθες και αύριον όπως σήμερα ...

— Νομίζω ότι αφίεσαι να βλέπης τα πράγματα υπερβολικά μαύρα. Ανάγκη να αλλάξης σκέψεις, ν' ατενίσης την ζωήν κατά μέτωπον ... Είνε οδυνηρόν, αλλά ...

— Έχω ακούσει να λέγουν, ότι υπάρχουν γυναίκες, αίτινες αγαπώσι μερικούς άνδρας διά τα ελαττώματά των, αλλ' εγώ τον αποστρέφομαι διά την αρετήν του. Δεν ήμπορώ να ζήσω μαζί του. Θέλησε να μ' εννοήσης, και να τον βλέπω απλώς μου κάμνει κακό και με εξοργίζει ... Δεν ήμπορώ, δεν ήμπορώ να ζήσω μαζί του!... Τι να κάμω! ... Ήμην δυστυχής και ενόμιζα ότι είνε αδύνατον να γείνω δυστυχεστέρα, αλλά μου ήτο αδύνατον να φαντασθώ τας αρρήτους βασάνους που υφίσταμαι τώρα. Εννόησέ το λοιπόν, εννόησέ το, γνωρίζω ότι είνε αγαθός, εξαίσιος άνθρωπος και τον απεχθάνομαι! ... Τον αποστρέφομαι διά την μεγαλοφυχίαν του! Δεν μου μένει παρά ...

Ήθελε να είπη: «ν' αποθάνω»· αλλ' ο Ομπλόνσκυ δεν την αφήκε να συμπληρώση την φράσιν της.

— Είσαι υπερβολική, αγαπητή μου, είσαι άρρωστη, παρωργισμένη· η κατάστασις δεν είναι τόσον τρομερά, είτε μειδιών.

Ουδείς, εκτός του Ομπλόνσκυ, ενώπιον μιας τοιαύτης απελπισίας, θα επέτρεπεν εαυτώ να μειδιά. Από κάθε άλλον το μειδιάμα θα εθεωρείτο απρεπές, αλλ' εις το μειδιάμα του Ομπλόνσκυ ενυπήρχε τόση καλλωσύνη και τρυφερότης σχεδόν γυναικεία, ώστε αντί να πειράζη, το μειδιάμά του επράυνε και εγλύκαινε τον πόνον.

Οι βραδείς και καθησυχαστικοί του λόγοι ενείχον την μαλλακτικήν ιδιότητα του αμυγδαλελαίου, και η Άννα συνησθάνθη το πραϋντικόν των αποτελέσμα.

— Όχι, αγαπητέ Στίβα, είπεν, είμαι χαμένη, χαμένη ... Και, κάτι χειρότερα· δεν επέθανα ακόμη, δεν θέλω να είπω ότι ετελείωσε το παν, εξ εναντίας, αισθάνομαι ότι δεν έφθασα ακόμη εις το τέρμα. Ομοιάζω με σχοινί τεντωμένο που οφείλει να κοπή ... Το τέλος δεν επήλθε ακόμη, και ... όταν επέλθη, θα είνε τρομερόν!

— Συγγνώμην, πρέπει το σχοινί να χαλαρωθή σιγά-σιγά ... Καμμία κατάστασις δεν είνε αδιέξοδος.

— Το εσκέφθην. Μία μόνη διέξοδος υπάρχει ...

Ο Ομπλόνσκυ κατενόησε πάλιν ότι η διέξοδος αύτη, εις τα όμματά της, ήτο ο θάνατος, και την διέκοψεν εκ νέου.

— Δεν δύνασαι ν' αντιληφθής την θέσιν σου τόσον ευκρινώς, όσον την αντιλαμβάνομαι εγώ. Επίτρεψόν μου λοιπόν να σου είπω ειλικρινώς την γνώμην μου.

Και εμειδίασεν αύθις καταπραϋντικώς.

— Θα πάρω τα πράγματα από την αρχήν των: ενυμφεύθης ένα άνδρα κατά είκοσιν έτη μεγαλειτέρόν σου. Ενυμφεύθης χωρίς έρωτα και εν τη αγνοία του έρωτος. Δέχομαι ότι

τούτο ήτο σφάλμα ...

— Σφάλμα τρομερόν, είπεν η Άννα.

— Αλλ' είνε γεγονός τετελεσμένον. Κατόπιν, σου συνέβη, θα το είπω, το δυστύχημα να μη αγαπάς τον σύζυγόν σου και ν' αγαπήσης άλλον. Είνε δυστύχημα, αλλ' είνε και αυτό γεγονός τετελεσμένον. Και ο σύζυγος σου ανεγνώρισε το γεγονός αυτό και σε συνεχώρησε.

Μεθ' εκάστην φράσιν διεκόπτετο διά να της δώση καιρόν να ομιλήση, αλλ' εκείνη ετήρει σιγήν.

— Έτσι είνε ... Τώρα λοιπόν το ζήτημα τίθεται ως εξής: εμπορείς να εξακολουθήσης συζώσα με τον άνδρα σου; . . Το επιθυμεί εκείνος!

— Δεν γνωρίζω τίποτε, τίποτε! ...

— Αλλά, μου είπες προ ολίγου ότι δεν εμπορείς να τον υποφέρης;

— Όχι, δεν το είπα, παίρνω ‘πίσω τα λόγια αυτά, δεν γνωρίζω τίποτε και δεν εννοώ τίποτε.

— Εν τούτοις, επίτρεψόν μου. Βασανίζεσθε και οι δύο, και, πού τούτο εμπορεί να καταλήξει; . . Το διαζύγιον, εξ εναντίας, λύει όλους τους δεσμούς.

Έδωκε την συμβουλήν ταύτην, ήτις απετέλει την δεσπόζουσαν ιδέαν του, όχι άνευ δισταγμού, και την εκύτταξεν εμφαντικώς.

Η Άννα τον ητένισε με τα σκεπτικά της μάτια, που ηκτινοβόλουν, και δεν είπε λέξιν.

* * *

Ο Ομπλόνσκυ εισήλθεν εις το δωμάτιον του Καρένιν με κάπως επίσημον ύφος. Ο γαμβρός του όρθιος, με τας χείρας ηνωμένας επί της ράχεως, εσκέπτετο ακριβώς επί των ζητημάτων, τα οποία ο Ομπλόνσκυ είχε συζητήσει μετά της Άννας.

— Μήπως σ’ ενοχλώ; ηρώτησε.

— Όχι δεν μ’ ενοχλείς, απήντησεν ο Καρένιν αδιαφόρως, έχεις τίποτε να μ’ ερωτήσης;

— Ναι ... Θα επιθύμουν ... Έχω ανάγκην ... Ναι, πρέπει να σου ομιλήσω, είπεν ο Ομπλόνσκυ, κατάπληκτος διότι ησθάνθη εαυτόν διστακτικόν.

Κατέβαλεν αγώνα και εδέσποσε της συγχύσεώς του.

— Ελπίζω ότι έχεις πεποιθήσιν περί της αγάπης που τρέφω προς την αδελφήν μου και περί της αφοσιώσεως και του σεβασμού μου προς σε, είπεν ερυθριάσας.

Ο Καρένιν έμεινεν όρθιος ενώπιόν του και δεν απεκρίθη, αλλ’ η μορφή του έσχε την έκφρασιν υπομονητικού μάρτυρος· ο Ομπλόνσκυ συνεκινήθη.

— Επιθυμώ να σου ομιλήσω περί της αδελφής μου και περί της αμοιβαίας σας θέσεως, είπεν ο Ομπλόνσκυ εξακολουθών να παλαίη κατά της διστακτικότητός του.

Ο Καρένιν τον ητένισε με μειδίαμα πλήρες θλίψεως, είτα δ’ επλησίασεν εις την τράπεζαν, έλαβε μίαν επιστολήν, ην είχεν αρχίσει να γράφη και την έτεινε προς τον γυναίκαδελφόν του.

— Δεν παύω σκεπτόμενος πάντοτε το αυτό· αφ’ ού η παρουσία μου εξοργίζει την Άνναν, ιδού τι έγγραψα, σκεπτόμενος ότι θα εξεφραζόμην καλλίτερα αφ’ όσον θα ηδυνάμην να το πράξω προφορικώς.

Ο Ομπλόνσκυ έλαβε το χειρόγραφον, εκύταξε μετ’ εκπλήξεως τα στυγνά μάτια του Καρένιν που τον προσέβλεπον ατενώς και ανέγνω:

«Παρατηρώ ότι η παρουσία μου σας είνε επαχθής. Όσον οδυνηρόν και αν μου είνε να το ομολογήσω οφείλω να πεισθώ περί τούτου. Ούτως έχει το πράγμα και δεν δύναται να έχη διαφορετικά. Δεν σας κατηγορώ, και, μάρτυς μου ο Θεός, ότι όταν σας είδα κατά το διάστημα της ασθενείας σας, έλαβα την απόφασιν να λησμονήσω παν ό,τι συνέβη και ν’ αρχίσω νέαν ζωήν. Δεν μεταμελούμαι, δεν θα μεταμεληθώ ποτέ δι’ ό,τι έπραξα· μόνον το καλόν σας επόθησα, την ανακούφισιν της ψυχής σας, αλλά βλέπω ότι δεν επέτυχον του

σκοπού μου. Ειπέτε μου, σεις η ίδια, τι δύναται να σας δώσει την αληθή ευτυχίαν και τι δύναται ν' αποδώση την γαλήνην εις την ψυχήν σας. Επαφίεμαι εξ ολοκλήρου εις την θέλησίν σας και εις την ευθυκρισίαν σας».

Ο Ομπλόνσκυ απέδωκε την επιστολήν εις τον γαμβρόν του και εξηκολούθησε να τον παρατηρή με την αυτήν και πρότερον κατάπληξιν.

Η σιγή εκείνη εφάνη εις αμφοτέρους τόσον επαχθής, ώστε ο Ομπλόνσκυ ησθάνθη ότι τα χείλη του έτρεμον.

— Αυτό είχα να της είπω, ετόνισεν ο Καρένιν υποστραφείς.

— Ναι, ναι απεκρίθη ο Ομπλόνσκυ.

Δεν ηδύνατο να ομιλήση, τα δάκρυα του απέπνιγον τον λάρυγγα.

— Ναι, ναι, σας εννοώ, είπε τέλος.

— Επιθυμώ να μάθω τι αυτή επιθυμεί, επανέλαβεν ο Καρένιν.

Φοβούμαι ότι η ίδια δεν αντιλαμβάνεται σαφώς την θέσιν της Δεν δύναται να είνε αυτή δικαστής. Είνε συντετριμμένη, αυτή είνε η λέξις, από την μεγαλοψυχίαν σου. Όταν αναγνώση την επιστολήν σου, δεν θα δυνηθή να εύρη τίποτε ν' απαντήσει, θα κύψη μόνον την κεφαλήν ακόμη χαμηλότερα.

— Αλλά, πώς λοιπόν δύναμαι να μάθω τας επιθυμίας της;

— Ας μου επιτρέπης να σου δώσω την γνώμην μου, φρονώ ότι συ οφείλεις να εξεύρης τα μέσα δι' ων θα τεθή τέρμα εις αυτήν την κατάστασιν ...

— Ώστε, φρονείς ότι πρέπει να τεθή τέρμα; διέκοψεν ο Καρένιν. Αλλά, πώς να το κάμω; προσέθηκεν υψώσας τας χείρας του μέχρι των οφθαλμών του ... Δεν βλέπω την δυνατήν διέξοδον ...

Ο Ομπλόνσκυ ηγέρθη και είπε ζωηρώς:

— Δεν υπάρχει κατάστασις άνευ διεξόδου· πρό τινος χρόνου, επεθύμεις την ρήξιν! ... Αν σήμερον φθάσης εις το συμπέρασμα ότι δεν δύνασθε να καταστήτε αμοιβαίως ευτυχείς... Φίλε μου, είνε, απόλυτος ανάγκη, εις ην κατάστασιν ευρίσκεσθε, να καθιερώσητε νέας αμοιβαίας σχέσεις, αι δε σχέσεις αύται δεν δύνανται να καθιερωθώσι παρά μόνον αν αποδοθή η ελευθερία εις αμφοτέρους σας.

— Διά του διαζυγίου! ανεφώνησεν ο Καρένιν μετ' αποτροπιασμού.

— Μάλιστα, διά του διαζυγίου, διά του διαζυγίου, επανέλαβεν ο Ομπλόνσκυ. Αυτή είνε η λογικώτερα λύσις διά τους συζύγους, των οποίων αι σχέσεις καθίστανται τόσον τεταμένα. Τι γίνεται όταν οι σύζυγοι αποκαλύψουν ότι η συμβίωσις των δεν τοις είνε πλέον δυνατή; ...

Ο Καρένιν εστέναξεν οδυνηρώς και έκλεισε τους οφθαλμούς

— Έν μόνον είνε συζητήσιμον: ο έτερος των συζύγων επιθυμεί να έλθη εκ νέου εις γάμον; Αν όχι, το πράγμα λύεται αφ' εαυτού.

Την φοράν ταύτην ο Ομπλόνσκυ ηνόησεν εαυτόν απηλλαγμένον παντός αισθήματος στενοχωρίας ή δισταγμού.

Η μορφή του Καρένιν συνεσπάσθη εκ συγκινήσεως, εφιθύρισε δε κατά μέρος λέξεις ανάρθρους και δεν απεκρίθη.

Χιλιάκις είχε αναλογισθή τα πράγματα εκείνα, τα οποία εφάνοντο τόσον απλά εις τον Ομπλόνσκυ, και τα εύρισκεν απαράδεκτα. Δεν εδέχετο πλέον το διαζύγιον, διότι το αίσθημα της ίδιας του αξιοπρεπείας και ο προς την θρησκείαν σεβασμός δεν τω επέτρεπον ν' αναλάβη την κατηγορίαν μιας υποθετικής μοιχείας, ακόμη δε ολιγώτερον να δεχθή να μαρανθή η σύζυγός του, την οποίαν είχε συγχωρήσει και ην ηγάπα ... Έπειτα, τι θ' απεγίνετο ο υιός του εν περιπτώσει διαζυγίου; Να τον αφήση μετά της μητρός του δεν ήτο δυνατόν. Η διεζευγμένη μήτηρ θ' απέκτα αθέμιτον οικογένειαν εν τη οποία η θέσις του νομίμου υιού θα ήτο ψευδής και η ανατροφή του ατελής. Να τον κρατήση; Το τοιούτο θα ήτο εκ μέρους του πράξις εκδικήσεως, την οποίαν δεν ήθελε να διαπράξη ... Ο Καρένιν τέλος απέκρουε το διαζύγιον κυρίως διότι εγνώριζεν ότι τούτο θ' απετέλει την καταστροφήν της Άννας. Το ν' αποδώση εις την γυναίκα του την ελευθερίαν της, ήτο, κατά τας ιδέας του Καρένιν, ως να αφίετο ν' αποσπασθή απ' αυτού του ιδίου ο τελευταίος προς την ζωήν δεσμός, τα παιδιά του, τα οποία ηγάπα και ως να εστέρει ταυτοχρόνως την Άνναν του εσχάτου στηρίγματός της επί της οδού του αγαθού!

Εγνώριζεν ότι άπαξ διαζευγνυμένη, θα ηκολούθει τον Βρόνσκυ και θα προσεχώρει εις σύνδεσμον αθέμιτον και εγκληματικόν, καθ' όσον, συμφώνως προς τους εκκλησιαστικούς κανόνας, μία γυνή δεν δύναται να νυμφευθή έτερον άνδρα εφ' όσον ο σύζυγος της ζη.

«... Θα τον ακολουθήση», εσκέπτετο ο Καρένιν, «και, μετά έν ή δύο έτη θα την εγκατάλειψη, ή θα προσχωρήση εις νέον δεσμόν και το σφάλμα θα επαναπέση εις βάρος μου, διότι θα έχω συγκατατεθή εις διαζύγιον ανήθικον».

Δεν εδέχετο λοιπόν ο Καρένιν ουδέν εξ όσων έλεγεν ο Ομπλόνσκυ, αλλά τον ηκροάτο, διότι ησθάνετο ότι διά του στόματος αυτού εξεφράζετο η ισχυρά εκείνη κτηνώδης δύναμις, ήτις, παρά την θέλησίν του, εδέσποζε της ζωής του και εις την οποίαν θα ήτο υπόχρεως να υποκύψη.

— Το ζήτημα έγκειται τώρα εις τούτο: Υπό τίνας όρους θα εδέχεσο το διαζύγιον; Ε κ ε ί ν η δεν επιθυμεί τίποτε, δεν τολμά να ζητήση τίποτε, επαφίεται δ' εξ ολοκλήρου εις την γενναιοψυχίαν σου.

«Υψιστε, Υψιστε, διατί;» εσκέφθη ο Καρένιν αναλογισθείς όλας τας λεπτομερείας του διαζυγίου όταν ο σύζυγος αποδέχεται εις βάρος του την ευθύνην. Και, εξ αισχύνης, εκάλυψε την μορφήν διά των χειρών του με το αυτό κίνημα, όπερ είχε κάμει ο Βρόνσκυ παρά την κλίνην της παραληρούσης Άννας.

— Ναι, ναι, εκραύγασε διά της οξειάς φωνής του, αναλαμβάνω εγώ το αίσχος, της δίδω μάλιστα και τον υιόν μου, αλλά δεν θα ήτο συμφερώτερον να τ' αποφύγωμεν όλα αυτά; ... Άλλως τε κάμε όπως επιθυμείς.

Ο Ομπλόνσκυ συνεκινήθη.

— Πίστευσόν με, είπε, μετά στιγμήν σιωπής, θα εκτιμήση πληρέστατα το μεγαλείον της ψυχής σου!

Τα δάκρυα ημπόδιζον τον Καρένιν να ομιλήση.

— Είνε πεπρωμένον, και πρέπει να υποταχθώμεν εις αυτό, είπεν ο Ομπλόνσκυ.

Αποδέχομαι την δυστυχίαν αυτήν ως γεγονός τετελεσμένον και βιάζω εμαυτόν να προσέλθω εις βοήθειαν αμφοτέρων σας.

Όταν εξήλθε του δωματίου του γαμβρού του, ο Ομπλόνσκυ ήτο συγκεκριμένος, τούθ' όπερ όμως δεν τον ημπόδισε να συγχαρή εαυτόν διότι τόσον τελείως είχε επιτύχει η αποστολή του. Ήτο βέβαιος ότι ο Καρένιν δεν θα ήλλασσε γνώμην.

* * *

Το τραύμα του Βρόνσκυ είχε θέσει εις κίνδυνον την ζωήν του, αν και η σφαίρα δεν είχε θίξει την καρδίαν. Επί πολλάς ημέρας παρέμεινε μεταξύ ζωής και θανάτου.

Όταν διά πρώτην φοράν ηδυνήθη να ομιλήση, εις το δωμάτιόν του ευρίσκετο μόνη η νύμφη του Βάρια.

— Βάρια, της είπε διά τόνου αυστηρού, ετραυματίσθην εξ απροσεξίας. Σε παρακαλώ, να μη κάμης υπαινιγμόν περί του γεγονότος τούτου, ειπέ εις όλους ότι πρόκειται περί τυχαίου επεισοδίου. Δεν παραληρώ πλέον, σου το ζητώ σοβαρώς: κανείς να μη είπη ότι ηθέλησα να συντομεύσω τας ημέρας μου!

— Ουδείς το λέγει, απήντησεν εκείνη· ελπίζω μόνον ότι δεν θα ξανατραυματισθής εξ απροσεξίας.

— Το ελπίζω, αν και προτιμότερον θα ήτο, . .

Νευρικόν μειδίαμα διέστειλε τα χείλη του. Παρά τους λόγους του δε, οίτινες κατετρόμαξαν την Βάρια, μόλις η φλεγμονή παρήλθε και ήρχισε ν' ανακτά τας δυνάμεις του, συνησθάνθη ότι είχε απαλλαγή κατά τι από το άλγος του. Του εφάνη ότι απειλήσας την ιδίαν του ζωήν είχε εκπλύνει το αίσχος και την ταπείνωσιν, ην είχε αισθανθή. Τώρα ηδύνατο να σκέπτεται ηρέμως περί του Καρένιν. Ανεγνώριζε δε το μεγαλείον της ψυχής αυτού χωρίς να αισθάνεται πλέον εαυτόν τεταπεινωμένον, . . Κατόπιν επανέλαβε την παλαιάν του ζωήν· τω κατέστη ηθικώς δυνατόν ν' αφεθή να οδηγείται από τους παλαιούς κανόνας της συμπεριφοράς του, και ν' ατενίζη τους ανθρώπους κατά πρόσωπον, χωρίς να ερυθριά. Αλλ' είχε και την πικράν απόγνωσίν ότι είχε χάσει διά παντός την Άνναν. Δεν ηδύνατο ν' αποσπάση της καρδιάς του το αίσθημα τούτο, αν και δεν έπαυσε παλαιών κατ' αυτού ...

Είχε σταθερώς αποφασίσει, αφ' ότου το σφάλμα του είχε εξαγορασθή ενώπιόν του συζύγου, να παραιτηθή της Άννας και να μη παρεντεθή ουδέποτε πλέον μεταξύ αυτής, της μετανοίας της και του συζύγου της, του ήτο όμως αδύνατον να παρηγορηθή διά την απώλειαν του έρωτός του. Δεν ηδύνατο ν' αποσβέση εκ της μνήμης του τας στιγμάς της ευτυχίας ην είχε απολαύσει μαζί της. Τότε ελάχιστα είχε εκτιμήσει ταύτα, τόρα όμως τον εβασάνιζον διά γοητείας επιμόνου.

Ο στρατηγός Σερπουχόβσκη εσκέφθη να του προμηθεύση κάποιαν ανωτέραν θέσιν εις την Τασκένδην, και ο Βρόνσκυ, άνευ δισταγμού απεδέχθη την τοποθέτησιν. Αλλά, καθ' όσον πλησίαζεν η στιγμή της αναχωρήσεώς του, ησθάνετο πολύ βαρύτερον την θυσίαν ην έκαμνε δι' εκείνο, το οποίον έκρινεν ως καθήκον του.

Όταν το τραύμα του εθεραπεύθη εντελώς ήρχισε να προετοιμάζεται προς αναχώρησιν.

— Να την επανίδω άπαξ ακόμη, και κατόπιν να ενταφιασθώ και ν' αποθάνω, εσκέπτετο.

Αποχαιρετών την πριγκήπισσαν Μπέτσου, της ενεπιστεύθη τον ενδόμυχον αυτού πόθον. Αύτη δε του εχρησίμευσεν ως μεσάζουσα και του έφερε την αρνητικήν απάντησιν της Άννας.

— Τόσον το καλλίτερον! εσκέφθη ο Βρόσκι, ήτο μία αδυναμία εκ μέρους μου, και η συνέντευξις αυτή θα μου αφήρει τας τελευταίας μου δυνάμεις.

Το πρωί της επιούσης, η Μπέτσου μετέβη να τον ίδη και τον επληροφόρησεν ότι ο Ομπλόνσκυ την είχε διαβεβαιώσει θετικώς ότι ο Καρένιν συγκατατίθετο εις το διαζύγιον, και ότι, κατά συνέπειαν, ηδύνατο να ίδη την Άνναν.

Χωρίς να σκεφθή ούτε να κατευοδώση καν την επισκέπτριάν του, λησμονήσας όλας του τας αποφάσεις, χωρίς ούτε και ν' αναλογισθή αν ο Καρένιν ευρίσκετο εις την οικίαν του, ο Βρόνσκυ διηυθύνθη κατ' ευθείαν εις της Άννας. Ανήλθε την κλίμακα εν σπουδή, χωρίς να προσέξη εις κανένα, και διά βήματος γοργού, ερρίφθη επ' αυτής και εκάλυψε διά φιλημάτων την μορφήν της, τας χείρας και τον τράχηλον.

Η Άννα είχε προπαρασκευασθή διά την συνέντευξιν εκείνην· είχε σκεφθή τι θα του έλεγεν, αλλά δεν ευρήκε τόρα τα λόγια που είχε παρασκευάση. Ο έρωσ του Βρόνσκυ την ενίκησεν. Όταν δε ηθέλησε να τον πραϋνη και να πραϋνθή και αυτή, ήτο πλέον πολύ αργά. Το αίσθημα του Βρόνσκυ εκυριάρχει αυτής. Τα χείλη της έτρεμον και επί πολύ δεν ηδυνήθη ν' αρθρώση λέξι.

— Ναι, με κατέκτησες, είμαι 'δική σου, του είπε.

— Δεν ήτο δυνατόν να τελειώση διαφορετικά το πράγμα, είπεν ο Βρόνσκυ. Εφ' όσον ζώμεν, έτσι θα είνε, το εννοώ τόρα.

— Είν' αλήθεια, είπεν εκείνη.

Η Άννα ωχρία επί μάλλον και μάλλον, εν ώ κατεφίλει την κεφαλήν του.

— Εν τούτοις, μεθ' όσα συνέβησαν, υπάρχει κάτι το απαίσιον εις ό,τι πράττομεν, προσέθηκεν.

— Όλα θα παρέλθουν και θα είμεθα τόσον ευτυχείς!

— Ναι, αλλ' αισθάνομαι εμαυτήν πολύ αδύνατον.

Και τα χείλη της υπέστησαν νέον τρόμον.

— Θα πάμε 'στην Ιταλία και εκεί θ' ανακτήσης την υγείαν σου, είπεν ο Βρόνσκυ.

Τον ητένισε κατάματα.

— Είνε δυνατόν να ζήσωμεν ως σύζυγοι, μόνοι μας, απαρτίζοντες ημείς ολόκληρον την οικογένειάν μας;

— Μ' εκπλήσσει μόνον το πώς δεν υπήρξε διαρκώς τοιαύτη η ζωή μας, είπεν ο Βρόνσκυ.

— Ο Στίβα λέγει ότι συγκατατίθεται εις όλα, αλλ' εγώ δεν δύναμαι να δεχθώ την μεγαλοψυχίαν του. Δεν επιθυμώ το διαζύγιον. Δεν μ' ενδιαφέρει τίποτε τόρα. Μόνον, δεν γνωρίζω τι απεφάσισεν ως προς τον Σεριόγια.

Ο Βρόνσκυ δεν κατώρθωσε να εννοήση πώς εμπορούσε την στιγμήν εκείνην να συλλογίζεται τον υιόν της και το διαζύγιον! Δεν ήσαν αδιάφορα πράγματα αυτά;

— Μη ομιλείς περί αυτών, μη τα σκέπτεσαι καν, είπε, συστρέφων την χείρα της Άννας εντός της ιδικής του και προσπαθών να εφελκύση εις εαυτόν την προσοχήν της.

Αλλ' εκείνη δεν τον παρετήρει πλέον:

— Αχ! διατί να μη αποθάνω; Θα ήτο προτιμότερον αυτό, απεκρίθη.

Δάκρυα σιγαλά κατέρρευσαν επί των παρειών της, αλλ' επέζεν εαυτήν να μειδιά διά να μη λυπήση τον Βρόνσκυ.

Προ μικρού, ο Βρόνσκυ είχε θεωρήσει επωνείδιστον, αδύνατον σχεδόν, ν' αποκρούση την τιμητικήν και επικίνδυνον άμα θέσιν, ήτις του είχε προσφερθή εν Τασκένδη, αλλά τόρα, χωρίς στιγμήν δισταγμού, απέκρουσε την τιμήν αυτήν. Είτα δε, διακρίνας κάποιαν αποδοκιμασίαν, εγκατέλειψεν εντελώς το στράτευμα.

... ..

Ένα μήνα βραδύτερον, ο Καρένιν ευρέθη μόνος μετά του υιού του εις τα δωμάτιά του.

Η Άννα και ο Βρόνσκυ ανεχώρησαν δι' Ιταλίαν χωρίς να δεχθώσι το διαζύγιον, όπερ εκείνη απέκρουσεν αποφασιστικώς.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ο Βρόνσκυ και η Άννα εταξείδευον ανά την Ευρώπην από τριών ήδη μηνών. Είχον διαμείνει εις Βενετίαν, εις Ρώμην, εις Νεάπολιν και είχαν φθάσει προ ολίγου εις μικράν τινα ιταλικήν πόλιν, όπου εσκέπτοντο να μείνουν επί τινα καιρόν.

Κατά την περίοδον ταύτην της ταχείας της αναρρώσεως και της προ μικρού ανακτηθείσης ελευθερίας της η Άννα ησθάνετο εαυτήν τελείως ευτυχή και πλήρη από την χαράν της ζωής. Η ανάμνησις της συμφοράς του συζύγου της δεν εδηλητηρίαζε διόλου την ευτυχίαν της· ήτο πολύ τρομερά η ανάμνησις αύτη και την απεμάκρυνεν αφ' εαυτής· αφ' ετέρου δε, η συμφορά του συζύγου της τής είχε προμηθεύσει ευτυχίαν υψίστην, ώστε να μη δύναται να μετανοήση δι' ό,τι είχε πράξει.

Η ανάμνησις όλων όσα της είχαν συμβή μετά την ασθένειάν της, της συμφιλιώσεως με τον σύζυγόν της, της ρήξεως αυτής, της ειδήσεως του απονενομημένου διαβήματος του Βρόνσκυ, της εμφανίσεώς του εις την οικίαν της, των προετοιμασιών του διαζυγίου, της αναχωρήσεως από της συζυγικής στέγης, των αποχαιρετισμών του υιού της, όλα αυτά της εφάινοντο ως όνειρον παραληρήματος, από του οποίου είχε αφυπνισθή εις το εξωτερικόν, μόνη μετά του Βρόνσκυ.

Οσάκις τη επήρχετο η ανάμνησις αύτη του παρελθόντος, καθησυχάζετο αναλογιζομένη ένα ορθολογισμόν, τον οποίον είχε κάμει ευθύς από των πρώτων ημερών της ρήξεώς της.

— Εδημιούργησα μοιραίως την δυστυχίαν του ανθρώπου αυτού, αλλά δεν επιθυμώ να επωφεληθώ της συμφοράς του ταύτης· πάσχω επίσης και θα πάσχω πάντοτε· χάνω ό,τι πολυτιμότερον είχα, την καλήν μου φήμην και τον υιόν μου. Ενήργησα κακώς, διά τούτο δεν ζητώ πλέον την ευτυχίαν, δεν θα δεχθώ το διαζύγιον και θα υποστώ το αίσχος της

καταστάσεως ταύτης και τον πόνον του αποχωρισμού μου από τον υιόν μου.

Αλλ' όσον και αν επήχετο η Άννα το μαρτύριον, το αληθές είνε ότι δεν έπασχεν. Ουδεμίαν υφίστατο ταπεινώσιν. Χάρις εις το τακτ, όπερ κατείχον αμφότεροι εις μέγαν βαθμόν, κατώρθωνον, αποφεύγοντες τας Ρωσσίδασ κυρίας, να μη ευρίσκωνται ποτέ εις το εξωτερικόν εις θέσιν δυσχερή. Πανταχού συνήντων ανθρώπους, οίτινες εφάινοντο κατανοούντες την κατάστασίν των καλλίτερα και απ' αυτούς τους ιδίους.

Και δεν υπέφερεν επίσης εν αρχή εκ του αποχωρισμού του υιού της, αν και πολύ τον ηγάπησεν. Η κορασίς, το π α ι δ ί - τ η ς, ήτο τόσον χαριτωμένη και είχε τόσον κατακτήσει την καρδίαν της Άννας αφ' ότου ήτο μόνη μετ' αυτής, ώστε η νεαρά γυνή σπανίως εσυλλογίζετο τον υιόν της.

Ο πόθος της ζωής, ενισχυθείς υπό της επανακτήσεως της υγείας, ήτο τόσον ισχυρός και αι συνθήκαι της νέας της υπάρξεως τόσον ευχάριστοι και πρωτότυποι, ώστε η Άννα ησθάνετο εαυτήν απολύτως ευτυχή.

Όσον καλλίτερον εγνώριζε τον Βρόνσκυ, τόσον πλειότερον τον ηγάπα. Τον ηγάπα διά τε το άτομόν του και διά τον προς αυτήν έρωτά του· ήτο πάντοτε ευτυχής αισθανομένη ότι ήτο ολόκληρος ιδικός της και η παρουσία του της ήτο πάντοτε ευχάριστος. Όλαι αι ιδιότητες του χαρακτήρος του, εις τον οποίον ενεβάθυνεν επί μάλλον και μάλλον, την εγοήτευον ανεκφράστως.

Ο θαυμασμός, τον οποίον ησθάνετο προς αυτόν την ετρόμαζε πολλάκις· προσεπάθει ν' ανακαλύψη εν αυτώ έν τι ελλάτωμα και δεν το κατώρθωνε ... Δεν ετόλμα δε να του υποδείξη ότι συνησθάνετο πόσον ήτο κατωτέρα του Αλλά δεν ηδύνατο να μη του εκδηλώνη ευγνωμοσύνην διά τον έρωτά του. Αυτός, όστις, κατά την κρίσιν της, είχε τόσα πλούσια προσόντα διά την υπηρεσίαν του Κράτους, και θα ηδύνατο να παίξη σημαίνοντα ρόλον, είχε θυσιάσει προς χάριν της την φιλοδοξίαν του και δεν εξεδήλωνέ ποτε την ελαχίστην απόχρωσιν μεταμελείας. Πλέον ή άλλοτε ποτε την ηγάπα τόρα και την εξετίμα συγχρόνως. Και ουδ' επί στιγμήν έπαυεν αγρυπνών όπως τίποτε να μη την κάμη να αισθανθή το ψευδές της καταστάσεώς της.

Αυτός ο τόσον δυνατός και τόσον γενναίος, δεν είχε πλέον θέλησιν πλησίον της και μόνη του σκέψις ήτο να προλαμβάνη τας επιθυμίας της. Δεν ηδύνατο να κατανοήση επακριβώς την λεπτότητα εκείνην, αν και το υπερβολικόν του ενδιαφέρον, αν και η ατμόσφαιρα εκείνη των περιποιήσεων δι' ων την περιέβαλλε, της έφερον πολλάκις δυσφορίαν Ο Βρόνσκυ εν τούτοις, δεν ήτο απολύτως ευτυχής, αν και εκείνο, το οποίον είχεν από πολλού τόσον διαπύρως ποθήσει, είχε συντελεσθή.

Αντελήφθη εντός ολίγου ότι μόλις ένα κόκκον άμμου είχεν απολαύσει από το όρος εκείνο της ευτυχίας, το οποίον ανέμενε. Κατενόησε την αιωνίαν πλάνην, ην διαπράττουν οι άνθρωποι, φανταζόμενοι ότι η ευτυχία κατακτάται διά της πραγματοποιήσεως των πόθων των.

Κατά τας πρώτας ημέρας της ενώσεώς των, όταν παρητήθη της στρατιωτικής στολής, διησθάνθη όλην την γοητείαν της ελευθερίας εν γένει, διότι δεν την είχε γνωρίσει προτήτερα και την απόλαυσιν του ελευθέρου έρωτος· ήτο ευτυχής, αλλ' η ευτυχία αύτη δεν διήρκεσεν επί πολύ.

Δεν εβράδυνε να αισθασθή, ότι εντός της ψυχής του εβλάστανεν ο πόθος κάτι να επιθυμήση δηλαδή η ανία! Ακουσίως του τότε επεδίδετο εις την ικανοποίησιν των μάλλον

προσκαίρων ιδιοτροπιών του, τας οποίας εξελάμβανεν ως επιθυμίας και σκοπόν της ζωής.

Ο Βρόνσκυ δεν ηδύνατο πλέον ν' αποβλέψη εις τας απολαύσεις της αγάμου ζωής, ήτις απερρόφα άλλοτε τον χρόνον του εν Ρωσσία, διότι άπαξ μόνον βραδύνας εις κάποιον δείπνον μετά παλαιών του φίλων, παρετήρησε ότι η Άννα είχε αισθανθή εκ τούτου βαθείαν θλίψιν, δυσανάλογον προς την αιτίαν ... Λόγω δε της αβεβαίας θέσεώς των, δεν ηδύνατο να διατηρή σχέσεις ούτε μετά της εκλεκτής εντοπίου κοινωνίας, ούτε μετά των παρεπιδήμων Ρώσσων.

Ως προς δε τα περίεργα της χώρας, τα είχε ήδη όλα ιδεί, και εν τη ιδιότητι του ως Ρώσσου και ανθρώπου πνευματώδους, δεν απέδιδεν εις αυτά την σημασίαν, ην τοις προσέδιδον οι Άγγλοι.

Διά τούτο, όπως ζώνον πεινασμένον ρίπτεται κατά παντός αντικειμένου που συναντά, ελπίζον ότι θα εύρη εν αυτώ βοσκήν, ο Βρόνσκυ ερρίπτετο εις την πολιτικήν, εις τα νέα βιβλία και εις τας εικόνας Νεαρός έτι είχε εκδηλώσει κλίσιν προς την ζωγραφικήν. Είχε το ταλάν να εννοή την τέχνην και να μιμήται με γούστο και με ακρίβειαν· επίστευσεν εαυτόν προικισμένον με τα προσόντα αληθούς καλλιτέχνου, και, μετά τινα δισταγμόν περί του ποίον είδος ζωγραφικής θα εξέλεγε, θρησκευτικήν, ιστορικήν ή ρεαλιστικήν, επεδόθη εις το έργον.

Αντελαμβάνετο όλα τα είδη και ηδύνατο να εμπνέεται από το καθέν, αλλά δεν ηδύνατο να κατανοήση ότι δύναται τις να εμπνέεται απ' ευθείας από εκείνο που εγκλείει εντός του, χωρίς να γνωρίζη τους ζωγραφικούς κλάδους, και χωρίς να ασχολήται να μάθη αν εκείνο που θα συνθέση ανήκει εις τούτο ή εκείνο το είδος. Επειδή δε ηγνόει την ανάγκην αυτήν του εκφράζειν τας ιδίας του εμπνεύσεις, και ειργάζετο υπό την επήρειαν αντικειμένων ενσαρκωθέντων ήδη υπό της τέχνης, ειργάζετο ταχέως και ευχερώς και επετύγχανεν ακόπως να απομιμήται αδιάφορον ποίον είδος.

Επροτίμησε την Γαλλικήν σχολήν, την τόσον χαριτωμένην και εντυπωτικήν. Έκαμε δε την εικόνα της Άννας με εντοπίαν περιβολήν, και η εικών εκείνη εφάνη και εις αυτόν και εις πάντας όσοι την είδον, εις υπερβολήν επιτυχής ...

Αλλ' η κλίσις του Βρόνσκυ προς την ζωγραφικήν δεν διήρκεσεν επί πολύ, και έσχεν αρκούσαν διορατικότητα, ώστε να μη περατώση την προσωπογραφίαν της Άννας.

Εννόησε συγκεχυμένως ότι αι ελλείψεις του έργου του, αίτινες παρήρχοντο απαρατήρητοι εν αρχή, θα καθίσταντο κατάφωροι εφ' όσον θα προυχώρει εις την τελειοποίησίν του.

Με την σταθερότητα του χαρακτήρος, ήτις του ήτο φυσική έπαυσε να ζωγραφίζη, χωρίς να δώση εξηγήσεις και χωρίς να ζητήση να δικαιολογηθή. Η Άννα εξεπλάγη από την απόφασιν εκείνην, και άπαξ στερηθέντες της ασχολίας εκείνης, η ζωή της εφάνη υπερβολικά μονότονος εις την Ιταλικήν εκείνην πόλιν, και απεφάσισαν να επιστρέψωσιν εις Ρωσσίαν.

Θα διήρχοντο πρώτον από την Πετρούπολιν, όπου ο Βρόνσκυ θα επραγματοποιεί τέλος την διανομήν των γαιών του μετά του αδελφού του, και η Άννα θα έβλεπε τον υιόν της, κατόπιν δε θα μετέβαινον να περάσουν το καλοκαίρι εις την μεγάλην πατρογονικήν ιδιοκτησίαν του Βρόνσκυ.

* * *

Ο Καρένιν ελησμόνησε την κόμησσαν Λυδίαν, αλλ' αυτή δεν τον ελησμόνησε. Καθ' ήν στιγμήν ευρίσκετο εις τον παροξυσμόν της μονήρους του απελπισίας, ήλθεν εις συνάντησίν και εισήλθεν εις το δωμάτιόν του χωρίς να αναγγεληθή.

Τον κατέλαβεν επί του ανακλιντήρος του, με την κεφαλήν μεταξύ των χειρών του και τους αγκώνας επί της τραπέζης.

— Παρεβίασα το σύνθημα, είπεν.

Εισήλθε δε με βήματα γοργά, δυσχερώς αναπνέουσα εκ συγκινήσεως και σπουδής.

— Γνωρίζω τα πάντα! Αγαπητέ φίλε!

Του έθλιψε την χείρα μεταξύ των δύο παλαμών της, και με τα ωραία της ρεμβώδη της μάτια, τον εκύταξε κατάματα.

Ο Καρένιν ηγέρθη, απέσυρε την χείρα του με ύφος δυσφορίας και προσέφερε κάθισμα εις την επισκέπτριάν του.

— Σας παρακαλώ, κόμησσα! Δεν δέχομαι κανένα, διότι υποφέρω.

Τα χείλη του έτρεμον.

— Φίλε μου, επανέλαβεν η κόμησσα Λυδία, διά φωνής πνιγμένης από την συγκίνησιν, δεν πρέπει να εγκαταλείπεσθε εις το άλγος σας. Η συμφορά σας είνε μεγάλη, αλλ' οφείλετε να εύρητε μίαν παρηγορίαν.

— Είμαι κατεστραμμένος, δεν υφίσταμαι πλέον, είμαι άνθρωπος αφανισμένος. Η θέσις μου είνε τόσω μάλλον τρομερά καθ' όσον δεν ευρίσκω παρ' ουδενί, ουδέ και εις εμέ αυτόν, σημείον να στηριχθώ.

— Θα το εύρητε, αναζητήσατέ το, όχι εις εμέ, αν και σας παρακαλώ να πιστεύετε εις την φιλίαν μου, είπεν η κόμησσα στενάξασα. Στήριγμά μας είνε η αγάπη, ην τρέφει προς ημάς, το φορτίον της είνε ελαφρόν, προσέθηκε με το βλέμμα εκείνο της εκστάσεως, όπερ ε γνώριζε καλώς ο Καρένιν. Αυτός θα μας βοηθήση και θα μας υποστηρίξη.

Τα λόγια αυτά εγλύκαναν τον πόνον του Καρένιν, αν και ήσαν μεστά εκ της ροπής εκείνης προς τον μυστικισμόν, τον οποίον ουδόλως επεδοκίμαζεν.

— Αισθάνομαι εμαυτόν ανίσχυρον, συντετριμμένον. Δεν είχα τίποτε προΐδει και τώρα δεν εννοώ τίποτε.

— Κατανοώ, φίλε μου, είπεν η κόμησσα Λυδία, κατανοώ τα πάντα. Θα εύρητε τον βοηθόν εν τη παρηγορία, όχι παρ' εμοί, αλλ' υψηλότερον ... Ήλθον επίτηδες διά να σας βοηθήσω, αν δύναμαι ... Αν τουλάχιστον σας απήλλατα όλων αυτών των ταπεινωτικών μικροφροντίδων του σπιτιού ... Εννοώ ότι πρόκειται περί ζητημάτων εξαρτωμένων εκ της γυναικός και ότι χρειάζεται δι' αυτά γυναικεία παρέμβασις, . . Θα μου το επιτρέψητε.

Ο Καρένιν της έθλιψε την χείρα άνευ τινός εκδηλώσεως ευγνωμοσύνης, αλλά και χωρίς να είπη τίποτε.

— Θα μεριμνώμεν μαζί διά τον Σεριόγια. Δεν είμαι ισχυρά εις τα πρακτικά ζητήματα, αλλά θα γίνω και θα καταστώ αναπληρωτής σας ... Μη μ' ευχαριστήτε, δε ενεργών εγώ ...

— Δεν δύναμαι να μη σας ευχαριστήσω καθόλου.

— Αλλά, φίλε μου, μη εγκαταλείπεσθε εις το αίσθημα περί του οποίου μοι ωμιλήσατε. Θα ησθάνεσθε άραγε αίσχος δι' εκείνο που αποτελεί την υψίστην χριστιανικήν αρετήν: «Ο ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται», αλλά και πάλιν δεν είνε ανάγκη να μ' ευχαριστήτε. Ε κ ε ί ν ο ν πρέπει να ευχαριστήτε, Ε κ ε ί ν ο υ πρέπει να ζητείτε την βοήθειαν. Ε κ ε ί ν ο ς μόνος δύναται να παρέχη την γαλήνην, την παρηγορίαν, την σωτηρίαν και την αγάπην.

Ο Καρένιν δεν ηγάπα το μυστικιστικόν νέον πνεύμα. Ήτο πιστός και ενδιαφέρετο διά την θρησκείαν από πολιτικής ιδίως απόψεως, αλλ' η δογματική, ήτις επέτρεπεν εαυτή σχολιασμούς και ήνοιγε την θύραν εις συζητήσεις και αναλύσεις, του απήρεσκε και ευρίσκετο εις αντίφασιν προς τας αρχάς της.

— Σας είμαι λίαν, ευγνώμων διά τας πράξεις και διά τους λόγους σας, είπε προς την κόμησσαν, όταν εκείνη επεράτωσε την προσευχήν της. Η κόμησσα έθλιψεν άπαξ έτι αμφοτέρας τας χείρας του φίλου της· είτα δε, μετά βραχείαν σιγήν, εσπόγγισε τα μάτια της και είπε:

— Και τώρα, επιλαμβάνομαι του έργου πηγαίνω πλησίον του Σεριόγια Δεν θα σας ανησυχήσω παρά μόνον εις επειγούσας περιστάσεις.

Η παρέμβασις της κομήσσης Λυδίας υπήρξε λίαν αποτελεσματική· έφερεν εις τον Καρένιν στήριγμα ηθικόν διά των ενδείξεων της αγάπης και της εκτιμήσεως δι' ων τον περιέβαλε, και ταυτοχρόνως τον μετεμόρφωσεν, από πιστού αδιαφόρου και αδρανούς όπως ήτο, εις διάθερμον οπαδόν της καινοφανούς εκείνης ερμηνείας του Χριστιανισμού, ήτις διεδίδετο τότε εις την Πετρουπολιτικήν κοινωνίαν.

... ..

Από τινων ημερών, η κόμησσα Λυδία ευρίσκετο υπό το κράτος σφοδράς συγκινήσεως: είχε μάθει ότι η Άννα και ο Βρόνσκυ είχαν επιστρέψει εις Πετρούπολιν. Έπρεπε λοιπόν να σωθή ο Καρένιν από πάσης συναντήσεως με την σύζυγόν του, έπρεπε μάλιστα και να προστατευθή από την οδυνηράν είδησιν ότι η τρομερά εκείνη γυνή ευρίσκετο εις την ιδίαν με αυτόν πόλιν και ήτο εκτιθεμένος, συνεπώς, κατά πάσαν στιγμήν, να την συναντήσει.

Η κόμησσα Λυδία εφρόντισε, τη παρεμβάσει φίλων να λάβη πληροφορίας περί των προθέσεων των β δ ε λ υ ρ ώ ν - ε κ ε ί ν ω ν - α ν θ ρ ώ π ω ν, και εφρόντιζεν άμα, κατά το διάστημα τούτο, να καθοδηγή πάσαν κίνησιν του φίλου της όπως αποτρέψη τυχαίαν συνάντησίν του μετ' αυτών.

Μίαν πρωίαν της έφεραν σημείωμα του οποίου ανεγνώρισε μετά φρίκης τον γραφικόν χαρακτήρα ... Επέρασε δε πολύ ώρα έως ου κατορθώση να καθήση διά να το αναγνώση· είχε καταληφθή από παροξυσμόν άσθματος, εκ του οποίου υπέφερε. Κατηνάσθη δε τέλος και ανέγνω τας ακολούθους γραμμάς:

«Κυρία,

«Τα χριστιανικά αισθήματα, τα οποία πληρούσι την καρδίαν σας μου παρέχουν την ασυγχώρητον τόλμην ν' αποταθώ προς υμάς. Είμαι δυστυχής διότι απεχωρίσθην του υιού μου. Σας ικετεύω να μου επιτρέψητε να τον επανίδω εφ' άπαξ προ της αναχωρήσεώς μου. Συγχωρήσατέ με αν επαναφέρω εις την μνήμην σας ...

«Απευθύνομαι προς υμάς και όχι προς τον Αλέξιον Αλεξάνδροβιτς, διότι δεν επιθυμώ η ανάμνησίς μου να επιφέρη άλγος εις τον μεγαλόψυχον αυτόν άνθρωπον. Γνωρίζω ποίαν

φιλίαν τρέφετε προς αυτόν, θα μ' εννοήσετε σεις.

«Θα μου στείλετε τον Σεριόγια ή θα μου υποδείξετε την ώρα, καθ' ήν δύναμαι να έλθω εις το σπίτι διά να τον ίδω, ή ίσως θα τον ίδω εκτός της οικίας; Δεν αναμένω άρνησιν, διότι γνωρίζω την αγαθότητα εκείνου, από τον οποίον εξαρτάται η άδεια. Δεν δύνασθε να φαντασθήτε την έντασιν του πόθου ον έχω να επανίδω τον υιόν μου, και δεν δύνασθε να φαντασθήτε επίσης την έκτασιν της ευγνωμοσύνης ην θα αισθανθώ προς υμάς!

Άννα».

Κάθε γραμμή της επιστολής ταύτης εξώργιζε την κόμησσαν Λυδίαν ... Ήνοιξε δε αμέσως την χαρτοθήκην της και έγγραψε προς τον Καρένιν, ον ήλπιζε να ίδη εις την Αυλήν, μετά μίαν ώραν.

«Έχω ανάγκην να σας ομιλήσω περί υποθέσεως σοβαράς και οδυνηράς. Θα συνεννοηθώμεν διά το κατάλληλον μέρος. Το καταλληλότερον θα ήτο εις το σπίτι μου, όπου θα σας προσφέρω το τσάι σας. Είνε απολύτως αναγκαίον να σας ίδω».

Και, ίνα τον προδιαθέση κατά τι, προσέθηκε:

«Δωρείται Ε κ ε ί ν ο ς τον σταυρόν, αλλά δωρείται ομού και τας δυνάμεις».

Η παρουσίασις εις την Αυλήν είχε περατωθή και οι προσκεκλημένοι, προτού χωρισθώσιν, ανεκοίνουν προς αλλήλους τας τελευταίας ειδήσεις της ημέρας και συνεζήτουν επί των προσφατωτέρων διακρίσεων και των μεταβολών εις τας ανωτέρας θέσεις.

Εις μίαν γωνίαν ένας κατάλευκος γέρων συνωμίλει μετά τινος δεσποινίδος της τιμής, υψηλής, ωραίας, ήτις τον ηρώτα περί των νέων διορισμών.

— Τι λέτε περί του Καρένιν; ηρώτησε κάποιος πρίγκηψ πλησιάσας τον όμιλον των συζητητών.

— Λέγω ότι έλαβε το παράσημον του Αλεξάνδρου Νηούσκυ.

— Εγώ ενόμιζα ότι το είχε προ πολλού.

— Όχι ... Κυτάξετέ τον εκεί, στη γωνία, συνομιλεί μεθ' ενός των ισχυροτέρων μελών του Συμβουλίου της Επικρατείας· φέρει την αυλικήν του στολήν με την νέαν ταινίαν χιαστί ... Είνε ευτυχής και ακτινοβόλος.

— Όχι, έχει γηράσει, παρετήρησε νεαρός ευπατρίδης της Αυλής.

— Τον εγήρασαν η ένοιες. Περνά τη ζωή του συντάσσων σχέδια. Θα ιδήτε ότι δεν θα αφήση τον συνομιλητήν του προτού εκθέση το τελευταίον του σχέδιον, παράγραφον προς παράγραφον.

— Νομίζω ότι η κόμησσα Λυδία αντικαθιστά τώρα την γυναίκα του.

— Α! δεν επιτρέπω να κακολογήται η κόμησσα Λυδία.

— Είνε κακό να αγαπά τον Καρένιν;

— Είνε αληθές ότι η Καρενίνα ευρίσκεται εδώ;

— Όχι στην Αυλή, αλλά στην Πετρούπολιν βρίσκεται. Την συνήντησα χθες με τον Βρόνσκυ εις την Μορσκάια.

— Είνε άνθρωπος που δεν έχει ... αλλ' ο αυλικός ευπατρίδης δεν συνεπλήρωσε την σκέψιν του, εσιώπησε και παρεμέρισε διά να περάση κάποιος πρίγκηψ της αυτοκρατορικής Αυλής, τον οποίον εχαιρέτησεν υποκλινέστατα.

Ο Καρένιν, καθ' ήν περίπου στιγμήν τον εγκατελίμπανεν η σύζυγός του, είχε πληγή υπό της μεγαλητέρας συμφοράς την οποίαν εμπορεί να πάθη ένας δημόσιος υπάλληλος. Η προοδευτική του καριέρα είχε αποφραχθή αποτόμως.

Όλος ο κόσμος το είχε διαγνώσει, μόνον αυτός δεν υπώπτευε τίποτε. Κατείχεν ακόμη θέσιν σημαντικωτάτην, εξηκολούθει να είνε μέλος διαφόρων κομητάτων και αποστολών, αλλ' θεωρείτο πλέον ως άνθρωπος που τα προσέφερεν όλα και από τον οποίον δεν περιμένει κανείς τίποτε πλέον. Κάθε τι που επρότεινεν εθεωρείτο ως πράγμα γνωστόν ήδη και του οποίου δεν υπήρχεν ανάγκη. Αυτός εξ εναντίας, τεθείς έξω της κυβερνητικής δράσεως, έβλεπε καλλίτερον παρά ποτε τα σφάλματα των συναδέλφων του, και εθεώρει καθήκον του να υποδεικνύη τα μέσα της διορθώσεώς των. Και, επί μάλλον και μάλλον ενηβρύνετο διά τα σχέδιά του.

«Ο μήποτε νυμφευθείς φροντίζει διά τα έργα του Κυρίου και διά να αρέσκη εις τον Κύριον».

Ο Καρένιν, όστις περί πολλού είχε τώρα, όπως εις κάθε τι συμμορφούται προς το Ευαγγέλιον, ανεπόλει ευχαρίστως την ρήσιν ταύτην. Ενόμιζεν ότι αφ' ότου τον εγκατέλειψεν η σύζυγός του, υπηρέτει καλλίτερα τον Κύριον διά των προτάσεών του. Η δε ανυπομονησία, ην εξεδήλου το μέλος του Συμβουλίου μεθ' ού συνωμίλει, δεν ετάραττε τον Καρένιν, και δεν έπαυσεν ομιλών παρά μόνον όταν ο συνομιλητής του επωφελήθη της διελεύσεως ενός μέλους της αυτοκρατορικής οικογενείας διά να το σκάση ...

Μείνας μόνος, ο Καρένιν έκυψε την κεφαλήν διά να συγκεντρώση τας ιδέας του, παρετήρησε δε έπειτα γύρω του και διηυθύνθη προς την θύραν όπου διέκρινε την κόμησσαν Λυδιάν.

— Θερμά συγχαρητήρια, τω είπε αυτή αποθαυμάζουσα το νέον παράσημον του Καρένιν.

Κατέστειλε μειδίαμα ευφροσύνης, ύψωσε τους ώμους και έκλεισε τα μάτια, ως να ήθελε να υποδηλώση ότι η ταινία εκείνη δεν είχε την δύναμιν να του χαρίση την ευτυχίαν. Αλλ' η κόμησσα εγνώριζεν άριστα ότι απετέλει μίαν από τας χαράς του, αν και κατ' ουδένα λόγον θα το παρεδέχετο.

— Σας περιμένω σήμερα εις το σπίτι μου, είπε η κόμησσα Λυδία· έχω να σας ομιλήσω επί θέματος, το οποίον θα σας είνε οδυνηρόν ... Τα πάντα θα εθυσίαζα διά να σας απαλλάξω από μερικάς αναμνήσεις, αλλά δυστυχώς, δεν ομιλούν όλοι ομοίως ... Έλαβα επιστολήν εκ μέρους της ... Ευρίσκεται εν Πετρούπολει!

Ο Καρένιν ερρίγησεν, αλλ' αμέσως η μορφή του ανέκτησε την αυστηράν απάθειαν, ήτις εξέφραζε την συναίσθησιν της αδυναμίας του προ της καταστροφής εκείνης.

— Το επερίμενα, είπε.

Η κόμησσα Λυδία τον ητένισε μετά θαυμασμού, και δάκρυα συμπαθείας προ του μεγαλείου της ψυχής του Καρένιν ύγραναν τους οφθαλμούς της.

* * *

Όταν ο Καρένιν εισήλθεν εις το σαλονάκι της κομήσσης Λυδίας Ιβανόβνας, αυτή τον ανέμενε ροφώσα το τσάι της.

Η Κόμησσα του παρέδωκε το σημείωμα της Άννας. Ο Καρένιν το ανέγνωσε και έμεινεν επί πολύ σιωπηλός.

— Δεν φρονώ ότι έχω το δικαίωμα να της απαγορεύσω αυτήν την συνέντευξιν, είπε δυστακτικώς υψώσας τους οφθαλμούς προς την οροφήν.

— Φίλε μου, σεις δεν βλέπετε κακόν πουθενά.

— Εξ εναντίας, βλέπω ότι είνε πανταχού ... αλλά θα ήτο δίκαιον; ...

Η μορφή του εξεδήλου αναποφασιστικότητα, ως ν' ανεζήτει έν τι μέσον, κάποιο στήριγμα, κάποιον οδηγόν εις ζήτημα το οποίον υπερέβαινε τας νοητικάς του δυνάμεις.

— Όχι, διέκοψεν η κόμησσα ... Όλα έχουν τα όριά τους. Εννοώ την ανηθικότητα, προσέθηκε — ουχί απολύτως ειλικρινώς, διότι ουδέποτε είχε κατορθώσει να κατανοήση πλήρως τι το οδηγούν τας γυναίκας εις την ανηθικότητα. — Αλλά δεν εννοώ την σκληρότητα ... και μάλιστα κατά τίνος; Καθ' υμών ... πώς; Τολμά αυτή να έλθη να κατοικήση εις την πόλιν όπου διαμένετε σεις; Ασφαλώς, κάτι κανείς διδάσκετε διαρκώς, και την φοράν ταύτην διδάσκομαι να εννοώ το μεγαλείον σας και την ποταπότητα αυτής της γυναικός.

Ο Καρένιν εφάινετο ευχαριστημένος από τον ρόλον του.

— Αλλά ποίος θα βάλη τον πρώτον λίθον ... Εγώ εσυγχώρησα τα πάντα, διά τούτο δ' ακριβώς δεν εμπορώ να την στερήσω εκείνου, που δι' αυτήν αποτελεί μίαν φυσικήν ανάγκην, της προς το παιδί της αγάπης.

— Αλλά, πρόκειται αληθώς περί μητρικής στοργής φίλε μου; Είνε ειλικρινής; Σεις συνεχωρήσατε, συγχωρείτε σεις, αλλ' έχομεν το δικαίωμα να ρυπάνωμεν την ψυχήν αυτού

του αγγέλου; Την θεωρεί νεκράν. Ικετεύει τον Θεόν να της συγχωρήσει τας αμαρτίας της ... και είνε προτιμότερον να μείνουν εκεί τα πράγματα. Τι θα σκεφθή τώρα;

— Δεν το είχαν σκεφθή αυτό, είπεν ο Καρένιν ... Έχετε ίσως δίκαιον!

Η κόμησσα έκρουσε την μορφήν εντός των χειρών της και εσιώπησεν.

— Αν θέλετε την συμβουλήν μου, είπε τέλος αποκαλύπτουσα την μορφήν της, δεν σας συμβουλεύω να επιτρέψητε την συνάντησιν αυτήν. Νομίζετε ότι δεν διακρίνω ότι όλαί σας αι πληγαί αιμάσουν και πάλιν; Ας δεχθώμεν ότι, όπως πάντοτε, θυσιάζεσθε και πάλιν. Αλλά προς τι να βασανίσωμεν το παιδί; Αν υπολείπεται εις αυτήν την γυναίκα ελάχιστον λείψανον ανθρωπίνης συναισθήσεως, και αυτή η ίδια δεν πρέπει να εύχεται μίαν τοιαύτην συνάντησιν ... Όχι, αφ' ού εσκέφθην ωρίμως, δεν σας το συμβουλεύω αυτό ... Και, αν μου επιτρέπετε, θα της απαντήσω υπ' αυτό το πνεύμα.

Ο Καρένιν συγκατετέθη, και η κόμησσα έγγραψε την ακόλουθον επιστολήν.

«Κυρία,

«Το ν' ανακληθήτε εις την μνήμην του υιού σας θα ήτο ως να υπεβάλοντο εις αυτόν ερωτήματα, εις τα οποία η απάντησις είνε αδύνατος χωρίς να εμπνευσθή εις την ψυχήν του παιδίου πνεύμα καταδίκης ενός όντος, το οποίον πρέπει να του είνε ιερόν. Διά τούτο σας παρακαλώ να δεχθήτε την άρνησιν του συζύγου σας υπό το χριστιανικόν πνεύμα, το οποίον την ενέπνευσεν. Ικετεύω τον Παντοδύναμον να σας ευσπλαχνησθή.

Κόμησσα Λυδία».

Η επιστολή αύτη επέφερε το ανομολόγητον αποτέλεσμα, όπερ η κόμησσα Λυδία επεδίωκεν εν αγνοία της: επλήγωσε θανασίμως την Άνναν... .

Ο Καρένιν αφ' ετέρου, επιστρέψας εις την οικίαν του, ευρέθη ανίκανος να επιδοθή εις τας συνήθεις του ασχολίας· δεν ηδύνατο ν' ανακτήσει την γαλήνην εκείνην του πιστού και του σωθέντος ανθρώπου, την οποίαν κατείχε πρότερον ... Η ανάμνησις της ενόχου συζύγου του, προς την οποίαν είχε συμπεριφερθή ως άγιος όπως δικαίως τον είχε χαρακτηρίσει η κόμησσα Λυδία, δεν θα ήτο ικανή να τον ταράξη· αλλά δεν ήτο ήσυχος· δεν ηδύνατο ν' αναγνώση δεν ηδύνατο ν' αποδιώξη την οδυνηράν ανάμνησιν των μετά της Άννας σχέσεων του και των διαπραχθέντων σφαλμάτων.

Αλλ' οι συλλογισμοί ούτοι δεν διήρκεσαν επί πολύ. Επανεύρε δε την γαλήνην και το ψυχικόν εκείνο μεγαλείον, όπερ του επέτρεπε να λησμονή τα πράγματα που δεν ηρέσκετο να ενθυμήται.

— Λοιπόν! είπεν ο Σεριόγια εις τον θυρωρόν παραδίδων αυτό το επανωφοράκι του με την γούναν. Ήλθε σήμερα ο υπάλληλος με το δεμένο μάγουλο; Τον εδέχθη ο μπαμπάς;

— Ο κύριος τον εδέχθη· μόλις έφυγεν ο αρχιγραμματεύς, τον ανήγγειλα, είπε γελαστά ο θυρωρός.

— Και, έκαμε τίποτα γι' αυτόν ο μπαμπάς;

Ο θυρωρός ένευσε καταφατικώς.

Ο υπάλληλος με το δεμένο μάγουλο, όστις είχε πολλάκις ήδη προσέλθει να υποβάλη κάποιαν παράκλησιν εις τον Καρένιν, είχαν ελκύσει το ενδιαφέρον και του Σεριόγια και του θυρωρού. Το παιδάκι τον είχε συναντήσει κάποτε εις τον αντιθάλαμον, όταν ικέτευε

τον θυρωρόν να τον αναγγείλη και έλεγεν ότι δεν του έμενε πλέον τίποτε άλλο παρά ν' αποθάνη της πείνης, αυτός και τα παιδιά του... Από της ημέρας εκείνης ο Σεριόγια τον επήρεν υπό την προστασίαν του και ενδιεφέρετο περί της τύχης του.

— Λοιπόν! εφαινετο ευχαριστημένος όταν εβγήκεν από το γραφείον του μπαμπά; ηρώτησεν.

— Ω! επηδούσεν από τη χαρά του 'σαν τρελλός ...

Η επιούσα ήτο η επέτειος των γεννεθλίων του Σεριόγια, και ενδιεφέρθη να μάθη αν είχε σταλή τίποτε δι' αυτόν.

— Ε, αφέντη, είπεν ο θυρωρός εμφαντικώς, υπάρχει κάποιο πακέτο εκ μέρους της κομήσης.

— Μεγάλο 'σάν αυτό, 'σάν εκείνο;

— Λιγάκι μικρότερο, αλλά κάτι ώμορφο.

— Κανένα βιβλίο;

— Δεν 'ξεύρω, αλλά, αφέντη μου, πηγαίνετε, σας φωνάζει ο παιδαγωγός σας ...

Μετά το μάθημα του καθηγητού ήρχετο το μάθημα του πατρός του ... Αναμένων αυτόν ο Σεριόγια εκάθησεν εις το τραπέζι, έπαιξε με το σουγιά του και έμεινε συλλογισμένος.

Μία των ευνοουμένων ασχολιών του Σεριόγια ήτο ν' αναζητή την μητέρα του κατά τους περιπάτους του. Δεν είστευε τον θάνατον γενικώς και προ πάντων δεν είστευεν εις τον θάνατον της Άννας, αν και η κόμησα Λυδία του τον είχε αναγγείλει και ο πατήρ του είχεν επιβεβαιώσει την είδησιν ταύτην. Κατά τους περιπάτους του μάλιστα, εις κάθε χαριτωμένην γυναίκα, με μαύρα μαλλιά και καλοδεμένο σώμα, ενόμιζεν ότι ανεγνώριζε την μαμά του. Η ψυχή του επληρούτο τρυφερότητος, η πνοή του καθίστατο ασθματική και δάκρυα ανήρχοντο εις τους οφθαλμούς του ... Την ανέμενε, πεποιθώς ότι θα τον επλησίαζε και θα αφήρει τον πέπλον της... Θα ξεσκεπάση τότε την μορφήν του, θα του μειδιάση, θα τον φιλήση, και εκείνος θ' αναπνεύση το άρωμά της, θα αισθανθή την γλυκειάν και μαλακήν επαφήν της χειρός της, και θα κλαύση εκ χαράς όπως τα βράδυα όταν εκυλίετο εις τα πόδια της και εκείνη τον εγαργάλιζεν, εν ώ αυτός εγέλα και εψευτοδάγκανε το λευκό της χέρι, το καταστόλιστο από δακτυλίδια.

Μίαν ημέραν έμαθε τυχαίως, παρά τινος υπηρετριάς, ότι η μήτηρ του δεν είχεν αποθάνει. Ο πατήρ του και η κόμησα του εξήγησαν ότι είχεν αποθάνει δι' αυτόν, διότι ήτο κακή μητέρα ... Αλλ' είστευσε πολύ ολιγώτερον εις την εξήγησιν ταύτην, διότι την ηγάπα, και την ανεζήτει και την ανέμενε πάντοτε.

Το πρωί της ημέρας εκείνης, εις τον θερινόν κήπον, είχε παρατηρήσει κάποιαν κυρίαν φέρουσαν πέπλον χρώματος πασχαλιάς. Την είχε παρακολουθήσει διά των οφθαλμών καθ' όσον προухώρει προς αυτόν, και, με την καρδιά λειποψυχούσαν εξ ελπίδος, διελογίζετο ότι τον επλησίαζεν. Αλλ' η κυρία αντί να τον πλησιάση εστράφη προς τα δεξιά και εξηφανίσθη.

Ησθάνετο κατά την ημέραν εκείνην, βαθύτερον ή άλλοτε, ότι αληθές κύμα τρυφεράς στοργής προς την μητέρα του εξεχειλίζεν εκ της καρδιάς του. Και εβυθίσθη εις τας ονειροπολήσεις του, με τα μάτια πνιγόμενα μέσα εις την δίνην της αοριστίας και

χαράσσω συνάμα εγκοπάς επί της τραπέζης με το μαχαιράκι του.

— Σεριόγια, ο κύριος πατέρας σας!

Ο Σεριόγια ανεπήδησεν από το κάθισμά του, έδραμεν εις υπάντησιν του Καρένιν, του εφίλησε το χέρι και τον εκύτταξεν ατενώς, αναζητών επί της μορφής του ενδείξεις της χαράς, ην τω εγέννα η παρασημοφορία του.

— Ήτο ευχάριστος ο περίπατός σου; ηρώτησεν ο Καρένιν καθήσας επί τινος φωτέιγ.

Έσυρε προς εαυτόν την βίβλον και την ήνοιξε.

Καίτοι ο Καρένιν πολλάκις είχε δηλώσει εις τον υιόν του ότι κάθε χριστιανός οφείλει να γνωρίζη από στήθους την ιεράν ιστορίαν, αυτός ο ίδιος ελάμβανε πολλάκις ανάγκην να ενισχύη την μνήμην του συμβουλευόμενος το κείμενον, και ο Σεριόγια δεν έλειψε να παρατηρήση τούτο.

— Ω! ναι, μπαμπά, διεσκέδασα καλά, απήντησεν ο Σεριόγια.

Το μάθημα συνίστατο εις την αποστήθισιν μερικών εδαφίων του Ευαγγελίου και εις επανάληψιν της αρχής της Βίβλου.

Ήτο εννέα μόλις ετών, αλλ' είχεν ήδη συνείδησιν της ψυχής του και του ήτο αγαπητή· την εθεώρει ως το βλέφαρον το προφυλάττον την κόρην του οφθαλμού και δεν άφινε να εισδύσουν εις αυτήν παρά μόνοι οι εφωδιασμένοι με το κλειδί της αγάπης, οι δε διδάσκαλοι του παρεπονούντο δι' όσα δεν ήθελε να μάθη, ενώ η ψυχή του ήτο πλήρης εκ του πόθου να τα γνωρίση όλα. Επίσης εμάνθανε πολλά από τον Ελβετόν, από τη γιαγιά, από τη Ναδένκα, από τον παιδαγωγόν του, τους οποίους ηγάπα, ποτε όμως από τους διδασκάλους του. Η ανάπτυξις, ην ο πατήρ του και οι καθηγηταί του ανέμενον εκ της μορφώσεώς του εξεδηλούτο υπό μορφήν όλως διάφορον εκείνης την οποίαν επιζήτουν αυτοί.

Όταν κατεκλίθη, αμέσως ο Σεριόγια ανελογίσθη την μητέρα του και συνέθεσε προσευχήν διά να ζητήση από τον Θεόν να την στείλη πλησίον του την επιούσαν, χάριν των γενεθλίων του.

— Ξεύρετε, Βασίλη Λόνκιτς, είπε προς τον παιδαγωγόν του τι εξήτησα από τον Θεόν με την προσευχήν που έκαμα;

— Να μαθαίνης καλλίτερα τα μαθήματά σου.

— Όχι!

— Να σου φέρουν καινούργια παιχνίδια.

— Όχι! Δεν θα το βρήτε. Κάτι τι καλό, αλλά είνε μυστικό. Αν η προσευχή μου εισακουσθή, θα σας το πω. Δεν μαντεύετε;

— Όχι, δεν μαντεύω, πε το μου αν θέλγς ... Αλλά πρέπει να κοιμηθής, θα σβύσω τη λαμπάδα.

— Εγώ, και χωρίς φως βλέπω ακόμη καλλίτερα εκείνο που επιθυμώ να βλέπω, για τούτο επροσευχήθην ... Α! παρ' ολίγον να σας φανερώσω το μυστικό μου!

Και εγέλασε φαιδρώς.

Όταν η λαμπράς εσβέσθη, ο Σεριόγια ήκουσε και ησθάνθη την παρουσίαν της μητρός του. Εστάθη ενώπιόν του και τον περιέβαλε με βλέμμα τρυφερότητος. Αλλά μετ' ολίγον οι ανεμόμυλοι, τα μαχαιράκια, εσυγχίσθησαν με την λατρευτήν εκείνην εικόνα, και απεκοιμήθη ...

* * *

Ο Βρόνσκυ και η Άννα κατέλυσαν εις έν από τα πρώτα ξενοδοχεία της Πετρούπολεως.

Ο Βρόνσκυ κατέλαβε δωμάτιον ιδιαίτερον εις το ισόγειον, η δε Άννα εις το πρώτον πάτωμα, μετά του βρέφους, της τροφού και της καμαριέρας της, εγκατεστάθη εντός πολυτελούς διαμερίσματος εκ τεσσάρων δωματίων.

Την ημέραν της αφίξεώς του ο Βρόνσκυ μετέβη εις του αδελφού του. Εκεί ευρήκε την νύμφην του και την μητέρα του, ήτις μόλις είχαν αφιχθή εκ Μόσχας. Αι δύο γυναίκες τον ηρώτησαν περί του ταξειδίου του, αλλά δεν ωμίλησαν περί των μετά της Άννας σχέσεών του.

Την επιούσαν ο αδελφός του μετέβη εις συνάντησίν του, και όταν τον ηρώτησε περί της Άννας, ο Αλέξιος του είπεν, ότι την ένωσίν του μετά της κυρίας Καρένιν εθεώρει ως πραγματικόν γάμον. Προσέθηκε δε ότι ήλπιζε να επιτύχη το διαζύγιον, οπότε θα την ενυμφεύετο, αλλά και προτού η ένωσίς των προσδεχθή τον καθαγιασμόν αυτόν, εθεώρει την Άνναν ως σύζυγόν του νόμιμον και παρεκάλει τον αδελφόν του να κάμη και την μητέρα των να το εννοήση.

— Αν ο κόσμος δεν μ' επικροτή, αυτό μου είνε απολύτως αδιάφορον, και αν οι συγγενείς μου επιθυμούν να διατηρήσουν αγαθάς σχέσεις μαζί μου οφείλουν να δεχθώσι την σύζυγόν μου.

Ο πρεσβύτερος αδελφός του, όστις είχαν αείποτε σεβασθή τας αντιλήψεις ταύτας, δεν εγνώριζεν επακριβώς αν είχαν άδικον ή δίκαιον, εφ' όσον ο κόσμος δεν είχαν αποφανθή οριστικώς επί του ζητήματος. Προσωπικώς αυτός, δεν ησθάνετο έχθραν κατά της Άννας, και ανήλθε μετά του αδελφού του όπως την επισκεφθή.

Παρά την κοσμικήν του πείραν, ο Βρόνσκυ υπέκειτο εις βαρείαν αυταπάτην αποστέργων να ίδη τι η θέσις του ενείχε το ασύνηθες. Έπρεπε να κατανοήση ότι ο κόσμος ήτο δι' αυτόν κλειστός, αλλ' εσκέπτετο ότι ούτως εγένετο άλλοτε, ότι μετά της προόδου, — ήτο, την στιγμήν αυτήν, οπαδός πάσης προόδου, — αι ιδέαι της κοινωνίας είχαν μεταρρυθμισθή.

— Αναμφιβόλως εσκέπτετο, ο κόσμος της Αυλής δεν θα την δεχθή· αλλ' εν τω κύκλω των ιδιαιτέρων μου σχέσεων, πρέπει να γείνη δεκτή.

Η πριγκήπισσα Μπέτσυ υπήρξεν η πρώτη κυρία του εκλεκτού κόσμου παρά τη οποία παρουσιάσθη ο Βρόνσκυ.

— Επί τέλους! του είπεν εν χαρά μόλις εισήλθεν εις το σαλόνι, και η Άννα; Πόσον ευχαριστούμαι που σας βλέπω επανελθόντας! Εις ποίο ξενοδοχείον κατελύσατε; Φαντάζομαι πόσον η Πετρούπολις μας θα σας φαίνεται τιποτένια μετά το μαγευτικόν σας ταξείδι! Σας φαντάζομαι με την σελήνην του μέλιτος εν Ρώμη! ... Και εις ποίον σημείον ευρίσκεται το διαζύγιον;

Ενεργείς;

Ο Βρόνσκυ αντελήφθη ότι ο ενθουσιασμός της πριγκηπίσσης κατέπεσε μόλις έμαθεν ότι το διαζύγιον δεν είχε δοθή.

— Ξεύρω πως θα με κακολογήσουν, είπεν, αλλ' εγώ θα επισκεφθώ την Άνναν, ναι, θα την επισκεφθώ. Δεν θα μείνετε επί πολύ εις την Πετρούπολιν;

Πράγματι δε, την ιδίαν ημέραν, επεσκέφθη την Άνναν, αλλ' η συμπεριφορά της ήτο όλως διαφορετική από άλλοτε Εφείνετο ως ν' απέδιδε μεγάλην σημασίαν εις το θάρρος που έλαβε δια να κάμη αυτήν την επίσκεψιν και ότι επεθύμει όπως η Άννα αναγνωρίση την πίστιν και την φιλίαν της. Κατόπιν δε της τοιαύτης συμπεριφοράς της Μπέτσυ, ο Βρόνσκυ κατενόησε ποία τον ανέμενε υποδοχή παρά τη λοιπή κοινωνία. Και έκαμε μίαν ακόμη απόπειραν παρά τη ιδία του οικογένεια. Κατενόησε δε τότε πληρέστατα ότι πάσα άλλη δοκιμή ήτο ανωφελής και ότι ώφειλε να περάση μερικάς ημέρας εν Πετρούπολει, ως εις πόλιν ξένην και ν' αποφύγη πάσαν επαφήν προς τας παλαιάς του γνωριμίας, όπως μη θιγή η φιλοτιμία του.

Αλλ' η εν Πετρούπολει διαμονή του αυτή, υπήρξε πολύ μάλλον οδυνηρά εις τον Βρόνσκυ και διότι του απεκάλυψε παρά τη Άννα μίαν νέαν ψυχικήν κατάστασιν, άγνωστον μέχρι τότε εις αυτόν: οτέ μεν αυτή τω παρείχεν απείρους ενδείξεις τρυφερότητος, οτέ δε εδεικνυτο ψυχρά, ευερέθιστος και ακατανόητος. Έπασχε και κάτι του έκρυπτε, και δεν εφείνετο μάλιστα αντιλαμβανομένη τας ταπεινώσεις, αι οποίαι εδηλητηρίαζον την ζωήν του Βρόνσκυ και αίτινες θα έπρεπε να θίγωσιν αυτήν πολύ περισσότερο λόγω της λεπτοτέρας της γυναικείας ευαισθησίας.

Μία των κυρίων αιτιών, αίτινες ηνάγκασαν την Άνναν ν' αποφασίση να επανέλθη εις Ρωσσίαν ήτο η επιθυμία της να επανίδη τον υιόν της. Από της ημέρας καθ' ήν εγκατέλιπε την Ιταλίαν, ο πόθος αυτός την εβασάνιζε, και, καθ' όσον επλησίζεν εις την Πετρούπολιν κατά τοσούτον ησθάνετο μείζονα την χαράν της μελετωμένης εκείνης συναντήσεως, ης η σημαντικότης και το ενδιαφέρον επολλαπλασιάζετο συν τω χρόνω εις την αντίληψίν της.

Ουδ' εσκέπτετο δε καν πώς θα κατώρθωνε να επανίδη τον υιόν της, διότι τούτο της εφείνετο πράγμα όλως φυσικόν και απλούν, αφ' ής στιγμής θα ευρίσκετο εις την αυτήν πόλιν Αλλ' όταν έφθασεν εις Πετρούπολιν, τότε μόνον κατενόησε ποία ήτο η νέα της θέσις εν τη κοινωνία και η συνάντησις εκείνη θα ήτο πολύ δύσκολον να επιτευχθή.

Μαθούσα τας σχέσεις αίτινες είχαν αναπτυχθή μεταξύ Καρένιν και κομήσσης Λυδίας, η Άννα απεφάσισε να της γράψη υποδεικνύουσα ότι η άδεια να ιδή τον υιόν της εξηρτάτο εκ της μεγαλοψυχίας του πατρός τον. Εσκέπτετο δε ότι εκείνος, ίνα υποστηρίξη τον ρόλον του ως μεγαλοψύχου συζύγου, θα παρείχε την άδειαν ταύτην.

Η απάντησις της κομήσεως την εξώργισε και την ετάραξε τρομερά· έκρινε δε τόσον ποταπὴν την παγεράν εκείνην εχθροπάθειαν ἐν σχέσει πρὸς την τρυφεράν της ἀγάπην πρὸς τον υἱὸν της, ὥστε ἐξανέστη κατὰ των ἄλλων και ἔπαυσε να θεωρῆ εαυτὴν ἔνοχον.

«... Η ψυχρότης αὐτὴ εἶνε υποκρισία ... ἐπιζητοῦν ἀπλῶς να προσβάλουν ἐμὲ και να θέσουν εἰς μαρτύριον το παιδί μου! Δεν θα το ανεχθῶ αὐτό ... ἐπ' ουδενὶ λόγῳ. Εκείνη εἶνε χειροτέρα ἀπὸ ἐμὲ ... Ἐγὼ τουλάχιστον δεν ψεύδομαι ...»

Ἀπεφάσισε δ' ἀμέσως, ὅπως την ἐπιούσαν, ἐπέτειον της γεννήσεως του υἱοῦ της, μεταβῆ να τον ἴδῃ κατ' οἶκον· θα ἐδωροδόκει, ἐν ἀνάγκη τους ὑπηρέτας, θα ἐχρησιμοποίει παντός εἶδους ὑπεκφυγὰς και προσχήματα, θα ἐξουδετέρωνε το ψεῦδος διὰ του ὁποίου εἶχον ἐξαπατήσει το ατυχεὸς παιδίον και, πάσῃ θυσίᾳ, θα ἐβλεπε τον υἱὸν της.

Ἐτρεξε εἰς κάποιο ἀθυρματοπωλεῖον, ηγόρασε πλείστα ὅσα παιγνίδια και κατέστρωσε πλήρες σχέδιον ἐνεργείας· θα μετέβαινεν εἰς του Καρένιν ἐνωρίς, κατὰ τας οκτῶ το πρωί, προτοῦ ἐκεῖνος ἐξυπνήσει. Θα ἐμοίραζεν ἀμέσως πλείστα πουργουάρ εἰς τον θυρωρὸν και εἰς τον θαλαμηπόλον, και χωρὶς ν' ἀφαιρέσῃ τον πυκνὸν της πέπλον, θα τοῖς ἔλεγεν ὅτι ἤρχετο ἐκ μέρους του ἀναδόχου του Σεριόγια, ὅστις την ἐπιφόρτισε να καταθέσῃ ἰδιοχείρως τα παιγνίδια εἰς το κρεβάτι του παιδιοῦ.

Δεν ἐγνώριζε τίνοι τρόπῳ θα ἐξέφραζε πρὸς τον υἱὸν της τα αἰσθήματά της. Ὅσον και ἀν ἐσκέφθη ἐπὶ τούτο, δεν κατάρθωσε να εὕρῃ τα κατάλληλα λόγια.

Το πρωί της ἐπιούσης κατὰ τας οκτῶ, ἐφθασε πρὸ του μεγάρου ἐπιβαίνουσα ἀγοραίας ἀμάξης, κατήλθεν ηρέμα και ἐκρούσε την θύραν του πυλώνος.

— Πήγαινε να ἰδῆς ποῖος κτυπᾷ τόσον πρωί! εἶπεν ὁ θυρωρὸς εἰς κάποιον ὑπηρέτην νεωστὶ προσληφθέντα. Νομίζω πως εἶνε κυρία ...

Ὁ ἐλβετὸς δεν εἶχεν ἀκόμη ἐνδυθῆ. Ἐπέρασεν ἐν σπουδῇ το ἐπανωφόρι του και της γαλότσες του. Ὁ νέος ὑπηρέτης, ἓνας νεαρὸς τον ὁποῖον ἡ Ἄννα δεν ἐγνώριζεν, ἤνοιξε την θύραν. Εκείνη εἰσήλθε ζωηρῶς, ἐξήγαγε του μανσὸν της χαρτονόμισμα τριῶν ρουβλίων και του το ἔθεσεν εἰς το χέρι.

— Σεριόγια; ... Σέργεϊ Ἀλεξέεβιτς, ἐψιθύρισε προχωρούσα ἐπιμόνως.

— Ὁ κύριος δεν ἐξύπνησεν ἀκόμη, εἶπεν ὁ θυρωρὸς παρατηρῶν προσεκτικῶς την κυρίαν.

Ἡ Ἄννα δεν ἐφαντάζετο ὅτι το περιβάλλον ... ἐκεῖνο, το ὁποῖον δεν εἶχε κατ' ουδέν μεταβληθῆ, ἐντὸς της οἰκίας εἰς την ὁποίαν εἶχε ζήσει ἐπὶ δεκαετίαν, θα της ἔκαμνε τόσον βαθείαν ἐντύπωσιν.

Ἀναμνήσεις εὐάρεστοι και θλιβεραὶ ἐπλήρωσαν διαδοχικῶς την ψυχὴν της, και, πρὸς στιγμὴν, ἐλησμόνησε τον σκοπὸν της ἐπισκέψεώς της.

Ἡ Ἄννα ἀνήλθε την οἰκίαν της κλίμακα και εἰσήλθεν εἰς τον κοιτῶνα του παιδιοῦ. Δεξιόθεν της θύρας, ὁ Σεριόγια ἀνεκάθητο ἐπὶ της κλίνης του:

— Σεριόγια, εἶπεν ἡ Ἄννα ηρέμα, πλησιάσασα αὐτὸν ἀκροποδητί.

Καθ' ὅλον το διάστημα του χωρισμοῦ των, με το κύμα της ἀγάπης ἣτις την ἐπλημμύρει ἀπὸ τινος, τον ἀναπαρίστα ἐνδιαθέτως ὡς το μικρὸ πάντοτε τετραετὸς μαγκάκι, που τόσον εἶχεν ἀγαπήσει.

Το εύρισκε δε όλως διαφορετικόν αφ' ό,τι ήτο όταν το εγκατέλειψε, ήτο μακράν πλέον της ηλικίας εκείνης, της οποίας ηγάπα την ανάμνησιν. Είχε μεγαλώσει και λεπτυνθή.

«Τι αδύνατο που είναι το προσωπάκι του, τι μακρυνά που έγιναν τα χέρια του, τι κοντά που είναι τα μαλλάκια του! Α! πόσον μετεβλήθη αφ' ότου το εγκατέλειψα!»

— Σεριόγια, αγαπημένο μου αγοράκι, είπε η Άννα ασθμαίνουσα και λαβούσα εις τας αγκάλας της το λυγηρόν σώμα του παιδίου.

— Μαμά, είπε εκείνο, συσπειρούμενον εις την αγκαλιά της ίνα ολόκληρον το σώμα του διαθλίψη την μητέρα του.

Μειδιών, με τα μάτια κλειστά ακόμη, απέσπασε τας χείρας του από του ερεισινώτου της κλίνης και τας έρριψε γύρω εις τον τράχηλον της Άννας, συνεσφίγχθη δ' έτι μάλλον επ' αυτής πληρούν αυτήν με την χλιαρότητα και την ευάρεστον εκείνην υπνηλήν οσμήν, την οποίαν μόνα τα παιδιά κατέχουν, και εθώπευσε διά της μορφής του τους ώμους και τον λαιμόν της Άννας.

— Το είξευρα, είπε, άνοιξαν τα μάτια, ότι θα ήρχεσο σήμερα, είναι τα γενέθλιά μου. Θα σηκωθώ.

Αλλ' ενώ ωμίλει, απεκοιμάτο πάλιν ... Η Άννα το παρετήρει απλήστως· έβλεπεν ότι είχε μεγαλώσει και μεταβληθή κατά την απουσίαν της. Έφερε την χείρα της επί της κεφαλής και επί του τραχήλου του, εφ' όλου του σώματός του και δεν ηδύνατο ν' αρθρώση λέξιν, διότι την απέπνιγον τα δάκρυα.

— Γιατί κλαις, μαμά; ηρώτησεν ο μικρός, τελείως πλέον αφυπνισθείς. Μαμά, γιατί κλαις; εφώνησεν αύθις με φωνήν κλαυθμηρίζουσαν.

— Εγώ; Δεν κλαίω πλέον! ... Κλαίω από χαράν που σε επαναβλέπω, ετελείωσε νά, προσέθηκε καταπίνουσα τα δάκρυά της και αποστρέφουσα το πρόσωπον.

— Μαμά, αγαπημένη μαμά, γλυκειά μου μαμά! εφώνησεν εκείνος ριφθείς και πάλιν εις τον λαιμόν της και σκεπάζων αυτήν με τα φιλήματά του.

Αφήρεσε το καπέλλο της μητρός του.

— Α! όχι, δεν θα το φορής αυτό, είπε.

Και ώρμησε πάλιν προς αυτήν με νέας διαχύσεις.

— Τι έλεγες για μένα καθ' όλον αυτό το διάστημα, είπε εκείνη. Δεν είπιστευσες πώς είχα πεθάνει;

— Όχι, ποτέ μου δεν το πίστεψα.

— Δεν το πίστεψες, αγάπη μου;

— Είξευρα εγώ, είξευρα! απήντησεν ο μικρός επαναλαμβάνων την ευνοουμένην του φράσιν.

Επήρε δε το χέρι της μητρός του που του εθώπευε τα μαλλιά και συνέθλιψε την παλάμην της επί των χειλέων του διά να την φιλήση.

... ..

Ἡ Ἄννα τον ἔθλιψεν αὐθις εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Ἀγάπη μου, του εἶπε.

Δεν ἠδύνατο ν' αποφασίσῃ να του εἶπῃ: Χαίρε· ἀλλ' ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν τῆς του το ἔλεγε, καὶ το παιδίον το ἐνόησεν.

— Ἀγαπημένε μου, ἀγαπημένε μικρέ μου Σεριόγια, δεν θα με λησμονήσῃς; Θα ...

Δεν ἠδυνήθη να εἶπῃ περισσότερα.

Πόσα θα εὗρισκε να του εἶπῃ βραδύτερον, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ λόγια δεν ἤρχοντο εἰς τὰ χεῖλη τῆς ... Ὁ Σεριόγια ἐνόησε παν ὅτι ἠθέλε να του εἶπῃ, ἐνόησεν ὅτι ἦτο δυστυχῆς καὶ ὅτι τον ἠγάπα. Συνεσφίγγθη ἐπ' αὐτῆς καὶ τῆς εἶπεν σιγαλά:

— Μη φύγῃς ἀκόμη. Δεν ἔρχεται τόσο νωρίς!

Ἡ Ἄννα τον ἀπεμάκρυνεν ὀλίγον ἵνα ἴδῃ ἀν κατενόει τὴν σημασίαν τῶν λόγων του, καὶ εἰς τὴν περίφοβον ἔκφρασιν τῆς μορφῆς του, ἀνέγνω ὅτι ὄχι μόνον ὠμίλει περὶ του πατρός του ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐφαίνετο ὡς να τὴν ἠρώτα τι ἔπρεπε να σκέπτεται περὶ αὐτοῦ.

— Σεριόγια, φίλε μου, του εἶπεν ἡ Ἄννα, πρέπει να ἀγαπάς, εἶνε καλλίτερος ἀπὸ ἐμέ ... Ἐγὼ εἶμαι ἐνοχος ἀπέναντί του. Ὅταν μεγαλώσῃς, ἔτσι θα κρίνῃς τὰ πράγματα.

— Ὅχι, κανένας στον κόσμον δεν εἶνε καλλίτερος ἀπὸ σένα εἶπε το παιδίον με τὰ μάτια πλήρη δακρύων.

Τὴν ἔπιασε δε ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ δι' ὄλων του τῶν δυνάμεων, τὴν ἔθλιψεν ἐφ' εαυτοῦ με τὰ χεῖρα του τρέμοντα ἐκ του ἀγῶνος ὃν κατέβαλε ...

— Γλυκειά μου ἀγάπη, εἶπεν ἡ Ἄννα.

Καὶ ἐκλαυσεν ὡς ἐκεῖνο με δάκρυα παιδικά.

Ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ εἰσήλθεν ὁ παιδαγωγός. Βήματα δ' ἠκούσθησαν πρὸς τὴν ἐτέραν θύραν.

Ἡ Ἄννα ἀπέσυρε τὰ χεῖρα του παιδίου, ἐκάλυψεν ἀπαξ ἀκόμη με φιλήματα τὴν δακρύβρεκτον μορφήν του καὶ ἐξήλθεν ἐν σπουδῇ.

Ὁ Καρένιν ἤρχετο εἰς συνάντησίν τῆς· μόλις δε τὴν ἀντίκρυσεν, ἐσταμάτησε καὶ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν ... Ἡ Ἄννα εἶχεν εἶπει πρὸ μικροῦ εἰς τον υἱὸν τῆς ὅτι ἦτο καλλίτερος ἀπ' αὐτήν· ἐντούτοις, ὅταν ἔρριψε ἐπὶ του Καρένιν βλέμμα γοργόν, ὅπερ τον περιέβαλεν ὀλόκληρον, ἠσθάνθη συναίσθημα ἀηδίας καὶ οργῆς, καὶ τον ἐζήλευσε διότι ἠδύνατο να μένῃ μετὰ του υἱοῦ τῆς.

Ἐχαμήλωσεν ἐν σπουδῇ τον πέπλον τῆς, καὶ ταχύνασα το βῆμα, ἔδραμεν ἔξω του δωματίου.

* * *

Καίτοι ὁ πόθος τῆς Ἄννας ὅπως ἴδῃ τον υἱὸν τῆς υπῆρξε τόσο σφοδρός καὶ εἶχε παρασκευασθῆ πρὸς τούτο ἀπὸ τόσο χρόνου, δεν εἶχε προῖδει ὅτι ἡ συνάντησις, ἐκείνη θα τὴν ἐτάραττεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν. Ὅταν εὐρέθη καὶ πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐπὶ μακρὸν διηρωτάτο διατί εὐρίσκετο ἐκεῖ.

— Καὶ, τετέλεσται το παν καὶ εἶμαι πάλιν μόνη, διελογίσθη. Χωρίς ν' ἀφαιρέσῃ τον πῖλον

της εκάθισεν επί τινος φωτείγ ενώπιον της εστίας. Παρατήρησεν ατενώς το επί της κονσόλας μεταξύ των παραθύρων ορειχάλκινον εκρεμές και εβυθίσθη εις τους διαλογισμούς της.

Η Άννα είχε συγκεντρώσει επί του πρώτου της τέκνου, αν και υπήρξεν υιός ανδρός τον οποίον δεν ηγάπα, όλην την σφοδρότητα έρωτος ανικανοποιήτου. Το κοριτσάκι της είχε γεννηθή όταν η Άννα ευρίσκετο υπό τας μάλλον οδυνηράς των συνθηκών, και δεν του επεδαψήλευσε ουδέ το εκατοστόν των περιποιήσεων, ων απήλαυσεν ο πρωτότοκός της.

Εν τη παιδίσκη άλλως τε, τα πάντα ακόμη ευρίσκοντο εις την περίοδον των ελπίδων, ενώ ο Σεριόγια ήτο σχεδόν άνδρας ήδη, πλάσμα εν τω οποίω επάλαιον αι σκέψεις και τα αισθήματα. Ο υιός της την εννοούσε, την ηγάπα και την έκρινε, και όμως ήτο χωρισμένη απ' αυτόν διά παντός, και ου μόνον σωματικώς αλλά και πνευματικώς. Ουδέν διέβλεπε μέσον όπως ανακτήση τον υιόν της.

Ήνοιξε το μενταγιόν, το οποίον περιείχε την προσωπογραφίαν του Σεριόγια όταν είχε την ηλικίαν της μικράς. Ηγέρθη είτα, έβαλε το καπέλλο της και επήρεν από την τράπεζαν το λεύκωμα το περιέχων φωτογραφίας του υιού της κατά διαφόρους εποχάς. Τας αφήρεσε δε από το λεύκωμα διά να τας παραβάλη. Έμεινε μία μόνη, η νεωτέρα και καλλιτέρα: ο Σεριόγια με λευκήν μπλούζαν, εκάθητο υπαστί επί τινος έδρας, μειδιών και με τα μάτια ημίκλειστα. Η Άννα προσεπάθει, διά των ευκινήτων μικρών της χειρών, των οποίων τα λεπτά και λευκά δάκτυλα εκινούντο νευρικώς κατά την ημέραν εκείνην, να εξαγάγη την φωτογραφίαν, αλλά δεν το κατώρθωσε. Μη ευρούσα δε και χαρτοκοπτήρα επί της τραπέζης, απέσπασε την επί της εικόνας εφηρμοσμένην κάρταν, και ούτω κατώρθωσε να εξαγάγη την φωτογραφίαν του Σεριόγια. Η κάρτα ην απέσπασεν ήτο του Βρόνσκυ, γενομένη εν Ρώμη και αναπαρίστα αυτόν με μικρό μαλλακό καπέλλο και μακράν την κόμην.

Καθ' όλας τας πρωινάς ώρας δεν τον είχε σκεφθή ουδ' εφ' άπαξ, παρατηρούσα δε τώρα την ανδρικήν του μορφήν, την ευγενή και τόσον αγαπητήν αυτή, κύμα απότομον τρυφεράς αγάπης εξεχείλισεν εκ της καρδιάς της.

«... Αλλά πού είναι; Πώς ημπορεί να με αφήνη μόνην καθ' όλην την ημέραν εν ώ πάσχω τόσον;» διελογίσθη, λησμονούσα ότι αυτή η ίδια του απέκρυπτε παν ό,τι εσχετίζετο προς τον υιόν της.

Του παρήγγειλεν αμέσως παρακαλούσα αυτόν ν' ανέλθη πλησίον της· με την καρδίαν λειπόθυμον, ανελογίζετο τα τρυφερά λόγια που θα του έλεγε και τας παρηγόρους ερωτικές εκφράσεις, ας θα εύρισκεν όπως της απαντήση.

Ο υπάλληλος του ξενοδοχείου επέστρεψε και της ανήγγειλεν ότι ο κύριος είχε κάποιαν επίσκεψιν, αλλ' ότι θα ήρχετο μετ' ολίγον, αν η κυρία ηδύνατο να τον δεχθή μετά του πρίγκιπος Γιαχβίν.

— Δεν θα έλθη μόνος, και όμως δεν με είδεν από χθες ... Αυτό γίνεται ακριβώς διά να μη δυνηθώ να του είπω όσα έχω 'στήν καρδιά μου.

Εξαίφνης μία ιδέα αλλόκοτος την συνετάραξε: «Δεν με αγαπά πλέον!»

Ανεπόλησεν όλα τα γεγονότα των τελευταίων ημερών και ενόμισεν ότι όλα επεκύρουν την φοβεράν αυτήν σκέψιν: δεν είχε δειπνήσει μαζί της την προτεραίαν, είχαν επιμείνει να εγκατασταθώσιν εις χωριστούς ορόφους, και τώρα απέφευγε να ευρεθή κατ' ιδίαν μαζί

της.

— Θα έκαμνε πολύ καλλίτερα να μου είπη την αλήθειαν! Πρέπει να την γνωρίζω ...
Όταν αποκτήσω την βεβαιότητα περί όλων αυτών, γνωρίζω τι μου υπολείπεται να κάμω
... .

* * *

Όταν ο Βρόνσκυ επέστρεψεν, η Άννα δεν ευρίσκετο εις το ξενοδοχείον, και έμαθεν ότι κάποια κυρία είχεν έλθει και την επήρε μαζί της ... Το γεγονός αυτό, ότι είχαν αναχωρήσει χωρίς να είπη πού επήγαιναν, ότι δεν είχαν ακόμη επανέλθει, ότι το πρωί είχαν επίσης εξέλθει άγνωστον διά που, έπειτα η εξημμένη της μορφής της έκφρασις, όλα αυτά αι ενδείξεις εξέπληξαν τον Βρόνσκυ και απεφάσισε να την αναμείνη εις την αίθουσαν και να τύχη εξηγήσεων εκ μέρους της.

Η Άννα δεν επανήλθε μόνη· συνωδεύετο υπό τινος γηραιάς αγάμου θείας, της πριγκηπίσσης Ομπλόνσκυ. Είχεν εξέλθει μαζί της. Εφάνη δε ότι δεν αντελήφθη το ανήσυχον και ερωτηματικόν ύφος του Βρόνσκυ και του διηγήθη φαιδρώς τας εκδρομάς της ανά τα εμπορικά καταστήματα ... Εκείνος αντελήφθη ότι κάτι το ανώμαλον συνέβαιναν εις αυτήν: τα ακτινοβόλα της μάτια είχαν ποιάν τινα επίμονον έκφρασιν όταν, κατά διαλείμματα, εστηρίζοντο επ' αυτού. Όλοι οι λόγοι και όλα της αι κινήσεις είχαν την χάριν και την νευρικήν εκείνην ζωηρότητα αίτινες τον εγοήτευον άλλοτε, αλλά τόρα τον ετάραττον και τον ετρόμαζον.

Είχον τεθή τέσσαρα πινάκια επί της τραπέζης και οι συμπόται ητοιμάζοντο ήδη να μεταβώσιν εις την αίθουσαν του φαγητού, οπότε ο Τούσκεβιτς προσήλθεν εκ μέρους της πριγκηπίσσης να ζητήσει συγγνώμην εκ μέρους της Άννας διότι δεν είχε κατορθώσει να την επισκεφθή προ της αναχωρήσεώς της. Η πριγκηπίσσα ήτο αδιάθετος και παρεκάλει την Άνναν να περάση από το σπίτι της μεταξύ της έκτης και ημισείας και της εννάτης ώρας Ο Βρόνσκυ ητένισε την Άνναν διότι η ώρα αύτη ενεδείκνυεν ότι η Μπέτσυ είχε λάβει τα μέτρα της όπως η επισκέπτρια μη συναντήση κανένα.

Η Άννα Καρένιν δεν έδωκε την παραμικράν προσοχήν εις τούτο.

— Λυπούμαι πολύ να σκλαβωθώ σήμερα κατά τοιαύτην ώραν, είπε μειδιώσα.

— Θα πάτε βεβαίως ν' ακούσετε την Πάττη! είπεν ο Τούσκεβιτς.

— Την Πάττη; Καλή ιδέα! ... Θα υπάγω αν ευρεθή θεωρείον.

— Αναλαμβάνω να σας εύρω εγώ ένα, εφώνησεν ο Τούσκεβιτς.

— Θα με υποχρεώνετε πολύ, είπεν η Άννα. Θα μας κάμετε την ευχαρίστησιν να συμφάγωμεν;

Ο Βρόνσκυ ύψωσεν αδιοράτως τους ώμους.

Δεν κατενόει τίποτε από την συμπεριφοράν της Άννας. Διατί είχε πάρει μαζί της την γηραιάν πριγκηπίσσαν, διατί εκράτει εις το δείπνον τον Τούσκεβιτς, και, προ πάντων, διατί τον επεφόρτιζε να της εύρη θεωρείον; Ηδύνατο, υφ' άς συνθήκας ευρίσκετο, να μεταβή εις την Όπεραν, ενώ λόγω του εκτάκτου της παραστάσεως, ήτο βεβαία ότι θα συνήντα εκεί όλας τας γνωρίμους της!

Την ητένισε σοβαρώς, αλλ' εκείνη του απεκρίθη διά βλέμματος προκλητικού, φαιδρού και

απηλπισμένου συγχρόνως, του οποίου δεν ηδύνατο να εννοήση την σημασίαν.

— Έχετε αληθώς την πρόθεσιν να πάτε εις το Μελόδραμα; την ηρώτησε μετά το δείπνον και όταν ευρέθησαν μόνοι.

— Διατί μ' ερωτάτε με τόσην σοβαρότητα; Διατί δεν θα επήγαινα;

Ησθάνθη εαυτήν προσβληθείσαν διότι δεν την παρετήρει και εφάινετο μη εννοούσα την σημασίαν των λόγων του.

— Πράγματι, τίποτε δεν μας εμποδίζει να πηγαίνωμεν εις το θέατρον, είπεν εκείνος συσπάσας τας οφρύς.

— Αυτό σκέπτομαι κι' εγώ, απήντησεν η Άννα.

Δεν ηθέλησε να φανή ότι είχεν αντιληφθή την ειρωνείαν της παρατηρήσεώς του και εξηκολούθησε να συστρέφη ησύχως το μυροβόλον της γάντι.

— Άννα, σε παρακαλώ, τι έχεις; την ηρώτησεν εκείνος όπως την επαναφέρη εις εαυτήν, με τον αυτόν τόνον μετεχειρίζετο άλλοτε ο σύζυγός της.

— Δεν εννοώ την ερώτησίν σας, απήντησεν εκείνη.

— Γνωρίζετε ότι δεν εμπορήτε να μεταβήτε εις την Όπερα.

— Διατί όχι; Δεν θα πάω μόνη. Με συνοδεύει η πριγκήπισσα Βαρβάρα, επήγε να ενδυθή. Εκείνος ύψωσε τους ώμους με έκφρασιν εκπλήξεως και απελπισίας.

— Μα, επί τέλους, αληθινά δεν εννοείτε;

— Δεν θέλω να εννοήσω, απήντησεν η Άννα υψώσασα την φωνήν. Δεν θέλω. Νομίζετε ότι εγώ μετανιώ δι' όσα πράττω; Όχι, όχι! Αν ήτο ανάγκη να ξαναρχίσω, θα εξανάρχιζα. Ημάς τους δύο ένα μόνον ενδιαφέρει· αγαπώμεθα; Άλλο τίποτε δεν υπάρχει! Διατί δεν θα επήγαινα εις την Όπερα; Σε αγαπώ, όλα τα άλλα μου είνε εντελώς αδιάφορα, αν συ δεν μετεβλήθης. Διατί δεν με κυτάζεις κατά πρόσωπον;

Τα μάτια της Άννας εξέπεμψαν φλόγα η οποία κατέπληξε τον Βρόνσκυ. Ύψωσε δε τους οφθαλμούς προς αυτήν και αντελήφθη την καλλονήν της και την λεπτήν ευγένειαν του καλλωπισμού της.

— Το προς σας αίσθημά μου δεν δύναται να μεταβληθή, το γνωρίζετε κάλλιστα, αλλά σας παρακαλώ να μη μεταβήτε εις το Μελόδραμα, σας ικετεύω να μη το κάμετε.

Επρόφερε τους λόγους τούτους με φωνήν ικετευτικήν και γλυκείαν, αλλά το βλέμμα του παρέμεινε παγερόν... Η Άννα δεν ήκουσε τα λόγια του, διέκρινε όμως την εχθρότητα του βλέμματος και απεκρίθη μετ' οργής:

— Και εγώ, σας ικετεύω να μου πήτε τον λόγον διά τον οποίον δεν πρέπει να υπάγω.

— Τον λόγον; Αλλά, διότι είνε πιθανόν να ... εταράχθη.

— Δεν εννοώ τίποτε απ' αυτά, είπεν η Άννα.

... ..

Διά πρώτην φοράν ο Βρόνσκυ ησθάνθη κατά της Άννας κάποιον αίσθημα πεισμονής και σχεδόν οργής, ήτις καθίστατο τόσω μάλλον σφοδρόν καθ' όσον δεν ηδύνατο να της

εξηγήση τους λόγους της δυσαρεσκείας του.

Αν ηδύνατο να της ομιλήση με ανοικτή καρδιά, θα της έλεγε τα εξής: «... Μεταβαίνουσα εις την Όπεραν με αυτήν την περιβολήν και μετά της πριγκηπίσσης Βαρβάρας, ήτις γνωστή εις όλην την Πετρούπολιν, δεν διασαλπίζετε μόνον την θέσιν σας ως γυναικός εκπεσούσης, αλλ' είνε και ως να προκαλήτε τον κόσμον και να εξαφανίζετε πάσαν ελπίδα ηθικής αποκαταστάσεως».

Αλλ' επειδή δεν ηδύνατο να της ομιλήση ούτω, δυσηρεστείτο εκ μέρους της διότι δεν τον εννοούσε με μισά λόγια ... Ησθάνετο ότι ο προς αυτήν σεβασμός του ηλαττούτο και ταυτοχρόνως ηύξανεν η επ' αυτού έλξις της καλλονής της.

Επέστρεψεν εις το διαμέρισμά του και ήνοιξε μετά του Γιαχβίν συζήτησιν περί ίππων, αλλά δεν ελησμόνει την Άνναν, διαρκώς ηκροάτο λάθρα και συνεβουλεύετο το επί της εστίας εκκρεμές.

— Η κυρία με επεφόρτισε να είπω εις τον κύριον, ότι πηγαίνει εις το θέατρον, ήλθε ν' αναγγείλη η θαλαμηπόλος.

— Έστω! ας πάμε κ' ημείς, είπεν ο Γιαχβίν υπομειδιάσας υπό τον μύστακά του, τούθ' όπερ εσήμαινεν ότι κατενόει την δυσαρέσκειαν του Βρόνσκου, αλλ' έπαιρνε το ζήτημα ελαφρώς.

— Εγώ μένω, απήντησε σκυθρωπός ο Βρόνσκου.

— Αλλ' εγώ υπεσχέθην να υπάγω εις την Όπερα, ω ρεβουάρ! ... Έλα εις τα φωτέγι της ορχήστρας, εμπορείς να πάρης το κάθισμα του Κρασίνσκου.

— Όχι, έχω κάτι να κάμω.

«Δεν συνεννοείται κανείς πάντοτε με την γυναίκα του, και πολύ δυσκολώτερα με την γυναίκα ενός άλλου!» διελογίσθη ο Γιαχβίν εξερχόμενος του ξενοδοχείου.

Μείνας μόνος ο Βρόνσκου ήρχισε να διασκελίζη το δωμάτιον.

— Είνε η τετάρτη παράστασις σήμεραν δι' εισιτηρίων αμποννέ, ... ο αδελφός μου μετά της συζύγου του και η μητέρα μου θα παρίστανται αφεύκτως. Όλη η Πετρούπολις θα είνε παρούσα! Εκείνη εισήλθεν ήδη, έβγαλε την γούνα της και επεδείχθη εις όλον τον κόσμον. Τούσκεβιτς, Γιαχβίν, πριγκηπίσσα Βαρβάρα ... Αλλ' επί τέλους τι κάμνω εδώ εγώ, από τι φοβούμαι; Μήπως θα την αφήσω υπό την προστασίαν του Τούσκεβιτς; ... Αλλά διατί με θέτει εις την γελοίαν αυτήν θέσιν; διελογίσθη μετ' ενεργητικής χειρονομίας.

Διέσεισε την τράπεζαν εφ' ής ευρίσκετο το ύδωρ του Σελτς και το κονιάκ και την ανέτρεψεν· έπειτα ηθέλησε να την συγκρατήση, αλλ' εξ οργής την ελάκτισε διά του ποδός και έκρουσε τον κώδωνα.

— Ετοίμασε το φράκο μου, είπε προς τον εισελθόντα θαλαμηπόλον του.

... ..

Ο Βρόνσκου εισήλθεν εις την Όπεραν την ογδόην και ημίσειαν ... την στιγμήν εκείνην αντήχει η υπόκωφος συνωδία της ορχήστρας και μία φωνή γυναικός ήτις έψαλλεν ευδιακρίτως το τέλος μιας μουσικής διατονίσεως. Όταν ο Βρόνσκου εισήλθεν εις την αίθουσαν, ήρχιζον αι επευφημιαί. Επί της σκηνης η αιιδός, με τους ώμους γυμνούς και κατακόσμους από αδάμαντας, εμειδία και, κύπτουσα δεξιά και αριστερά τη βοηθεία του τενόρου, όστις την εκράτει από της χειρός, τας ανθοθέσμας που κατέπιπτον εις τους πόδας

της ... Το κοινόν συνεταράσσετο, εκραύγαζε και επευφήμει.

Ο Βρόνσκυ προχώρησεν εις το μέσον του παρτέρ και ηρεύνησε γύρω του διά του βλέμματος. Ήσαν, όπως πάντοτε, αι αυταί κυρίαί εις τα θεωρεία, μετ' αξιωματικών όπισθέν των, αι αυταί γυναίκες με τας πολυχρώμους αμφιέσεις παραπλεύρως εις στρατιωτικάς στολάς και ρεδιγκότας.

Η πράξις είχε τελειώσει. Ο Βρόνσκυ προχώρησε μέχρι της πρώτης σειράς των καθισμάτων και εσταμάτησε προ των προσκηνίων, παραπλεύρως του Σερπουχόβσκη. Ο στρατηγός, με κεκαμμένον το γόνυ εκτύπα το σανιδωτόν διά της πτέρνας του, και, διακρίνας τον Βρόνσκυ μακρόθεν, του εμειδίασε προσκαλών αυτόν να πλησιάση.

Ο Βρόνσκυ δεν είχε ίδει ακόμη την Άνναν και δεν ετόλμα να κυτάξη προς το μέρος της· αλλ' εκ της κατευθύνσεως των βλεμμάτων του κοινού, εμάντευσε πού εκείνη ευρίσκετο ... Περιέφερε τα μάτια του εν ημικυκλίω γύρω του αδιοράτως· ανεζήτη τον Καρένιν. Ευτυχώς όμως δι' αυτόν, ο σύζυγός της Άννας δεν ευρίσκετο εις την αίθουσαν.

— Δεν έχεις τίποτε πλέον το στρατιωτικόν, του είπεν ο στρατηγός θα σ' έπαιρνε κανείς διά διπλωμάτην ή καλλιτέχνην ...

— Ναι απήντησεν ο Βρόνσκυ μειδιάσας και περιφέρων αδιαφόρως δήθεν τας διόπτρας του. Αφ' ότου επέστρεψα εις Ρωσσίαν, φορά πολιτικά.

— Ομολογώ ότι σε ζηλεύω, προσέθηκεν ο φίλος του. Εγώ, οσάκις φορά την στολήν μου, νοσταλγώ την ελευθερίαν μου.

Ο Βρόνσκυ, ακούων συνάμα αυτόν, περιέφερε τας διόπτρας του ανά τα θεωρεία, και, εξαίφνης, διέκρινε την κεφαλήν της Άννας παραπλεύρως μιας γηραιάς κυρίας με τουρμπάνι και ενός φαλακρού γέροντος. Ήτο εις το πέμπτον θεωρείον, είκοσι βήματα μακράν του, υπέροχος εξόχως ωραία και μειδιώσα εντός του εκ δαντελλών πλαισίου της. Εκάθητο εις το πρόσθιον μέρος του θεωρείου, και, με την κεφαλήν κεκλιμένην ελαφρώς προς τα οπίσω συνωμίλει με τον Γιαχβίν.

Η κλίσις της κεφαλής της επί των ευρέων και ωραίων της ώμων και η διαρκής λάμψις των οφθαλμών της και ολοκλήρου της μορφής της, του την επέδειξεν οποίαν ακριβώς του είχε παρουσιασθή κατά τον χορόν, εν Μόσχα. Τώρα όμως απεθαύμαζεν όλως διαφορετικά την καλλονήν της. Δεν υπήρχε πλέον μυστήριον εις το προς αυτήν αίσθημά του, και αν η καλλονή της τον προσείλκυε σφοδρότερον ή άλλοτε, τον προσέβαλλεν όμως συνάμα.

Η Άννα δεν εκύταζε προς το μέρος αυτού, αλλά κατενόει ότι τον είχε ήδη διακρίνει.

Όταν ο Βρόνσκυ έστρεψε διά δευτέραν φοράν, τα λορνιόν του προς το μέρος της Άννας, παρετήρησεν ότι η πριγκήπισσα Βαρβάρα είχε γείνει κατακόκκινη, εγέλα δε με τρόπον ελάχιστα φυσικόν και παρετήρει επιμόνως το γειτονικόν θεωρείον.

Η Άννα είχαν επανακλείσει την βετάλια της και εκτύπα ελαφρώς το κόκκινο βελούδο του θεωρείου, αποφασισμένη, ως εφαινέτο, να μη βλέπη τα συμβαίνοντα παραπλεύρως της. Ο Γιαχβίν είχε την έκφρασιν που ελάμβανεν οσάκις έχανε πολλά εις τα χαρτιά. Ήτο σκυθρωπός, ηρεθισμένος και τα βλέμματά του διηυθύνοντο προς το γειτονικόν θεωρείον. Το θεωρείον τούτο κατείχετο από τους Καρτάσωφ, ους εγνώριζον ο Βρόνσκυ και η Άννα. Η κυρία Καρτασόβα, μία μικρόσωμος ισχνή, με την ράχιν εστραμμένην προς το μέρος της Άννας ήτο ορθία και εφορούσε το επώμιόν της, το οποίον της παρέδιδεν ο σύζυγός της.

Ήτο ωχρά, θυμωμένη και ωμίλει μετά σφοδρότητας.

Ο σύζυγός της, ένας χονδρός φαλακρός κύριος, έστρεφεν επιμόνως τα βλέμματα προς το μέρος της Άννας και προσεπάθει να καταπραΰνη την γυναίκα του. Όταν δε αυτή εξήλθε του θεωρείου, ο Καρτάσωφ έμεινε προς στιγμήν όπισθεν, αναζητών διά των οφθαλμών του την Άνναν, με την πρόθεσιν προφανώς να την χαιρετήσει. Αλλά η Άννα Καρένιν απέφευγεν επιμόνως να τον προσέξει και εξηκολούθει ομιλούσα μετά του Γιαχβίν ... Ο Καρτάσωφ απήλθε χωρίς να την χαιρετήσει και το θεωρείον έμεινε κενόν.

Ο Βρόνσκυ δεν εννόησε τι είχε συμβή, αλλά έμάντευσε ότι θα ήτο κάτι το προσβλητικόν διά την Άνναν. Το ανέγνωσε επί της μορφής της νεαρής γυναικός και είδεν ότι αυτή συνεκέντρωνε τας τελευταίας της δυνάμεις όπως συγκρατήσει την απάθειάν της, ην, άλλως τε, υπεδύετο θαυμάσια. Πάντες απεθαύμαζον την γαλήνην και την καλλονήν της γυναικός ταύτης και δεν υπώπτευον ότι ησθάνετο τας βασάνους αληθινής μάρτυρος. Ο Βρόνσκυ, βασανιζόμενος από την αβεβαιότητα εις ην ευρίσκετο, διηυθύνθη προς το θεωρείον του αδελφού του επί τη ελπίδι να μάθη απ' αυτόν την αιτίαν της συγκινήσεως εκείνης ... Εις την πάροδον συνήνησε την νύμφην του, η οποία εφαινετο φοβερά τεταραγμένη. Εδράξατο δε του βραχίονός του και του είπε:

— Κρίνω ότι ήτο προστυχία και ότι η κυρία Καρτασόβα δεν είχε το δικαίωμα να φερθή τοιουτοτρόπως. Η κυρία Καρένιν...

— Μα, τι συνέβη;

— Πώς! Δεν γνωρίζεις;

— Θα το μάθω, φυσικά, τελευταίος.

— Και υπάρχει πλάσμα πλέον ανυπόφορον απ' αυτήν την Καρτεσόβα;

— Αλλά, τι έκαμε;

— Όπως μου τα είπεν ο σύζυγός μου ... Ύβρισε την κυρίαν Καρένιν. Ο Καρτάσωφ είχε απευθύνει τον λόγον προς την πριγκήπισσαν Καρένιν και η γυναίκα του τού έκαμε σκηνάς ... Επρόφερε λόγια που πληγώνουν, κατόπιν δε έφυγε βιαστικά.

Εις το θεωρείον της αδελφής του, ο Βρόνσκυ ευρήκε την μητέρα του με τους ψαρούς της πλοκάμους.

— Κ' εγώ σε περιμένω, του είπεν αυτή ειρωνικώς, δεν φαίνεσαι πουθενά πλέον.

Διέκρινε ότι δεν ηδύνατο να συγκαλύψη την χαράν της.

— Καλημέρα, μαμά, ήλθα να σας υποβάλω τα σέβη μου, είπεν ο Βρόνσκυ ψυχρώς.

— Και διατί δεν πηγαίνεις να ερωτοτροπήσης με την Άννα Καρένιν; Είνε κατακτήτρια! Ελησημονήθη και η Πάττη εμπρός της. . .

— Μαμά, σας παρεκάλεσα να μη κάμνετε υπαινιγμούς, είπεν εκείνος σκυθρωπάσας.

— Επαναλαμβάνω όσα λέγει όλος ο κόσμος.

Ο Βρόνσκυ δεν απεκρίθη, έμεινε δ' ακόμη επί τινας στιγμάς, μεθ' ό απεσύρθη. Επί του κατωφλίου της θύρας διεσταυρώθη με τον αδελφόν του.

— Πώς, είσαι συ Αλέξιε; Τι ανανδρία, αυτός είνε βλαξ!

Ο Βρόνσκυ δεν τον ήκουε, κατήλθε με βήματα ταχεία, συναισθανόμενος ότι κάτι έπρεπε να κάμη, αλλ' αγνοών τι. Ήτο ωργισμένος κατά της Άννας, διότι του εδημιούργει τοιαύτας δυσχερείας, αλλά και την ελυπείτο διά το πάθημά της.

Κατά την δευτέραν πράξιν αντελήφθη ότι το θεωρείον της Άννας ήτο κενόν ... Ηγέρθη τότε προκαλέσας ηχηρά «σουτ» της αιθούσης και εξήλθε του θεάτρου ίνα επιστρέψη εις το ξενοδοχείον του.

Η Άννα είχεν ήδη επανέλθει. Την ευρήκε με την εσπερινήν της περιβολήν, καθημένην εις το πρώτον κάθισμα που είχε συναντήσει εις τον δρόμον της, και με τα μάτια απλανή.

— Άννα! είπεν.

Εκείνη ηγέρθη.

— 'Δικό σου το σφάλμα, εφώναξεν με δάκρυα οργής και απελπισίας εις την φωνήν της.

— Σε παρεκάλεσα, σε ικέτευα να μη υπάγης, εγνώριζα ότι θα είχες φασαρίες.

— Φασαρίες; επανέλαβεν εκείνη, είνε φοβερόν αυτό ... Ποτέ στη ζωή μου δεν θα ξεχάσω αυτή τη βραδεία ... Είπεν ότι είνε αίσχος να ευρίσκεται παραπλεύρως μου! ...

— Λόγια ηλιθίας! είπεν ο Βρόνσκυ. Αλλά προς τι να εκτιθέμεθα εις τοιαύτας εκδηλώσεις, προς τι να τας προκαλώμεν; ...

— Αηδιάζω την απάθειάν σου ... Δεν έπρεπε να μ' εξωθής εις τα πάντα ... Αν με ηγάπας!

...

— Άννα, διατί υποπτεύεις τον έρωτά μου;

— Ναι, αν με ηγάπας όπως σ' αγαπώ, αν έπασχες όπως εγώ, προσέθηκεν ατενίζουσα αυτόν με έκφρασιν τρόμου.

Την ελυπείτο· αλλά, συγχρόνως, ήτο δυσαραεστημένος. Την εβεβαίωσεν, εν τούτοις, περί του έρωτός του, δεν κατενόει ότι αυτό ήτο το μοναδικόν μέσον προς κατευνασμόν της· εκ του βάθους όμως της καρδιάς του της απηύθυνε μομφάς.

Τα ερωτικά εκείνα λόγια, τα οποία επρόφερε χωρίς καρδιά, θεωρεί αυτά τόσον ανούσια ώστε να εντρέπεται να τα λέγη, η Άννα τα ερρόφα απλήστως και, ολίγον κατ' ολίγον κατεπραύνθη.

Την επιούσαν, τελείως συμφιλιωμένοι, ανεχώρησαν διά τα κτήματα του Βρόνσκυ.

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟΝ

Η Δόλλυ είχεν έλθει να περάση μερικάς ημέρας παρά τω Λεβίν, συζύγω ήδη της Κίττυ· έθηκε δε εις εφαρμογήν το σχέδιόν της να επισκεφθή την Άνναν. Το τοιούτο την ελύπει, διότι θα επείραζε την αδελφήν της και θα απήρεσκεν εις τον Λεβίν· κατενόει τους λόγους, ους είχεν ο γαμβρός της να μη συνάψη σχέσεις μετά του Βρόνσκυ, αλλ' εθεώρει καθήκον της, αφ' ετέρου, να μεταβή εις της Άννας και να της αποδείξη ότι τα προς αυτήν αισθήματα της δεν είχαν μεταβληθή.

Την ωρισμένην διά την αναχώρησιν ημέραν, ο Λεβίν έθεσεν εις την διάθεσίν της όχημα τέθριππον μετά πέμπτου ίππου προς αλλαγήν, αλλά με ζώα εκτάκτως ρωμαλαία, τα οποία θα μετέφερον την Δόλλυ εις τον προς ον όρον εντός μιας ημέρας.

Εις το σπίτι της, διαρκώς απασχολημένη με τους μπεμπέδες της, η Δόλλυ ουδέποτε ελάμβανε καιρόν να σκεφθή· συνεπώς κατά το διάστημα του πολυώρου αυτού και μονήρους ταξειδίου, όλοι της οι εκκρεμείς διαλογισμοί επήραν ελεύθερον δρόμον και ανεπόλησεν ολόκληρον την ζωήν της και την ηρεύνησε πανταχόθεν. Ανελογίσθη δ' εν πρώτοις τα παιδιά της, τα οποία η πριγκήπισσα και η Κίττυ της είχαν υποσχεθή να επιβλέπουν, χωρίς εκ τούτου να παύση ανησυχούσα.

Εσυλλογίσθη κατόπιν την Άνναν ... «Είμαι καλλιτέρα της; Εγώ, έχω ένα σύζυγον, τον οποίον αγαπώ ... όχι όπως θα επεθύμουν, αλλά τον αγαπώ, ενώ η Άννα ουδέποτε ηγάπησε το σύζυγόν της. Πού έγκειται το σφάλμα της; Αγαπά την ζωήν; Ο Θεός ενεστάλαξεν εις την ψυχήν όλων μας την αγάπην αυτήν. Θα ήμην άρα γε και εγώ ικανή να ενεργήσω όπως αυτή; Και σήμερα ακόμη δεν γνωρίζω αν έπραξα καλώς ν' ακολουθήσω την συμβουλήν της, όταν ήλθε να μ' εύρη εις την Μόσχαν! . . Θα έπρεπεν ίσως να εγκαταλείψω τον σύζυγόν μου και ν' αρχίσω νέαν ζωήν ... Θα ηδυνάμην ίσως ν' αγαπήσω και ν' αγαπηθώ . . Το παρόν μου είνε καλλίτερον; ... Δεν εκτιμώ πλέον τον σύζυγόν μου, τον υποφέρω μόνον. Τότε θα ήτο δυνατόν ν' αρέσω, διετήρουν ακόμη την καλλονήν μου

«...Η Άννα έκαμε καλά, και, βέβαια, δεν θα την μεμφθώ εγώ διά τούτο. Είνε ευτυχής, απαρτίζει την ευτυχίαν δι' εκείνον, τον οποίον αγαπά και δεν εξηντλήθη όπως εγώ, εξ εναντίας, αυτή θα είνε δροσερά, πνευματώδης, με το κεφάλι της ελεύθερον . .»

Μειδίαμα πονηρόν συνέστειλε τα χείλη της, διότι αναμνησκομένη το μυθιστόρημα της Άννας η Δόλλυ διεμόρφωσε το ίδιον της μυθιστόρημα με τον φανταστικόν άνδρα, τον ένα — κάποιον, όστις ήτο ερωτευμένος μαζί της. Απαράλλακτα όπως η Άννα, θα ωμολόγει το σφάλμα της εις τον σύζυγόν της και ανελογίζετο την ταραχήν του Στίβα και την έκπληξίν του, — τούτο δε την έκαμνε να μειδιά... . Λικνιζομένη λοιπόν από τους ρεμβασμούς τούτους, επλησίασεν εις τας ιδιοκτησίας του κόμητος Βρόνσκυ. Έξαφνα δε διέκρινε μίαν αμαζόνα και τρεις ιππείς ακολουθούντας ένα άρμα με καθίσματα. Ήτο ο Βρόνσκυ με το τζόκκεϋ, κατόπιν δε ο Βεσλόβσκη και η Άννα, και, εντός του άρματος, η πριγκήπισσα Βαρβάρα και ο Σβιάσκη.

Η Άννα ίππευεν αγγλικόν κέλητα με ουράν βραχείαν και χ αίτην ψαλλιδισμένην. Η ωραία της κεφαλή, τα μαύρα της μαλλιά, διεκφεύγοντα κάτωθεν του πίλου της, οι ευτραφείς της ώμοι, το λεπτόν της σώμα, σφυγμένον εντός της μαύρης, αμαζώνος, το σύνολόν της, σοβαρόν και χαριτωμένον άμα, έκαμεν εντύπωσιν εις την Δόλλυ.

Εκ πρώτης όψεως, η θέα της Άννας εφίππου της εφάνη απρεπής: το να ιππεύη μία κυρία, εις την αντίληψιν της Δόλλυ, απήτει δόσιν φιλαρεσκείας όλως αναρμόστου εις την θέσιν της Άννας. Αλλ' όταν την είδεν εκ του σύνεγγυς, δεν ευρήκε τίποτε το μεμπτόν εν αυτή.

Παρά την επιβλητικότητά των, ολόκληρος η Άννα, αι στάσεις της, αι κινήσεις της, η περιβολή της, όλα απέπνεον την αφέλειαν, την απλότητα, την γαλήνην και την αξιοπρέπειαν, και τίποτε δεν θα ήτο φυσικώτερον του συνδυασμού τούτου.

Καθ' ήν στιγμήν η Άννα μακρόθεν ανεγνώρισε την Δόλλυ, συνεσπειρωμένην εις μίαν γωνίαν της παλαιάς της αμάξης, η μορφή της εφωτίσθη από χαρμόσουνον μειδίαμα.

Ανέπεμψε κραυγήν, υπεγέρθη επί του εφιππίου της και εξώθησε τον ίππον της εις καλπασμόν. Όταν δε κατέφθασε την άμαξαν, επήδησε κατά γης, άνευ βοηθού, και έδραμεν εις συνάντησιν της Δόλλυ.

— Το ήλπιζα και δεν ετολμούσα να το ελπίσω... . Τι χαρά! Δεν ημπορείς να φαντασθής την χαράν μου! είπεν, οτέ μεν προσθίγουσα την μορφήν της προς τον της Δόλλυ διά να την φιλή, οτέ δε μακρυνομένη κατά τι διά να την προσβλέπη μειδιώσα.

— Τι χαρά, Αλέξιε! προσέθηκε παρατηρούσα τον Βρόνσκυ όστις είχεν αφιππεύσει και επλησίαζε προς τας δύο γυναίκας αφαιρών άμα τον υψηλόν του φαιόχρου πύλον.

— Δεν εμπορείτε να φαντασθήτε πόσον ευτυχείς λογιζόμεθα διά την επίσκεψίν σας, είπε μετά τόνου.

Η Δόλλυ εξεπλάγη κυρίως από την μεταμόρφωσιν, ην παρετήρει εις την Άνναν, την οποίαν τόσον τρυφερώς ηγάπα ... Μία άλλη γυνή, ολιγώτερον παρατηρητική, ήτις να μη είχε γνωρίσει πρότερον την Άνναν Καρένιν και η οποία κυρίως να μη είχε κάμει τας σκέψεις, θα εβασάνισαν την Δόλλυ καθ' όλον το διάστημα του ταξειδίου της, δεν θα διέβλεπε τίποτε το έκτακτον παρά τη Άννα, αλλά την φοράν αυτήν η Δόλλυ ανεγνώρισεν επί της ωραίας μορφής της φίλης την πρόσκαιρον εκείνην καλλονήν, ην αι γυναίκες αποκτώσι μόνον οσάκις αγαπώνται ... Το σύνολόν της ήτο πλήρες γοητείας· και εφαινέτο ότι είχε συναίσθησιν τούτο και ότι ήτο ευτυχής δι' αυτό.

... ..

Η Άννα, αφ' ετέρου, παρετήρει την ισχνήν, εξηντλημένην και ερριτιδωμένην μορφήν της Δόλλυ, και ήτο ετοιμή να της φανερώση τας εντυπώσεις της, αλλ' αναλογισθείσα ότι αυτή η ίδια είχεν ευμορφύνει και ότι το βλέμμα της φίλης της τής το έλεγε, αφήκεν στεναγμόν και ωμίλησε περί εαυτής.

— Με κυττάζεις, είπε, και συλλογίζεσαι αν ημπορώ να είμαι ευτυχής υπό τας συνθήκας που ζω; Λοιπόν! Εντρέπομαι να το ομολογήσω, αλλ' είμαι εις υπέρτατον βαθμόν ευτυχής ... Μου συνέβη κάτι το φανταστικόν, όνειρον, κατά το διάστημα του οποίου οι άνθρωποι φοβούνται, έπειτα δε, εξαίφνης, αφυπνίζονται και αντιλαμβάνονται ότι όλοι των οι φόβοι διεσκεδάσθησαν ... Εγώ εξύπνησα, υπέφερα φοβερά, αλλά τώρα, αφ' ότου ιδίως ευρισκόμεθα εδώ, αισθάνομαι εμαυτήν τόσον ευτυχή! . .

Και η Άννα ητένισε την Δόλλυ με δειλόν μειδίαμα.

— Πόσον είμαι ευχαριστημένη, είπεν η Δόλλυ. Συμμερίζομαι βαθύτατα την ευτυχίαν σου ... Διατί δεν μου τα έγγραφες;

— Διατί; ... Διότι ... δεν ετόλμησα ... λησμονείς την θέσιν μου ...

— Δεν ετόλμησες να γράψης ‘ς εμένα; Αν ήξευρες τι σκέπτομαι!

— Ειπέ μου τι σκέπτεσαι περί της θέσεως μου, ομίλει ‘ξάστερα ...

— Δεν σκέπτομαι τίποτε, σε ηγάπησα πάντοτε, και, όταν κανείς αγαπά κάποιον, τον αγαπά όπως είναι και όχι όπως θα ηύχεται να είναι.

Η Άννα απέστρεψε την κεφαλήν και συνέπτυξε τας οφρείς διά να σκεφθή.

— Αν έχης κάμει αμαρτίες, της είπε τέλος, θα σου συγχωρηθούν όλαι λόγω της επισκέψεώς σου και των λόγων σου αυτών ...

Η Δόλλυ αντελήφθη ότι δάκρυα ανήρχοντο εις τα μάτια της Άννας και της έθλιψε σιωπηλώς την χείρα.

— Αλλά δεν μου είπες τι είναι όλαι αύται αι οικοδομαί; εξηκολούθησεν.

— Είναι αι κατοικίαι των υπαλλήλων, το ιπποτροφείον, οι σταύλοι... και, νά, μπαίνομεν εις το πάρκο. Όλα ήσαν εγκαταλελειμμένα, αλλ’ ο Αλέξιος έβαλε το κάθε τι εις την θέσιν του. Αγαπά πολύ αυτό το κτήμα, και, εκείνο που δεν επερίμενα εκ μέρους του, έχει επιδοθή μετά πάθους εις την γεωργίαν ... Βλέπεις εκείνο το μεγάλο οικοδόμημα; Είναι νέον νοσοκομείον. Υπολογίζω ότι θα στοιχίση πλέον των εκατό χιλιάδων ρουβλίων. Ξεύρεις ποιος του έδωσε την ιδέαν; οι χωρικοί του εζήτησαν να τοις εκχωρήση τα λειβάδια εις τιμήν πάρα πολύ χαμηλήν και ηρνήθη. Τον κατηγόρησαν επί φιλαργυρία και διά ν’ αποδείξη ότι ηπατώντο, ωκοδόμησεν αυτό το νοσοκομείον.

Η άμαξα εισήλθεν εις την λιθόστρωτον αυλήν. Η Άννα ωδήγησε την Δόλλυ εις το με πρωτοφανή διά την Δόλλυ πολυτέλειαν επιπλωμένον δωμάτιόν της, το οποίον της υπενθύμιζε τα πλουσιώτερα δωμάτια των ξενοδοχείων, τα οποία είχεν ίδει, εις το εξωτερικόν.

... ..

Η Δόλλυ ήτο κάπως ταραγμένη και στενοχωρημένη που είχεν ευρεθή εις το περιβάλλον εκείνο, το εντελώς νέον δι’ αυτήν ... Από περιωπής εδικαίωνε και επεκρότει μάλιστα την πράξιν της Άννας. Όπως συμβαίνει συχνά εις γυναίκας αναμαρτήτου ηθικής, κουρασμένη από την μονοτονίαν της εναρέτου ζωής, η Δόλλυ μακρόθεν, ου μόνον συνεχώρει τον ένοχον έρωτα, αλλά μάλιστα και τον ηύχεται ενδιαθέτως. Πλην όμως τούτου, ηγάπα ειλικρινώς την Άνναν. Αλλά, επικροτούσα συνάμα την πράξιν της, η Δόλλυ ησθάνετο κάποιαν δυσφορίαν βλέπουσα τον άνδρα, χάριν του οποίου είχε συντρίψει την ζωήν της.

Ο Βρόνσκυ ουδέποτε είχεν ελκύσει την συμπάθειαν της Δόλλυ. Τον εύρισκε ματαιόδοξον, και τίποτε δεν έβλεπεν εν αυτώ διά το οποίον να δικαιολογήται η υπεροψία του, αν τούτο δεν ήτο ο πλούτος του, και, χωρίς να το θέλη, τώρα τον εύρισκεν ακόμη ελαττωματικώτερον, και δεν ησθάνετο ευχαρίστησιν ευρισκομένη μαζί του ... Την επιούσαν συμπεριπατούσα μετ’ αυτού, κατενόησεν εκ της εκφράσεως του Βρόνσκυ, ότι είχε κάτι να της ζητήσει.

Δεν είχεν απατηθή. Μόλις εισήλθον εις τον κήπον, εκύταξε προς το μέρος όπου κατηυθύνετο η Άννα, και, πεισθείς ότι δεν ηδύνατο ούτε να τους ίδη ούτε να τους αντιληφθή, είπεν:

— Εμαντεύσατε ότι έχω να σας ομιλήσω.

Και την ητένισε με οφθαλμούς μειδιώντας.

— Δεν απατώμαι βεβαίως, είσθε αληθώς φίλη της Άννας;... Και ασκείται μάλιστα επ’ αυτής μεγάλην επιρροήν, σας αγαπά δε τόσον! ... Βοηθήσατέ με.

Η Δόλλυ ητένισε δειλώς και δι’ ύφους ερωτηματικού την πλήρη ενεργητικότητος μορφήν του, φωτισμένην από τον ήλιον ή πνιγμένην εντός της σκιάς των φυλιδιών. Ανέμενε την συνέχειαν του προλόγου εκείνου αλλ’ ο Βρόνσκυ, ανασκαλίζων τους χάλικας του κήπου διά της ράβδου του, εβάδιζε παραπλεύρως αυτής σιωπηλός.

— Αφού ήλθετε εις το σπίτι μας, είπε τέλος, σεις μόνη μεταξύ των παλαιών φίλων της Άννας, κατανοώ ότι απεφασίσατε τούτο, όχι διότι ευρίσκετε την θέσιν μας κανονικήν, αλλά διότι, καίτοι κατανοείτε τας δυσχερείας που περικλείει, εξακολουθείτε ν’ αγαπάτε την Άνναν και επιθυμείτε να έλθετε εις βοήθειάν της ... Σας εννόησα καλώς; προσέθηκε παρατηρών αυτήν.

— Ω! τελείως, απήντησεν η Δόλλυ ... Αλλά ...

Την διέκοψεν εκείνος, και, λησμονών ότι έφερε την συνομιλήτριάν του εις θέσιν εκτάκτως δυσχερή, έκαμε μίαν διακοπήν και την υπεχρέωσε να κάμη κ’ εκείνη το αυτό.

— Επιτρέψατε ... Ουδείς πλειότερον εμού αντιλαμβάνεται τας δυσχερείας της θέσεως της Άννας. Και οφείλεται να το κατανοήτε, αν μου κάμνετε την τιμήν να με θεωρήτε άνθρωπον με καρδιά! Είμ’ εγώ η αιτία της καταστάσεως ταύτης, και διά τον λόγον τούτον υποφέρω ...

Η ειλικρίνεια και η σταθερότης μετά των οποίων επρόφερε τας λέξεις ταύτας προυκάλεσαν τον θαυμασμόν της Δόλλυ.

— Σας εννοώ, είπεν αύτη, και επειδή θεωρείτε εαυτόν αφορμήν της καταστάσεως ταύτης, μεγαλοποιείτε τας παρατυπίαις της. Η θέσις της παρά τη κοινωνία είνε δύσκολος, συμφωνώ ...

— Είνε κόλασις! είπεν εκείνος γοργά και διά φωνής υποκώφου... Δεν δύναται κανείς να φαντασθή ηθικάς βασάνους τρομερωτέρας από όσας η Άννα υπέστη εν Πετρούπολει εν διαστήματι δύο εβδομάδων ...

— Αλλ’ εδώ, ούτε σεις ούτε η Άννα έχετε ανάγκην του κόσμου ...

— Του κόσμου; απήντησεν εκείνος μετά περιφρονησεως, προς τίνα λόγον!

— Λοιπόν! αφού αδιαφορείτε προς τον κόσμον δύνασθε φρονώ να ζήσετε ευτυχείς. Βλέπω ότι η Άννα είνε ευτυχής, τελείως ευτυχής! Ευρήκεν ήδη ευκαιρίαν να μου το ομολογήση.

Χωρίς εν τούτοις να το θέλη, η Δόλλυ αμφέβαλλε περί της αληθούς ευτυχίας της Άννας, αλλ’ ο Βρόνσκυ ήτο απολύτως περί τούτου πεπεισμένος.

— Ναι, ναι, είπε, γνωρίζω, ότι, μεθ’ όσα και αν υποφέρη, είνε ευτυχής! ... Απολαμβάνει

το παρόν Αλλ' εγώ ... Φοβούμαι το μέλλον ... Θα προτιμάτε να περιπατώμεν ίσως; προσέθηκεν.

— Όχι, μου είνε αδιάφορον.

— Εν τοιαύτη περιπτώσει, ας καθήσωμεν εις αυτό το εδώλιον.

Η Δόλλυ εκαθέσθη εις την γωνίαν της δενδροστοιχίας και εκείνος εστάθη όρθιος ενώπιόν της.

— Βλέπω ότι είνε ευτυχής! επανέλαβεν, αλλά τούτο δύναται να διαρκέση; Το ζήτημα δεν είνε να μάθη κανείς αν επράξαμεν καλώς ή κακώς ... ο κύβος ερρίφθη ήδη ... Συνδεόμεθα διά των ιερωτάτων δι' ημάς ερωτικών δεσμών. Έχομεν ένα παιδί και πιθανόν ν' αποκτήσωμεν και άλλο ... αλλ' ο νόμος και πάσαι αι συνθήκαι της ζωής μας είνε τοιαύται, ώστε η Άννα με όλας της τας βασάνους και τας δοκιμασίας, δεν διακρίνει και δεν δύναται να διακρίνη τας απείρους περιπλοκάς που προέρχονται εντεύθεν. Και, την εννοώ. Αλλά εγώ δεν δύναμαι να μη τας προβλέπω. Η κόρη μου, δεν είνε κόρη μου, είνε κόρη του Καρένιν. Και δεν δύναμαι ν' αποδεχθώ αυτό το ψεύδος.

Επρόφερε τας λέξεις ταύτας με ενεργητικήν χειρονομίαν αρνήσεως και ητένισε σκυθρωπώς την Δόλλυ, οιονεί προκαλών την γνώμην της.

Εκείνη όμως δεν απεκρίθη τίποτε· εξηκολούθησε μόνον να τον κυτάζη.

Ο Βρόνσκυ επανέλαβεν:

— Αύριον θ' αποκτήσω υιόν, υιόν μου! Αλλ' ο νόμος αξιοί ν' ανήκει εις τον Καρένιν· δεν θα είνε συνεπώς, ούτε του ονόματός μου ούτε της περιουσίας μου κληρονόμος. Και, δυνατόν βέβαια ν' απολαύωμεν οικογενειακής ευτυχίας, δυνάμεθα να έχωμεν πολλά τέκνα, ουδέποτε όμως θα υπάρξη δεσμός μεταξύ αυτών και ημών, θα ανήκουν εις τον Καρένιν! Κατανοείτε το φρικώδες της καταστάσεως ταύτης; Εδοκίμασα να κάμω λόγον περί τούτου εις την Άνναν, αλλά τούτο την εξοργίζει ... Δεν εννοεί, και δεν ημπορώ να της τα είπω όλα ... Εν τούτοις, από την Άνναν εξαρτάται ο διακανονισμός όλων ... Και αν ακόμη δυνηθώ να επιτύχω παρά του Αυτοκράτορος την άδειαν να υιοθετήσω τα παιδιά μου, ανάγκη να προηγηθή διάζευξις. Το παν εξαρτάται από την Άνναν. Ο σύζυγός της συγκατετέθη όταν παρενέβη ο Ομπλόνσκυ. Δεν θα ηρνείτο δε και σήμερον να παραχωρήση το διαζύγιον, το γνωρίζω. Αρκεί προς τούτο να του γράψη η Άννα. Έχει δηλώσει ότι, αν αυτή του το ζητήση δεν θα φέρη αντιρρήσεις ... Αναμφιβόλως, είνε μία, τούτο από τας φαρισαϊκάς εκείνας σκληρότητας, διά τας οποίας είνε ικανοί άνθρωποι μόνον χωρίς καρδιά. Γνωρίζει εκείνος πόσον πάσχει οσάκις αναλογίζεται το παρελθόν, και ζητεί να του γράψη. Εγώ, εννοώ τας βασάνους της Άννας. Αλλά πρόκειται περί της ευτυχίας και της ζωής και της Άννας και των τέκνων της. Δεν ομιλώ περί εμού, αν και εγώ υποφέρω, υποφέρω φρικτά!

Επρόφερε τας λέξεις ταύτας ως κάποιον να ηπείλει ότι θα εξεδικείτο διά τας βασάνους, ας υφίστατο.

— Βοηθήσατέ με να πείσωμεν την Άνναν ότι οφείλει να του γράψη διά να ζητήση το διαζύγιον.

— Ναι, βεβαίως, είπεν η Δόλλυ σκεπτική, αναλογισθείσα την τελευταίαν της μετά του Καρένιν συνάντησιν.

«Ναι, βεβαίως», επανέλαβεν μετά σταθερότητας, αναμνησθείσα την Άνναν.

— Χρησιμοποιήσατε όλην την επιρροήν, ην ασκείτε επ’ αυτής ίνα επιτύχετε να γράψη. Εγώ δεν θέλω, ή μάλλον δεν δύναμαι να συζητήσω αυτό το θέμα μαζί της.

— Καλά, θα της μιλήσω ... και προς ιδικήν μου ικανοποίησιν και προς ιδικήν της.

Ηγέρθησαν και διηυθύνθησαν προς την οικίαν.

* * *

Η Δόλλυ ητοιμάζετο να κατακλιθῆ, όταν η Άννα φέρουσα τον νυκτερινόν της κοιτώνιτην, εισήλθεν εις το δωμάτιόν της.

— Πώς είνε η Κίττυ; εἶπεν η Άννα αφήσασα βαθύν στεναγμόν και παρατηρούσα την φίλην με ύφος συντετριμμένον ... Πες μου την αλήθειαν ... Δεν μου κρατή θυμόν;

— Να σου κρατή θυμόν, όχι εἶπεν η Δόλλυ μειδιάσασα.

— Αλλά με αποστρέφεται βέβαια με περιφρονεί;

— Ω, όχι! Γνωρίζεις όμως ότι αυτά είνε πράγματα που δεν συγχωρούνται.

Η Άννα υπεστράφη και εκύταξεν από του παραθύρου.

— Ναι, το γνωρίζω, το γνωρίζω! εἶπεν ... Αλλά δεν είμαι ένοχος. Και, ποίος είνε ένοχος; Και εις τι έγκειται η ενοχή; Ηδύνατο να γείνη διαφορετικά; Ποίαν έχεις γνώμην επί τούτου; Ειπέ μου, Δόλλυ, ήτο δυνατόν να μη καταστής συ σύζυγός του Στίβα;

— Αληθινά, δε γνωρίζω τίποτε ... Αλλά, εξηγήσου μου, Άννα.

— Είνε ευτυχής; Λέγουν ότι ο σύζυγός της είνε εξαίρετος άνθρωπος.

— Είνε ολίγον αυτό, εγώ δεν εγνώρισα καλλίτερόν του.

— Α! πόσον μ’ ευχαριστεί τούτο ... Αληθινά, είμαι λίαν ευχαριστημένη.

— Η Δόλλυ εμειδίασεν.

— Ας ομιλήσωμεν περί σου, Άννα. Έχω πολλές ερωτήσεις να σου υποβάλω. Συνωμίλησα μετά του

— Του Αλεξίου; εἶπεν η Άννα. Γνωρίζω ότι είχετε μίαν συνέντευξιν. Αλλ’ επιθυμώ να μου πης ειλικρινώς τι σκέπτεται περί εμού και περί της ζωής μου.

— Πώς, έτσι, μια κι’ όξω; Μά την αλήθεια, δεν ξεύρω τι να ‘πώ ...

— Περί τίνος σου ωμίλησε;

— Περί ζητήματος, το οποίον απησχόλει και εμέ και μου είνε εύκολον να υποκαταστήσω τον δικηγόρον του ... Δεν υπάρχει μέσον κανέν ... Δεν θα ήτο άρα γε δυνατόν ...

Η Δόλλυ εσυγχίσθη, είτα δ’ επανέλαβε:

— Δεν θα ηδυνάμεθα άρα γε να τροποποιήσωμεν, να βελτιώσωμεν την κατάστασιν; ... Γνωρίζεις συ πώς συνειθίζω να βλέπω τα πράγματα εγώ ... Αλλ’ επί τέλους, θα έπρεπεν, αν ήτο δυνατόν, να νυμφευθῆς ...

— Δηλαδή να διαζευχθῶ; εἶπεν η Άννα Ε, λοιπόν! Τι σου εἶπεν ο Αλέξιος;

— Μου είπεν ότι πάσχει διά σε και δι' εαυτόν. Θα είπης ίσως ότι αυτό είνε εγωισμός; Αλλ' είνε εγωισμός ευγενής και τελείως λελογικευμένος. Επιθυμεί εν πρώτοις να νομιμοποιήση την κόρην του και να καταστή σύζυγός σου ... να έχη δηλαδή δικαιώματα επί σου. Επιθυμεί εκείνο που είνε τελείως φυσικόν, τα τέκνα σας δηλαδή να έχουν ένα όνομα.

— Ποία τέκνα είπεν η Άννα, χωρίς ν' ατενίση την Δόλλυ.

— Η Αννίτσα, και τα παιδιά που είνε πιθανόν να γενηθούν ...

— Πώς εμπορώ να επιθυμώ εγώ την απόκτησιν παιδιών; Δεν ομιλώ περί των φυσικών αληθόνων, αυτάς δεν τας φοβούμαι ... Σκέπτεσαι τι θα γίνουν τα παιδιά μου; .. Δυστυχώς που θα φέρουν ξένον όνομα. Ως εξ αυτής των της γεννήσεως θα ευρεθώσιν εις την υποχρέωσιν να αισχύνωνται διά τον πατέρα των, διά την μητέρα των, διά την ύπαρξίν των ...

— Διά τούτο ακριβώς, εφώνησεν η Δόλλυ, χρειάζεται το διαζύγιον.

— Μου συμβουλεύετε σεις το διαζύγιον, αλλ' ε κ ε ι ν ο ς δεν θα μου το δώση. Ευρίσκεται τώρα υπό την επίδρασιν της κομήσεως Λυδίας Ιβανόβνας.

Η Δόλλυ εκάθητο επί τινος εδωλίου και ηκροάτο με ύψος οδυνηράς συμπαθείας, στρέφουσα την κεφαλήν ίνα παρακολουθή τας κινήσεις της Άννας.

— Θα έπρεπε να δοκιμάσης, είπε διά φωνής βραδείας.

— Να δοκιμάσω! Τι σημαίνει αυτό το να δοκιμάσω.

Η Άννα έθεσε το ερώτημα τούτο ως σκέψιν οιονεί την οποίαν είχεν ήδη εξετάσει από πάσης απόψεως.

— Να δοκιμάσω σημαίνει, είπεν ότι εγώ που τον αποστρέφομαι, αλλά που αναγνωρίζω συνάμα εμαυτήν ένοχον, που τον ευρίσκω μεγαλόψυχον, ότι οφείλω να ταπεινωθώ γράφουσα προς αυτόν ... Επί τέλους, ας υποθέσωμεν ότι το επιχειρώ και αυτό ότι κάμνω και αυτήν την θυσίαν ... Δυνατόν να λάβω μίαν άρνησιν προσβλητικήν, ή την συγκατάθεσίν του ...

— Αν συγκατετίθετο ...

— Αν συγκατετίθετο; ... Και ο υιός μου; ... Δεν θα μου τον αποδώσουν! Θα μεγαλώση εις το σπίτι του πατέρα του, τον οποίον εγκατέλειψα, και θα με περιφρονήση. Εννόησον λοιπόν· αγαπώ δύο πλάσματα διά της ίδιας εντάσεως, αλλά πλειότερον εμαυτός, τον Σεριόγια και τον Αλέξιον. Αυτά μόνον τα δύο όντα αγαπώ είπεν η Άννα, και το ένα διώκει το άλλο. Δεν δύναμαι να τα ενώσω, και όμως αυτό είνε το μόνον που θα ηδύνατο να με κάμη να ζήσω· αν δεν ημπορώ να τα έχω και τα δύο μαζί, τότε δεν μ' ενδιαφέρει τίποτε ... Η λύσις θα επέλθη αφ' εαυτής ... Διά τούτο δεν αγαπώ και δεν δύναμαι να ομιλώ περί τοιαύτης λύσεως. Διά τούτο ούτε να με δικαιώνης, ούτε να με καταδικάζης ... Εν τη αγνότητι της ψυχής σου, δεν δύνασαι να εννοήσης παν ό,τι υποφέρω.

Επλησίασε την Δόλλυ, εκάθησε παραπλεύρως αυτής και έλαβε την χείρα της παρατηρώσα αυτήν εις τα μάτια με έκφρασιν ενόχου συντριβής.

— Τι σκέπτεσαι περί εμού; Πώς με κρίνεις; Μη με περιφρονείς! Δεν είμαι αξία περιφρονήσεως. Είμαι αληθινά δυστυχής. Αν μία υπάρχη επί γης δυστυχής γυναίκα, είμαι

εγώ αυτή:

Υπεστράφη και έκλαυσεν ...

Όταν η Δόλλυ ευρέθη μόνη, έκαμε την προσευχήν της και κατεκλίθη. Εφ' όσον ωμίλει μετά της Άννας, την ώκτειρε και την συνεπόνει, αλλά τώρα πλέον δεν ηδύνατο να συγκεντρώση τας σκέψεις της επί της φίλης της. Η ανάμνησις της οικίας της και των παιδιών της κατελάμβανε την φαντασίαν της μετά γοητείας όλως καινοφανούς δι' αυτήν και μετ' ακτινοβολίας ασυνήθους.

Ο ιδικός της κόσμος της παρουσιάζετο τόσον πολύτιμος και τόσον πλήρης θελγήτρων, ώστε δεν ήθελε να μείνη μεμακρυσμένη απ' αυτού ούτε μίαν ημέραν επί πλέον, και απεφάσισε να αναχωρήση την επιούσαν.

Η Άννα είχε αφ' ετέρου επιστρέψει εις το διαμέρισμά της, επήρε δ' αμέσως ένα ποτηράκι και έχυσεν εντός αυτού μερικάς σταγόνας ποτού, ου κυρία βάσις ήτο η μορφίνη· το ερρόφησεν, έμεινεν επί τινας στιγμάς ακίνητος, είτα δε εισήλθεν εις τον θαλαμόν της κατηνασμένη κάπως.

Ο Βρόνσκυ την ητένισε προσεκτικώς. Ανεζήτη επί των χαρακτηριστικών της ίχνη της συνομιλίας, ην είχε κάμει μετά της Δόλλυ. Αλλ' εις την επιφυλακτικήν και σχεδόν απόκρυφον έκφρασιν της μορφής της δεν ευρήκε τίποτε άλλο πλην της καλλονής της, εις την οποίαν ήτο ήδη συνειθισμένος, αλλ' ήτις πάντοτε τον εγοήτευε. Δεν ήθελε δε να την ερωτήση με την ελπίδα ότι θα τω διηγείτο αυτοβούλως τα κατά την συνέντευξίν της. Αλλά η Άννα μόνας τας λέξεις ταύτας επρόφερε:

— Πόσον είμαι ευχαριστημένη που σου ήρεσεν η Δόλλυ.

— Την γνωρίζω προ πολλού. Είνε πολύ καλή, ως μου φαίνεται, αλλ' εκτάκτως επιφυλακτική. Εν τούτοις, ηχαριστήθην πολύ που την επανείδα.

Έλαβε την χείρα της Άννας και την ητένισεν ερωτηματικώς εις τα μάτια . . . Η Άννα διερμήνευσεν όλως διαφορετικά το βλέμμα εκείνο και εμειδίασεν ...

Όταν η Δόλλυ έφθασε την επιούσαν παρά τω Λεβίν, διηγήθη με πολλήν ζωηρότητα το ταξείδι της και την καλήν υποδοχήν ης είχε τύχει· εξήρε δε την πολυτέλειαν και την καλαισθησίαν των Βρόνσκυ και δεν επέτρεψεν εις κανένα να προσφέρη λέξιν εναντίον των.

— Πρέπει να γνωρίση κανείς την Άνναν και τον Βρόνσκυ, κ' εγώ έμαθα να τους γνωρίζω, αυτήν την φοράν, διά να εννοήσω πόσον είνε εντυπωτικοί.

Η Δόλλυ ωμίλει ειλικρινώς. Είχε δ' εξ ολοκλήρου λησμονήσει το άόριστον συναίσθημα της στενοχωρίας και της δυσφορίας, όπερ είχεν αισθανθή.

* * *

Ο Βρόνσκυ και η Άννα επέρασαν ολόκληρον το θέρος και μέρος του φθινοπώρου εις την εξοχήν, υπό τας αυτάς συνθήκας, χωρίς να κάμουν το παραμικρόν διάβημα προς επιτυχίαν διαζυγίου.

Εφαίνετο εν τούτοις, ότι η ζωή των ήτο τοιαύτη, που δεν ηδύνατο κανείς να την ευχηθή καλλιτέραν. Δεν τους έλειπε τίποτε, είχον υγείαν, ένα παιδάκι, και αμφότεροι ασχολίας.

Η Άννα, οσάκις δεν είχε επισκέψεις, ησυχολείτο περί του εαυτού της και ανεγίνωσκε πολύ, μυθιστορήματα, βιβλία σοβαρά, και νεωτεριστικά ... Και τ' ανεγίνωσκε με την προσοχήν εκείνην που δίδομεν εις την ανάγνωσιν εν τη μονώσει.

Εκτός δε τούτου, εσπούδαζεν εις βιβλία και εις ειδικά περιοδικά, παν ό,τι απησχόλει τον Βρόνσκυ· συνέβαινε δε πολλάκις εις αυτόν προς αυτήν ν' απευθύνεται προς διαλεύκανσιν ζητημάτων αγρονομικών, αρχιτεκτονικών και ζητημάτων ακόμη αθλητισμού και ιπποκομίας. Απεθαύμαζε δε τας γνώσεις της και την μνήμην της, αν και κατ' αρχάς έθετεν εν αμφιβόλω όσα του έλεγε και επεζήτηι την επιβεβαίωσιν των λεγομένων της· αλλ' εκείνη εύρισκε την ακρίβειάν των εις τα βιβλία και του επεδείκνυε τας σχετικές περικοπάς.

Κατά Οκτώβριον, διεξήχθησαν εκλογαί του γενικού συμβουλίου της επαρχίας όπου κατώκει, και ο Βρόνσκυ ηθέλησε να παραστή εις αυτάς. Ήτο η μάλλον δυσάρεστος και οχληρά περίοδος της εν εξοχή διαμονής. Ο Βρόνσκυ ανήγγειλεν εις την Άνναν την αναχώρησίν του με τόνον ψυχρόν και αυστηρόν, τον οποίον ουδέποτε είχε μεταχειρισθή ομιλών προς αυτήν. Την ητένισε δε προσεκτικώς, εκπλαγείς διά την απάθειάν της. Εκείνη του εμειδίασεν...

— Ελπίζω ότι δεν θα στενοχωρηθής υπερβολικά; της είπε.

— Το ελπίζω! απήντησεν η Άννα. Έλαβα χθες ολόκληρον κιβώτιον βιβλίων ... Όχι, δεν θα στενοχωρηθώ.

Όταν ευρέθη μόνη, ανελογίσθη το βλέμμα εκείνο, όπερ εξέφρασε το δικαίωμα του εραστού της επί της ελευθερίας, και εξ αυτού εξήγαγεν έν μόνον συμπέρασμα: την συναίσθησιν του εξευτελισμού της.

«... Έχει το δικαίωμα να φύγη οπόταν του αρέσει και να υπάγη όπου επιθυμεί. Έχει μάλιστα το δικαίωμα και να μ' εγκαταλείψη ακόμη ... Έχει όλα τα δικαιώματα αυτός. Εγώ δεν έχω κανένα. Το γνωρίζει, αλλά δεν πρέπει να με κάμνη να το αισθάνωμαι ... Άλλοτε δεν εφέρετο τοιουτοτρόπως.»

Και, αν και ήτο πεπεισμένη ότι η απομάκρυνσις ήρχιζε, κατ' ουδέν ηδύνατο να μεταβάλη τας μετ' αυτού σχέσεις της... Δεν ηδύνατο να τον συγκρατήσει παρά όπως και πρότερον, διά του έρωτος και των θελητήτων της.

Υπό τας συνθήκας ταύτας το κοριτσάκι της κατέπιπτε τότε ασθενές. Το επεριποιήθη, αλλά χωρίς να ευρίσκη εις τούτο καμμίαν ψυχικήν ευφροσύνην, τοσούτο δε μάλλον καθ' όσον η αδιαθεσία του μικρού δεν παρουσίαζε καμμίαν σοβαρότητα. Δεν ηδύνατο δε να συνειθίση ν' αγαπά την Αννίτσα παρά την προς τούτο επιθυμίαν της και δεν κατώρθωνεν ουχ' ήττον να υποκρίνεται ότι την ηγάπα.

Όταν ευρέθη μόνη κατά το βράδυ της έκτης εκείνης ημέρας, κατελήφθη από σφοδράν ανησυχίαν διά τον Βρόνσκυ· απεφάσισε δε να μεταβή αυτοπροσώπως εις την πόλιν, αλλά κατόπιν μετέβαλε γνώμην και του απέστειλεν επιστολήν.

Την επιούσαν ανέμενε κατά πάσαν στιγμήν την άφιξιν της αμάξης. Πολλάκις ενόμισεν ότι διέκρινε τον κρότον των τροχών, αλλ' ήτο αυταπάτη. Τέλος αντήχησεν η φωνή του ηνιόχου και κάποιος υπόκωφος κρότος υπό το εξωτερικόν υπόστεγον. Ήκουσε την φωνήν του, ελησμόνησε τα πάντα και εξώρμησε φαιδρά εις υπάντησίν του.

— Πώς πηγαίνει η μικρούλα; ηρώτησεν εκείνος ηπίως παρατηρών αυτήν, καθώς κατήρχετο τρέχουσα την κλίμακα.

— Καλλίτερα.

— Και συ;

Εδράξατο του βραχίονός του δι' αμφοτέρων της των χειρών και τον είλκυσε προς εαυτήν, χωρίς να αποσπάση τα μάτια της απ' αυτού.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος! είπεν εκείνος ρίψας επ' αυτής βλέμμα ψυχρόν.

Της ήρεσκε τούτο· αλλά τώρα το βλέμμα του εξέφραζε σκληρότητα την οποίαν εφοβείτο.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος διότι η μικρούλα ανέρρωσε, και συ, είσαι καλά; είπε σπογγίζων την γενειάδα προτού ασπασθή την χείρα της Άννας.

«... . Μου είνε αδιάφορον», διελογίσθη η Άννα. «αφού τον έχω πλησίον μου, ώστε να μη δύναται, να τολμά, να μη μ' αγαπά πλέον».

Η βραδειά την επέρασε φαιδρώς. Της ωμίλησε περί των εκλογών και η Άννα διά των ερωτήσεών της, τον έκαμε να διηγηθή, ό,τι κυρίως τον ηυχαρίσκει, δηλαδή περί των ιδίων του επιτυχιών Εις αντιστάθμισμα δε του παρέσχε και αύτη πληροφορίας λίαν ευχαρίστους περί των ζητημάτων που τον ενδιέφερον ως προς το σπίτι του.

Βραδύτερον όμως, η Άννα, ήτις ησθάνετο ότι ανέκτα το επ' αυτού κράτος της, ηθέλησε ν' αποδιώξη την οδυνηράν εντύπωσιν του βλέμματος, το οποίον της είχε ρίψει ένεκα της επιστολής της.

— Ομολόγησον ότι δυσηρεστήθης λαβών την επιστολήν μου και ότι δεν μ' επίστευσες; έτσι δεν είνε;

Μόλις είχε προφέρει τας λέξεις τούτας και αντελήφθη ότι, παρ' όλην την αγάπην ην έτρεφε προς αυτήν την στιγμήν εκείνην, δεν της το είχε ακόμη συγχωρήσει.

— Μάλιστα, είπεν ούτος, η επιστολή ήτο παράδοξος: η Αννίτσα ήτο άρρωστη και συ ήθελες ν' αναχωρήσης!

— Ήτο η απόλυτος αλήθεια.

— Δεν αμφιβάλλω.

— Ναι, αμφιβάλεις ... Είσαι δυσαραεστημένος ... το βλέπω . .

— Κάθε άλλο ... Το μόνον που δεν μου αρέσκει είνε ότι δεν θέλεις να δεχθής ότι υπάρχουν και καθήκοντα ... και υποχρεώσεις, τας οποίας δεν δυνάμεθα να παραβλέπωμεν. Ούτω, πρέπει να φύγω διά Μόσχαν εξ αιτίας του σπιτιού ...

— Αφού είν' έτσι, απήντησεν εκείνη υποκώφως, αφού είν' έτσι, αποδεικνύει, τούτο ότι η ζωή αυτή σου είνε βάρος. Θα επανέλθης να περάσης μαζί μου μια 'μέρα και θα ξαναφύγης, όπως το κάμνουν ...

— Άννα είσαι σκληρά ... Είμαι έτοιμος να σου χαρίσω όλην μου την ζωήν . . , Αλλ' εκείνη δεν τον ήκουεν.

— Αν υπάγης εις την Μόσχαν, θα σε συνοδεύσω... Δεν θα μείνω εδώ . . Ή θα

χωρισθώμεν, ή θα ζήσωμεν μαζί ...

— Αλλά γνωρίζεις ότι αυτό είνε η μοναδική μου επιθυμία.

Προς τούτο όμως ...

— Χρειάζεται το διαζύγιον; Θα του γράψω ... Βλέπω ότι δεν δύναμαι να ζήσω διαφορετικά, αλλ' εις την Μόσχαν θα έλθω μαζί σου...

— Θα έλεγε κανείς ότι νομίζεις πως με απειλείς.! Αλλ' ο μεγαλείτερός μου πόθος είνε να μη σε αποχωρισθώ, απήντησεν εκείνος μειδιών.

Τονίζων όμως συνάμα τα τρυφερά αυτά λόγια, είχε το βλέμμα παγερόν και εχθρικόν ανθρώπου τον οποίον καταδιώκουν και τον καθιστώσι σκληρόν.

Είδεν η Άννα το βλέμμα εκείνο και εμάντευσε την σημασίαν του.

«... Αφού είν' έτσι, μας απειλεί η δυστυχία», έλεγε το βλέμμα εκείνο· ήτο στιγμιαία η εντύπωσις, αλλά δεν την ελησμόνησε ποτέ.

Η Άννα έγγραψε προς τον Καρένιν ίνα του ζητήση το διαζύγιον, και, φθίνοντος του Νοεμβρίου, απήλθε μετά του Βρόνσκυ εις Μόσχαν. Ανέμενον καθ' εκάστην μίαν απάντησιν επί του ζητήματος τούτου, και, την φοράν ταύτην, εγκατεστάθησαν ως πραγματικοί σύζυγοι.

ΜΕΡΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ο Λεβίν και η Κίττυ είχαν ήδη εγκατασταθή εις Μόσχαν προ τριών μηνών. Το τέρμα, κατά το οποίον η Κίττυ έπρεπε να γεννήση, είχε παρέλθει προ πολλού, και ανέμενε την απελευθέρωσίν της από ημέρας εις ημέραν.

Ο Λεβίν δεν ήτο πλέον εν τη πόλει τοιούτος οίον η Κίττυ επεθύμει να τον βλέπη και οποιός ήτο εις την εξοχήν.

Ηγάπα τον ήρεμον τόνον του, τον φιλόφρονα και ευπροσήγορον ον μεταχειρίζετο εις τα κτήματά του. Εις την πόλιν, φαίνετο διαρκώς ανήσυχος, ως να εφοβείτο ότι ήθελον να τον προσβάλλουν και προ πάντων να μη εκτιμώσι την σύζυγόν του. Ενίοτε εκείνη τον εμέμφετο ότι δεν εγνώριζε να συμπεριφέρεται εις την πόλιν, αλλά πάραυτα ανεγνώριζεν ότι δεν ηδύνατο να διοργανώση εκεί την ζωήν κατά την ιδίαν της αρέσκειαν.

Πράγματι, εις τι θα ησχολείτο εν Μόσχα; Ούτε χαρτιά έπαιζεν, ούτε εσύχναζεν εις τα κέντρα ... Ν' αναστρέφεται μετά φαιδρών συντρόφων όπως ο Ομπλόνσκυ; Η Κίττυ εγνώριζεν ήδη ότι το τοιούτον εσήμαινε πίνειν και έπειτα μεταβαίνειν κάπου ... Δεν ηδύνατο δε ν' αναλογίζεται άνευ φρίκης τα μέρη, εις τα οποία, κατά τας τοιαύτας ευκαιρίας, ετελείωναν της βραδειές των οι άνδρες.

Ο Λεβίν θα ηδύνατο να συχνάζη εις τας κοσμικάς συγκεντρώσεις. Αλλ' η Κίττυ εγνώριζεν, ότι, προς τούτο, έπρεπε να ευρίσκη ευχαρίστησιν εις το **φλερτ** μετά νεαρών γυναικών, και δεν ηδύνατο να του το εύχεται αυτό.

Εν τούτοις, ο Λεβίν ηθέλησε κάποτε να δειπνήσει εις την λέσχην της οποίας ήτο μέλος κατά την νεότητά του, και όπου δεν είχε μεταβή αφ' ης είχε αποφοιτήσει του Πανεπιστημίου ... Διηθύνθη προς την ήδη πλήρη κόσμου αίθουσαν του φαγητού, και δεν παρετήρησεν ούτε μίαν μορφήν σκυθρωπήν ή σκεπτικήν. Εφαινετο ότι πάντες είχαν αφήσει εις τον αντιθάλαμον όλας τας τας φροντίδας και τας στενοχωρίας και παρεσκευάζοντο ν' απολαύσωσιν ησύχως τας υλικάς της ζωής ηδονάς.

— Απ' εδώ Λεβίν, είπε μία εγκάρδιος φωνή.

Ήτο ο Τουροψίν, είχαν ένα νεαρόν αξιωματικόν παραπλεύρως του και πλησίον του, δύο καθίσματα ήσαν γυρισμένα.

Ο Λεβίν επλησίασεν αυτόν μετά χαράς· είχε πάντοτε ιδιαιτέρως αγαπήσει τον φαιδρόν εκείνον σύντροφον, ου η καρδιά ήτο τόσον αγαθή.

— Τα δύο αυτά καθίσματα είνε διά σας και τον Ομπλόνσκυ.

Αυτός πάντοτε αργεί Αλλά, νά 'τος!

Ο σύγγαμβρος του Λεβίν προχώρησε γοργώς.

— Καλημέρα, είπε προς τον Λεβίν.

Αφού παρετέθη η ψαρόσουπα έφεραν σαμπάνια εις τον αξιωματικόν και ούτος διέταξε να γεμισθούν τέσσαρα ποτήρια. Ο Λεβίν δεν απέκρουσε την προσφοράν, και, διέταξεν εκ μέρους του μίαν ακόμη φιάλην. Έφαγε δε και έπιεν ευχαρίστως και έλαβε μέρος εις την συνομιλίαν μετά πολλής μεγαλειτέρας ευχαριστήσεως. Ο αξιωματικός και ο Ομπλόνσκυ διηγούντο τα σκάνδαλα της Πετροπούλεως, τα οποία καίτοι ηλίθια και απρεπή, ήσαν τόσον κωμικά, ώστε ο Λεβίν εγέλα θορυβωδώς.

Κατόπιν ωμίλησε περί ίππων, ιπποδρομιών και ιδίως περί του ίππου του Βρόνσκυ, όστις είχε κερδίσει το πρώτον βραβείον . . Ο Λεβίν δεν αντελήφθη ότι το δείπνον επλησίαζεν εις το τέρμα του.

— Να 'τος είπεν ο Ομπλόνσκυ εξαπλούμενος αποτόμως επί του ερεισινώτου του καθίσματός του, και έτεινε την χείρα προς τον Βρόνσκυ, όστις διηθύνετο προς αυτούς.

Η μορφή του Βρόνσκυ ηκτινοβόλει και αυτή την ευθυμίαν ήτις επεκράτει εν τη λέσχη. Εστήριξε δε γελαστός τον αγκώνα επί του ώμου του Ομπλόνσκυ ομιλών προς αυτόν χαμηλοφώνως.

Ο Λεβίν ήκουσε την φράσιν ταύτην μόνον:

«... Όχι, δεν στενοχωρείται, αλλ' η αβεβαιότης της θέσεώς της»

Ηθέλησε δε ν' απομακρυνθή, αλλ' ο Ομπλόνσκυ τον συνεκράτησε:

— Λεβίν, Λεβίν, μείνε του είπε, και του έθλιψε δυνατά τον αγκώνα ως να μη εννόει κατ' ουδένα λόγον να τον αφήσει να φύγη.

— Είνε ο πειό ασφαλής μου φίλος, ίσως ο καλλίτερος! είπε προς τον Βρόνσκυ... . Και συ επίσης μου είσαι λίαν αγαπητός Επιθυμώ και γνωρίζω ότι οφείλετε να είσθαι φίλοι διότι είσθε αμφοτέροι θαυμάσιοι άνθρωποι.

— Μετά τούτο, δεν μας μένει παρά να εναγκαλισθώμεν είπεν ο Βρόνσκυ με αφελές μειδιάμα, τείνας την χείρα προς τον Λεβίν.

Ούτος έλαβε την χείρα του κόμητος και την έθλιψεν ισχυρώς:

— Λογίζομαι λίαν ευτυχής, είπε.

— Και εγώ επίσης, απήντησεν ο Βρόνσκυ.

— Παρά την μεγάλην των όμως επιθυμιάν όπως συνομιλήσουν, ο Λεβίν και ο Βρόνσκυ δεν ευρήκαν πλέον τίποτε να ειπούν.

— Ξεύρεις ότι δεν γνωρίζει την Άνναν, είπεν ο Ομπλόνσκυ ... Και επιθυμώ να τον οδηγήσω παρ' αυτή ... εμπρός, Λεβίν, έλα.

— Θα λογισθή λίαν ευτυχής εκ της γνωριμίας σας, είπεν ο Βρόνσκυ

— Θέλεις να έλθης να ιδής την Άνναν; Είνε εις το σπίτι της Είνε καιρός τώρα που της υπεσχέθην να σε παρουσιάσω.

— Αν θέλεις, θα έλθω μαζί σου είπεν ο Λεβίν.

— Εμπρός, είνε μεγάλη μου ευχαρίστησις.

— Πήγαινε να 'δής αν είν' έτοιμον το αμάξι μου, διέταξεν ο Ομπλόνσκυ τον υπηρέτην.

— Το αμάξι του πρίγκηπος Ομπλόνσκυ, κραύγασαν ο ελβετός με θυμώδη φωνήν.

Η άμαξα επλησίασε και οι δύο φίλοι επεβιβάσθησαν.

Ο Λεβίν δεν έμεινεν επί πολύ υπό την εντύπωσιν της αναπαύσεως, της ηδονής και της χαριτολόγου συνδιαλέξεως. Μόλις το κουπέ ευρέθη επί της οδού και ήκουσε τας αγροίκους κραυγάς των αμαξηλατών, των οποίων τα οχήματα συνεπλέκοντο, μόλις διέκρινεν υπό το αμφίβολον φως τας επιγραφάς των διαφόρων κ α μ π α ρ έ, η αγαθή εντύπωσις διεσκεδάσθη· και ήρχισε να σκέπτεται επί των πράξεών του και διηρωτάτο αν έπραττε καλώς μεταβαίνων εις της Άννας.

«... Τι θα έλεγεν η Κίττυ;»

Αλλ' ο Ομπλόνσκυ δεν του επέτρεψε να παραδοθή εις τους διαλογισμούς του, και, ως να εμάντευσε τους δισταγμούς του, έσπευσε να τους διαλύση.

— Λογίζομαι λίαν ευτυχής σκεπτόμενος ότι θα κάμης την γνωριμίαν της ... Η Δόλλυ το επιθυμεί από πολλού... . Όλοι οι 'δικοί μας είνε μαζί της ... Αν και είνε αδελφή μου, δεν φοβούμαι να είπω ότι πρόκειται περί εξαιρετικής γυναικός! ... Θα το αναγνωρίσης μόνος σου ... Η θέσις της είνε λίαν κρίσιμος, τώρα κυρίως ...

— Διατί τώρα κυρίως;

— Συνωμίλησα μετά του συζύγου της, περί του διαζυγίου ... Δεν ζητεί τίποτε καλλίτερον, αλλά, ανεφύησαν δυσχέρεια εξ αιτίας του υιού της. Και η υπόθεσις αυτή, ήτις έπρεπε να ετελείωνεν αμέσως, μένει εκκρεμής από τριών ήδη μηνών. Μόλις το διαζύγιον κυρωθή, θα νυμφευθή τον Βρόνσκυ. Πόσον η απηρχαιωμένη αυτή καθαγίασις, εις την οποίαν ουδείς πιστεύει και ήτις παρεμποδίζει την ευτυχίαν τόσων ανθρώπων, πόσον είνε βλακώδης! ... Αλλ' επί τέλους, η θέσις των θα εκκαθαρισθή καθισταμένη όπως η ιδική μου και η ιδική σου.

— Τι εμποδίζει το διαζύγιον;

A! είνε μακρά και ανιαρά ιστορία! Πρόσεξον καλά. Φαντάζεσαι σαφώς οποία πρέπει να

είνε η θέσις της Άννας από τριών ήδη μηνών καθ' ους αναμένει το διαζύγιον: Ευρίσκεται εν Μόσχα, όπου όλοι την γνωρίζουν, και όμως δεν πηγαίνει πουθενά και δεν βλέπει άλλην φίλην πλην της Δόλλυ, διότι δεν επιθυμεί να την επισκέπτονται κατά συγκατάβασιν. Και εκείνη ακόμη η γρηά χήνα η πριγκήπισσα Βαρβάρα ανεχώρησε, διότι ευρίσκει ενοχοποιητικόν το να κατοική μετ' αυτών υπό τας συνθήκας ταύτας... Μία άλλη γυναίκα εις την θέσιν της δεν θα εύρισκεν εν εαυτή παρηγορίας και θάρρος. Ε; λοιπόν! Θα ίδης πόσον αξιοπρεπώς έχει διοργανώσει την ζωήν της...

— Αριστερά, 'στό στενό, αντικρύ της εκκλησίας, εφώναζεν ο Ομπλόνσκυ προβαλών την κεφαλήν από της θυρίδος.

Η άμαξα εισήλθεν εις το προαύλιον και ο Ομπλόνσκυ εκινδύνευσε δυνατά εις την αυλόθυραν, προ της οποίας εστάθμευον έλκυθρά τινα. Χωρίς δε να είπη τίποτε εις τον υπηρέτην, όστις του ήνοιξε την θύραν, εισήλθεν εις το πρόστοον ακολουθούμενος υπό του Λεβίν, ότις εξηκολούθει να διαλογίζεται αν καλώς ή κακώς έπραξε να τον ακολουθήση . . . Ανήλθεν εν τούτοις την κλίμακα όπισθεν του Ομπλόνσκυ.

Η Άννα έσπευσεν εις υπάντησίν του. Προυχώρει δε χωρίς ν' αποκρύπτει την χαράν ην ησθάνετο βλέπουσα αυτόν.

Ο Λεβίν ανεγνώρισεν εις όλην την στάσιν και το παράστημα της Άννας τους ανυποκρίτους και φυσικούς τρόπους της γυναικός του μεγάλου κόσμου, τον οποίον εγνώριζε και ηγάπα· εκείνη του έτεινε την μικράν της πρόθυμον χείρα.

— Λογίζομαι, τη αληθεία, λίαν ευτυχής, λίαν ευτυχής που σας βλέπω! είπεν.

Τα απλά αυτά λόγια εις το στόμα της Άννας περιεβλήθησαν διά τον Λεβίν όλως ιδιάζουσαν σημασίαν.

— Σας γνωρίζω από πολλού και σας εκτιμώ, προσέθηκεν εν πρώτοις διότι είσθε φίλος του Στίβα, έπειτα δε λόγω της συζύγου σας... Την εγνώρισα ελάχιστα, αλλά μ' αφήκε την εντύπωσιν ενός θαυμαστού άνθους, αληθινού λουλουδιού! Ως μανθάνω, πρόκειται κατ' αυτάς να γείνη μήτηρ;

Η Άννα ωμίλει βραδέως, ελεύθερα και διευθύνουσα αμοιβαδόν τα βλέμματά της από του Λεβίν εις τον αδελφόν της.

Ο Λεβίν ησθάνθη ότι είχε κάμει καλήν εντύπωσιν, και αμέσως ανεπτύχθησαν μεταξύ των σχέσεις ευχάριστοι, εύκολοι, ως να εγνώριζοντο από παιδικής ηλικίας.

Η συνομιλία, κατά το τσάι, επανελήφθη ως και πρότερον ενδιαφέρουσα και ανυπόκριτος· ου μόνον δεν ησθάνετο καθόλον την ανάγκην της εκζητήσεως θέματος προς συζήτησιν, αλλ' ευχαρίστως έσπευσαν ίνα ακούσουν τι έλεγον οι άλλοι. Η προσοχή και αι παρατηρήσεις της Άννας επί των συζητήσεων έκαμον εις τον Λεβίν την εντύπωσιν ότι έδιδον ιδιαίτεράν σημασίαν εις τας συνομιλίας. Ήκουεν ή ελάμβανεν τον λόγον, αλλά διαρκώς προσείχεν εις αυτήν, εις ότι συνέβαινεν εντός της ψυχής της, προσπαθών να μαντεύση τα ενδόμυχα αισθήματά της.

Και αυτός, όστις άλλοτε την έκρινεν αυστηρώς την εδικαίωνε τόρα, την ελυπείτο και εφοβείτο ότι ο Βρόνσκυ δεν την είχε εννοήσει εξ ολοκλήρου ... Όταν ο Ομπλόνσκυ ηγέρθη προς αναχώρησιν, εφάνη εις τον Λεβίν ότι μόλις είχαν φθάσει. Ηγέρθη μετά λύπης.

— Ω ρεβουάρ, του είπεν εκείνη βυθίσασα εις τους οφθαλμούς του το γοητευτικόν της βλέμμα.

Αφήκε δε την χείρα της εντός της χειρός του Λεβίν.

— Ειπέτε εις την σύζυγόν σας ότι την αγαπώ όπως άλλοτε, προσέθηκεν. Ειπέτε της επίσης, ότι, αν δεν δύναται να με συγχωρήση διά την σημερινήν μου θέσιν, της εύχομαι να μη με συγχωρήση ποτέ. Διά να με συγχωρήση πρέπει να υποφέρη όπως υποφέρω, και ο Θεός ας την σώση από του τοιούτου!

— Θα της το είπω, θα της το είπω, χωρίς άλλο! είπε ο Λεβίν ερυθριάσας.

«... Τι γυναίκα εξαιρετική, γόησσα και αξία οίκτου!» εσκέφθη ο Λεβίν όταν εξήλθε μετά του Ομπλόνσκυ εις τον παγερόν αέρα.

— Λοιπόν! τι σου έλεγα, είπε ο αδελφός της Άννας βλέπων ότι ο Λεβίν είχε κατακτηθή.

— Όχι μόνον είνε πνευματώδης, είπε ο Λεβίν, αλλ' είνε και όλη καρδιά! Την λυπούμαι εξ όλης μου της ψυχής!

— Τώρα ελπίζω ότι όλα θα εξομαλυνθώσιν, είπε ο Ομπλόνσκυ ... Άλλοτε να μη κρίνης τους ανθρώπους χωρίς να τους γνωρίζης. Χαίρε ... δεν θα πάρουμε τον ίδιο δρόμο.

Ο Λεβίν επέστρεψεν εις την οικίαν του, υποδουλωμένος υπό της Άννας και επί μάλλον και μάλλον διεισδύων εις την κατάστασίν της.

Ευρήκε την Κίττυ λυπημένην και στενοχωρημένην· είχε καλέσει τας δύο αδελφάς της να συμφάγουν, το δείπνον είχε διέλθει εν φαιδρότητι, αλλά κατόπιν ανέμειναν την επιστροφήν του Λεβίν, και επειδή ούτος δεν επέστρεψεν, αι δύο κυρίαί είχαν αποχωρήσει.

— Και συ, πού επέρασες τη βραδειά σου; τον ηρώτησε παρατηρούσα αυτόν εις τα μάτια, των οποίων αντελήφθη την ασυνήθη λάμψιν.

Αλλά, διά να της εξηγηθή ειλικρινώς, απέκρυψε την ανησυχίαν της και τον ήκουσεν ομιλούντα μειδιώσα επιδοκιμαστικώς.

— Είμαι λίαν ευχαριστημένος που παρουσιάσθη η ευκαιρία να συναντήσω τον Βρόνσκυ· είμεθα τώρα εις άριστας σχέσεις ...

Εις το εξής, θα προσπαθήσω να μη τον συναντώ, αλλ' αι σχέσεις μας θα μείνουν φυσικώταται.

— Και κατόπιν, πού επήγες;

— Ο Στίβα με παρεκάλεσε να τον συνοδεύσω εις της αδελφής του Άννας.

Εκοκκίνησε, δεν έπραξε καλώς να μεταβή εις της Άννας, δεν αμφέβαλλε ποσώς περί τούτου!

Όταν επρόφερε το όνομα της Άννας, τα μάτια της Κίττυ ετεντώθησαν, αλλά κατέβαλεν αγώνα εφ' εαυτής, κατέπνιξε την συγκίνησίν της και είπεν αφελώς:

— Α!

— Δεν θα μου θυμώσης διότι επήγα; ... Ο Στίβα με παρεκάλει να το κάμω, όπως και η Δόλλυ.

— Ω! όχι, είπε η Κίττυ, αλλά διείδεν εις τους οφθαλμούς της ότι δεν ήτο ειλικρινής η δήλωσίς της και ότι κάποια θύελλα ενεκυμονείτο.

— Είνε θελκτικωτάτη, και λίαν, ομολύπητος ... Είνε εξαίρετος γυνή.

Διηγήθη δε τα κατά την βραδειά του και την παραγγελίαν της Άννας προς αυτήν.

— Αναντιρρήτως είνε πολύ αξιολύπητος, επεβεβαίωσεν η Κίττυ, και έστρεψε τον λόγον επί άλλου θέματος.

Ο Λεβίν καθησυχάσθη από τον ήρεμον εκείνον τόνον και επέρασεν εις τον θάλαμόν του

ίνα εκδυθή.

Όταν επέστρεψεν, ευρήκε την σύζυγόν του επί του αυτού φωτέγι, και μόλις την επλησίασεν, η Κίττυ τον ητένισε και ήρχισε να κλαίη.

— Τι έχεις; τι έχεις; την ηρώτησε καίτοι τελείως εγνώριζε τι το βασανίζον αυτήν.

— Είσαι ερωτευμένος με την αθλίαν αυτήν γυναίκα ... Σ' εμάγευσε ... Το παρετήρησα εις τα μάτια σου ... Ναι, ναι! Και ποίαν συνέπειαν θα έχουν όλα αυτά; ... Επήγες εις την λέσχην· έπιες, έπιες ... κατόπιν έπαιξες και έπειτα μετέβης εις αυτής της γυναικός ... Θα φύγωμεν απ' εδώ... Εγώ φεύγω αύριον.

Επί πολύ ο Λεβίν δεν κατώρθωσε να την καταπραΐνη. Το επέτυχε δε τέλος όταν μόνον της ωμολόγησεν ότι ο προς την Άνναν οίκτος του και η σαμπάνια είχαν συγχύσει εν αυτώ την αντίληψιν του αγαθού και του πονηρού· ότι πράγματι είχαν αφεθή να επιρρεασθή από την Άνναν και, ότι του λοιπού, θα την απέφευγε. Της ωμολόγησε προσέτι μετά πάσης ειλικρινείας ότι η ζωή εκείνη της Μόσχας, όπου δεν έκαμνε τίποτε άλλο παρά να πίνη, να τρώγη και να φλυαρή, τον είχε τελείως παραστρατήσει.

* * *

Όταν η Άννα κατευώδωσε τους επισκέπτας της, ήρχισε να βηματίζη ανά τον κοιτώνα της. Κατά τους τελευταίους εκείνους χρόνους είχε καθιερώση την τακτικήν να εξάπτη όλους τους νεαρούς άνδρας ους έβλεπε το αίσθημα του έρωτος· μετεχειρίσθη δε την αυτήν τακτικήν και ως προς τον Λεβίν, καίτοι δε είχε κατανοήσει ότι είχαν επιτύχει του σκοπού της εφ' όσον ήτο τούτο κατορθωτόν επ' ανδρός νυμφευμένου και εντίμου, και εν διαστήματι μιας μόνης εσπέρας, μόλις ούτος ανεχώρησεν έπαυσε να τον συλλογίζεται.

Εν τούτοις της ήρεσκε πολύ. Παρά την χαρακτηριστικήν διαφοράν μεταξύ των δύο εκείνων ανδρικών τύπων, η Άννα ως γυναίκα, διέβλεπεν εις αμφοτέρους κάτι το ελκυστικόν που είχαν από κοινού και εν συνδυασμώ και διά το οποίον η Κίττυ είχαν αγαπήσει τον Βρόνσκι και ηγάπα τον Λεβίν.

Μία μόνη σκέψις την εβασάνιζεν υφ' όλας της τας μορφάς:

— Αφού έχω τοιαύτην δύναμιν επιδράσεως επί άλλων, επί του συζύγου τούτου, του αγαπόντος και αφωσιωμένου εις τα καθήκοντά του, διατί εκείνος μένει ψυχρός ως προς με; ... Όχι, όχι ψυχρός, με αγαπά, το γνωρίζω ... αλλά νέος μας χωρίζει φραγμός ... Διατί περνά ολόκληρη τη βραδειά του έξω από το σπίτι του; Μου ανεκοίνωσε διά του Στίβα, ότι δεν εμπορεί ν' αφήση τον Γιαχβίν και ότι πρέπει να τον επιβλέπη εις το παιγνίδι... Ο Γιαχβίν είνε παιδί; Δέχομαι την εξήγησιν ταύτην, δεν ψεύδεται ποτέ ... Αλλά, κάτωθεν αυτής της αληθείας, υπάρχει κάτι άλλο. Λογίζεται ευτυχής διότι έχει την ευκαιρίαν ταύτην όπως μου αποδεικνύη ότι έχει και άλλα καθήκοντα! Το γνωρίζω, και κρίνω ότι έχει δίκαιον. Αλλά προς τίνα σκοπόν θέλει να μου το αποδεικνύη; Θέλει να μου αποδείξη ότι ο προς εμέ έρωσ του δεν πρέπει να στενοχωρή την ελευθερίαν του. Αλλ' εγώ δεν έχω ανάγκην τοιαύτης αποδείξεως, έρωτος έχω ανάγκην εγώ. Ωφειλε να εννοή τι υποφέρω διαμένουσα εν Μόσχα Εγώ δεν ζω πλέον, αναμένω την λύσιν, η οποία διαρκώς μου διεκφεύγει. Ο Στίβα μου λέγει ότι δεν δύναται να μεταβή παρά τω Καρένιν, και εγώ δεν ημπορώ να του ξαναγράψω Δεν εμπορώ να κάμω τίποτε, ν' αρχίσω τίποτε, να μεταβάλω τίποτε Επιβάλλομαι εις εμαυτήν, αναμένω, δημιουργώ ψυχαγωγικούς αντιπερισπασμούς, διαβάζω, αλλ' όλα ταύτα είνε φαντασιώδη ... και αυτή ακόμη η

μορφίνη... Ο Βρόνσκυ έπρεπε να με λυπήται ...

Ησθάνετο δε ότι η συμπάθεια ην έτρεφε προς εαυτήν της απέσπα τα δάκρυα ...

Έκουσε ζωηρόν κωδωνισμόν και ανεγνώρισε τον Βρόνσκυ. Εσπόγγισε γρήγορα τα δάκρυά της, εκάθησε παρά την λυχνίαν, ήνοιξεν έν βιβλίον και υπεκρίθη ηρεμίαν πνεύματος.

Έπρεπε να τον αφήση να εννοήση ότι ήτο δυσηρεστημένη εκ του ότι δεν είχεν επιστρέψει όπως της είχεν υποσχεθή, αλλά συνάμα να μη του δείξη την λύπην της, ούτε το ότι συνεπόνει εαυτήν.

Ο Βρόνσκυ επλησίασε φαιδρός και ζωηρός.

— Δεν εστενοχωρήθης, δεν είν' έτσι; ... Α! τι πάθος αυτό το παιγνίδι!

— Όχι, δεν εστενοχωρήθην· είνε πολύς καιρός τόρα που έχασα την ικανότητα να στενοχωρούμαι ... Μ' επεσκέφθη ο Στίβα μαζί με τον Λεβίν.

— Ναι, μου είπαν ότι θα σ' επεσκέπτοντο. Λοιπόν! Σου ήρεσεν ο Λεβίν;

Εκάθησε παραπλεύρως της.

— Πολύ ... Μόλις εξήλθεν ... και ο Γιαχβίν;

— Εκέρδισε δεκαεπτά χιλιάδες ρούβλια ... τον υπεχρέωσα να αποσυρθή μαζί μου, και ηγέρθη πράγματι προς τούτο, αλλά κατόπιν επέστρεψεν εις την τράπεζαν του παιγνιδιού και τόρα χάνει ...

— Γιατί λοιπόν έμεινες συ; είπεν εκείνη υψώσασα την φωνήν. Είπες εις τον Στίβα ότι έμεινες διά να σώσης τον Γιαχβιν και συ τον εγκατέλειψες!

Η έκφρασις της μορφής της κατέστη ωχρά και εχθρική . . Η μορφή του Βρόνσκυ αντηνάκλασεν αμέσως την αυτήν αποφασιστικότητα να παλαίση απαθώς.

— Εν πρώτοις ουδένα επεφόρτισα να σου μεταβιβάση τούτο ή εκείνο, άλλως τε δεν λέγω ποτέ ό,τι δεν είνε αληθές ... Είχα διάθεσιν να μείνω και έμεινα.

Εσιώπησε προς στιγμήν, είτα δ' έκυψε προς αυτήν και της έτεινε την χείρα, ελπίζων ότι θα έθετεν εν αυτή την ιδικήν της.

— Άννα, Άννα, είπε, διατί;

Η επίκλησις αύτη προς την τρυφερότητα ήρεσεν εις την νεαράν γυναίκα, αλλά παράδοξος παρόρμησις προς το κακόν την ημπόδισε να συμμερισθή το κούνημα εκείνο, ωσανεί οι όροι της ειρήνης δεν της επέτρεπον να υποταχθή.

— Κάμνεις ότι σου αρέσκει. Αλλά προς τι να μου το λέγης. Σου αμφισβητεί κανείς τα δικαιώματά σου; Επιμένεις τέλος, να έχης και καλόν δίκαιον! ...

Εξήπτετο δ' επί μάλλον και μάλλον καθ' όσον ωμίλει.

Ο Βρόνσκυ απέσυρε την χείρα του, και η μορφή του προσέλαβεν έκφρασιν πολύ περισσότερον επιβλητικήν.

— Διά σε, είνε τόσο ισχυρογνωμοσύνη! Μάλιστα, ισχυρογνωμοσύνη ... Διά σε το ζήτημα έγκειται εις το να λέγης συ την τελευταίαν λέξιν. Αλλ' αν είξουρες περί τίνος

πρόκειται δι' εμέ ...

Δυσκόλως δε συνεκράτησε τα δάκρυά της.

— Αν εγνώριζες τι αισθάνομαι όταν σε βλέπω να φέρεσαι εχθρικός, να εχθρικός προς εμέ... Αν εγνώριζες πόσον, κατά τας στιγμάς αυτές, πόσον πλησίον μας είναι η συμφορά, πόσον φοβούμαι εμαυτήν

Προ της απελπισίας εκείνης, ο Βρόνσκυ ετρόμαξεν ... Έκλινε προς αυτήν, έλαβε την χείρα της και την ησπάσθη.

— Ας ίδωμεν ... προς τι να χάνωμεν τον καιρόν μας; Μήπως επιζητώ εγώ ψυχαγωγίας έξω; Μήπως δεν αποφεύγω τας μετά γυναικών σχέσεις;

— Αυτό δα μας έλειπεν ακόμη!

— Ειπέ μου, τι πρέπει να κάμνω διά να είσαι ήσυχος; Είμαι έτοιμος εις όλα χάριν της ευτυχίας σου. Δεν βλέπεις ότι τα πάντα θα έκαμνα ίνα σε αποσπάσω της θλίψεως που σε βασανίζει την στιγμήν αυτήν;...

— Δεν είναι τίποτε, δεν είναι τίποτε, είπεν εκείνη. Αληθινά δεν εννοώ και εγώ εμαυτήν, ίσως διότι μένω μόνη ... Τα νεύρα ... Ας παύση αυτή η ομιλία! ... Διηγήσου μου πώς διεξήχθησαν αι υποδρομιαί; Δεν μου είπες τίποτε δι' αυτάς.

Προσεπάθει να κρύψη τον θρίαμβόν της, διότι η νίκη ήτο και πάλιν εξ ολοκλήρου ιδική της.

Ο Βρόνσκυ εξήτησε να φάγη και ήρχισεν αφηγούμενος όλας τας λεπτομερείας των υποδρομιών, διέκρινε όμως εκείνη εντός του βλέμματός του, το οποίον καθίστατο επί μάλλον και μάλλον παγερόν, ότι δεν θα της συνεχώσει την νίκην της και ότι η πεισμονή κατά της οποίας μάτην επάλαιε τον κατελάμβανεν αύθις εξ ολοκλήρου.

Η στάσις του και η συμπεριφορά του είχε καταστή ψυχροτέρα, ως να μετενόει ήδη διότι υπεχώρησε, και η Άννα αναμνησκομένη διά τίνων λόγων είχε επιτύχει την νίκην, κατενόησεν ότι το όπλον αυτό ήτο επικίνδυνον και ότι δεν ηδύνατο να το μεταχειρισθή δις.

Συνησθάνετο ότι παραπλεύρως του συνδέοντος αυτούς έρωτος, ανέσυρεν ήδη το πονηρόν πνεύμα της έριδος και ότι δεν ηδύνατο να το αποδιώξη από της καρδίας του Βρόνσκυ και ακόμη ολιγώτερον από της ιδικής της.

* * *

Αι εργασίαι του Ομπλόνσκυ επήγαιναν πολύ άσχημα και τα εισοδήματά του δεν επήρκουν προς κάλυψιν των περιορισμένων του δαπανών. Απεφάσισε λοιπόν να επιζητήσει εις την Διεύθυνσιν των Σιδηροδρόμων καμμίαν αργομισθίαν που να του εξασφαλίξη καμμιά δεκαριά χιλιάδες ρούβλια κατ' έτος και να του επιτρέπη συγχρόνως να διατηρήση το αξίωμά του. Εις τούτο αποβλέπων ο Ομπλόνσκυ, απήλθεν εις Πετρούπολιν ίνα ίδη τον Καρένιν, όστις θα ηδύνατο να του φανή χρήσιμος εις την περίστασιν αυτήν. Εσκόπει δε ταυτοχρόνως να δοκιμάση να του αποσπάση την συγκατάθεσίν του εις το διαζύγιον.

Καθήμενος εις το γραφείον του Καρένιν ο Ομπλόνσκυ ηκροάσθη υπομονητικώς την έκθεσιν των σχεδίων αυτού επί της κακής καταστάσεως των ρωσικών οικονομικών, αναμένων να τελειώση, διά να ομιλήση περί των ιδίων του υποθέσεων και των της

αδελφής του ... Μόλις δε παρουσιάσθη η ευκαιρία, τον παρεκάλεσε να ομιλήση εις τους ισχύοντες, ότι ευχαρίστως θα εδέχετο μίαν θέσιν, κενήν τότε, εις τον ανώτερον έλεγχον των σιδηροδρόμων.

— Αναμφιβόλως, εμπορώ να ομιλήσω διά σε, αλλά διατί την επιθυμείς αυτήν την θέσιν;

— Διότι έχει γερήν αμοιβήν ... Εννέα χιλιάδες ρούβλια ... τα οικονομικά μου, κάτι γνωρίζεις, δεν είνε ανθηρά. Θα μου παρείχες μεγάλην εκδούλευσιν, αν ευηρεστείσο να ομιλήσης δι' εμέ ... Εκτός όμως τούτου, έχω να σου ομιλήσω και δι' άλλο ζήτημα ... μαντεύεις περί τίνος πρόκειται ... πρόκειται περί της Άννας! ...

Μόλις ο Ομπλόνσκυ επρόφερε το όνομα τούτο, η μορφή του Καρένιν ηλλοιώθη ... αντί ερεθισμού, εξεδήλωσε δυσφορίαν και σκληρότητα.

— Μά, επί τέλους, τι θέλετε από εμέ; ηρώτησε.

— Μίαν λύσιν, μίαν οιανδήποτε λύσιν! Απευθύνομαι προς σε (ο Ομπλόνσκυ ήθελε να προσθέση: «Ουχί ως προς ατιμασθέντα σύζυγον», αλλά μετεμελήθη), ουχί ως προς πολιτικόν άνδρα, αλλ' απλώς ως προς άνθρωπον της καρδιάς, ως προς χριστιανόν ... Πρέπει να την λυπηθής ...»

— Πού θέλεις να καταλήξης; ηρώτησεν ηρέμα ο Καρένιν.

— Ναι, αυτό είνε, πρέπει να την λυπηθής ... Αν την έβλεπες εις την κατάστασιν που την είδον εγώ, — επέρασα ολόκληρον τον χειμώνα πλησίον της, — θα την ηυσπλαγχνίζεσο ... Η θέσις της είνε τρομερά, απολύτως τρομερά, αυτή είνε η λέξις.

— Νομίζω εν τούτοις, ότι η Άννα Αρκαδιέβνα απέκτησε παν ό,τι επόθει, είπεν ο Καρένιν διά φωνής ημιδιαπεραστικής.

— Α! αγαπητέ μου, σας παρακαλώ, ας αφήσωμεν τας αντεγκλήσεις! Εκείνο που 'επέρασεν επέρασε ... και γνωρίζεις καλώς τι επιθυμεί ... Ζητεί το διαζύγιον.

— Αλλ' ενόμιζα ότι η Άννα Αρκαδιέβνα απέκρουε το διαζύγιον, διότι της εζήτουν να παραιτηθή από του υιού της ... Εφρόνουν δε ότι το ζήτημα αυτό είχε περατωθή ...

— Παρακαλώ, χωρίς θυμούς! είπεν ο Ομπλόνσκυ. Αν συ επιτρέπεις θ' ανακεφαλαιώσω τα γεγονότα: όταν εχωρίσθη της επέδειξες μεγαλοφροσύνην, δεν θα ηδύνατο κανείς άλλος να φερθή ως συ μεγαλοψύχως: της έδιδες τότε τα πάντα, της παρείχες την ελευθερίαν και αυτό το διαζύγιον. Εξετίμησε δε πληρέστατα την στάσιν σου ... Ναι, ναι ... Τόσον την εξετίμησεν, ώστε, υπό τας πρώτας εντυπώσεις, αισθανομένη εαυτήν ένοχον απέναντί σου, περί ουδενός εσκέφθη ... Απέκρουσε τα πάντα ...

Αλλά της ζωής η πραγματικότης της απέδειξεν επί μακρόν, ότι η κατάστασίς της ήτο αφόρητος.

— Η ζωή της Άννας Αρκαδιέβνας δεν έχει κανέν ενδιαφέρον δι' εμέ, είπεν ο Καρένιν διακόπτων αυτόν και ανυψώντας οφρείς.

— Ελίτρεψόν μου να μη το πιστεύω, προσέθηκε ηρέμα ο Ομπλόνσκυ ... Η κατάστασίς της είνε αφόρητος δι' αυτήν και χωρίς κανέν όφελος δι' οιονδήποτε άλλον ... Θα μου είπης ότι της αξίζει; . . Το γνωρίζει κάλλιον παντός άλλου και δεν σου ζητεί αυτή ό,τι σου προτείνω ... Αυτή ομολογεί ότι δεν δύναται και δεν τολμά να σου ζητήση τίποτε. Αλλ' εγώ, ημείς, όλοι της οι συγγενείς, όλοι ημείς που την αγαπώμεν, σε παρακαλούμεν, σε

ικετεύομεν. Διατί να μαρτυρή; Ποίον ωφελούν αι βάσανοί της;

— Συγγνώμην, συγγνώμην, είπεν ο Καρένιν, νομίζω ότι με βάλετε εις θέσιν κατηγορουμένου:

— Αλλ' όχι, ουδαμώς! . . . κάθε άλλο! . . . Σου λέγω μόνον ότι η θέσις της Άννας είνε αφόρητος, και ότι συ, δύνασαι να την βελτιώσης συ, χωρίς να σου στοιχίση απολύτως τίποτε ... Θα τα κανονίσω εγώ όλα χωρίς ν' ανησυχήσης ... Άλλως τε μου το έχεις υποσχεθή ...

— Είχον δώσει την υπόσχεσιν ταύτην εν καιρώ, αλλ' ενόμισα έκτοτε ότι το ζήτημα του υιού είχεν ανατρέψει την υπόθεσιν αυτήν ... Πλην δε τούτου, ήλπίζα ότι η Άννα Αρκαδιέβνα θα είχεν αρκετήν γενναιοφροσύνην ...

Ο Καρένιν επρόφερε τας λέξεις ταύτας μετά μόχθου και με τα χείλη φρίσσοντα.

— Αφίνει τα πάντα εις την μεγαλοφροσύνην σου ... Σε παρακαλεί, σε ικετεύει να την εξαγάγης από της φοβεράς θέσεως εις ην ευρίσκεται ... Δεν σου ζητεί τον υιόν της ... Ας ίδωμεν ... είσαι αγαθός ... ελθέ εις την ιδικήν της θέσιν ... Το διαζύγιον δι' αυτήν αποτελεί ζήτημα ζωής ή θανάτου... Αν δεν της το είχες υποσχεθή, θα εξωκειούτο με την κατάστασιν της και θα έμενεν εις την εξοχήν. Αλλά της το υπεσχέθης, και, αφού σου έγγραψε, μετέβη να εγκατασταθή εις Μόσχαν. Λοιπόν! εκεί, κάθε φοράν που συναντά κανένα, είνε ως να δέχεται μια μαχαιριά κατάκαρδα ... Από εξαμήνου ήδη αναμένει να μάθη την απόφασίν σου ... Είνε ως να κρατήται ένας εις θάνατον κατάδικος επί έξ μήνας, με το σχοινί 'στό λαιμό, με την υπόσχεσιν ίσως θανάτου, ίσως χάριτος ... Λυπήσου την ... Αναλαμβάνω εγώ να τα κανονίσω όλα ... οι δισταγμοί σας ...

— Δεν πρόκειται περί τούτου! είπεν ο Καρένιν μετά δυσφορίας ... Αλλ' ίσως υπεσχέθην ό,τι δεν είχον το δικαίωμα να υποσχεθώ ...

— Ωστε αρνείσαι τώρα ό,τι υπεσχέθης;

— Ουδέποτε αρνούμαι το δυνατόν να γείνη, αλλά μου χρειάζεται χρόνος να σκεφθώ.

Ο Ομπλόνσκυ ανεσκίρτησεν επί του καθίσματός του.

— Όχι, όχι, δεν δύναμαι να το πιστεύσω ... Είνε τόσον δυστυχής! ... Δεν εμπορείς να της αρνηθής ...

— Το επαναλαμβάνω, εντός των ορίων του δυνατού ... Διατείνεσθε ότι είσθε πνεύμα ελεύθερον, αλλ' εγώ είμαι φιλόθρησκος, και δεν δύναμαι να παραβώ τους χριστιανικούς νόμους.

— Αλλ' η χριστιανική κοινωνία, όπως η ιδική μας, δέχεται το διαζύγιον, είπεν ο Ομπλόνσκυ. Η εκκλησία μας δέχεται το διαζύγιον ...

— Ναι, αλλ' όχι υπ' αυτό το πνεύμα.

Ο Ομπλόνσκυ έμεινε προς στιγμήν σιωπηλός, μεθ' ό επανέλαβε.

— Δεν σε αναγνωρίζω πλέον! Δεν συνεχώρησες τα πάντα; ... Δεν ήσο, συγκινηθείς εκ του χριστιανικού ακριβούς αισθήματος, δεν ήσο έτοιμος να θυσιάσης τα πάντα; Και πόσον σ' εθαυμάσαμεν! Συ ο ίδιος το είπες, όταν σου πάρουν το 'πουκάμισο, δίδεις και το φόρεμά σου; ... Και τώρα ...

Ο Καρένιν ηγέρθη κάτωχρος, με την σιαγόνα τρέμουσαν και είπε διά φωνής διαπεραστικής:

— Αρκεί, αρκεί, σας παρακαλώ ... ας παύση αύτη η συζήτησις

— Συγχώρησόν με λοιπόν αν σ' ελύπησα, είπεν ο Ομπλόνσκυ με συγκεχυμένον μειδίαμα και τείνων την χείρα προς τον γαμβρόν του. Εγώ εξετέλεσα απλώς την αποστολήν, δι' ης είχαν επιφορτισθή.

Ο Καρένιν έλαβε την χείρα του, εσκέφθη και είπε:

— Πρέπει να ζυγίσω καλώς την υπόθεσιν αυτήν και να ζητήσω σχετικώς οδηγίας ... Μεθαύριον θα σας δώσω οριστικήν απάντησιν.

Ο Ομπλόνσκυ ητοιμάζετο ν' αποσυρθή, οπότε ο Κόρνει ανήγγειλεν:

— Ο Σεριόγια Αλεξέεβιτς!

— Α! ο Σεριόγια! είπεν ...

Ενεθυμήθη τότε ότι η Άννα τον είχε παρακαλέσει να ίδη τον υιόν της.

«... Θα τον ίδης και θα προσπαθήσης να μάθης ποίον έχει κοντά του και τι κάμνει; ... Αχ! Στίβα, αν ήτο δυνατόν!»

Ο Ομπλόνσκυ ανεπόλησε την συγκινούσαν έκφρασιν με την οποίαν η Άννα είχε προφέρει τας λέξεις ταύτας, και κατενόει ότι δεν υπήρχε δι' αυτήν τρόπος αποδοχής του διαζυγίου υπό τον όρον να χάση όλα τα επί του υιού της δικαιώματα. Επανείδε λοιπόν μετ' ευχαριστήσεως τον ανεψιόν του.

Ο Καρένιν υπενθύμισεν εις τον γυναίκαδελφόν του ότι ουδέποτε ωμίλουν εις τον Σεριόγια περί της μητρός του και τον παρεκάλεσε να μη κάμη ουδένα σχετικόν υπαινιγμόν.

— Το παιδί ησθένησε σοβαρώς κατόπιν μιας συναντήσεως μετά της μητρός του, την οποίαν δεν είχομεν προΐδει, είπεν ο Καρένιν ... Προς στιγμήν εφοβήθημεν διά την ζωήν του Αλλ' αι επιστημονικαί περιποιήσεις, και τα θαλάσσια λουτρά το επανέφερον εις τας αισθήσεις του, και τώρα, κατά συμβουλήν του ιατρού, το ενέγραψα εις το σχολείον ... Η επίδρασις των συμμαθητών υπήρξεν άρίστη δι' αυτόν ... Είνε καλά και προοδεύει εις τα γράμματα.

Ο Σεριόγια, όστις είχε καταστή ωραίος μαθητής, εισήλθε φαιδρώς. Εχαιρέτησε τον θειόν του ως ξένον, αλλά, μόλις τον ανεγνώρισεν, εκοκκίνησε, και, ως να προσεβλήθη εκ της παρουσίας του, του έστρεψε τα νώτα ... Επλησίασε δε τον πατέρα του και του επέδειξε τα γραπτά του.

— Καλά, πολύ καλά! είπεν ο Καρένιν, εμπορείς να πηγαίνης.

— Αδυνάτισε και εμεγάλωσε, παρετήρησεν ο Ομπλόνσκυ. Δεν είναι πλέον παιδί, είναι εκείνο που αγαπώ ... Μ' ενθυμείσαι εμέ.

Ο Σεριόγια έρριψε βλέμμα επί του πατρός του.

— Σας ενθυμούμαι, θείε μου, απεκρίθη χαμηλώσας τους οφθαλμούς.

Ο Ομπλόνσκυ τον είλκυσε προς εαυτόν και τον επήρεν από το χέρι.

— Λοιπόν! πώς είσαι; είτε θέλων να ομιλήση μετά του νεανίσκου και μη γνωρίζων τι να του είπη.

Το παιδίον εκοκκίνισε χωρίς ν' αποκριθή και απέσυρεν ηρέμα το χέρι του. Μόλις δε ο Ομπλόνσκυ το αφήκεν ελεύθερον, ητένισεν ερωτηματικώς τον πατέρα του, είτα δε, ωσάν πουλί ανακτήσαν την ελευθερίαν του, ώρμησεν έξω του δωματίου.

Εν έτος είχε παρέλθει αφ' ότου ο Σεριόγια είχεν ίδει την μητέρα του διά τελευταίαν φοράν. Έκτοτε δεν είχε πλέον ακούσει να γείνη λόγος περί αυτής. Τα όνειρα και αι αναμνήσεις, αίτινες μετά την συνάντησίν των, τον είχαν κάμει ν' ασθενήση δεν τον ηνόχλουν πλέον και ταπεδίωκεν οσάκις συνεσωρεύοντο εντός της κεφαλής του, ευρίσκων αυτά καλά διά μικρά κοριτσάκια, αλλ' όχι δι' ένα μαθητήν.

Εγνώριζεν ότι ο πατήρ του και η μήτηρ του είχαν έλθει εις ρήξιν και έζων χωριστά. Και ήρχιζε να εξοικειούται προς την σκέψιν ότι ώφειλε να ζήση μετά του πατρός του.

Όταν αντίκρυσσε τον θείον του, όστις ωμοίαζε προς την μητέρα του, ο Σεριόγια ησθάνθη οδυνηράν συγκίνησιν, διότι τούτο του υπενθύμιζεν αναμνήσεις διά τας οποίας ησχύνετο. Εμάντευσε κατόπιν εκ της εκφράσεως του πατρός του και του θείου του, ότι θα είχαν ομιλήσει περί της μητρός του. Όταν δε ο Ομπλόνσκυ εξήλθεν όπισθέν του και τον εκάλεσεν εις την κλίμακα, ο Σεριόγια μη ευρισκόμενος πλέον παρουσία του πατρός του, του ωμίλησε προθύμως.

— Εφεύρομεν εις την τάξιν μας ένα σιδηρόδρομον, διηγήθη. Ιδού πώς γίνεται: δύο παιδιά κάθηνται εις το θρανίο, αυτοί είνε οι ταξειδιώται, ένα άλλο στέκει όρθιον επί του θρανίου και έπειτα, όλα τα άλλα παιδιά, το τραβούν... Δεν είνε εύκολον πράγμα να είνε κανείς οδηγός.

— Είνε το παιδί που στέκει όρθιον; ηρώτησεν ο Ομπλόνσκυ μειδιών.

— Ναι, βέβαια! ... Χρειάζεται πολύ θάρρος και μεγάλη επιδεξιότης, ιδίως όταν το τραίνο σταματά αποτόμως ή όταν κανείς αναποδογυρίζεται ...

Ο Ομπλόνσκυ παρετήρει μετά λύπης τα ζωηρά εκείνα ωραία μάτια, — μάτια της Άννας, — τα οποία δεν ήσαν πλέον μάτια τελείας παιδικής αθωότητος, καίτοι δεν είχεν υποσχεθή εις τον γαμβρόν του να μη αναφέρη τι περί της αδελφής του, δεν ηδυνήθη να κρατηθή.

— Και, τη θυμάσαι τη μαμά σου; ηρώτησεν.

— Όχι! ... Δεν τη θυμούμαι! ...

Ο Σεριόγια επρόφερε τας λέξεις τούτας εν σπουδή, εγένετο καταπόρφυρος και εχαμήλωσε τα μάτια. Ο θειος του δεν ηδυνήθη να του αποσπάση ούτε λέξιν επί πλέον.

Μετά ημίσειαν ώραν, ο παιδαγωγός του τον ευρήκεν εις την ιδίαν θέσιν, και επί πολύ, δεν ηδυνήθη να αντιληφθή αν το παιδί ήτο εξοργισμένον ή αν έκλαιεν.

— Α! είμαι βέβαιος ότι θα έπεσες και θα εκτύπησες; εφώνησεν ο παιδαγωγός. Πρέπει να ειδοποιήσω τον διευθυντήν,

— Αν εκτυπούσα, κανείς δεν θα το εμάθαιεν, ειμπορείτε να είσθε βέβαιος περί τούτου.

— Τι έχεις λοιπόν;

— Α! αφήσατέ με.

Είτα δε, στρέψας τα νώτα προς τον παιδαγωγόν του και ομιλών, ως ν' απηυθύνετο προς ολόκληρον τον κόσμον, ο Σεριόγια ανεφώνησε:

— Τι τον ενδιαφέρει αυτόν αν θυμούμαι ή δεν θυμούμαι; Γιατί να θυμούμαι; Α! ... ας μ' αφήσουν ήσυχον!

* * *

Όπως δύο σύζυγοι δυνηθώσι να λάβουν μίαν σημαντικήν απόφασιν προς το συμφέρον της οικογενείας απαιτήται να υπάρχη μεταξύ των ή πλήρης ομόνοια ή κεκηρυγμένη εχθρότης. Οσάκις αι μεταξύ ανδρός και γυναικός σχέσεις παραμένουν ακαθόριστοι, ουδενός δύνανται να επιληφθώσι και ουδέν ν' αποφασίσουν.

Μέγας αριθμός οικογενειών, επί μακρά έτη, φυτοζώωσιν διάγουσαι βίον καταστάντα αφόρητον εις αμφοτέρους τους συζύγους, μόνον και μόνον διότι δεν υπάρχει μεταξύ των ούτε πλήρης ενότης ούτε δυσαρμονία απόλυτος.

Η ζωή εν Μόσχα, με την θερμότητα, με τον θερινόν κονιορτόν, απήρεσκε απολύτως εις τε τον Βρόνσκυ και εις την Άνναν^ δεν εγκατέλειπον εντούτοις την πόλιν και δεν επέστρεφον εις την εξοχήν, όπως από πολλού είχε αποφασίσει, διότι αρμονία πλήρης δεν εβασίλευε πλέον μεταξύ των. Η δε δυσαρέσκεια, ήτις τους εχώριζεν ουδεμίαν είχεν εξωτερικήν αιτίαν, αλλά πάσα απόπειρα εξηγήσεως, αντί να διαλύση την καθίστα βαρυτέραν.

Ήτο κάποια οργή ενδόμυχος, βαθεία προκαλουμένη παρά τη Άννα από την πεποίθησιν ότι ο Βρόνσκυ την ηγάπα ολιγώτερον, και παρά τούτω από το γεγονός ότι είχε περιέλθει εξ αιτίας της εις θέσιν δύσκολον, την οποίαν έτι μάλλον περιέπλεκεν αυτή.

Ουδέτερος εκ των δύο ωμολόγει την αφορμήν της δυσαρεσκείας του, αλλ' έκαστος επέρριπτε το σφάλμα εις τον έτερον, και επωφελείτο παντός προσχήματος όπως τον αποδείξη ένοχον.

Δι' αυτήν, ο Βρόνσκυ ολόκληρος με όλας του τας συνηθείας, τας σκέψεις, τας επιθυμίας του, με όλην την φυσικήν και πνευματικήν του ζωήν, υφίστατο αποκλειστικώς διά την γυναίκα του, και κατά την γνώμην της, ολόκληρος η αγάπη του έπρεπε να συγκεντρούται μοναδικώς εις αυτήν. Ο προς αυτήν έρωσ του είχε μειωθή, είχε συνεπώς χαρίσει μέρος της τρυφερότητός του εις άλλους ή εις ετέραν γυναίκα, και εξηλοτύπει. Εστήριζε δε τας υποψίας της όχι εις το ότι εγνώριζε την γυναίκα η οποία της αφήρπαζε τον έρωτά της, αλλ' εκ του ότι συνησθάνετο ότι ο έρωσ αυτός είχεν ελαττωθή. Της ζηλοτυπίας της μη εχούσης βάσιν απτήν, την επεζήτη, και επί τη μάλλον ασημάντω ενδείξει την μετετόπιζεν από τούτο εις εκείνο. Οτέ μεν υπώπτευε τον Βρόνσκυ ότι επανήρχετο εις σχέσεις προς τας αγροίκους εκείνας γυναίκας μεθ' ών τον είχαν φέρει εις επαφήν αι παλαιαί του νεανικαί γνωριμίαι· οτέ δε εφαντάζετο ότι επεζήτη οριστικήν ρήξιν μαζί της διά να νυμφευθή. Αυτός ο ίδιος δεν της είχε διηγηθή απροσέκτως ότι η μητέρα του τόσον ολίγον τον εννόμε, ώστε τον είχε καθικετεύσει να νυμφευθή την πριγκήπισσαν Σορόκιν;

Ταυτοχρόνως δε, επειδή ήτο ζηλότυπος, η Άννα κατηγορεί τον Βρόνσκυ δι' όλα τα άτοπα της ίδιας της θέσεως εν τη κοινωνία. Η οδυνηρά αναμονή εν τη οποία είχε παρέλθει η εν Μόσχα ζωή της, μεταξύ γης και ουρανού, η βραδύτης και η αναποφασιστικότης του Καρένιν, η μόνωσις εις την οποίαν [ευρίσκετο], όλα αυτά ήσαν σφάλματα του Βρόνσκυ. Αν την ηγάπα, θα αντελαμβάνετο παν ό,τι οδυνηρόν ενείχεν η κατάστασις της και θα την

εξήγεν εξ αυτής. Τον κατηγορεί επίσης και διότι την εκράτει εν Μόσχα, διότι δεν ηδύνατο να ζήσει σε μια τρύπα, εις την εξοχήν, όπως επόθει εκείνη. Αυτός είχε ανάγκην κοινωνικής ζωής και την ενέβαλε τοιουτοτρόπως εις αληθή αδιέξοδον, της οποίας ηρνείτο να κατανοήσει ολόκληρον την φρικαλεότητα.

Αυτός ακόμη ήτο η αιτία του διά παντός χωρισμού αυτής από του υιού της.

Αι σπάνια στιγμαί της τρυφερότητος, αίτινες παρουσιάζοντο κατά μακρά διαστήματα, δεν επήρκουν όπως την καθησυχάσουν. Διέβλεπε τώρα εις τας εκδηλώσεις του έρωτός του ποιάν τινα σταθερότητα και ηρεμίαν που δεν υπήρχον άλλοτε και αι οποίαι την εξώργιζον.

Κατά τας δέκα ο Βρόνσκυ επέστρεψεν εις την οικίαν του. Η Άννα έδραμεν εις υπάντησίν του και τω είπε με έκφρασιν αγάπης και μεταμελείας:

— Διεσκέδασες καλά;

— Όπως συνήθως, απήντησεν εκείνος ... Τι βλέπω; προσέθηκεν επιδείξας τας ετοιμούς αποσκευάς. Λοιπόν; ... Τι σημαίνουν αυτά; ... Οριστικώς; ...

— Μάλιστα, πρέπει να φύγω, είπεν η Άννα. Εξήλθα και επέστρεψα με τρελλήν επιθυμίαν να επανέλθωμεν εις την εξοχήν. Τίποτε πλέον δεν σε κρατεί εδώ, δεν είν' έτσι;

— Και εγώ να φύγωμεν θέλω όσον το δυνατόν ταχύτερον . . Περίμενέ με μίαν στιγμήν, επιστρέφω αμέσως ... Ας παρατεθή το τσάι.

Επέρασεν εις τον κοιτώνα του. Όταν δ' επανήλθε, τω διηγήθη εκείνη πώς είχε περάσει την ημέραν της και του ενεπιστεύθη τα του μέλλοντος σχέδιά της.

— Ξεύρεις, είπεν, έσχον μίαν έμπνευσιν. Διατί να μένωμεν εδώ αναμένοντες το διαζύγιον; Δεν είνε το αυτό αν ευρισκώμεθα εις την εξοχήν; Δεν ειμπορώ πλέον να περιμένω. Δεν δύναμαι πλέον να ελπίζω ... δεν υποφέρω πλέον ν' ακούω την λέξιν διαζύγιον. Απεφάσισα όπως μη έχη του λοιπού ουδεμίαν τούτο επιρροήν επί της ζωής μου. Είσαι και της γνώμης μου;

— Ω! βέβαια απήντησεν εκείνος.

Και ητένισεν ανησύχως την συγκεκινημένην μορφήν της Άννας.

Επηκολούθησε στιγμή σιγής.

— Τι έκαμες εκεί κάτω; Ποίους είδες; ηρώτησεν η Άννα ...

Ο Βρόνσκυ κατωνόμασε διάφορα πρόσωπα.

— Το δείπνον ήτο ευχάριστον ... Λοιπόν, πότε υπολογίζεις να φύγωμεν;

Η Άννα έσεισε την κεφαλήν ως διά ν' αποδιώξη κάποιαν δυσάρεστον σκέψιν.

— Όσον το ταχύτερον. Αύριον δεν θα είμεθα έτοιμοι ... Μεθαύριον.

— Καλώς Εν τούτοις, όχι . . . , . Μεθαύριον είνε Κυριακή και πρέπει να 'πάω 'στής μαμάς.

Εταράχθη, διότι, μόλις επρόφερε το όνομα της μητρός του, αντελήφθη καχύποπτον το βλέμμα της Άννας! . . Η δε ταραχή αύτη συνέτεινεν όπως κυρώση τους φόβους αυτής.

— Θα εμπορούσες να ‘πας αύριον ‘στής μητέρας σου, είπεν.

— Αύριον, τα χρήματα και τα έγγραφα που περιμένομεν δεν είν’ έτοιμα, παρετήρησεν εκείνος.

— Αν έχη ούτω, τότε δεν αναχωρούμεν καθόλου...

— Αλλά διατί καθόλου;

— Η θα φύγω την Δευτέραν ή δεν θα φύγω ποτέ.

— Αυτό είναι ακατανόητον! υπέλαβεν εκείνος έκπληκτος.

— Ακατανόητον διά σε, διότι όσα με αφορώσι δεν σ’ ενδιαφέρουν. Δεν θέλεις να εννοήσης ποίαν ζωήν διάγω. Εδώ, έν μόνον υπήρχε που μ’ ενδιέφερεν, η Αννίτσα! Είπες ότι αυτό ήτο υποκρισία Δεν είπες χθες ότι δεν αγαπώ την κόρην μου;

Προς στιγμήν, συνήλθεν εις εαυτήν και κατενόησε μετά τρόμου ότι ειργάζετο κατά των ιδίων της προθέσεων· αλλά, καίτοι τελείως συναισθανομένη ότι κατειργάζετο την ιδίαν της καταστροφήν, δεν ηδύνατο πλέον να κυριαρχήση εαυτής ούτε ν’ αποφύγη να του αποδείξη πόσον ήτο άδικος ως προς αυτήν ... Δεν ηδύνατο να υποταχθή!

— Ουδέποτε επρόφερα τα λόγια που μου αποδίδεις, εγώ είπα μόνον ότι δεν συμμαρίζομαι τους αποτόμους σου ενθουσιασμούς.

— Διατί δεν λέγεις την αλήθειαν, συ ο τόσον αρεσκόμενος και υπερφανεύεσαι διά την ειλικρίνειάν σου;

— Δεν υπερφανεύθην ποτέ και ποτέ δεν εψεύσθην ... Λυπούμαι διότι δεν σέβεσαι ...

Συνεκρατείτο και κατέστελλε την πλημμυρούσαν αυτόν οργήν.

— Ο σεβασμός εφευρέθη διά τα καλύπτονται δι’ αυτού αι θέσεις τας οποίας κενώνει ο έρωσ ... Και αν δεν μ’ αγαπάς πλέον, θα ήτο εντιμότερον να μου το είπης.

— Όχι, μά την αλήθεια, αυτό καταντά ανυπόφορον! εφώναξεν ο Βρόνσκυ.

Ηγέρθη δε από του καθίσματός του, εστάθη όρθιος ενώπιόν της και εξεφράσθη βραδέως, με το ύφος ανθρώπου πολλά έχοντος να είπη, αλλά συγκρατουμένου:

— Διατί θέτεις υπό δοκιμασίαν την υπομονήν μου; ... Έχει και αυτή τα όριά της

— Τι θέλετε να ‘πήτε με αυτά τα λόγια; εφώναξεν η Άννα.

Παρετήρει δε περιδεής την έκφρασιν του μίσους, ήτις ηκτινοβολείτο από της μορφής του Βρόνσκυ και ιδίως από τους σκληρούς και οργίλους οφθαλμούς του.

— Θέλω να είπω αλλά δεν συνεπλήρωσε την φράσιν του, και, μετά μίαν στιγμήν επανέλαβεν:

— Οφείλω να σας ερωτήσω τι επιθυμείται παρ’ εμού;

— Τι εμπορώ να επιθυμώ; Δεν δύναμαι να μη εύχομαι όπως μη μ’ εγκαταλείψετε, όπως προτίθεσθε. Αλλά δεν είν’ αυτό που εύχομαι, αυτό είνε δευτερεύον ... Θέλω τον έρωτά σας, και δεν τον έχω, τετέλεσται λοιπόν το παν.

Διηυθύνθη προς την θύραν.

— Περίμενε! Περίμενε! είπεν εκείνος, χωρίς να παύση συσπών δυσσιώνως τας οφρείς,

αλλά κρατήσας αυτήν από του βραχίονος ... Περί τίνος πρόκειται; Εγώ είπα, ότι πρέπει ν' αναβάλωμεν την αναχώρησίν μας επί τριήμερον, και μου απήντησες ότι ψεύδομαι και δεν είμαι έντιμος άνθρωπος.

— Μάλιστα, και επαναλαμβάνω, ότι άνθρωπος που μου ρίπτει κατά πρόσωπον παν ό,τι εθυσίασε προς χάριν μου ... υπενθύμιζε λόγους διαφυγόντες του Βρόνσκου κατά τινα παλαιότεραν ίριδα.

Λοιπόν! λέγω ότι ένας τοιούτος άνθρωπος δεν είναι απλώς βάνουσος, αλλά κάτι χειρότερον, είνε άνθρωπος χωρίς καρδιά!

— Ω! πάει πολύ! ... η υπομονή έχει όρια! κραύγασαν εκείνος.

Και αφήκεν αποτόμως τον βραχίονά της.

«... Με απεχθάνεται, είναι φανερόν!» διελογίσθη η Άννα.

Χωρίς δε να προφέρη λέξιν, χωρίς να υποστραφή εξήλθε του δωματίου με βήμα ασταθές.

«... Αγαπά άλλην! ακόμη φανερότερον τούτο», εσκέφθη ... «Απαιτώ έρωτα εκεί που δεν υπάρχει πλέον έρωσ, όλα λοιπόν ετελείωσαν! ... Ναι, πρέπει να δοθή πέρας! Αλλά πώς;»

Εκάθησεν επί τινος φωτέγι, ενώπιον ενός καθρέπτου. Κύμα διαλογισμών επλημμύρησε τον εγκέφαλόν της: πού θα υπάγη τόρα; Παρά τη θεία της που την ανέθρεψε; ... Παρά τη Δόλλυ; ... Εις το εξωτερικόν; Και τι θα κάμνη εκεί, μόνη, εντός του δωματίου της; ... Πρόκειται περί ρήξεως οριστικής, ή η συμφιλίωσις είνε ακόμη δυνατή; Και τι θα είπη ο κόσμος εις την Πετρούπολιν και τι θα σκεφθή ο Καρένιν διά το σκάνδαλον αυτό;

Ανελογίσθη και πάλιν τον Καρένιν, την μετά τον τοκετόν ασθένειάν της και την τότε καταλαβούσαν αυτήν επιθυμίαν ν' αποθάνη.

«... Γιατί να μην 'πεθάνω;» Ανεμνήσθη τα λόγια αυτά και όλα τα τότε πλημμυρήσαντα αυτήν συναισθήματα ... «Γιατί να μην 'πεθάνω!» Και, αποτόμως, κατενόησε τι ενέκλειεν εις τα βάθη της ψυχής της.

Ναι, αυτή μόνη η σκέψις ηδύνατο να καταλήξη εις μίαν διέξοδον.

«... Ναι, ν' αποθάνω! Ο θάνατος εξιλεώνει τα πάντα: Το αίσχος του Καρένιν και του Σεριόγια και το ίδιον μου αίσχος ... Όταν θα είμαι νεκρά, θα μεταμεληθή, θα με λυπηθή, θα με αγαπήση, θα υποφέρη δι' εμέ».

Βήματα, τα προσεγγίζοντα βήματά του την απέσπασαν των διαλογισμών της.

Ο Βρόνσκου την πλησίασεν, έλαβε την χείρα της και της είπεν:

— Άννα, θα φύγωμεν μεθαύριον, αν θέλῃς, συγκατατίθεμαι εις όλα.

Εκείνη δεν απεκρίθη.

— Λοιπόν; ηρώτησεν εκείνος.

— Γνωρίζεις την απάντησίν μου.

Δεν ηδυνήθη δε να συγκρατηθή επί πλέον και εξερράγη εις λυγμούς.

— Άφες με, εγκατάλειψόν με, έλεγεν εν μέσω των δακρύων της ... Θα φύγω αύριον, θα κάμω κάτι παραπάνω ... διότι τι είμαι εγώ; Μια χαμένη γυναίκα ... μια πέτρα

προσκολληθείσα εις τον λαιμόν σου ... Δεν θέλω να σε βασανίζω, δεν το θέλω, θα σε απαλλάξω απ' εμού, δεν με αγαπάς, αγαπάς άλλην ...

Ο Βρόνσκυ την ικέτευε να πραΰνθῆ, και την εβεβαίωσεν ότι δεν είχε κανένα λόγον να είνε ζηλότυπος· ότι ουδέποτε είχε παύσει, ότι ουδέποτε θα έπαυε να την αγαπά και ότι την ηγάπα πλειότερον ή άλλοτε ... Κατεφίλει τας χείρας της και της επανελάμβανεν:

— Άννα, Άννα, διατί όλα αυτά τα μαρτύρια;

Ήτο πλήρης τρυφερότητος και η Άννα αντελήφθη την παρεμβολήν δακρύων εις την φωνήν του και ησθάνθη την δρόσον αυτών επί της χειρός της. Στιγμιαίως δε η ζηλοτυπία της εξηνεμίσθη και κατελήφθη αύτη η ίδια υπό απείρου τρυφερότητος, τον ενηγκαλίζετο τώρα, και εκάλυπτε με φιλήματα την κεφαλήν του, τον τράχηλόν του, τας χείρας του!

... ..

Η Άννα ηνόησεν ότι η συμφιλίωσις ήτο πλήρης και, ευθύς από της πρωίας, ήρχισε τας προετοιμασίας της διά την αναχώρησιν.

Της ήτο ήδη απολύτως αδιάφορον αν θ' ανεχώρει ταχύτερον ή βραδύτερον. Ίστατο εντός του θαλάμου της, ενώπιον ανοικτού κιβωτίου εκλέγουσα τα διάφορα είδη των αποσκευών οπόταν ο Βρόνσκυ εισήλθε προ της συνήθους του ώρας.

— Πηγαίνω 'στής μαμάς και θα είμαι έτοιμος αύριον για το ταξείδι μας είπεν.

Ο υπαινιγμός ούτος περί της επισκέψεώς του παρά τι μητρί του την επήραξε παρά τας αγαθάς της προδιαθέσεις.

— Όχι, εγώ δεν θα είμαι έτοιμη, παρετήρησε.

Ταυτοχρόνως δε δεν ηδυνήθη να μη διαλογισθή κατ' ιδίαν: «... Κατώρθωσε λοιπόν να τα τακτοποίηση όλα διά να κάμνη όπως ήθελα».

— Κάμε όπως θέλεις, του είπεν. Αύριον λοιπόν, είνε βέβαιον; προσέθηκε φαιδρώς.

Αλλ' αίφνης η μορφή της εσκυθρώπασεν.

Ο υπηρέτης του Βρόνσκυ είχαν εισέλθει διά να ζητήσει από τον κύριόν του μίαν υπογραφήν παραλαβής τηλεγραφήματός τινος εκ Πετροουπόλεως, όπερ του είχαν επιδοθή ... Δεν υπήρχε τίποτε το ιδιάζον εις το τηλεγράφημα εκείνο. Εντούτοις, ως να ήθελε κάτι ν' αποκρύψη, ο Βρόνσκυ απεκρίθη ότι το διπλότυπον των αποδείξεων ήτο εις το δωμάτιόν του, είτα δε, ως διά να στρέψη αλλαχού την προσοχήν, της είπεν εν σπουδή:

— Θα περατώσω χωρίς άλλο όλας μου τας υποθέσεις αύριον.

— Από ποίον είνε το τηλεγράφημα; ηρώτησεν εκείνη χωρίς να τον ακούση.

— Από τον Στίβα απήντησεν ο Βρόνσκυ μετά δυσφορίας.

— Διατί δεν μου το έδειξες; Ειμπορεί να υπάρχουν μυστικά μεταξύ Στίβα και εμού;

Ο Βρόνσκυ ανεκάλεσε τον υπηρέτην και του είπε να φέρη το τηλεγράφημα.

— Γνωρίζεις ότι ο Στίβα έχει την μονομανίαν του τηλεγραφείν ... Προς τι να τηλεγραφήση αφού τίποτε ακόμη δεν απεφασίσθη;

— Εν σχέσει προς το διαζύγιον;

— Ναι, αλλά μου γράφει: «Τίποτε ακόμη δεν επέτυχα». Μου υπόσχεται δε να δώση ταχέως οριστικήν απάντησιν ... Αλλά, διάβασε μόνη σου καλλίτερα.

Η Άννα έλαβε το τηλεγράφημα εις τας τρεμούσας της χείρας και ανέγνω τας λέξεις, τας οποίας είχε προφέρει ο Βρόνσκυ.

Εν τούτοις ο Στίβα προσέθετε και τα εξής: «Πολύ ολίγον ελπίζω, αλλά θα κάμω δυνατά

και αδύνατα».

— Σου είπα χθες ότι μου ήτο εντελώς αδιάφορον αν θα επιτευχθή ή όχι το διαζύγιον. Δεν υπήρχε λοιπόν κανείς λόγος να μου αποκρύψης το τηλεγράφημα.

«... Ομοίως εμπορεί να μου κρύπτη, και μου κρύπτει την αλληλογραφίαν του με τας γυναίκας», διελογίσθη.

Ο Βρόνσκυ, διά να στρέψη αλλαχού την συνομιλίαν, ήρχισε να ομιλή περί του Γιαχβίν, όστις είχε καταγάγει υπέροχον επιτυχίαν εις το χαρτοπαίγνιον.

— Όχι, είπεν, εκείνη, εξωργισμένη, διότι στρέφων τον λόγον ήθελε να της δείξη ότι ηγνόησε την δυσαρέσκειάν της ... Διατί σκέπτεται ότι αυτή η είδησις εμπορεί να με ταραξή τόσο, ώστε να είνε προτιμότερον να μη την μάθω; ... Σου είπον ότι δεν θέλω πλέον να σκέπτομαι περί διαζυγίου και ότι επιθυμώ να μη ενδιαφέρεσαι ούτε συ περί τούτου.

Εξ εναντίας, εμέ μ' ενδιαφέρει το διαζύγιον, διότι μου αρέσει να καθαρίζονται τα ζητήματα, απήντησεν εκείνος.

— Διατί ενδιαφέρεσαι τόσο διά το διαζύγιον; ηρώτησεν η Άννα.

— Το γνωρίζεις κάλλιον εμού ... χάριν σου και των τέκνων που θα αποκτήσωμεν.

— Δεν θα αποκτήσωμεν πλέον τέκνα.

— Πολύ λυπηρόν αυτό ...

— Έχεις ανάγκην του διαζυγίου εξ αιτίας των παιδιών, επέμεινεν εκείνη, εντελώς λησμονήσασα ότι της είχαν είπει: «χ ά ρ ι ν - σ ο υ και των τέκνων».

Το ζήτημα αυτό των παιδιών τους εκράτει από πολλού εις διάστασιν και παρώργιζε την Άνναν. Διελογίζετο ότι δεν εξετίμα πλέον την καλλονήν της.

— Α! εγώ είπα χάριν σου, προ παντός χάριν σου, είπεν ο Βρόνσκυ συσπών επωδύνως το μέτωπον. Διότι είμαι βέβαιος ότι μέγα μέρος της νευρικότητός σου προέρχεται εκ της αβεβαιότητος την οποίαν παρουσιάζει η κατάστασις.

«... Ναι, ναι, έπαυσε μάλιστα και να προσποιήται και διαβλέπω το παγερόν μίσος, το οποίον τρέφει προς εμέ», διελογίσθη η Άννα ... Δεν ήκουε πλέον τους λόγους του, αλλ' ανεκάλυπτε μετά φρίκης εις τα μάτια του Βρόνσκυ ότι είχαν ενώπιόν της ένα δικαστήν ψυχρόν και σκληρόν.

Απατάσαι, του είπε, και δεν καταλαμβάνω μάλιστα πώς το γεγονός ότι ευρίσκομαι απολύτως εις την διάθεσίν σου δύναται να είνε αφορμή της νευρικότητός μου;

— Λυπούμαι διότι δεν δύνασαι να εννοήσης, ότι δεν είμαι τόσο ελεύθερος, όσον φαντάζεσαι ...

— Επί του ζητήματος τούτου, δύνασαι να είσαι απολύτως ήσυχος, επανέλαβεν εκείνη. Το τι σκέπτεται η μητέρα σου και ο τρόπος με τον οποίον ενεργεί διά να σε νυμφεύση μου είνε απολύτως αδιάφορα πράγματα ...

Η χείρ της Άννας έτρεμεν όταν απέθηκε το φλιτζάνι της.

— Αλλά δεν πρόκειται περί τούτου; είπεν ο Βρόνσκυ.

— Ναι, περί τούτου ακριβώς πρόκειται ... Και, πιστευσόν με, μία γυναίκα που δεν έχει καρδιά, είτε γραία είνε είτε νέα, είτε μητέρα σου, είτε ξένη, δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, και δεν θέλω να την ξέρω ...

— Άννα, σε παρακαλώ να μη ομιλείς ασεβώς περί της μητρός μου.

— Μία γυναίκα της οποίας η καρδιά δεν εμάντευσεν εις τι έγκειται η ευτυχία και η τιμή του υιού της, η γυναίκα αύτη δεν έχει καρδιά.

— Επαναλαμβάνω την απάντησίν μου, την οποίαν εγώ σέβομαι, απήντησεν ο Βρόνσκυ. Ύψωσε δε την φωνήν και ητένισεν αυστηρώς την Άνναν.

Εκείνη δεν απεκρίθη, προσήλωσε τα μάτια επί της μορφής του Βρόνσκυ και επί των χειρών αυτού και ανεπόλησεν καθ' όλας τας λεπτομερείας την συμφιλίωσίν των της προτεραιάς και τας πλήρεις έρωτος θωπείας του.

— Είνε αι θωπείαι, ας έχει δώσει εις άλλας γυναίκας και θα εξακολουθήση να δίδη, που επιθυμεί να δίδη εις άλλας, εσκέφθη. Δεν αγαπάς την μητέρα σου, προσέθηκεν, ... , όλα αυτά είνε λόγια, λόγια, λόγια!

Και τον ητένισεν επωδύνως.

— Αν' είν' έτσι, πρέπει

— Πρέπει να ληφθή μία απόφασις; Ε, λοιπόν! την έλαβον ήδη, είπεν η Άννα.

Ηθέλησε δε να εξέλθη της αιθούσης, αλλά την αυτήν στιγμήν εισήλθεν ο Γιαχβίν του έτεινε την χείρα και παρέμεινε.

— Πρέπει να φύγω την τετάρτην Και σεις, πότε φεύγετε;

Παρετήρει δε τον Βρόνσκυ με ημίκλειστα μάτια, μαντεύσας, ότι οι ξένοι του είχαν έλθει εις έριδα.

— Υποθέτω ότι θα φύγωμεν αύριον, απήντησεν ο Βρόνσκυ.

— Προ πολλού έχετε την τοιαύτην πρόθεσιν.

— Τώρα, απεφασίσθη πλέον υπέλαβεν η Άννα.

Και έρριψεν επί του Βρόνσκυ βλέμμα, το οποίον έλεγε καθαρά, ότι δεν έπρεπε πλέον να ελπίζη εις συμφιλίωσιν.

Ο Βοϊτώφ, όστις είχε συνεννοηθή μετά του Βρόνσκυ διά την αγοράν ενός ίππου, εισήλθε και η Άννα εγκατέλιπε την αίθουσαν. Ο δε Βρόνσκυ, προ τού αναχωρήση, εισήλθεν εις τον θάλαμον της, όπου εκείνη ηθέλησεν εν αρχή να προσποιηθή ότι ήτο απησχολημένη, αλλ' ησχύνθη διά τοιαύτην υπεκφυγήν και ητένισε τον Βρόνσκυ κατά πρόσωπον με ύφος ψυχρόν.

— Τι επιθυμείτε; τον ηρώτησεν.

— Επώλησα τον επιβήτορα και ήλθα να πάρω το πιστοποιητικόν του, απήντησε με τόνον εις τον οποίον εξυπηκούετο «Δεν έχω καιρόν εξηγήσεων, αι οποίαι, άλλως τε, εις ουδέν θα συνετέλουν.

«... Δεν είμαι ένοχος προς αυτήν ... αν θέλη να κάμη κακό εις τον εαυτόν της, τόσον το

χειρότερον δι' αυτήν».

Ενώ εξήρχετο, εν τούτοις, ενόμισεν ότι κάτι του έλεγε, και η καρδιά του κατελήφθη από συμπάθειαν.

— Μου 'μίλησες, Άννα;

— Όχι απήντησεν εκείνη με τον αυτόν παγερόν και θετικόν τόνον.

— Α! «αν είν' έτσι τόσον το χειρότερον δι' αυτήν»· διελογίσθη και πάλιν.

Διέκρινεν εντός του καθρέπτου την μορφήν της Άννας, ωχράν και με τα χείλη τρέμοντα. Ηθέλησε δε να σταματήσει και να της απευθύνη μερικά τρυφερά λόγια, αλλ' οι πόδες του τον παρέσυρον ακουσίως του, προτού εύρη τα καλά λόγια που ανεζήτηι.

Επέρασαν ολόκληρον την ημέραν έξω της οικίας, και, όταν επέστρεψεν αργά το βράδυ η θαλαμηπόλος της Άννας του είπεν ότι η κυρία είχε κεφαλαλγίαν, και ότι παρεκάλει τον κύριον κόμητα να [μη] εισέλθη εις τα δωμάτιά της.

* * *

Ήτο η πρώτη φορά καθ' ήν η έρις των διήρκει ολόκληρον ημέραν. Ήτο δε κάτι πλέον της έριδος· ολόκληρος η συμπεριφορά του Βρόνσκου απεδείκνυε αναμφισβητήτως ότι η Άννα του είχε καταστή αδιάφορος.

Η Άννα έθετεν εις το στόμα του, τα πειό σκληρά λόγια τα οποία θα ηδύνατο να προφέρη ο χυδαιότερος των ανθρώπων, και δεν του τα συνεχώρει, ως να τα είχε πράγματι διατυπώσει ...

Την προτεραίαν ακόμη, δεν της είχαν ορκισθή ότι θα την ηγάπα πάντοτε; ... «Δεν απελπίζομαι πολλάκις για το τίποτε;» διελογίζετο μίαν στιγμήν βραδύτερον.

Ούτω και όταν το βράδυ διέταξε την θαλαμηπόλον της να είπη ότι είχε κεφαλαλγίαν, ιδιαιτέρως είχε σκεφθή: «... Αν, παρά την απαγόρευσιν της θαλαμηπόλου, εισέλθη εδώ, τούτο θα είνε απόδειξις ότι με αγαπά ακόμη· αν δεν έλθη, όλα λοιπόν ετελείωσαν και γνωρίζω τι υπολείπεται να κάμω».

Ήκουσε τον τροχασμόν της αμάξης, ήτις επανέφερε τον Βρόνσκου, τον κωδωνισμόν του, τα βήματά του και τους λόγους που αντήλλαξε με την θαλαμηπόλον.

«... Επίστευσεν ως σοβαράν την πληροφορίαν», διελογίσθη η Άννα, «και δεν ανησύχησε να μάθη πώς είμαι· εισήλθεν εις τα δωμάτιά του, τετέλεσται λοιπόν ...» Και η Άννα κατενόησε τότε σαφώς ότι μόνον ο θάνατός της ηδύνατο ν' αναζωπυρήση τον έρωτα του Βρόνσκου, να τον τιμωρήση και να της εξασφαλίση την νίκην εν τη πάλη, την οποίαν το πονηρόν πνεύμα το εισχωρήσαν εις την καρδίαν της, διεξήγεν εναντίον της.

Της ήτο αδιάφορον αν θα έφευγεν ή θα έμενεν, αν θα επετύγχανεν ή όχι το διαζύγιον, . . Τίποτε από όλα αυτά δεν ήτο αναγκαίον Ενός και μόνου είχαν αυτή ανάγκην: να τον τιμωρήση!

Εν ώ δ' εμέτρει τας σταγόνας του οπίους της, εσκέφθη ότι θα της ήρκει να καταπή ολόκληρον το φιαλίδιον διά ν' αποθάνη και ο θάνατος της εφάνη πράγμα τόσον απλούν και εύκολον, ώστε ανελογίσθη και πάλιν μετ' ηδυπαθείας την στιγμήν καθ' ήν ο Βρόνσκου θα μετενόει βασανιζόμενος υπό του συνειδότος, και θα ελάτρευε την μνήμην αυτής όταν πλέον θα ήτο πολύ αργά: Είχεν εξαπλωθή επί τινος κλίνης της, με τα μάτια ανοικτά,

παρατηρούσα υπό της φίλης μιας ψυχορραγούσης λαμπάδας το πλαίσιον της οροφής και την σκιάν ην έρριπτεν υπεράνω του παραβάν, και ανελογίζετο ζωντανά το τι θα ησθάνετο ο Βρόνσκυ· όταν αύτη δεν θα υπήρχε πλέον και θα υφίστατο μόνη η ανάμνησίς της.

— Πώς κατώρθωσα να της είπω τα σκληρά αυτά λόγια! θα εσκέπτετο. Πώς κατώρθωσα να εξέλθω του δωματίου χωρίς μίαν λέξιν παρηγορίας; ... Και τώρα, είνε νεκρά, μας αφήκε διά παντός, είν' εκεί ...

Εξαίφνης η σκιά του παραβάν εταλαντεύθη και εκάλυψεν ολόκληρον το πλαίσιον και την οροφήν, άλλαι δε σκιαί προήλθον ενώπιόν της, διεστάλησαν ταλαντευόμεναι και τέλος συνανεμίχθησαν και εβασίλευσεν απόλυτον το σκότος.

«... Ο θάνατος είνε!» εσκέφθη η Άννα· και κατελήφθη υπό τοιούτου τρόμου, ώστε, επί πολύ, δεν ηδύνατο να εννοήση πού ευρίσκετο· μετά μεγάλου δε κόπου κατώρθωσε να εύρη τα πυρεία, τα οποία ανεζήτει διά των τρεμουσών της χειρών, διά ν' ανάψη άλλην λαμπάδα.

— Όχι, προτιμώ να τα υποφέρω όλα, παρά ν' αποθάνω ... Τον αγαπώ και μ' αγαπά επίσης, αι παρεξηγήσεις μας θα διαλυθώσι, διελογίσθη αισθανθείσα ότι επί των παρειών της έρρεον δάκρυα προκληθέντα εκ της χαράς ότι ησθάνετο εαυτήν ζώσαν.

Και, ως εν ομίχλη, ανεπόλησε την προηγηθείσαν ημέραν:

«... Εμαλλώσαμε ... δεν είνε η πρώτη φορά», εσκέφθη. «Αύριον φεύγουμε, πρέπει να τον ίδω και να ετοιμασθώ διά το ταξείδι».

Η Άννα διηυθύνθη προς τον θάλαμον του Βρόνσκυ. Όταν διήλθε την αίθουσαν, ήκουσε τον κρότον αμάξης ήτις εσταμάτα προ του πυλώνος. Εκύτταξεν από το παράθυρον και διέκρινε κάποιον υπηρέτην να κτυπά τον κώδωνα, καθ' όν χρόνον μία νεαρά κόρη προέβαλλε την κεφαλήν από της αμάξης και έδιδε διαταγάς ... Ολίγαι παρήλθον στιγμαί και η Άννα ήκουσε τα βήματα του Βρόνσκυ εις το δωμάτιόν του. Κατήλθε δε ούτος ταχέως την κλίμακα.

Η Άννα επανήλθεν εις το παράθυρον και είδε τον Βρόνσκυ να πλησιάζη την άμαξαν ασκεπής. Η νεαρά κόρη του παρέδωκε μικρόν δέμα, ο Βρόνσκυ της είπε μερικάς λέξεις μειδιών, και μόλις η άμαξα απήλθεν, ανήλθε τρέχων εις το διαμέρισμά του.

Η αχλύς, ήτις περιέβαλλε την ψυχήν της Άννας, διελύθη αποτόμως. Τα χθεσινά της αισθήματα επλημμύρησαν σφοδρότερον την καρδίαν της. Δεν κατενόει πλέον πώς κατώρθωσε να ταπεινωθή μέχρι του σημείου ώστε να μείνη εις την οικίαν και μίαν έστω επί πλέον ημέραν ... Εισήλθε δε εις το δωμάτιον του κόμητος ίνα του δηλώση την απόφασίν της.

Η κυρία Σορόκιν και η κόρη της μου έφεραν τα έγγραφα και τα χρήματα εκ μέρους της μαμάς, είπεν εκείνος. Δεν είχα κατορθώσει να τα παραλάβω χθες. Και συ; πώς πηγαίνει η κεφαλαλγία σου; Λίγο καλλίτερα, δεν είν' έτσι;

Ομίλει ηρέμα και σταθερώς, ώστε να μη φανή ότι είχεν αντιληφθή το σοβαρόν και επίσημον ύφος της Άννας, ήτις παρέμενεν εις το μέσον του δωματίου και τον εκύτταζεν ατενώς χωρίς να λέγη τίποτε.

Έρριψε βλέμμα επ' αυτής και εξηκολούθησε ν' αναγινώσκη την επιστολήν, ην εκράτει ανά χείρας.

Η Άννα του έστρεψε τα νώτα και εξήλθε βραδέως του δωματίου.

Υπήρχεν ακόμη καιρός να την ανακαλέσει, αλλ' είχε ήδη φθάσει εις το κατώφλιον και εκείνος δεν είχε αρθρώσει λέξιν ... Ηκούετο μόνος ο θρους του χάρτου της επιστολής, του οποίου συνέστρεφε τας σελίδας. Αλλ' όταν εκείνη έφθασεν εις την ουδόν της θύρας, είπεν:

- Αλήθεια, φεύγομεν αύριον, δεν είν' έτσι;
- Φεύγετε χωρίς εμέ, είπεν εκείνη υποστραφείσα.
- Τι λες Άννα, δεν είνε δυνατόν αυτό ...
- Φεύγετε μόνος, χωρίς εμέ! επανέλαβεν εκείνη.
- Αλλ' αυτό καταντά ανυπόφορον!
- Θα ... θα μετανοήσητε! ...

Και η Άννα εξήλθε του δωματίου.

Καταπλαγείς εκ τον τόνου της απογνώσεως μεθ' ού προεφέρθησαν οι λόγοι ούτοι, εφρικίασε και ηθέλησε να δράμη κατόπιν της, αλλ' είτα μετέγνω, εκάθησεν αύθις, συνέσφιγξε βιαίως τας σιαγόνας και εσκυθρώπασε πάλιν.

Η απειλή εκείνη της εχθροπαθείας τον προσέβαλλε.

«... Έκαμα παν ό,τι ηδυνάμην δεν μου μένει, παρά να παύσω πλέον δίδων προσοχήν».

Ενεδύθη διά να εξέλθη όπως μεταβή παρά τη μητρί του, εις την οποίαν έπρεπε να φέρη προς υπογραφήν μερικά έγγραφα.

Η Άννα τον ήκουε βηματίζοντα εντός του δωματίου του και εντός της αιθούσης του φαγητού ... Προ του σαλονιού εσταμάτησεν, αλλά δεν εισήλθεν εις το διαμέρισμά της. Έδωκε μόνον διαταγάς εις τους υπηρέτας. Κατόπιν η Άννα ήκουσε την άμαξαν πλησιάζουσιν εις το πρόστοον· η θύρα ηνοιχθη και ο Βρόνσκι εξήλθε.

«... Έφυγεν, εχάθησαν όλα!» διελογίσθη η Άννα πλησιάσασα εις το παράθυρον, και, ως απάντησις οιονεί εις την επιφώνησιν ταύτην, αι εντυπώσεις ας είχε διαισθανθή εν τω σκότει, όταν η λαμπάς της εσβέσθη, και ο τρομερός εφιάλτης όστις την είχε βασανίσει εσυγχύσθησαν αύθις και η καρδιά της επληρώθη τρόμου.

«... Όχι! δεν είνε δυνατόν!» ανεφώνησεν.

Εισήλθε δε εις το δωμάτιόν της και εκωδώνισε σφοδρώς.

— Ερωτήσατε πού είνε ο κόμης, είπεν.

Ο υπηρέτης απεκρίθη, ότι ο κύριος κόμης είχε μεταβή εις τους σταύλους και είχε διατάξει ν' αναγγείλουν εις την κυρίαν, ότι η άμαξα θα επέστρεφε μετ' ολίγον, όπως η κυρία δυνηθή να κάμη τον περίπατόν της.

— Καλά. Περιμείνατε μίαν στιγμήν. Έχω να γράψω κάτι, το οποίον θα στείλετε διά του Μιχαήλ το ταχύτερον.

Εκάθησε προ της τραπέζης της και έγγραψεν:

«... Είχα άδικον. Επάνελθε, θα εξηγηθώμεν. Παρακαλώ, έλα γρήγορα ... Φοβούμαι!»

Εσφράγισε την επιστολήν και την παρέδωκεν εις τον υπηρέτην. Μεθ' ό ηγέρθη και εξήλθε του δωματίου.

«...Είνε δυνατόν να τελειώσουν όλα;» διελογίσθη. «Ω! όχι, θα επανέλθη, και, οιαδήποτε και αν είνε αι εξηγήσεις, που θα μου δώση, θα τας αποδεχθώ. Τι ζωηρός που ήτο συνομιλών με την νεαράν εκείνην κόρην! ... Θα πιστεύσω ό,τι και αν μου 'πή διότι, αν δεν το πιστεύσω, έν μόνον μου μένει να κάμω, και ... δεν θέλω να το κάμω!»

Συνεβουλεύθη το ωρολόγιόν της. Δώδεκα λεπτά είχαν παρέλθει αφ' ής είχαν αποστείλει την επιστολήν της.

«... Αλλά, πώς το έκαμε να φύγει βλέπων με εις αυτήν την κατάσταση; Πώς εμπορεί να ζήσει ήσυχος χωρίς να ειρηνεύσει μαζί μου;» εσκέφθη.

Επλησίασεν εις το παράθυρον και έρριψε βλέμμα εις την οδόν. Πιθανόν να επέστρεφεν ήδη ο Βρόνσκυ ... Αλλά ίσως είχε κακώς υπολογίσει· και προσεπάθησε ν' αναπολήσει τας περιστάσεις υπό τας οποίας την είχε αφήσει, και εμέτρησε κάθε παρερχομένην στιγμήν.

Ενώ δε επλησίαζεν εις το εκκρεμές ίνα βεβαιωθή διά την ακρίβειαν του ωρολογίου της, μία άμαξα εσταμάτησε προ της θύρας.

Ήτο η ανοικτή άμαξα του Βρόνσκυ. Αλλά η Άννα δεν ήκουσε κανένα ν' αναβαίνει. Κατήλθε τότε εν πάρη σπουδή ίνα ερωτήσει τον υπηρέτην του σταύλου διά την επιστολήν.

— Δεν ευρήκε τον κύριον κόμητα εις τους σταύλους απήντησεν ούτος.

Η Άννα έμεινεν επί στιγμήν περιπεπλεγμένη, είτα δ' εσκέφθη: «Ωστε, δεν ανέγνωσε το μπιλλιέτο μου».

— Πήγαινε να δώσης γρήγορα την επιστολήν εις το σπίτι της κομήσσης Βρόνσκυ· εκεί θα εύρης τον κόμητα, και έλα γρήγορα με την απάντησιν.

«... Και εγώ, τι θα κάμω κατά το διάστημα τούτο;» διελογίσθη ... «Ναι, θα υπάγω εις της Δόλλυ, καλή σκέψις αυτή! . . Αν μείνω μόνη θα τρελλαθώ! . . Έπειτα εμπορώ να στείλω και τηλεγράφημα... .»

Και απέστειλεν αμέσως το ακόλουθον τηλεγράφημα:

«Έχω να σας ομιλήσω επανέλθετε ταχέως».

Ενδυθείσα δε, διέταξε να την οδηγήσουν παρά τη πριγκηπίσση Ομπλόνσκυ.

Εντός της αμάξης, ήτις την ελίκνιζεν ηρέμα και την παρέσυρε μαλακά εν ησύχω τροχασμώ, η Άννα διείδε την θέσιν της υπό πρήσμα όλως διάφορον εκείνου υπό το οποίον την αντίκρυζεν εις το δωμάτιόν της, και η σκέψις του θανάτου δεν της εφαινέτο πλέον τόσον τρομογόνος αλλά ούτε και αναπότρεπτος. Μετενόει μάλιστα διά την ταπείνωσιν, εις ην είχε καθυποβάλει εαυτήν.

«... . Πώς εκλιπαρώ την συγνώμην του; . . υπετάγη, ανεγνώρισα ότι ευρίσκομαι εν τω αδίκω Διατί; Δεν δύναμαι άρα γε να ζήσω και χωρίς αυτόν;»

Μελετώσα δ' άμα το τι θα έλεγεν εις την Δόλλυ, ανήλθε την κλίμακα.

— Μήπως έχει επισκέψεις η κυρία; ηρώτησε τον εμφανισθέντα υπηρέτην.

— Η κυρία Λεβίν είν' εδώ, απήντησεν εκείνος.

«... . Η Κίττυ! ... η Κίττυ εκείνη, την οποίαν ο Βρόνσκυ ηγάπησεν, η ίδια εκείνη Κίττυ, την οποίαν ενθυμείται ακόμη μετ' αγάπης! ... Και λυπείται διότι δεν την ενυμφεύθη Λυπείται διότι συνεδέθη μετ' εμού, και με αναμνησκειται μετά μίσους».

Καθ' ήν στιγμήν εισήλθεν η Άννα, αι δύο αδελφαί συνεσκέπτοντο περί του καλλιτέρου συστήματος το οποίον έπρεπεν ν' ακολουθήσουν διά τον πρό τινων εβδομάδων γεννηθέντα μπαίμπυ της Κίττυ. Η πριγκηπίσση προσήλθε μόνη εις υποδοχήν της επισκεπτρίας της, ήτις κατά την στιγμήν εκείνην, διετάρασε την συνομιλίαν των.

— Μπα! πώς, ... δεν επήγες ακόμη εις την εξοχήν; Εγώ εσκεπτόμην να έλθω να σε ίδω·

έλαβα σήμεραν επιστολήν από τον Στίβα.

— Και ημείς ελάβομεν τηλεγράφημά του, είπεν η Άννα προσπαθούσα να ίδη την Κίττυ εις το γειτονικόν δωμάτιον.

— Ο Στίβα γράφει, ότι δεν δύναται να εννοήση τι επιθυμεί ο Καρένιν, αλλ' ότι δεν θα φύγη από την Πετρούπολιν προτού επιτύχη οριστικήν απάντησιν.

— Δύναμαι ν' αναγνώσω την επιστολήν; ... Αλλ' έχεις καμμίαν επίσκεψιν; ...

— Ναι, την Κίττυ, απήντησεν η Δόλλυ συγκεχυμένη, είνε με τα παιδιά, ... υπέφερε πολύ.

— Ναι, το ήκουσα ... εμπορώ ν' αναγνώσω την επιστολήν του Στίβα;

— Να σου την φέρω ... Δεν αρνείται, εξ εναντίας ο Στίβα έχει ελπίδας είπεν η Δόλλυ υποστραφείσα επί του κατωφλίου της θύρας.

— Εγώ, ούτε περιμένω τίποτε, ούτε επιθυμώ τίποτε, είπεν η Άννα.

— «... Μήπως η Κίττυ θεωρεί προσβλητικήν την συνάντησίν μου;» διελογίσθη όταν ευρέθη μόνη ... «Έχει ίσως δίκαιον! ... Αλλά δεν είνε πρόπον εις αυτήν, εις αυτήν, την οποίαν ηγάπησε, να μου το υποδείξη ... Γνωρίζω ότι καμμία έντιμη γυναίκα δεν εμπορεί να με δεχθή υπό τας συνθήκας που ζω. Γνωρίζω ότι τα εθυσίασα όλα εις αυτόν ... Και ιδού η ανταπόδοσις ... Ω! πόσον τον αποστρέφομαι ... Και, τι ήλθα να κάμω εδώ; Πάσχω ακόμη περισσότερον! ... Και, τι θα είπω, τώρα εις την Δόλλυ; Να παράσχω εις την Κίττυ την ευχαρίστησιν να ομολογήσω ότι είμαι δυστυχής;... Να υποστώ την προστασίαν της; ... Όχι, η Δόλλυ δεν θα μ' εννοήση, δεν θα τους είπω τίποτε. Θα επεθύμουν μόνον να ίδω την Κίττυ και να της αποδείξω ότι περιφρονώ τα πάντα και τους πάντας, ότι όλα τώρα μου είνε εντελώς αδιάφορα ...»

— Η Δόλλυ επανήλθε φέρουσα την επιστολήν. Η Άννα έλαβε γνώσιν αυτής και της την επέστρεψε.

— Τα εγνώριζα όλα αυτά, προσέθηκεν, άλλως τε δεν έχουν ενδιαφέρον δι' εμέ.

— Αλλά, διατί; Εξ εναντίας, εγώ είμαι πλήρης ελπίδων, είπεν η Δόλλυ παρατηρούσα την Άνναν μετά περιεργείας ... Δεν την είχεν ίδει ποτέ έως τότε εις κατάστασιν τοιαύτης υπερεξάψεως.

— Πότε αναχωρείς; την ηρώτησεν.

Η Άννα ητένισε το κενόν χωρίς ν' αποκριθή. Αλλ' αίφνης εκοκκίνισε, και, παρατηρήσασα προς την θύραν του δωματίου των παιδιών, είπε:

— Μήπως η Κίττυ με αποφεύγει;

— Τι ιδέα είν' αυτή! Βυζαίνει το μπαίμπυ της αυτή την στιγμή ... Είναι πολύ ευχαριστημένη ... Τώρα θα έλθη ... απήντησεν αδεξίως η Δόλλυ, η οποία δεν εγνώριζε να ψεύδεται ... Νά την!

Πράγματι, η Κίττυ δεν είχε καμμίαν επιθυμίαν να συναντηθή με την Άνναν, αλλ' η Δόλλυ της είχε παραστήσει, ότι ήτο αναγκαίον τούτο. Επεβλήθη λοιπόν εις εαυτήν και προχώρησε προς την Άνναν με τεταμένην την χείρα.

— Λογίζομαι υπερευτυχής που σας βλέπω, είπε διά φωνής τρεμούσης.

Ήτο τεταραγμένη από την πάλιν, ήτις διεξήγετο εντός της, μεταξύ της απεχθείας της προς την κακήν εκείνην γυναίκα και της επιθυμίας, ην είχε να της επιδείξη ανεξικακίαν ... Αλλά μόλις αντίκρουσε την ωραίαν και συμπαθητικήν μορφήν της Άννας, πάσα εχθρότης διεσκεδάσθη.

— Δεν θα εξεπλησσόμην αν επροτιμάτε να μη συναντηθήτε διόλου μαζί μου, είπεν η Άννα. Έχω εξοικιωθή με όλα. Ήσθε ασθενής; Ναι, διακρίνω ότι υπεφέρατε αρκετά... .

Η Κίττυ αντελήφθη ότι η Άννα την παρετήρει με ύφος δυσμενές. Διηρμήνευσε δε την στάσιν αυτήν ως εκ της κατωτέρας θέσεως, εις ην ευρίσκετο ήδη η νεαρά γυνή, ήτις, άλλοτε, την προστάτευεν ... Ομίλησαν περί της ασθενείας της Κίττυ, περί του βρέφους, περί του Στίβα, αλλ' η Άννα έμεινε προς όλα αδιάφορος.

— Ήλθα διά να σε αποχαιρετήσω, είπεν εγερθείσα.

— Πότε αναχωρείτε;

Και πάλιν η Άννα δεν απεκρίθη εις την ερώτησιν ταύτην, αλλ' απηυθύνθη μειδιώσα προς την Κίττυ:

— Ναι λογίζομαι αληθώς ευτυχής που σας είδα ... Ήκουσα εγκώμια διά σας από όλους, συμπεριλαμβανομένου και του συζύγου σας ... Μ' επεσκέφθη και μου ήρεσε πολύ, προσέθηκε με κακεντρεχή πρόθεσιν ... Πού ευρίσκεται τόρα;

— Επέστρεψεν εις τας γαίας του, απήντησεν η Κίττυ μειδιώσα.

— Μεταβιβάσατέ του τας προσρήσεις μου, μη το λησμονήσετε ...

— Δεν θα το λησμονήσω, απεκρίθη αφελώς η Κίττυ, ατενίζουσα δε την Άνναν κατάματα με έκφρασιν συμπαθείας.

— Χαίρε, Δόλλυ.

Την ενηγκαλίσθη, έθλιψε την χείρα της Κίττυ και εξήλθεν εν σπουδή της αιθούσης.

— Πάντοτε η ίδια, πάντοτε ομοίως ελκυστική, είπεν η Κίττυ, είνε εκτάκτως ωραία ... Και, κάτι υπάρχει εντός της, που σε κάμνει να την συμπονής.

— Σήμερα, έχει έκφρασιν απολύτως ιδιότυπον, είπεν η Δόλλυ ... Όταν την κατευόδωσα εις τον αντιθάλαμον, μου εφάνη ότι ήτο έτοιμη να κλαύση ...

Η Άννα επέβη της αμάξης υπό πνευματικήν κατάστασιν οδυνηροτέραν εκείνης, υφ' ην ευρέθη αναχωρούσα εκ της οικίας της και επανήλθεν εις τον οίκον της.

«... Διατί με παρετήρουν ως κάτι που εμποιεί φρίκην, ως κάτι αλλόκοτον, που δεν δύναται κανείς να εννοήση; ... Έκαμα καλά που δεν είπα τίποτε εις την Δόλλυ ... Πόσον θα ηυχαριστείτο από την δυστυχίαν μου! ... Θα το έκρυπτε βέβαια αλλά θα ηυχαριστείτο πολύ μανθάνουσα ότι ετιμωρήθην διά τας απολαύσεις, τας οποίας μου εζήλευεν. Η δε Κίττυ θα έμενε πολύ περισσότερον ευχαριστημένη ... Διακρίνω διά μέσου της ψυχής της. Γνωρίζω ότι τον ενεθουσίασε τον σύζυγόν της, και ... ζηλεύει ... Με απεχθάνεται ... Εις τα μάτια της είμαι γυναίκα ανήθικος, ... αλλ' αν ήμην, θα ηδυνάμην να κατακτήσω τον έρωτα του συζύγου της Ήρκει να το ήθελα ... Ναι, το ηθέλησα ... Η Κίττυ μη δυνηθείσα ν' αποκτήση τον Βρόνσκυ, ενυμφεύθη τον Λεβίν ... Με ζηλεύει και με μισεί ... οι άνθρωποι όλοι μισούνται ... απεχθάνομαι την Κίττυ και η Κίττυ με απεχθάνεται ... Προς τι όλοι αυτοί οι ναοί, αυτά αι κωδωνοκρουσίαι, όλα είνε ψεύδη; Χρησιμοποιούνται

προς συγκάλυψιν του μίσους που βασιλεύει μεταξύ των ανθρώπων ...»

Αι σκέψεις αύται την απερρόφησαν εις τοιούτον βαθμόν, ώστε δεν ανελογίζετο πλέον την ιδίαν της θέσιν και κατεπλάγη όταν ευρέθη ενώπιον της οικίας της. Όταν είδε τον θυρωρόν τρέχοντα προς αυτήν, τότε μόνον ενεθυμήθη ότι είχεν αποστείλει επιστολήν και τηλεγράφημα προς τον Βρόνσκυ.

— Έχετε απάντησιν;

Ο θυρωρός της παρέδωκεν έν τηλεγράφημα. Η Άννα το ανέγνω.

«Δεν δύναμαι να επιστρέψω προ της δεκάτης

Βρόνσκυ

— Και ο υπηρέτης που μετεβίβασε το μπιλλιέτο μου, δεν επέστρεψεν;

Όχι ακόμη, κυρία!

«... Αφού είνε έτσι, γνωρίζω τι μου μένει να κάμω», εσκέφθη η Άννα.

Ησθάνθη μοχθούσαν εντός της ψυχής της οργήν αόριστον και ογκουμένην την ανάγκην της εκδικήσεως.

Έδραμεν εις τα δωμάτιά της.

«... . Θα υπάγω να τον εύρω ... προτού τον εγκαταλείψω διά παντός, και θα του είπω όλην την αλήθειαν ... Δεν απεστράφην ποτέ κανένα, όσον αποστρέφομαι αυτόν!»

Η Άννα δεν είχεν αντιληφθή ότι το τηλεγράφημα του Βρόνσκυ ήτο απάντησις εις το παρ' αυτής αποσταλέν τηλεγράφημα και ότι δεν είχεν ακόμη λάβει την επιστολήν της. Τον εφαντάζετο δε καθήμενον πλησίον της μητρός του και της δεσποινίδος Σορόκιν, συνομιλούντα ησύχως και διασκεδάζοντα ιδιαιτέρως με τας βασάνους της.

«... Ναι, πρέπει να φύγω αμέσως! ... Ναι, θα υπάγω εις τον σταθμόν του σιδηροδρόμου, και, αν δεν τον εύρω, θα μεταβώ εις το μητρικό του σπίτι και θα του αφαιρέσω το προσωπίον! . .

Συνεβουλεύθη τον πίνακα των δρομολογιών και είδεν ότι υπήρχε τραίνον εις τας οκτώ και δύο λεπτά της εσπέρας.

«... Θα φθάσω εγκαίρως».

Διέταξε να ζεύξουν άλλους ίππους και ετοποθέτησε διάφορα αντικείμενα εντός του μαρσίππου της, διότι εγνώριζεν ότι δεν θα επανήρχετο πλέον εις την οικίαν εκείνην ... Μεταξύ των διαφόρων σχεδίων, τα οποία εβασάνιζον τον εγκέφαλόν της, εσκέπτετο ότι, αναλόγως του ό,τι θα συνέβαινεν εις τον σταθμόν ή εις την οικίαν της κομήσεως Βρόνσκυ, θ' ανεχώρει διά τον πρώτον κεντρικόν σταθμόν και θα έμενεν εκεί.

Μόλις η άμαξα εκυλίσθη και πάλιν μεγαλοπρεπώς επί του λιθοστρώτου, εντυπώσεις συγκεχυμέναι επλημμύρησαν τον εγκέφαλόν της νεαράς γυναικός, όπως και πρότερον. Διά πρώτην δε φοράν η Άννα αντιμετώπισε τας μετά του Βρόνσκυ σχέσεις της με βλέμμα τόσον διαυγές και διαπεραστικόν.

«... Τι εζήτησεν εν εμοί; Πολύ ολιγώτερον τον έρωτα παρά την ικανοποίησιν της ματαιότητός του».

Ενεθυμήθη τότε τους λόγους, ους εψέλλιζεν εις το ους της ο Βρόνσκυ κατά τους πρώτους χρόνους του συνδέσμου των και την έκφρασιν του λαγωνικού, ην προσελάμβανεν η μορφή του.

«... Ναι, εξέφραζε τον θρίαμβον της ικανοποιηθείσης ματαιότητος. Με ηγάπα, αναμφιβόλως, αλλ' η υπεροψία της επιτυχίας προείχεν. Η κατάκτησις του απετέλει δόξαν δι' αυτόν. Τώρα, όλα αυτά ανάγονται εις το παρελθόν και δεν έχει πλέον διά τι να υπερηφανεύεται. Επέτυχεν παρ' εμού παν ό,τι ηδυνάμην να του προσφέρω και τώρα δεν έχει πλέον ανάγκην εμού. Κατέστην φορτίον δι' αυτόν και προσπαθεί απλώς και μόνον να ευρίσκειται εν τυπική τάξει απέναντι μου. Αφήκε χθες να του διαφύγη η ενδόμυχος σκέψις του ... Εύχεται να επιτύχω το διαζύγιον, διά να δυνηθή να με νυμφευθή· έτσι θα ετηρούντο τα προσχήματα Με αγαπά, αλλά πώς; Ο χυμός του έρωτος εξητμίσθη, δεν ευρίσκει πλέον εν εμοί την αυτήν ηδονήν ... Αν τον εγκαταλείψω, θα είνε ευτυχής κατά βάθος ...»

Δεν επρόκειτο πλέον περί απλής υποθέσεως τώρα· υπό το ακτινοβόλον εκείνο φως, όπερ καθίστα τόσον καθαρά, εις τα όμματά της, τας σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ των, και απεκάλυπτε σαφώς την έννοιαν της ζωής, η υπόθεσις αύτη καθίστατο γεγονός τετελεσμένον.

«... Ο έρωσ μου αποβαίνει επί μάλλον και μάλλον περιπαθής και εγωιστικός, ενώ ο ιδικός του ψυχραίνεται, αποσβέννυται, αποσβέννυται ... και ιδού διατί χωριζόμεθα. Δι' εμέ, μόνον εκείνος υπάρχει και αξιώ να είνε ολόκληρος ιδικός μου. Αλλ' εκείνος απομακρύνεται διαρκώς απ' εμού ... Ας δεχθώμεν ότι κέκτημαι παν ό,τι απαιτείται διά να ήμαι ευτυχής· ότι επιτυγχάνω το διαζύγιον, μου αποδίδει ο Καρένιν τον Σεριόγια και νυμφεύομαι τον Βρόνσκυ ... Μήπως η Κίττυ θα παύση να με κυττάζη καθ' όν τρόπον το έκαμε σήμερα; ... Όχι! Μήπως ο Σεριόγια θα παύση αναλογιζόμενος ότι υπάρχουν δύο σύζυγοι; Και ποίον νέον αίσθημα θα δημιουργήσω μεταξύ Βρόνσκυ και εμού; Είναι δυνατόν να μη εξακολουθήσωμεν βασανίζοντες αλλήλους;»

Την φοράν αυτήν απήντησεν άνευ του παραμικρού δισταγμού:

«... Όχι! Αποτελώ την δυστυχίαν του, εκείνος την ιδικήν μου, και είνε αδύνατον να τον μεταβάλω, ούτε και να μεταβάλω εμαυτήν ...»

Η άμαξα εσταμάτησε προ του μικρού σταθμού και εις ακόλουθος του ηνιόχου επλησίασε.

— Πρέπει να βγάλω εισιτήριον δι' Ομπιραλόφκαν; ηρώτησεν.

Η Άννα κατέβαλε μέγαν αγώνα όπως εννοήση την ερώτησιν αυτήν. Είχεν εξ ολοκλήρου λησμονήσει πού μετέβαινε και τι προυτίθετο να κάμη.

— Μάλιστα, είπε τέλος τείνουσα προς τον λακέ την τσάντα της.

Εισέδυσεν είτα εν μέσω του πλήθους διά να φθάση εις την αίθουσαν της αναμονής, εκάθησεν επί του σχήματος αστέρος καναπέ και παρετήρει μετ' αηδίας τους πηγαινοερχομένους· όλος ο κόσμος την στιγμήν εκείνην της ήτο ανυπόφορος. Ανελογίζετο την στιγμήν καθ' ήν θα έφθανεν εις τον σταθμόν και θα απέστελλε νέον σημείωμα εις τον Βρόνσκυ, όστις, ασφαλώς κατά την ώραν εκείνην, θα έλεγε τα παράπονά του εις την μητέρα του ... Ανελογίσθη επίσης την στιγμήν καθ' ήν θα εισήρχετο εις την οικίαν των και τους λόγους που θα του έλεγε και εσκέφθη ότι η ζωή θα ηδύνατο να είνε ακόμη ευτυχής και ότι τον ηγάπα και τον εμίσει μετά πόνου εμμόνου!

* * *

Ο κώδων αντήχησε και οι ταξιδιώται επέβησαν του τραίνου ... Η Άννα ανήλθε το υψηλόν υπόβαθρον και εκάθησε μόνη. Εγκατελείφθη δ' εκ νέου εις τους διαλογισμούς της.

«... Ναι, πού είχα σταματήσει; ... Α! Δεν ηδυνάμην να εύρω κατάστασιν εν τη οποία η ζωή να μη είνε βάσανος. Επλάσθημεν πάντες διά να πάσχωμεν, το γνωρίζομεν και εφευρίσκομεν φάρμακα διά ν' αυταπατώμεθα. Όταν δε αντικρίσωμεν την αλήθειαν, τι μας υπολείπεται να κάμωμεν; . . Ναι, το βασανίζον με είνε η αλήθεια και το λογικόν μου εδόθη διά ν' απαλλαγώ αυτής. Πρέπει λοιπόν να ενεργήσω... Πράγματι, διατί να μη σβέσω το φως, αφού παν ό,τι βλέπω με τρομάζει; Αλλά, πώς; ...»

Το τράϊνον εισήρχετο εις τον σταθμόν ... Η Άννα κατήλθε μετά των λοιπών επιβατών.

Εσταμάτησεν επί του λιθοστρώτου προσπαθούσα ν' αναμνησθή διατί ευρίσκετο εκεί και τι επρόκειτο να κάμη ... Παν ό,τι της εφάνετο εύκολον μίαν στιγμήν προτήτερα, την ώραν αυτήν, εν μέσω του θορυβώδους εκείνου πλήθους των ανθρώπων εκείνων ους απηχθάνετο και οίτινες την ετάραττον διά της περιεργείας των, της εφάνη εξαίφνης απραγματοποιήτον.

Εσταμάτησε τέλος κάποιον υπάλληλον και τον ηρώτησε μήπως υπήρχεν εις τον σταθμόν κανέναν κομιστήν σημειώματος εκ μέρους του κόμητος Βρόνσκυ.

— Του κόμητος Βρόνσκυ; ... Αλλά, πολλά πρόσωπα ήλθον από την οικίαν του εις τον σταθμόν διά να υποδεχθώσι την πριγκήπισσαν Σορόκιν και την κόρην της.

Την στιγμήν εκείνην ο ηνίοχος Μιχαήλ, ον είχαν αποστείλει το πρωί, γεμάτος χαράν και ευχαρίστησιν διότι είχαν απαλλαγή της αποστολής του, την πλησίασε και της παρέδωκε την επιστολήν.

Η Άννα την απεσφράγισε και η καρδιά της συνεσφίχθη προτού λάβη γνώσιν του περιεχομένου της ... Ο Βρόνσκυ, διά γραφής ακαλαισθήτου, απήντα:

«Λυπούμαι πολύ διότι το σημειώμά σου δεν μ' ευρήκεν εγκαίρως. Θα επιστρέψω εις τας δέκα».

«... Δεν επερίμενα τίποτε τίποτε· επί πλέον!» διελογίσθη η Άννα με δυσσοίωνον μειδίαμα.

— Πολύ καλά, δύνασαι να επιστρέψης εις το σπίτι, είπε προς τον ηνίοχον.

Μόλις ηδύνατο να ομιλή· αι αναπάλσεις της καρδιάς της τής διέκοπτον την αναπνοήν.

«... Όχι δεν θα σου επιτρέψω να με βασανίζης», διελογίσθη διευθυνομένη προς την αποβάθραν εκ του μέρους της γραμμής ... «Θεέ μου! Θεέ μου! πού να κρυφθώ, πού να εξαφανισθώ; . .» Και προχώρει επί μάλλον και μάλλον. Εσταμάτησε δε μόνον όταν έφθασεν εις μίαν εσχατιάν του λιθοστρώτου.

Τραίνον τι κατάφορτον από εμπορεύματα εισήρχετο εις τον σταθμόν ... Η Άννα ενόμισεν ότι ευρίσκετο εντός τραίνου εν κινήσει. Εξαίφνης ανεμνήσθη τον καταπλακωθέντα μουζικόν την ημέραν καθ' ήν είχεν ίδει τον Βρόνσκυ διά πρώτην φοράν, και κατενόησε τι της υπελείπετο να πράξη ... Κατήλθε με βήμα ελαφρόν και ταχύ τας βαθμίδας, αι οποίαι έφερον προς την γραμμήν και εσταμάτησε εγγίτατα της αμαξοστοιχίας, η οποία παρήλαυνεν ενώπιον της ... Παρετήρει τα κάτωθεν των αμαξών, τα περικόχλια, τας αλύσεις και τους μεγάλους εκ χυτοσιδήρου τροχούς του πρώτου βαγονίου, το οποίον διωλίσθαιεν ενώπιόν της, προσπαθούσα να υπολογίση διά του βλέμματος το μεταξύ των τροχών του πρώτου και του δευτέρου διάκενου και να καθορίση την στιγμήν καθ' ήν το κενόν τούτο θα ευρίσκετο ακριβώς απέναντί της.

«...Εκεί κάτω», διελογίσθη η Άννα, παρατηρούσα την μεμιγμένην μετ' ελαίου άμμον ήτις εκάλυπτε τας τραβέρσας, «εκεί κάτω δεξιά εις το μέσον, εις το χώρισμα των τροχών, ... και θα τον τιμωρήσω και θ' απελευθερωθώ όλων και εμαυτής ...»

Έκαμε το σημείον του σταυρού.

Το οικείον της αυτό κίνημα ανεκάλεσεν εις την ψυχήν της παντός είδους αναμνήσεις της νεότητός της και της παιδικής της ηλικίας, και η ζωή, διά μίαν στιγμήν, παρουσιάσθη ενώπιόν της με όλην την ακτινοβολίαν των απολαύσεων του παρελθόντος ...

Παρετήρει τους τροχούς της πλησιαζούσης αμάξης, και, καθ' ήν ακριβώς στιγμήν το κενόν διάστημα, το οποίον επωφθαλμία, παρουσιάσθη εμπρός της, η Άννα ώρμησεν υπό το βαγόني με τας χείρας προτεταμένας, και, με κίνημα εύστροφον, ως να ήθελε ν' ανεγερθή, κατέπεσεν εις τα γόνατα.

Την ιδίαν στιγμήν, η πράξις την οποίαν εξετέλει την επλήρωσε εκ φρίκης.

— Πού είμαι; Τι έκαμα; ... Διατί; ...

Ηθέλησε ν' ανεγερθή, ν' αποσυρθή εκείθεν, αλλά κάτι το πελώριον, κάτι το αμείλικτον, έπληξε την κεφαλήν αυτής και την παρέσυρεν από των ώμων ... Συνησθάνθη ότι δεν υπήρχεν πλέον τρόπος ν' αντιπαλαίση και ανεφώνησε:

— «Κύριε, συγχώρησόν με!»

Και το φως, υπό το οποίον η Άννα είχεν αναγνώσει την βίβλον την γεμάτην από βασάνους, από ψεύδη, από θλίψιν και δυστυχίαν, ανέλαμψε δι' εκλάμψεως μεγαλητέρας ή άλλοτε, εφώτισε δι' αυτήν παν ό,τι πρότερον ευρίσκετο εντός του σκότους, είτα δε εσπινθηροβόλησεν, ωχρίασε και απεσβέσθη διά παντός.

ΤΕΛΟΣ

**ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΧΡΗΣΤΟΥ Δ. ΦΕΞΗ**

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

Λ. ΤΟΛΣΤΟΗ	Άννα Καρένιν	Δρ. 6.—
Λ. ΤΟΛΣΤΟΗ	Η Ανάστασις	» 4.50
Λ. ΤΟΛΣΤΟΗ	Το Τέλος της εποχής μας	» 2.—
Λ. ΤΟΛΣΤΟΗ	Η Σύγχρονος Δουλεία	» 2.50
Λ. ΤΟΛΣΤΟΗ	Αι νέα Ιδέαι	» 3.—
A. DEBAY	Υγιεινή και Φυσιολογία του γάμου	» 4.—
A. DEBAY	Υγιεινή των Ηδονών και Τέρψεων	» 3.—
MAX. NORDAU	Ο Εκφυλισμός	» 4.—
GASTON RICHARD	Ο Σοσιαλισμός και αι κοινωνικά επιστήμαι	» 5.—
ΓΚΑΙΤΕ	Ο Βέρθερος	» 3.50
Φ. ΕΓΚΕΛΣ	Ουτοπιστικός και επιστημονικός Σοσιαλισμός	» 3.—
ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΑΣΑΝ	Το Αόρατο Στοιχείο	» 6.—
Θ. ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΥ	Η Σπιτονοικοκυρά	» 2.50
ΡΩΣΣΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ	Των διασημοτέρων της Ρωσσίας συγγραφέων	» 4.—
Γ. ΟΝΕ	Ο Αρχισιδηρουργός	» 4.50
ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	Τα τέκνα του πλοιάρχου Γραν	» 12.—
ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΟΥΡΓ	Η Κατηραμένη Κόρη	» 10.—
ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΓΕΦΙΕ	Το Μυθιστόρημα ενός Απόρου Νέου	» 3.—
ΤΑΚΗ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ	Το Μυστικό που σκοτώνει (περιπαθέστατον Αθηναϊκόν Μυθιστόρημα θαυμασίας εμπνεύσεως	» 6.—

Τιμάται Δραχ. 6.